JADE BEER

„Această carte este
un adevărat succes!"
NATASHA LESTER

Cara DC

ULTIMA ROCHIE *de la* PARIS

LITERA

BLUE MOON

JADE BEER

ULTIMA ROCHIE DE LA PARIS

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Cara DC

The Last Dress from Paris
JADE BEER
Copyright © 2022 by Jade Beer
Toate drepturile rezervate

Ultima rochie de la Paris
Jade Beer

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Păunița Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9506-2

ISBN EPUB 978-606-33-9577-2

PROLOG

Cara DC

Reşedinţa ambasadorului, Paris
Septembrie 1952

Sărutul soarelui italian dăinuie încă pe pielea lui Alice, o puzderie de pistrui palizi pe tenul ei alb ca un porţelan de China. O vagă amintire a acelor nesfârşite, înmiresmate seri din luna de miere de pe terasa lor, cu privirile pierdute de-a lungul terenului lor de pe Coasta Amalfi. Ulterior, căldura apăsătoare avea să o ţină trează până spre ivirea zorilor, dăruindu-i timpul de care avea nevoie pentru a face planuri.

Acum se află aici, măritată de două luni, cu promisiunea unei familii numeroase în viitor, un soţ realizat, care poate şi-ar fi putut stabili ştacheta ceva mai sus, dar care a ales-o pe ea. Cu părinţii la o distanţă reconfortant de sigură, în Anglia, şi, în sfârşit, cu motive să se laude cu realizările ei. Ea este tânăra soţie a ambasadorului britanic la Paris. Viitorul poate fi aşteptat cu interes.

– Ce-i cu zâmbetul ăsta, Marianne? Ai veşti bune de împărtăşit?

Strălucirea de pe chipul cameristei ei sugerează exact asta.

– Nu, nimic demn de relatat, *madame* Ainsley.

– Atunci trebuie să fie încă una dintre descoperirile tale ingenioase de la piaţa cu vechituri? Am ghicit? Alice a observat punga maro de hârtie pe care Marianne o ţine la spate. Ai reuşit să ajungi din nou la piaţă la sfârşit de săptămână?

Alice nu a înfruntat încă marea piaţă de vechituri din arondismentul 18, dar s-a minunat de poveştile chilipirurilor descoperite

de Marianne. Totul, de la ceramică la lenjerie de pat şi acuarele ale artiştilor locali, totul la nişte preţuri derizorii, pe care ea nu ar fi avut niciodată curajul să le sugereze.

– Da. Doar că de data aceasta sunt câteva lucruri pentru dumneavoastră, *madame*.

Marianne o priveşte pe Alice în ochi, deloc stânjenită de o dovadă atât de făţişă de afecţiune. O căldură uşoară le străbate pe cele două femei. O simpatie reciprocă, simţită din clipa în care s-au întâlnit, ajunsă acum la ceva mai intens, care se simte mai ferm decât cele două luni scurte de când se cunosc. Ambele femei, având atât de puţine în comun că ar fi putut trece una pe lângă cealaltă pe stradă fără să simtă nici cea mai mică scânteie de conexiune, bazându-se acum una pe cealaltă.

– Serios? Pentru mine? Nu ar trebui să-ţi cheltui banii pentru mine, Marianne.

Îi face semn cameristei să se aşeze lângă ea pe pat, în ciuda protestelor ei, nerăbdătoare să vadă ce este în pungă.

– Ştiu că aţi pus câteva piese preţioase deoparte şi, ştiţi, am văzut astea şi m-am gândit că s-ar potrivi de minune colecţiei dumneavoastră.

Ochii lui Alice urmăresc privirea lui Marianne, spre camera alăturată unde este garderoba, la raftul cel mai de jos, unde se află un cufăr masiv din piele Louis Vuitton, încuiat, nebăgat în seamă de soţul ei, Albert.

– Nu-i aşa că este pur şi simplu frumos?

Marianne scoate din pungă primul produs. Ţesătura albă este atât de delicată, aproape transparentă, încât Alice îşi poate vedea degetele prin ea când Marianne despătureşte cu grijă ambalajul din hârtie pelur.

– Este un batist de bumbac, mânecile şi gulerul sunt tivite cu dantelă franţuzească, iar broderia este toată făcută manual, spune ea, arătând floricelele pastelate roz, galbene şi verde-mentă brodate pe poalele fustei. Am pus multe întrebări înainte să mă decid pentru aceasta.

Alice nu-şi poate lua ochii de la rochiţa mititică de fetiţă. Felul în care mânecuţele mici

bufante se strâng în falduri delicate, dungile opace simetrice care se unduiesc de-a latul lor, plăcuța de pe piept tivită impecabil cu paspoal. Nici că putea fi mai perfectă.

– Trebuie să ai inima de piatră ca să nu zâmbești doar privind-o, Marianne. Ce alegere divină! Și nu mai am altceva asemănător. Îți mulțumesc. Sunt atât de impresionată că ai cumpărat-o pentru mine.

Prinde mâna lui Marianne și o strânge în semn de mulțumire.

Când Marianne începe să povestească despre celelalte lucruri văzute la târg, unele despre care crede că i-ar plăcea la fel de mult lui Alice, Alice se gândește numai la micuța fiică pe care o dorește înflorind în pântecul ei. Fiica aceea pe care speră ca într-o zi să o ridice în brațe în această cea mai frumoasă dintre rochițe. Cum va deveni acea fiică centrul universului ei, cât de intensă va fi dragostea ce i-o va purta. Își imaginează cum vor sta amândouă în grădina ambasadei plină de trandafiri, cu soarele încălzindu-le fețele, delicatul murmur al cântecului de leagăn cu care își adoarme copila. Are inima atât de plină de o satisfacție pe care nu a crezut niciodată că ar putea-o avea. Copila aceasta va ajunge pentru a-i fi sprijin pe viață. Ea va reprezenta cea mai pură formă de fericire imaginabilă pentru Alice. O fericire niciodată făurită de stările sufletești ori de planul altcuiva. Fetița ei va fi adorată. Alice se va simți adorată la rândul ei. Nu va exista nici o doică. Fiica ei nu va trebui să aștepte să se simtă iubită, așa cum s-a întâmplat cu Alice. Nu va trebui să merite iubirea și atenția mamei ei. Ele există deja, brodate printre firele delicate ale acestei rochițe. Așteaptă.

– Vreți să o punem în cufăr și pe urmă să vi le arăt și pe celelalte?

Când Alice se întoarce să îi răspundă lui Marianne, este surprinsă văzând-o că nu mai zâmbește, că are chipul umbrit de ceva ce pare să nu aibă legătură cu un asemenea act de generozitate atât de spontan, cu o asemenea demonstrație de prietenie.

– Marianne? Este totul în regulă? Marianne stă să plângă. Ce s-a întâmplat?

– Oh, nimic, scuze, *madame*, vă rog să nu mă băgaţi în seamă, le am şi eu pe-ale mele. Haideţi mai bine să punem rochiţa deoparte şi să vă pregătesc pentru masa de prânz. Invitaţii vor sosi curând.

Scoate cufărul de la locul lui din garderobă şi saltă capacul, dând la iveală o colecţie care s-a îmbogăţit semnificativ de când Alice i-a arătat-o prima oară lui Marianne, cu doar câteva săptămâni în urmă. Scoate o pereche de botoşei micuţi din lână, cu şireţel dintr-o panglică subţirică din ţesătură cu şnur de culoare crem, o boneţică de soare cu dungi galbene şi crem şi o drăguţă margine festonată şi o altă rochiţă de vară de un albastru lăptos, cu un guleraş peter-pan alb de dantelă. Alice se aşază în genunchi lângă cufăr, alături de Marianne, zâmbind de propria-i extravaganţă.

Alice aşază noua rochiţă în cufăr, punând o mână pe umărul lui Marianne, ca şi cum ar vrea să îi spună că indiferent care este gândul pe care nu-l poate împărtăşi azi, poate o va face cu o altă ocazie. Ea va asculta şi, dacă va putea, va ajuta.

Marianne inspiră adânc, o priveşte pe Alice direct în ochi şi deschide gura ca să vorbească. Apoi, o închide la loc la fel de repede când uşa dormitorului se deschide şi Albert umple deodată cadrul uşii. Privirea i se opreşte pe mâna lui Alice aşezată pe umărul cameristei ei. Ea vede cum el mijeşte ochii dezaprobator, cum pieptul i se extinde de o profundă iritare, umerii încordaţi ridicându-i-se spre urechi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, avem invitaţi care sosesc în mai puţin de douăzeci de minute! Se răsteşte la amândouă. Şi aş prefera să nu mă aflu într-o încăpere plină de chipuri descumpănite văzându-mă doar pe mine, nu şi pe tine, atracţia principală, iubito.

Tonul lui Albert este surprinzător de acru, câtuşi de puţin apreciativ pentru munca iscusită pe care o va face în această după-amiază, înlesnind conversaţia, făcând prezentările necesare.

Marianne se ridică încet în picioare, întinzând o mână ca să o ajute şi pe Alice.

– Ce-i cu toată dezordinea asta?

Albert vine către ele, coborându-şi privirea înspre cufăr şi hainele împrăştiate în jurul lui.

Alice simte mâna lui Marianne încordându-se într-a ei, înainte să şi-o retragă instinctiv, refuzând însă să plece, în ciuda enervării evidente a lui Albert. Ea priveşte chipul soţului ei. Felul în care buza lui superioară se arcuieşte în sus, cum sprâncenele lui se unesc într-o încruntare severă. Nu aşa a vrut ea să îi arate preţioasa ei comoară. Avea de gând să aştepte până în fericita zi în care se confirma o sarcină, înainte de a scoate tot conţinutul cufărului, înşirându-i variantele de nume pentru copil.

– Sunt doar câteva lucruşoare pe care le-am strâns, Albert. Pentru primul nostru copil.

Ar vrea să dea timpul înapoi. Să se bucure de moment cu Marianne, apoi să pună cufărul la loc în siguranţă înainte ca Albert să îl poată vedea. Dar Marianne continuă să refuze să plece de lângă ea, absorbind stânjeneala crescândă pe care Alice ştie că o simte precis şi ea. Dar reacţia lui Albert, felul în care stă acolo, uitându-se la ea, este imposibil de ignorat. O furie care mocneşte şi ce pare să o acuze că i-ar forţa mâna. Apoi se dezlănţuie.

– Nu ţi-am promis niciodată, Alice, se răstește el, arătând cu capul spre cufăr. Nu crezi că am şi aşa destule pe cap?

Ea deschide gura ca să protesteze şi apoi înţelege că nu poate. Nu trebuie. Are furie în priviri când ar trebui să răzbată bucurie. El de ce nu zâmbeşte? Cu siguranţă că orice bărbat ar trebui să zâmbească la scena din faţa lui, nu? El se îndreaptă într-o manieră agresivă spre Alice, dar Marianne ajunge prima la ea. Păşeşte între cei doi, postându-se ferm în faţa lui Alice.

– Voi avea grijă să pun la locul lor toate lucrurile şi să o trimit pe Alice jos la dumneavoastră în cinci minute, *monsieur* Ainsley.

Vocea lui Marianne este calmă şi sigură.

Albert o priveşte, tot ce se aude acum fiind sunetul respiraţiei lui ieşind din plămâni, ca şi

cum ar fi urcat în fugă pe scări.

Dar chipul lui Marianne este neclintit. Îl priveşte în ochi, fără urmă de intimidare pe chip, deşi Alice ştie că şocul şi nedumerirea îi vor fi trădate de culoarea din obraji.

Alice tace, privind doar cum Marianne începe să facă ordine, pulsul i se mai domoleşte, în vreme ce mintea o ia razna.

– Dar mi-a promis, spune ea încet când Marianne trage cufărul prin cameră. Ea ştie că el a promis. De mai multe ori. De ce ar crede, fie şi pentru o secundă, că nu a făcut-o? Ea a fost acolo, în Italia, l-a auzit vorbind despre ce minunată mamă va fi. Cât de mândru îl va face. Cum altfel ar fi trebuit să interpreteze cuvintele pe care el i le-a şoptit la ureche? Sentimente care au fost împărtăşite, dar care păreau acum nerostite sincer. Declaraţii care au fost doar pentru acel moment, ca un suvenir de vacanţă care şi-a pierdut tot luciul şi pare oribil de deplasat odată despachetat acasă.

Iar Alice înţelege. Promisiunile pe care le-a lăsat plutind printre după-amiezile cu parfum de lămâi, când se plimbau de mână pe malul apei au fost efemere, fără sens acum, în încăperile vaste, luxoase, ale reşedinţei lor pariziene. Ce nu înţelege ea, nu încă, este de ce? De ce să o amăgească el deliberat şi atât de crud? Simte stânjeneala colorându-i obrajii, dezamăgirea zdrobitoare strângându-i pieptul – iar primele firişoare timide ale propriei furii încep să prindă rădăcini. Alice simte valul de emoţie ameninţând să se înalţe şi să o înghită complet. Doar expresia hotărâtă de pe chipul lui Marianne îl opreşte.

– Cred că azi s-ar potrivi Dior, *madame*, dumneavoastră nu?

Cele două femei îşi zâmbesc anemic, al lui Alice nereuşind nici măcar pe aproape să exprime recunoştinţa pe care o simte faţă de această femeie puternică de lângă ea. Ziua îşi va urma cursul. În ciuda lui Albert şi datorită lui Marianne.

– Ba da, Marianne. Dar te rog să îmi spui Alice. Suntem prietene. Face o scurtă pauză,

apoi adaugă: Dar niciodată în fața lui Albert. Lui nu i-ar plăcea.

CAPITOLUL 1

Lucille

Joi
Octombrie 2017, Londra

Mi-ar putea displăcea să fiu aici. Multor femei de vârsta mea le-ar displăcea. Slujba aceasta, cum ar considera-o ele, s-ar afla pe lista lor cu lucruri de făcut undeva la coadă, chiar sub „comandă de mâncare online" și „curăță baia". Toate celelalte sarcini ar fi tăiate de pe listă cu un sentiment de satisfacție, însă aceasta ar fi amânată pe săptămâna următoare, poate chiar pe cea de după. S-ar întocmi o listă nouă, și tot la coadă s-ar afla.

Dar să stau cu ea este, sincer, cel mai frumos moment al săptămânii mele, săptămână de săptămână. Abia aștept să o fac, la fel cum celelalte femei abia așteaptă un cocktail sau să stea o oră singure în baie. O iubesc mai mult decât pe oricare altă persoană de pe planeta asta. Bunica mea, Sylvie, a trăit mai mult decât Concorde și Woolworths. În două ore de taclale, putem trece de la primul episod din *The Arches*[1], la aselenizare, trecând prin moartea lui Elvis și încoronarea reginei. Ea va râde despre cum, copil fiind, își păstra lenjeria de corp pentru zilele în care mergea la școală, unde a învățat să scrie pe tăbliță și unde untul de arahide era motiv de sărbătoare.

Mă va surprinde chiar și acum. Ca în urmă cu câteva luni, când mi-a propus o partidă de șah. Știam de tabla dintr-un colț al camerei ei de zi, așezată pe o elegantă măsuță veche cu picioare frumos curbate, dar, spre rușinea mea, presupusesem dintotdeauna că era a bunicului meu și că bunica nu suporta gândul despărțirii de ea.

I-au trebuit doar vreo douăsprezece minute să mă bată, mintea ei fiind cu trei mutări înainte, a mea făcându-şi încă încălzirea. Deci, chiar dacă arată bătrână – şi spun *arată* pentru că sincer nu cred că *se simte* –, are mintea brici. Pe cât de greu de crezut pare, trebuie să-mi îmbunătăţesc jocul pentru o vizită la bunica.

Stau neobservată, studiind-o pentru câteva clipe, întrebându-mă ce scenă se derulează sub pleoapele ei închise. S-a aşezat, ca de obicei, în fotoliul ei preferat cu spătar înalt şi mânere laterale, lângă şemineu, focul din vatră făcând să îi sclipească broşa-libelulă pe care o poartă la toate ţinutele. Mă întreb dacă nu cumva, în loc să mă holbez, ar trebui să mă duc să o trag mai în spate înainte ca un tăciune să sară pe pătura croşetată aşezată peste picioarele ei şi să o aprindă. Mâinile ei uscăţive, cu manichiură impecabilă, ca de obicei, ţin strâns braţele de lemn ale fotoliului, dar capul este lăsat relaxat pe spate, iar pe buzele uşor întredeschise are întipărit un zâmbet deosebit de discret. Mă întreb unde a purtat-o azi subconştientul. Înapoi la după-amiaza aceea toridă din miezul verii, când s-a măritat cu răposatul meu bunic – când totul era numai şampanie, petreceri şi bărbaţi tineri. Trebuie să se fi distrat de minune pentru că pretinde de fiecare dată că nu-şi mai aminteşte mare lucru.

Încep să-mi scot fără zgomot fesul cu moţ şi mănuşile, punându-le pe o măsuţă rotundă mică de lângă uşa camerei de zi pe care am intrat. În ciuda eforturilor mele, zgomotul cheilor mele o face să deschidă ochiul drept. Este singura parte a ei care se mişcă, e ca un câine de pază în gardă, gândindu-se dacă să-şi arate colţii sau nu. Gura i se relaxează într-un zâmbet când vede că sunt eu. Zâmbetul devine mai accentuat, mai cald, astfel încât când ajung lângă ea, este ca şi cum aş privi în soare.

– Lucille, draga mea. Vino şi aşază-te lângă mine. La mulţi ani!

Ea a început să se îndrepte în scaun şi eu mă apropii să o ajut. Imediat ce o apuc, îmi amintesc că e aproape numai piele şi os. Este toată numai straturi de haine călduroase şi simt

că strânsoarea mea slăbește în timp ce degetele-mi caută ceva solid pe sub lâna hainelor. Încerc să nu mă gândesc la lupta pe care această femeie incredibilă, hotărâtă, nu o va câștiga niciodată. Spiritul ei versus forța timpului căreia trupul ei îi va ceda într-o zi care nu-i foarte departe. Mă aplec și o sărut pe fruntea netedă, care în ciuda dogorii din șemineu se simte rece sub buzele mele, iar eu zâmbesc văzând urma de ruj lăsată în urmă. Ea miroase a fum de lemn și a ceva mai delicat, a campanule, parfumul pe care îl folosește de când mă știu.

– Ce mai faci, bunico? Îți este îndeajuns de cald? Natasha a fost aici și în dimineața asta?

Natasha este o vecină care vine să o ajute pe bunica. Ceea ce a început cu un pic de curățenie s-a dezvoltat de-a lungul anilor, iar bunica depinde acum de ea să o ajute să se spele, să se îmbrace și să îi pregătească toate mesele pentru ziua următoare, după care să revină pe seară și să o pregătească de culcare. Mama achită factura, dar mie îmi place să vin în vizită de cel puțin trei ori pe săptămână.

– Oh, lasă toate astea. Cum te simți la, Doamne, treizeci și doi de ani?

Cuvintele îi ies tremurate, intonația urcând și coborând aproape necontrolat. Ochii ei căprui mici se umezesc, așa că se întinde după un șervețel ca să și-i șteargă.

În ciuda suprafeței generoase a încăperii, bunica a aranjat tot ce îi folosește pe o rază ușor accesibilă de doi metri în jurul ei, reducând efectiv totul la micul semicerc din jurul focului. Cărți, ochelari, o farfurioară din porțelan chinezesc alb plină cu trădătoare firimituri de biscuiți, telecomanda televizorului, telefonul, un carnețel și un pix.

– Păi, nu pot spune că mă simt cu mult mai diferit decât ieri, dar... Dau la o parte niște reviste de pe un taburet pătrățos scund de la picioarele ei și mă așez pe el, luând-o de mână. Uite, ți-am adus niște tort.

Ridic o felie învelită în șervețel ca să o poată vedea.

– Ți-a luat tort?

Se încordează și devine atentă, așteptându-mi răspunsul.

– L-am făcut eu, bunico.

Zâmbesc exagerat, sperând că se va concentra pe eforturile mele din bucătărie și nu...

– Ți-ai făcut singură tort pentru ziua ta? Ea și-a amintit anul ăsta?

Zâmbetul ei se stinge acum.

– Este foarte ocupată, știm asta. Nu m-am așteptat la nimic. Sincer, e în regulă.

Despachetez felia de tort și o așez pe farfuria cu biscuiți. Mama, trebuie spus, nu a uitat niciodată o programare la coafor. Șuvițele arată la fel de proaspete de pe o săptămână pe alta. Nu este niciodată *ne*-pusă la curent cu știrile de dimineață. Genul de femeie care și-a organizat dimineața înainte ca picioarele să i se strecoare în papucii de casă din lână pe care îi lasă în fiecare noapte atent poziționați lângă pat.

– Facem o carte?

Bunica nu cedează.

– Ăăă, nu.

– Vreun telefon?

Oh, nu arată bine treaba.

– Încă nu. Încerc să am un ton vesel. O să sune până la urmă, bunico, știi că da, când o să găsească o clipă liberă.

– Of, Genevieve.

Eliberează un oftat iritat, plecându-și capul și privind înspre foc, de parcă ar fi cumva vina ei într-o oarecare măsură. Că propria-mi mamă a uitat, după toate probabilitățile, al cincilea an la rând, că era ziua mea de naștere.

– Chiar nu contează, să știi. Par mai optimistă decât simt cu adevărat. A călătorit din nou în interes de serviciu, nu știe niciodată exact în ce fus orar ar trebui să fie, nu-i așa, și, la urma urmei, Billy și-a amintit!

– Ah, bravo! La auzul numelui lui Billy, ea se întoarce din nou cu fața la mine. A organizat ceva frumos? întreabă ea ceva mai curioasă. Cocktailuri? Cină? Ceva special?

Nu sunt sigură dacă bunica este întru totul fanul lui Billy de când l-am adus aici anul trecut ca să le fac cunoștință, iar el a petrecut

cea mai mare parte a timpului verificându-și mailurile pe telefon, forțând-o pe bunica să se mulțumească doar cu imaginea creștetului capului lui. Dar avea de respectat un termen și eu am încercat să explic asta. Termenele astea ale lui au avut drept rezultat pentru mine mai mult timp petrecut cu bunica în ultima vreme și poate că am fost nedreaptă când l-am criticat elegant. Nu ar fi trebuit s-o fac. El chiar nu merită asta.

– Mi-a adus niște șosete pentru dormit.

Mă străduiesc să par veselă când spun asta, dar, surpriză, nu-mi iese.

– Scuze, scumpo? Bunica se apleacă înainte în fotoliu, lăsând să-i cadă o avalanșă de firimituri în poală, evident convinsă că nu m-a auzit bine. Va trebui să repeți.

– Niște șosete mari, pufoase, pe care să le port în pat. Știe că am picioarele reci iarna, așa că e un gest foarte frumos, nu crezi?

Bunica mă privește doar, de parcă aș fi nebună, lăsând întrebarea mea suspendată între noi, clătinând subtil din cap. Răspund eu în locul ei.

– Nu, nu chiar, nu-i așa? Ar trebui să încetez să mai pretind că este.

Ea mă privește, cu o tonă de dezamăgire pe chip.

– Noi două am mai vorbit despre asta, nu-i așa, Lucille?

– Știu, e-n regulă. Oricum nu mă așteptam la mare lucru.

Această mărturisire o dezamăgește și mai tare. Nu sunt sigură dacă bunica înțelege că după un an împreună, nu mă aștept la cine ce știe ce gest romantic uluitor din partea lui Billy. Nu spun că nu mi-ar plăcea, dar, cum să zic, noi doi nu am fost niciodată cu adevărat așa.

El m-a întrebat ce mi-aș fi dorit, dar mie pur și simplu nu mi-a venit nimic în minte pe loc. Aproape că nici nu este vina lui. În plus, le-a împachetat de cadou. Doar că n-a putut să stea când le-am despachetat. Antrenament de fotbal. Ceea ce explică și de ce nu am primit clătite la pat, așa cum am sugerat. Poate că a pregătit ceva pentru în seara asta.

– Plicul. Pe policioară, scumpo. Indică o felicitare cu numele meu scris ilizibil pe ea. Pentru tine.

Este voucherul cadou pentru cărți, pe care știe că îl apreciez de fiecare dată.

Dar înăuntru este o carte poștală ilustrată, cu imaginea unui hotel elegant, iar dedesubt este imprimat numele lui, Hôtel Plaza Athénée. Încep să citesc.

La mulți ani, draga mea Lucille. Vei pleca la Paris într-o aventură. Vei vedea lucruri. Vei face lucruri. Vei cunoaște oameni. Și vei aduce cu tine acasă ceva drag mie – ceva de care mi-a fost dor să țin în mâini de prea mulți ani.

Mereu cu dragoste, bunica Sylvie

Termin de citit și privirea mi se ridică brusc la ea. Ea a rămas unde era, zâmbindu-mi șmecherește, de parcă tocmai i-ar fi păcălit pe cei de la MI5.

– Ce înseamnă asta, bunico?

Nu se poate să fi citit bine. Nu cred că s-a referit chiar la Paris.

– Aș spune că înseamnă că pleci la Paris. Acum chiar râde. Uite!

Arată la măsuța de lângă fotoliu, pe care se află un plic cu cuvântul „Eurostar" imprimat pe el.

– Ce nai...

Iau plicul, scot repede biletul și mă uit direct la data plecării. Mâine. Vineri.

Pentru o clipă mă întreb dacă intenționează să mă însoțească. Da, desigur că nu. În doar câteva săptămâni împlinește nouăzeci de ani și rareori reușește să depășească triunghiul sigur dintre vila ei de pe Wimbledon Common, biserica din cartier și casa de cultură a satului, unde mai merge la câte o seară de film sau la clubul de carte.

– Dar nu se poate. Am de lucru și Billy și, oh, nu, nu vreau să-ți irosești banii, bunico. Ai verificat dacă poți primi banii înapoi sau măcar dacă poți schimba data?

– Nu intenționez deloc să cer banii înapoi. Natasha a făcut rezervarea pentru mine și mă îndoiesc că i-a dat prin cap să întrebe așa ceva.

Bunica își flutură mâna nepăsător.

Doamne, Dumnezeule, am fost învinsă de-a binelea și de-adevăratelea. Știe că m-a înfrânt, că este victorioasă.

– Deci, tu chiar vrei să plec la Paris? Singură?

Poate că o călătorie solo este exact ce îmi trebuie. Uneori mă gândesc la Billy și îmi pun întrebarea dificilă pe care am tot evitat-o.

– Așa mai vii de-acasă! Da, vreau!

Și spunând asta, lovește ușor cu pumnul în aer.

Eu mă uit din nou la cartea poștală. Sunt treizeci și două de săruturi sub numele ei, câte unul pentru fiecare din anii mei, lucru care trebuie să-i fi luat ceva timp, dacă mă gândesc la cât de greu îi este să țină un pix în mână.

Poate că totul este o călătorie elaborată pe bulevardul amintirilor bunicii. O trimit pe Lucille la Paris, ca s-o scot din lâncezeala ei. Să nu mai petreacă încă o aniversare cu mâncare comandată, uitându-se pe Netflix, de parcă ar fi *vreodată* ceva greșit la asta. S-o împing în brațele unui chipeș tânăr francez. Din păcate, bunica trece cu vederea faptul că eu nu sunt binecuvântată cu aceleași trăsături simetrice ca ale ei, nici cu talia de viespe, nici cu genul de încredere ce pare să răzbată din fotografiile alb-negru de pe policioara șemineului.

Simțind că nu iau asta foarte în serios, îmi strânge mai tare mâna în mâna ei osoasă.

– Am *nevoie* să mergi. Vreau să faci ceva pentru mine, Lucille.

Și indiferent despre ce este vorba, știu că am să accept. O ador. Aș face orice ca să o fac fericită în timpul care mi-a mai rămas cu ea.

– Este vorba de o rochie, o Debussy, creată de Dior. I-am împrumutat-o unei dragi prietene cu mulți ani în urmă și acum, că ea s-a prăpădit, mi-ar plăcea s-o recuperez. Fiica ei, Véronique, o are acum. Am notat adresa ei pe spatele felicitării tale. Apartamentul 6, rue Volney nr. 10, 75002. Când vrea ea, memoria

bunicii poate fi de-a dreptul impresionantă. Te așteaptă.

Și uite-așa, se pare că mâine plec la Paris – zâmbetul meu îi confirmă asta bunicii. Cât de greu poate fi? Iau rochia, vizitez una-alta, rătăcesc puțin prin orașul iubirii, mă prefac mult mai aventuroasă pe Insta decât sunt de fapt, mă întorc acasă.

– Vreau să o mai ating o ultimă dată, adaugă bunica în timp ce eu calculez în minte toate concediile de la serviciu.

Pe urmă privesc cum bunica duce bucata de tort la gură și ia cu satisfacție o mușcătură mare, de parcă ar spune „Doamne, ce deșteaptă sunt". Un lucru este sigur. Treaba asta este mai serioasă decât simpla înapoiere a unei rochii, o rochie pe care sigur nu și-a propus să o poarte din nou după toți acești ani. Véronique asta nu ar putea, pur și simplu, să o trimită prin curier? Bunica pune ceva la cale. Sunt sigură de asta.

Și astfel am ajuns în vagonul C al trenului Eurostar de 3.15 p.m. de la St Pancras către Paris, într-o după-amiază de vineri, sărbătorindu-mi recenta aniversare cu un pahar de spumos și un ecler. Titlurile din ziare sunt toate un pic infatuate – prințul Harry a ieșit de pe piață, Kate și Will așteaptă al treilea copil –, așa că îmi las spătarul scaunului pe spate pentru două binecuvântate ore cu *Watermelon* al lui Marian Keyes. Oh, și un mesaj de scuze de la Billy pentru că eram deja în pat când el a ajuns acasă aseară. Mi-a spus că lucrează până târziu, dar zgomotul zornăitor pe care l-a făcut când a intrat în casă mi-a dat de înțeles că se prea poate să fi existat și vreo câteva beri la finalul oricărei munci pe care o făcuse. Nu mă așteptam la mare tam-tam, dar până la urmă el s-a trezit dis-de-dimineață și a plecat devreme, așa că nici măcar nu am apucat să ne luăm rămas-bun, ca să nu mai vorbim de sărbătorirea aniversării mele. Poate că nu m-ar fi deranjat chiar atât de tare dacă după aceea, cu o întârziere de treizeci și șase de ore, nu ar fi ajuns și mesajul mamei: „Da, mesajul acesta a întârziat, știu, dar dintr-un motiv întemeiat. M-

am gândit și m-am răzgândit ce să-ți cumpăr anul acesta. Și cum îmi este imposibil să concurez cu Parisul, ți-am trimis niște bani în cont. Cumpără-ți cel mai șic lucru pe care-l găsești". Probabil că a sunat-o bunica. Nu pot să nu observ că încă nu a folosit efectiv cuvintele „La mulți ani".

Va fi dezamăgită, dar nu sunt sigură dacă îmi voi cumpăra ceva șic de la Paris. Sunt o persoană care se îmbracă, la cât de puțin călătoresc, gândindu-se numai și numai la confort – ceva ce mama nu a înțeles niciodată la mine. Alegerile mele sunt mereu pantalonii sport joggers, bluzele lejere, fără sutien, doar o vestă care să mențină totul cuviincios. Mă îndoiesc serios că mama a articulat măcar vreodată cuvântul joggers, simpla sugestie că ar putea deține cândva o pereche fiind jignitoare. Îmi amintesc ultima oară când m-am întâlnit cu ea în fața biroului după program. Bineînțeles, ea a fost ultima care a ieșit, ignorând complet ora stabilită pentru întâlnire. Când, în cele din urmă, a apărut, mi-am dat seama că purta aceeași uniformă corporatistă ca toate celelalte femei de dinaintea ei. Totul la stilul androgin, o mare de femei complet lipsite de culoare și de feminitate. Atât de mult negru! Nici măcar poșetele lor nu aveau voie să fie drăguțe. Niște cutii mari, butucănoase, prinse cu lanțuri și ținte sau făcute din piei de animale grotesc vopsite. Mai degrabă o armă decât un accesoriu. Mi-ar fi plăcut să o văd pe mama apărând ca un fluturaș printre viespi, dar nu. Ca să fii una dintre ele, trebuie să arăți ca ele. Ce deprimant! Femeile astea ar trebui să fie imaginea succesului, a bogăției, a afirmării, dar eu am știut în ziua aceea că nu îmi doream nimic din conformitatea lor. Poate că ar fi trebuit să mă simt ca nuca în perete cum stăteam acolo, într-o fustă cloș din șifon crem pe care majoritatea femeilor ar păstra-o pentru Crăciun. Dar privindu-le, ieșind în grupuri din clădire ca un șir de furnici muncitoare identice, m-am simțit doar liberă.

Acestea fiind zise, acum era vorba de Paris, așa că am depus, firesc, mai mult efort. O bluză

marinière proaspăt călcată, care nu este sigură dacă vrea să fie de damă sau bărbătească, băgată doar pe jumătate în cei mai eleganți blugi pe care îi dețin, unii cu talia mult deasupra șoldurilor. Și mă simțeam bine în tren. Nimic nu mă strângea, nimic nu mă tăia în două în talie, dar când trenul meu oprește în Gare du Nord și sunt luată de valul navetiștilor elegant îmbrăcați de la primele ore ale serii, aș ucide pentru o pereche de ochelari de soare. Nu că m-ar cunoaște cineva în Paris, dar am nevoie de o mantie de anonimitate instantanee. Pentru situația în care s-ar întâmpla totuși să se întrebe cineva cine-i asta care târâie după ea un troler ponosit și care își croiește drum cu sacoșele de cumpărături de la WH Smith[2] prin mulțimea altfel dichisită.

Cum de poate ceva atât de uniform de cenușiu să fie și frumos? Parisul la ora înserării este pictat de ultimele raze de lumină, arătând ca și cum cineva ar fi redus intensitatea luminilor din tot orașul. Elegantele clădiri de apartamente care se întind pe toată strada au șiruri de ferestre cu obloane crem identice, regularitatea fiind întreruptă doar de impozante uși duble ca înălțime, de un roșu îndrăzneț, verde intens de salvie sau negru lăcuit. Totul pare prea înghesuit. Unele ziduri de piatră pe lângă care trec și care sunt aproape negre de la atâtea straturi adunate de-a lungul anilor de murdărie și poluare se învecinează cu buticuri de modă imaculate, ale căror vitrine îi ademenesc să intre pe cei porniți la cumpărături pentru Crăciun. Unul are replici de turtă dulce ale unor faimoase simboluri pariziene – Notre-Dame, Arc de Triomphe și Tour Eiffel, glazurate și acoperite cu bombonele, sprijinind manechine cocoțate în haine de petrecere.

În timp ce caut un taxi liber, balcoanele dantelate din fier de deasupra mea dau un indiciu asupra zilei pariziene care se apropie de sfârșit. La etajul șapte, o bicicletă așteaptă sprijinită pe roata din spate până când va fi, probabil, cărată din nou jos, ziua următoare,

pentru drumul către serviciu. Un bărbat singuratic, îmbrăcat tot în haine negre, stă sus, deasupra oraşului, fumând, privind orizontul întunecându-se, parcă lucrând la ultimul lui poem. O femeie încălţată în botine negre cu toc înalt ține un pahar de vin într-o mână, telefonul în cealaltă, tachinându-şi iubitul, îmi imaginez eu.

La insistența bunicii și pe cheltuiala ei, sunt cazată la hotelul de pe cartea poştală, Plaza Athénée, care, după spusele ei, este „exact vizavi de Dior", nu că aş avea de gând să îmi petrec ceva timp acolo. În timp ce taxiul meu se mişcă greoi prin traficul congestionat de la această oră de vârf, privesc străzile mărginite de copaci deja desfrunziți, frunzele arămii acoperind ca un covor trotuarele de dedesubt. Turiştii se luptă să-şi facă loc printre localnici stresați care se grăbesc acasă și eternele lucrări de construcție care parcă sapă o gaură în inima capitalei. Spaţii ample se deschid acolo unde străzile comerciale se poate să fi înflorit odinioară, abătându-ne mult de la traseu. În timp ce stăm la o serie de semafoare intermitente, eu privesc locul unde o clădire a fost complet dărâmată, lăsând doar o arcadă istorică ce pare a se agăța sfidător de viaţă în vreme ce totul în jurul ei este demolat. Există un amalgam de clădiri acoperite cu nişte învelitori temporare de protecție în timp ce sunt transformate pe dedesubt – ca un fel de cel mai mare cadou de Crăciun din lume aşteptând răbdător să fie despachetat şi scos la iveală.

Când oprim în faţa hotelului Athénée, îmi amintesc cuvintele de despărțire ale bunicii: „Uită-te după ferestrele cu obloane roşii". Acum le văd. Fiecare dintre ferestrele ce dau înspre avenue Montaigne, şi să tot fie cel puţin cincizeci, are câte unul, iar efectul este atât de frumos, încât mă opresc uluită când cobor din taxi. Apoi apare un portar, spunând: „Bine aţi venit pe Bulevardul Modei!", iar eu privesc cu o oarecare uşurare cum îmi sunt luate sacoşele ponosite şi murdare şi duse de acolo.

Acum stau așezată pe marginea somptuosului meu pat dublu cu baldachin, într-o cameră plină de garoafe roșii, simțind cum un milion de posibilități plutesc prin aerul de dincolo de fereastra mea. Ca și cum, dacă aș păși afară, pe balconul ce înconjoară suita mea enormă, aș putea ridica o mână în adierea rece a serii și culege un crâmpei din acel noroc, să fie al meu. Dumnezeu știe cum își poate permite bunica adresa asta. Sunt mult deasupra nebuniei de pe străzile pariziene de jos, de claxoanele mașinilor, de traficul bară la bară, de mașinile înaintând anevoie, aici, sus, unde mă aflu, aproape de stele, unde totul pare imponderabil. Vreau să mă aventurez afară. Vreau să fiu *acea* femeie. Cea care își aruncă valiza pe pat și pornește printr-un oraș străin fără nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă, dar știind că va fi fascinant.

Măcar o dată, și nu mi-e ușor să o spun, trebuie să semăn puțin cu mama. Ea ar fi acum jos, la recepție, cu harta întinsă, fără să-i pese cât de lungă este coada ce s-ar putea forma în spatele ei, cerând o listă beton cu tot ce are mai bun de oferit orașul ăsta. Eu de ce nu o fac? Vreau, chiar vreau. Poate pentru că nu știu cum. Propria-mi lume pare deodată surprinzător de mică. Mă simt depășită în acest oraș străin.

Aș putea începe cu ceva simplu. Voi suna la room-service și voi comanda un *Croque Monsieur*[3]. Pe urmă trebuie să îi trimit un e-mail lui Véronique, să verific dacă a rămas valabilă întâlnirea noastră din seara asta. Stabilirea logisticii.

În timp ce încerc să descifrez bogatul meniu de la room-service, ceva din adâncul minții nu-mi dă pace. Expresia de pe chipul bunicii cu o zi în urmă, când a vorbit despre Paris. Felul în care și-a amintit despre acest hotel ca și cum l-ar fi cunoscut foarte bine. De ce nu mi-a dat prin cap să o descos mai mult, să văd ce legătură are cu acest oraș – îmi promit să o întreb la întoarcere.

Telenovelă-radio britanică, transmisă de BBC

Radio 4 încă din 1951. La început, a fost numită „o poveste cotidiană a locuitorilor de la țară", acum fiind considerată „o dramă contemporană într-un cadru rural".
Retailer britanic, cu sediul central în Swindon, Wiltshire, care operează un lanț de magazine de pe marile bulevarde și din gări, aeroporturi, porturi, spitale și de pe autostrăzi vânzând cărți, papetărie, reviste, ziare, produse de divertisment și produse de cofetărie
Sendviș cald cu brânză și șuncă, introdus în meniul unui bistro de pe Boulevard des Capucines din Paris în 1910, având un succes imediat. Prima versiune a fost *Croque Monsieur*, urmată repede și de *Croque Madame*, adică cea cu un ou ochi deasupra ca simbol al pălăriei unei doamne.

CAPITOLUL 2

Alice

Octombrie 1953, Paris
Le Cygne Noir[4]

Seara aceasta trebuie să fie un succes. Alice şi-a petrecut toată ziua asigurându-se că va fi. Primii lor invitaţi vor începe să sosească la reşedinţă în două ore, ceea ce îi acordă exact timpul de care are nevoie pentru o ultimă verificare a salonului, pentru a se asigura că florile pe care le-a comandat, trandafiri bej diafani de modă veche, au sosit şi au fost puşi în vazele corecte, în poziţiile corecte. Va studia lista invitaţilor pentru ultima oară. Va reciti consemnările de pe margine pe care Éloïse, asistenta ei, ştie de fiecare dată să le facă atât de profesionist, evidenţiind orice modificare semnificativă din viaţa personală sau profesională a invitaţilor lor. Subiecte ce trebuie evitate, motive de felicitare, orice poate impresiona mozaicul de persoane din încăpere. Cei care trebuie ţinuţi la distanţă, cei ce trebuie aduşi laolaltă în interesantul potpuriu de personalităţi care vor interacţiona în seara aceasta sub uriaşele portrete ale regelui George şi reginei Maria. Şefi din industrie, ministrul justiţiei, guvernatorul Băncii Franţei, politicieni, colegi ambasadori din Paris (şi cu cele ∧· de ambasade din acest oraş, rareori trece o săptămână fără să se adune câţiva dintre ei la o cină în vastele lor reşedinţe) şi câteva „bibelouri sociale", cum îi numeşte Albert ofensator pe rivalii mai atrăgători, mai puţin serioşi – pe cei frumoşi care îi fac pe cei cu greutate să vină, să flirteze şi să se pună la curent cu destul de multe anecdote interesante pentru a fi văzuţi şi la petrecerile din săptămâna următoare.

Soţiile vor sosi înveşmântate în blănuri de nurcă sau de iepure, parfumate, cu ochii mari şi gata să judece, savurând faptul că toată povara străduniei de a face tuturor pe plac se află în seara aceasta pe umerii lui Alice. Ea ştie că ele o vor întreba discret despre tot ce este în meniu – în seara aceasta o selecţie delicat echilibrată de aperitive, care nu înclină exagerat în favoarea nici a celor britanice (potârniche), nici a celor franţuzeşti (brie), despre ţinuta ei, despre câte seri pe săptămână doarme soţul ei acasă, despre unde îşi face cumpărăturile şi câte plase de cumpărături trebuie să îi care magazinele respective, despre cât de mult bea. Totul despre Alice şi despre viaţa ei privată va fi supus atentei analize.

Alice face un mic tur al salonului. A făcut totul bine? Albert va fi mulţumit? Argintăria este proaspăt lustruită. Selecţia de whisky şi de brandy a fost completată. Se poate întoarce în dormitor ca să se îmbrace cu ajutorul lui Marianne, persoana pe care Alice se bazează mai mult decât pe oricine de la sosirea la Paris acum un pic mai bine de un an ca soţie a noului ambasador al Marii Britanii – un titlu încărcat cândva de promisiunea unei mari fericiri.

Marianne a aşezat deja pe pat rochia asupra căreia au convenit că Alice o va purta în seara aceasta. O rochie de seară Dior neagră cu umerii goi, o combinaţie elegantă de satin, de mătase şi catifea. Alice şi-a ţinut respiraţia când a auzit preţul la prima vizită făcută la reşedinţa creatorului – o sumă de bani ce i-ar fi eclipsat bugetul pentru haine pe un an întreg înainte să se mute la Paris. Dar Albert, un bărbat pe care nu l-a îngrijorat niciodată preţul vreunui lucru, insistă că trebuie să fie îmbrăcată cum se cuvine tot timpul şi că factura este în mare măsură irelevantă. A avut emoţii la început, îngrijorată că ceilalţi o vor citi. O femeie de douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcată într-o rochie destinată cu siguranţă unei lady cu o mult mai mare experienţă de viaţă decât ea? Cineva care o putea umple cu un trup ce văzuse mai multe şi făcuse mai multe, meritând-o, prin urmare,

mult mai mult. Dar asta avea să subestimeze total puterea transformatoare a acestei rochii.

– Şi nici unul dintre invitaţii din seara aceasta nu m-a mai văzut în această rochie, Marianne?

– Sigur nu. Am verificat consemnările, Alice. Va fi complet nouă pentru ei.

Tot ce poartă Alice este notat pe cartele, care fac totodată menţiuni despre lista relevantă a invitaţilor, limitându-se astfel ocazia unor gafe sociale legate de vestimentaţie. Alice ştie că nu trebuie neapărat să întrebe, dar nu se poate abţine. Marianne a fost unul dintre primii oameni pe care i-a angajat când a venit la Paris în septembrie anul trecut, iar aceasta nu i-a dat nici un motiv de îngrijorare sau dezamăgire din clipa în care a intrat pe uşă. Dimpotrivă. A venit cu referinţe foarte bune de la o soţie de diplomat al cărei soţ a servit trei ani în Paris şi fusese acum trimis în Orientul Mijlociu. Nu au putut-o lua pe Marianne cu ei, iar pierderea lor a fost marele câştig al lui Alice. Poziţia aceasta este, fără tăgadă, un mare pas înainte pentru Marianne, iar Alice a avut grijă ca salariul ce i s-a oferit, şi ceva în plus, să reflecte asta. I-a vrut loialitatea din clipa în care a cunoscut-o. A văzut cât de mult şi-a dorit Marianne slujba din felul cum s-a aşezat pe marginea scaunului în timpul scurtului interviu de angajare. A văzut sclipirea din ochii lui Marianne când aceasta şi-a plimbat privirea peste rochia cu care Alice era îmbrăcată în ziua aceea. Fără invidie, ca la unele dintre celelalte, ci cu apreciere. Dar poate şi mai important, i-a văzut incapacitatea de a părea intimidată. O forţă interioară radia din ea, în fermitatea strângerii de mână, privitul direct în ochi, disponibilitatea de a mărturisi cât de mult avea nevoie de acel rol, fiind pregătită să muncească oricât de mult ar fi fost nevoie pentru a-i face pe plac lui Alice. Marianne este o femeie care invită la apropiere, Alice a simţit asta imediat. Poate avea încredere în ea. Orice îngrijorare a ei că o femeie ceva mai în vârstă s-ar simţi stânjenită să o deservească s-a spulberat curând.

– Vă ajut, Alice, se oferă Marianne, deja poziționată și așteptând lângă enormul cadru din lemn negru al patului când Alice începe să își dezbrace încet rochia de zi mult mai comodă, din lână bleumarin, pe care a purtat-o azi. Marianne o ridică ușor deasupra umerilor și o pune la loc pe un umeraș din lemn. Mai întâi corsajul, vă rog.

Rochia are două componente. Un corsaj fără bretele, care se descheie complet și care se află acum cu fața în jos pe pat, dezvăluind toată delicata lucrătură interioară care îi va da siguranța de care are nevoie în această seară. O serie de șapte fine balene[5] verticale, fixate cu o plasă delicată și susținând o bustieră ușor căptușită, anulând necesitatea oricărei lenjerii de corp suplimentare. La fel de frumos finisat la interior precum este și la exterior. Corsajul este tivit cu o frumoasă catifea plină care va veni direct pe piele și va face luciul satinului să sclipească în lumina suavă a lumânărilor din salon.

Marianne îl pune lângă trupul gol al lui Alice, având grijă să îi evite privirea, și se apucă să încheie șirul de treisprezece perechi de moș și babă cusute la distanțe perfect identice la spate, fiecare strângând un pic mai mult bustul lui Alice. Când o încheie pe ultima, corsetul stă exact așa cum ar trebui pe pielea ei, coborând întocmai sub omoplații lui Alice.

Alice pășește apoi în jupa grea, atentă să nu își agațe degetele picioarelor în crinolina apretată. Abia după aceea, Marianne poate începe procesul de conectare a celor două elemente cu o combinație complexă de și mai multe perechi de moș și babă și fermoare, astfel încât nimeni să nu poată ghici vreodată că rochia este alcătuită din două părți separate. Misiunea odată îndeplinită, Marianne se dă înapoi pentru ultimele retușuri. Clinii de satin de mătase și catifea care alcătuiesc jupa au în partea de sus, pe șoldul stâng al lui Alice, o fundă uriașă care este căptușită ca să își mențină forma, făcând talia de 58 de centimetri a lui Alice să pară și mai mlădioasă ca de

obicei. Efectul este regesc și în ciuda faptului că Marianne a mai făcut acest lucru înainte și știe că nu este treaba ei să își dea cu părerea, pe față îi înfloreşte un zâmbet larg.

– Superb, Alice, şopteşte ea.

– Mulțumesc, reușește Alice să spună cu un oftat prelung, semn clar al emoțiilor pentru astă-seară.

– Veți fi strălucitoare, ca de obicei.

Strânge scurt și apăsat mâna lui Alice, pe urmă o lasă să adauge ultimele accente fardului, să își aranjeze buclele scurte, ordonate, după fiecare ureche și să își pună cerceii cu lacrimi de perle pe care i-a purtat zilnic de când i-a primit în dar de la Albert în ziua nunții.

Alice o privește ieșind din cameră, gândindu-se că există o sută de lucruri despre care ar vrea să îi ceară sfatul, de la femeie la femeie. Albert a informat-o din timp despre necesitatea relațiilor pur profesionale cu membrii personalului, măsura netrebuind întrecută vreodată. Iar ea a respectat asta, mai puțin cu Marianne. Dar și-ar dori atât de mult să își descarce sufletul. Să aibă o confidentă adevărată în casă, cineva care să o ajute să umple multele ore în care este singură, cineva care să nu îi considere problemele drept niște prostii de doi bani din cercul lor social. Cineva care să o poată ajuta să lămurească multele întrebări care s-au tot strâns în capul lui Alice după ziua nunții cu Albert, în Londra. Întrebări pe care nu s-a simțit în stare să i le pună lui Albert însuși. Cum ar fi putut? El este de obicei ori obosit și irascibil, înconjurat de invitați sau pur și simplu absent. Și oare este ea pregătită cu adevărat să îl audă răspunzându-i unde a greșit? Ce a făcut de l-a dezamăgit atât de rău.

Albert sosește la reședință cu douăzeci și cinci de minute înainte ca primii lor invitați să apară, având timp exact cât să se împrospăteze și să își pună smochingul.

– E totul în regulă?

Nu este cea mai caldă formulă de salut, dar Alice nici nu se aștepta la altceva. El este preocupat de seara ce îl așteaptă și poate își va

face timp să stea de vorbă cu ea mai târziu, după ce va fi plecat toată lumea.

– Totul este exact așa cum ai dorit, Albert. Te las să te schimbi și ne vedem jos. Bucătarul a pregătit totul în bucătărie și dacă sunt invitați care vor sosi mai devreme, am să fiu acolo ca să-i întâmpin.

– Foarte bine.

Albert nu ridică privirea când ea iese din cameră, lăsând-o cu sentimentul că preferă să fie singur.

În aceste ultime prețioase clipe de liniște înainte ca încăperea să se umple de conversații animate și prezentări zgomotoase, lui Alice îi zboară gândul la discuția protocolară la care a participat înainte ca ea și Albert să fie detașați la Paris. Departe de a o liniști, aceasta i-a provocat și mai multă îngrijorare în legătură cu importanta misiune care o aștepta și cu cât de mult se baza Albert pe ea. Nu se întrerupe niciodată o conversație în curs, dar trebuie să fii mereu înarmat cu idei pentru a începe una, atenție de fiecare dată la persoanele care rămân singure, se răspunde mereu în limba în care ți se vorbește... și tot așa mai departe. Ea a ascultat, a luat notițe, a căutat logica tuturor indicațiilor, apoi a decis că singurul fel în care ar fi putut face asta era să fie ea însăși. O să fie ghidul ei, nu biblia ei. Poate că asta este problema. Poate că ea fusese pentru Albert bună așa cum era înainte să se căsătorească, la mesele din grădina părinților ei, unde miza era mică, așteptările de la ea chiar mai mici. Oare el o privește în salonul lor de recepții de la Paris și își spune că nu este în stare să facă față cerințelor? Că este depășită? Că nu prea se ridică la nivelul pretențiilor lui?

– Un pahar de șampanie, *madame* Ainsley?

Majordomul lor, Patrice, îi prezintă o tavă de argint cu o singură cupă aburită în mijloc, știind că ea o va lua. S-ar putea să nu aibă prea multe ocazii după sosirea tuturor, iar dispoziției ei i-ar prinde bine un mic imbold. Patrice pune tava pe un bufet, apoi își ocupă poziția din lobby, ca să poată anunța fiecare oaspete pe

măsură ce sosește. Teribil de exagerat de formal, gândește Alice, dar un ajutor chiar folositor când Alice, în mod inevitabil, nu-și mai amintește cine este cine. Iar în marea de șaizeci de chipuri din seara aceasta, este cu atât mai recunoscătoare că există Patrice și performanța fără cusur de care știe că va da dovadă.

– Secretarul general al palatului Elysée, *monsieur et madame* Bateaux.

Patrice face prima prezentare și cum Albert nu se vede nicăieri, Alice trebuie să ia frâiele. Din fericire, cuplul îi este deja bine cunoscut. Traversează salonul dintr-o singură mișcare rapidă, depunând un sărut plin de afecțiune pe un obraz și pe celălalt al fiecăreia dintre fețe.

– Salonul meu este deja sută la sută mai elegant cu dumneavoastră aici, Chloé!

Alice ține brațele lui Chloé în lateral, formând un cerc intim între ele, admirând prezența din fața ei. O rochie de un stacojiu-închis lungă până în pământ, culoarea budoarelor, presărată cu delicate perluțe astfel încât întreaga rochie sclipește în lumina candelabrului.

– Dior, desigur! gângurește Chloé. Cine altcineva? De ce nu l-ai invitat încă aici? Oh, te rog să o faci. Doar un prânz restrâns pentru câțiva dintre noi. Ceaiul de după-amiază la tine, în Salon Vert? Ai cunoscut-o deja pe această minunată Camila pe avenue Montaigne? Cea mai bună *vendeuse*[6] din tot Parisul, în opinia mea. Poate face pe oricine să arate ca o lady.

– Of, minunată idee, astfel poate stoarce de la mine salariul pe încă un an, adaugă Secretarul înainte ca Alice să aibă ocazia să răspundă.

– Și uită-te la tine, Alice. Dacă sunt considerată pe jumătate la fel de șic ca tine, atunci sunt fericită.

În locul unui compliment de la Albert, este exact ceea ce Alice are nevoie să audă.

Într-o jumătate de oră, salonul reședinței este plin, orice zâmbet artificial începe să se estompeze pe măsură ce îndatorirea se transformă în amuzament, iar Alice

socializează, nerăbdătoare să acorde câteva minute fiecăruia înainte să se poată întoarce în relaxanta companie a lui Chloé. Nu trebuie să se lase distrasă de frumoasele rochii. Una are plene fluturând deasupra unei jupe extrem de diafane din mai multe straturi; o cascadă de funde supradimensionate rozii se revarsă pe partea frontală a alteia, straturi de volane albe purtate de logodnica unui eminent diplomat. Există vestoane cu forme ce dau impresia că tocmai au fost luate de pe cele mai perfecte forme feminine şi alte rochii de seară cu broderii elaborate şi flori măiestru reinterpretate în cele mai frumoase culori ale grădinilor englezeşti.

Rămânând cu ochii la succesiunea aperitivelor, ca să îi poată face semn din cap lui Patrice când se pot servi următoarele, Alice este în mişcare. Este întotdeauna uluită de cât de mult se mănâncă la aceste reuniuni. Trei ore de mestecat continuu înainte ca majoritatea invitaţilor să plece să ia cina în locurile rezervate altundeva.

Se îndreaptă către soţia ministrului britanic al Afacerilor Externe, prima pe care o poate vedea că a fost blocată într-un colţ de una dintre soţiile franţuzoaice care îşi prezintă propria disertaţie despre mulţimea de lucruri pe care francezii le fac mai bine decât englezii.

– Vă pot permite să pretindeţi superioritatea în multe privinţe, Edith, puteţi avea trenurile, poliţia, chiar şi doctorii, dar niciodată marmelada! Va trebui să îmi permiteţi să mă pricep mai bine la asta!

Alice le întrerupe elegant, toată numai zâmbet, anihilând imediat uşoara ostilitate care ameninţă să ia naştere între cele două înainte de a-şi îndrepta atenţia către soţia ministrului de externe.

– Dragă Maud. Am promis să revin la tine cu cel mai bun loc pentru flori de mătase, nu-i aşa? Ei bine, am informaţii de încredere de la Patrice că adresa este rue de Saintonge. E plin de meşteri şi, din câte se pare, prima alegere pentru blănuri, nasturi deosebiţi, panglici şi peruci! Dă-mi de ştire când mergi, pentru că

mi-ar plăcea mult să te însoțesc, dacă nu te deranjează.

Alice nu zăbovește, ci decide să îl caute pe unul dintre profesorii de seamă de la Sorbona, care a răspuns invitației în seara aceasta. Este nerăbdătoare să afle programul conferințelor de anul viitor, în speranța că ceva îi va stârni interesul și îi va umple câteva dintre orele disponibile între primirea musafirilor și organizarea personalului.

– Draga mea! Ultima oară când ne-am întâlnit ai fost indecisă – să fie cursul de pictat naturi statice sau conferința despre istoria artei europene? Profesorul o cuprinde în brațe fără formalitatea la care atât de mulți dintre ceilalți se simt obligați odată intrați în reședință. Locurile se ocupă, să știi, dacă aștepți prea mult, vei fi dezamăgită.

– Nu mă pot decide, poate că am să le aleg pur și simplu pe ambele.

Orice trebuie să fie mai bine, își spune Alice, decât să colinde aiurea holurile reședinței, căutând lucruri cu care să își umple timpul. Observă atunci că a reușit să ajungă spate în spate cu Albert, nu că el ar fi observat. Abia dacă i-a adresat vreun cuvânt de când a ajuns acasă. Ea ciulește urechile auzindu-și numele menționat și își lungește gâtul, încercând zadarnic să îl identifice pe bărbatul mai vârstnic cu care stă de vorbă Albert. Patrice nu este în raza ei vizuală, așa că nu are cine să o ajute.

– Și cum s-a instalat *madame* Ainsley? Se bucură de viața diplomatică pariziană, sper?

Alice simte întotdeauna o consolare când, după ce și-a asigurat o parte din timpul pe care Albert nu îl oferă cu ușurință, cineva se sinchisește să se intereseze de ea. Deși știe cât de mult detestă Albert flecăreala, cum o consideră o ocazie ratată în care se discută chestiuni atât de lipsite de importanță.

– Perfect, așa cum era de așteptat, răspunde Albert. Alice este făcută pentru așa ceva și a fost evident din prima zi că toată lumea o preferă pe ea în locul meu.

Nu este nici un pic de entuziasm în tonul lui Albert. Cuvintele lui ies plate, iar dacă speră să fie contrazis, va fi şi mai dezamăgit. Nici nu mă îndoiesc că toţi speră să se aşeze lângă Alice la masă, lucru uşor ridicol.

– Ei bine, atunci trebuie să vă consideraţi un bărbat foarte norocos, Albert. Aveţi o soţie care este nu doar frumoasă şi inteligentă, dar şi adorată. Singura dumneavoastră îndatorire este să nu uitaţi să o apreciaţi.

Indiferent cu cine ar vorbi Albert, acesta pare să nu înţeleagă întru totul uşoara aroganţă a laudelor lui Albert, nici gelozia mocnită pe care abia dacă se oboseşte să o mascheze.

– Nu cred că norocul are vreo legătură. Am păstrat ce mi-a trebuit. Ea este cea mai eficientă şi mai puţin agresivă persoană pe care o cunosc. O mare realizare în aceste circumstanţe, nu credeţi?

Rosteşte cuvintele cu un hohot de râs delicat care nu prea convinge, iar Alice îl aude pe domnul mai vârstnic spunând ceva despre confirmarea unei rezervări pentru cină şi plecând.

Alice îşi simte obrajii încălzindu-se şi înroşindu-se. Nu a fost o conversaţie discretă şi ea se întreabă dacă a auzit-o şi profesorul. Dacă da, este un adevărat gentilom şi se preface că nu a auzit-o, folosind rotaţia aperitivelor drept scuză oportună să privească în altă parte. Oricine ar crede că între ea şi Albert este o competiţie, din felul în care el a părut să fie deranjat de popularitatea ei. Sigur că la asta a sperat el? Ca ea să fie nu numai acceptată în această lume, ci şi binevenită. Şi să fie acela, oare, cel mai laudativ lucru la care se poate gândi el să-l spună despre ea – că nu este agresivă?

Conversaţia cu profesorul şovăie în timp ce ea încearcă să îşi revină şi să împiedice roşeaţa din obraji, oferindu-i acestuia exact timpul de care are nevoie ca să surprindă privirea altei femei de la celălalt capăt al salonului şi să îi facă semn să se apropie.

– *Madame* Ainsley, vă rog, îmi daţi voie să vă fac cunoştinţă cu *madame* du Parcq. Dumneaei

susține un curs de literatură franceză la Sorbona. Soțul său este directorul departamentului de administrare a activelor la Banca Franței. Ambii, foarte realizați, evident.

– Este o mare plăcere să vă cunosc, *madame* Ainsley, și vă mulțumesc foarte mult pentru amabila dumneavoastră invitație în această seară. De mult doream să vă cunosc. Și dați-mi voie să vă spun că trandafirii sunt absolut perfecți, sunt din grădina ambasadei?

Alice deschide gura să răspundă, dar se oprește când un tânăr vine în grupul lor, lângă *madame* du Parcq.

– Ahh, vi-l prezint pe fiul meu, Antoine. Studiază științe politice la Sorbona și este nerăbdător pentru o carieră în diplomație, nu-i așa, dragule?

Mâna ei dispare la spatele lui, împingându-l în față, mai aproape de Alice.

Antoine tace câteva secunde.

– Da. Așa se pare, răspunde el apoi cu nonșalanță și cu o mișcare discretă a sprâncenelor ce pare adresată mamei lui, ceea ce o face pe Alice să râdă.

Pe urmă, o măsoară cu privirea pe Alice din cap până în picioare, fără grabă, calm, fără să-i pese câtuși de puțin că a provocat o pauză în conversație. Cât curaj, gândește Alice, să nu te supui imediat normelor sociale presupuse. Nu dă mâna cu ea, dar vine mai aproape, atât de aproape că ea crede pentru o clipă că o va săruta fără jenă, iar asta o face să își țină respirația. Apoi, foarte lent, el duce un deget la buzele ei și îndepărtează o afurisită de firimitură de aperitiv.

– Oh, mulțumesc.

Alice își duce și ea degetele la gură și observă cum privirea lui insistă acolo.

Mama lui intervine, spunând cât de mult ar aprecia părerea lui Alice, și poate ar avea timp să îl consilieze puțin pe Antoine, dacă nu ar îndrăzni prea mult?

– Vai, dar eu nu sunt o prea mare expertă, mărturisește Alice, dar dacă pot ajuta, atunci sigur că o voi face.

Urmărește cum pe chipul lui Antoine apare un zâmbet discret, tainic. Nimeni altcineva nu l-a observat în afară de ea. Ce încearcă bărbatul acesta să transmită – și ea de ce îl imită? Rămâne între ei doi. Ea simte cum îi zvâcnește sângele în urechi – o reminiscență a stânjenelii provocate de Albert? Sau, la fel ca tensiunea resimțită mai jos de pântec, are mai degrabă legătură cu bărbatul fascinant din fața ei? Unul care a făcut efortul de a îmbrăca un smoching în seara aceasta, lăsând însă descheiat primul nasture al cămășii, a sfidare? Papionul lui nu este tocmai drept, părul ciocolatiu e ciufulit. Există un fel de înfumurare în felul cum ține capul plecat într-o parte, chipul lui admirând-o vădit pe Alice. Și ce iese în evidență acolo? O încercare deliberată de a o provoca? De a o dezechilibra puțin? O determinare de a nu respecta convențiile sociale ale serii? Și totuși, este bărbierit impecabil. Sprâncenele la fel de precise ca linia maxilarului. Îi pasă cum arată. Alice vede bine că s-a gândit la cum va fi privit în seara asta.

De obicei, în acest moment al unei prezentări, Alice ignoră lingușirile politicoase sau invitațiile viitoare. Antoine nu oferă asemenea promisiuni, dar refuză să își ia privirea de la ea. Ea este vag conștientă de faptul că profesorul și *madame* du Parcq au început să discute despre orare și numărul de studenți și, observând asta, Antoine mai face jumătate de pas spre ea. Ea îi simte trupul, apropierea lui de al ei, înălțimea lui și cum își înclină capul spre ea într-un gest de surprinzătoare intimitate, îndeajuns de jos încât părul lui îi atinge obrazul, iar ea îi simte ritmul respirației.

– Devine vreodată obositor? Mi-ar plăcea să știu. Se poate cineva plictisi să fie cea mai frumoasă femeie din încăpere?

Pentru o clipă, Alice este complet cucerită. Își întoarce capul spre el, cu chipul înclinat în interiorul curburii gâtului lui, căutându-i prospețimea caldă. Un amestec de citrice îndrăznețe, cu un substrat de ceva bărbătesc – piele sau tabac, poate ambele. Înainte să poată

răspunde, *madame* du Parcq revine lângă el şi clipa se spulberă. El se îndreaptă, iar Alice afişează o expresie de inocenţă pe chip înainte ca *madame* du Parcq să îl tragă pe Antoine după ea, sub pretextul altor prezentări necesare, iar Alice găseşte drept scuză verificarea rânduielilor, inima lovindu-i cu putere coastele, obrajii având acum o nuanţă şi mai intensă de trandafiriu.

La ora 11 noaptea, Alice este din nou în dormitorul ei. Degetele lui Marianne repetă paşii de mai devreme, eliberând-o treptat pe Alice din rochia purtată astă-seară. Alice îşi simte trupul relaxându-se uşor când corsetul este desprins, apoi strâns din instinct din nou pe lângă trup când Albert intră în cameră. El ar trebui să mă dezbrace, gândeşte ea, întrebându-se dacă i-a trecut şi lui acest gând prin cap, nu pe deplin în largul ei cu ideea că poate i-a trecut. I-ar plăcea să îşi dezbrace soţia aşa cum o făcea cândva? Să îndepărteze pe rând straturile de mătase, ea simţindu-i nerăbdarea crescândă de a descoperi moliciunea de dedesubt, carnea aceea ce reacţiona cândva cu atâta bucurie la el. Imparţialitatea glacială de pe chipul lui ar părea să sugereze că nu are astfel de gânduri.

– Hristoase, femeia asta nu are o casă unde să plece!

El face un gest dezaprobator din mână în direcţia lui Marianne. Nici măcar nu-şi poate aminti numele ei, observă Alice. Simte degetele lui Marianne grăbindu-se şi ştie că graba subită este în beneficiul ei, nu al lui Marianne. Ea va pleca în curând, se va întoarce în sanctuarul sigur al propriului cămin, nevrând ca Alice să fie lăsată să facă faţă unui Albert iritat.

– Scuzaţi, *monsieur* Ainsley, nu mai durează mult.

Albert nu răspunde, ci îşi aruncă pur şi simplu pantofii din picioare, aşteptându-se ca Marianne să îi pună la locul lor, apoi se îndreaptă din nou spre uşă.

– Iubitule, mi-ar plăcea să aud tot ce s-a petrecut în seara aceasta. Alice detestă uşoara

disperare din vocea ei, ca şi cum ar cerşi o frântură de compliment, indiferent ce ar alege el să îi azvârle. Cu cine ai stat de vorbă şi ce a avut fiecare de spus. A părut un succes, nu ai zice? Să îl rog pe Patrice să ne pregătească ceva de băut?

– Poate să ducă un whisky în bibliotecă pentru mine. Am cel puţin vreo două ore de muncă de recuperat.

Uşa se închide şi el e dus, lăsându-le pe Alice şi pe Marianne singure, ultima încercând din răsputeri să pară ca şi cum nu s-ar simţi ofensată, ca şi cum nu ar fi ascultat cu adevărat. Dar căderea aceea a colţurilor gurii lui Marianne, într-o discretă expresie de milă, este insuportabilă pentru Alice.

– Îmi cer scuze, Marianne.

Alice se scuză din nou pentru el.

– Nu aveţi absolut nici un motiv să vă cereţi scuze faţă de mine, nu vă mai gândiţi la asta. Dar...

– Vrei, te rog, să laşi lista oaspeţilor de astă-seară pe biroul meu?

Alice o întrerupe, este mult prea obosită ca să discute acum despre părţile bune şi cele rele ale comportamentului lui Albert. În plus, ştie că va trebui să trimită tuturor invitaţilor din seara aceasta câte o notă de mulţumire scrisă de mână. M-aş putea apuca de treabă chiar acum.

Dar după ce s-a chinuit cu vreo douăzeci de note, Alice renunţă. Este foarte trează, dar nu are inspiraţie ca să facă notele de mulţumire să sune personale şi sincere, aşa cum ar trebui să fie. Gândul îi tot zboară la cuvintele de mai devreme ale lui Antoine: „cea mai frumoasă femeie din încăpere". Se trezeşte scrijelindu-le pe unul dintre micile cartonaşe brune pentru rochii folosite de Marianne.

Poate că Albert şi-a terminat deja treaba? Poate că s-ar bucura de o întrerupere, o scuză pentru a stinge lampa de birou şi să stea de vorbă cu ea. Nu vrea să se ducă în pat singură din nou şi în seara asta. Se strecoară pe coridor către bibliotecă. Uşa este închisă, dar ea îşi aude soţul vorbind la telefon. Este ora 1 dimineaţa. Oare cu cine ar putea vorbi la ora asta?

Indiferent cine este, tonul lui șoptit, relaxat, sugerează că nu este un partener de afaceri și ar fi o idee proastă să îl întrerupă. Se întoarce în dormitor, închizând ușa masivă din lemn, se sprijină de ea privind împrejur, în dormitorul lor imens, gândindu-se cât de puține nopți au împărțit ei doi același pat. Oare chiar a trecut doar puțin peste un an de când se trezeau unul în brațele celuilalt sub cearșafurile albe răcoroase ale suitei lor din luna de miere, plesnetul ritmic al valurilor de dedesubt trezindu-i pe amândoi cu delicateţe din somnul adânc. De când au ajuns la Paris, Alice are impresia că trupul i s-a rigidizat fizic. Cu fiecare noapte în care Albert a găsit o scuză să nu doarmă cu ea, încrederea ei s-a diminuat, până nu a mai rămas decât tot acest spațiu dintre ei. Rece, deșertăciune. În dormitorul acesta, în patul lor, în inima ei și absolut nimic cu care să îl umple pe unul ori pe celălalt.

Lebăda neagră (în limba franceză în original)
Lamelă flexibilă fabricată din lamele cornoase de balenă sau din material plastic, care se utilizează la fabricarea corsetelor, umbrelelor, la fixarea gulerelor etc.
Vânzătoare (în limba franceză în original)

CAPITOLUL 3

Lucille

Vineri
Paris

În seara aceasta, sunt picioare foarte lungi, foarte dezgolite, pe tot holul hotelului. Picioare în echilibru pe tocuri subțiri cât niște scobitori. Picioare revărsate peste brațele mobilierului de catifea, altele aplecându-se peste mese încărcate cu pahare înalte de șampanie. Picioare care sunt, și nu glumesc, de două ori mai lungi decât ale mele, iar deasupra lor, niște fustițe cu franjuri de paiete care dansează în jurul fundurilor abia acoperite. Picioarele acestea sunt bronzate, zvelte, au un luciu care vorbește despre petrecerile în miez de noapte la care vor defila mai târziu. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată membre ca acestea în orașul meu. Nu în zona mea și cu certitudine nicăieri în apropierea biroului cenușiu cu spațiu deschis în care muncesc. Simon, șeful site-ului de turism online la care am lucrat în ultimul an și jumătate, nu a fost câtuși de puțin impresionat când i-am trimis un e-mail seara trecută, spunându-i că vreau să-mi iau liber azi. A trebuit să promit că verific căsuța poștală, ca nu cumva să apară ceva urgent. Trebuie să mă asigur că voi fi înapoi la muncă fără întârziere luni dimineața. Asta înseamnă că am două nopți în Paris, destul timp ca să iau rochia bunicii de la Véronique în seara asta și să mă întorc la Londra duminică seara.

Ca o crudă completare a lipsei mele de farmec, am aterizat la Paris în mijlocul a ceea ce pare să fie „Săptămâna modei", care, din câte văd, începe în hotelul în care m-a cazat bunica. Oare oamenii chiar trăiesc așa? Este ăsta un mod de viață legitim, să te înfășori într-o

panglică de mătase roz, presărată cu mii de cristale argintii şi să defilezi aşa prin Paris, ca să te vadă toată lumea? Da, este! Nu am văzut niciodată femei atât de frumoase, manechine, probabil. Sunt de pe altă lume în perfecţiunea lor, de parcă acum ar fi ieşit din afişele uriaşe de pe Champs-Élysées în viaţa reală, ca nişte creaturi cu superputeri, jumătate oameni, jumătate personaje fantastice, venite aici să facă dragoste cu noi toţi. Nimic nu lipseşte. Părul este prins în cozi de cal ce le modifică trăsăturile faciale. Pielea este impecabil de luminoasă. Buzele sunt cărnoase, întredeschise, aşteptând să fie sărutate. Toată lumea se atinge cu toată lumea, se devorează reciproc. Aici nu există limite. Mă simt de parcă aş fi ajuns la o imensă orgie a modei, unde biletul de intrare este să fii pur şi simplu curajos de fabuloasă.

Iar bărbaţii. Pot vedea cel puţin cinci de care m-aş îndrăgosti bucuroasă pe loc. Ei sărută gâturi, ating uşor cu degetele contururile coapselor dezgolite, s-au dat mai aproape, astfel încât spaţiul dintre bărbat şi femeie este complet închis pentru oricare posibil adversar. Privesc cum un bărbat şopteşte ceva intens la urechea partenerei lui, o femeie care stă cu picioarele depărtate exact atât cât să aibă loc între ele un picior de-al lui. El este atât de aproape, buzele lui ating pielea ei în timp ce vorbeşte, iar unul din braţele lui este încolăcit în jurul taliei ei subţirele şi în sus, deasupra cutiei ei toracice. Indiferent ce i-o spune el, este ceva ce o face să se contopească şi mai mult cu el. Pe urmă, Iisuse, limba ei trece scurt peste buzele lui, pătrunde în gura lui şi îmi pot auzi ritmul propriei respiraţii înfiorate de senzualitatea gestului. Îmi amintesc cum a dispărut Billy la serviciu de dimineaţă devreme, aşa că eu nu am primit nici un sărut de rămas-bun – nu că aş sugera, fie şi pentru o clipă, că ar fi rivalizat cu asta.

Când ies din hotel, în aerul purificator al serii, am nevoie de câteva respiraţii profunde, care să îmi calmeze ritmul accelerat al inimii. *Ce* a fost aia? Şi oare voi avea vreodată în viaţa mea parte de măcar o fărâmă de aşa ceva?

Doamne, Dumnezeule, *te rog* dă să am parte. Poți păstra paietele și penele, dar pot să primesc și eu un picuț de pasiune? Nu în fiecare noapte din săptămână, nu aș putea face față, dar poate o dată sau de două ori pe lună? Cer prea mult? Pe urmă mă gândesc la Billy, așezat pe sofaua mea de acasă, în timp ce eu umblu după plăceri trecătoare prin tot Parisul. Cât de egoistă sunt? Și cât de predictibilă? Sunt aici de numai câteva ore și deja, cum s-a ivit prima ocazie, mi-am permis să fiu sedusă de strălucirea senzuală a acestui oraș. De fapt, Billy nu mi-a cerut să mă însoțească, nici nu sunt sigură dacă i-a dat cumva prin cap, iar bunica a rezervat doar un bilet, așa că presupun că a vrut să fiu singură. În plus, asta nu e viață reală, astea nu sunt femei reale. Dar eu sunt într-un *real* pericol să devin clișeu. Mă dojenesc în gând, apoi pornesc spre casa lui Véronique, o plimbare sprintenă de patruzeci de minute de la hotelul meu din arondismentul 1.

Oamenii mă observă, ceea ce este drăguț. Nu pentru că aș fi remarcabilă. Știu că nu sunt. Dar sunt diferită. În același fel în care este oricine când străbate străzile unui oraș străin. Pasul mi-e mai încet, mai sinuos. Zăbovesc la colțuri de stradă pentru a verifica de două ori indicatoarele, mă opresc pentru o răsucire lentă completă pentru a fi sigură că nu ratez strada pe care trebuie să cotesc. O iau pe lângă râu, spre est, înainte să fac la stânga, printre niște grădini simetrice și apoi pe niște străduțe înguste mai liniștite, din imediata apropiere a Place Vendôme.

Hainele mele sunt și ele, probabil, un indiciu subtil. Nu port uniforma tipică pariziencelor în afara serviciului compusă din blugi superskinny, pulover negru fin, țigaretă. Eu port adidași la aceiași blugi cu care am călătorit, dar am schimbat bluza cu o cămașă cu volane. Are niște mâneci bufante îndrăznețe, mai ample în partea de sus, ceea ce îi dă un ușor aer milităresc. Am cumpărat-o acum mai multe luni, imaginându-mă îmbrăcată cu ea în drum spre cină pe străzile unui oraș spaniol.

Deşi în visul meu Billy cumpărase sejurul şi făcuse rezervările. Cu toate acestea, sunt încântată că reuşesc, în sfârşit, să o port. Şi este cumva plăcut să fiu văzută, fie şi trecător.

De fapt, nu-mi amintesc prea multe ocazii în care am fost văzută. Fie şi de Billy, lucru care mă întristează puţin. Relaţia noastră a evoluat de la a avea locuri învecinate în birou – lucru de care nici unul dintre noi nu a fost încântat la momentul respectiv. Eu, deoarece documentele lui invadau spaţiul meu, iar el, deoarece trebuia să ia în considerare nevoile vecinei lui – de a merge în mod regulat să bem ceva după muncă pentru a mă plânge lui de termenele de predare şi de cât de plictisită eram, presupunând în fiecare vineri seară că va veni cu mine acasă şi va rămâne tot sfârşitul de săptămână. Şi aşa se ajungea cumva în săptămâna următoare când nu avea rost să plece din nou înaintea sosirii următorului sfârşit de săptămână.

Nu sunt sigură de ce nu mi-a trecut niciodată prin cap să sparg rutina. Poate că îmi place compania, sau că el este o persoană comodă, de la care nu mă aştept niciodată să sară din pat dimineaţa ca să propună ceva mult dincolo de zona mea de confort. Şi oare nu sunt eu în esenţă varianta feminină a lui Billy? Fără economii la bancă, fără planuri măreţe, uşor în derivă prin viaţă, aşteptând să mă găsească şansa? Nu sunt sigură că aş face faţă presiunii de a concura cu un bărbat care are nevoie de reuşite în fiecare secundă a zilei. Un bărbat care nu poate exista în viteza a treia, în care eu par să-mi petrec majoritatea timpului. Îmi amintesc ce i-a făcut asta tatei, înainte să accepte, în cele din urmă, înfrângerea şi să plece. Cum strălucirea succesului mamei a fost prea mare pentru el. Un „bărbat minimalizat", spunea ea, niciodată în stare să ţină pasul cu ascensiunea ei şi cu un salariu care îl eclipsa cu mult pe al lui. Îmi amintesc ziua plecării lui, întrebându-mă de ce alesese mama cariera şi nu pe tata. Eram tânără, nu cunoşteam detaliile, şi totuşi, el stătea acolo, dorind să o iubească, iar ea a ales banii şi recompensele afacerilor. A fost ca şi cum, în clipa în care el a

pus la îndoială felul în care ea le-a orchestrat viaţa, mama nu l-a mai respectat. El a devenit problema. Oricare ar fi fost rolul lui în vieţile noastre, eu cred că ea a presupus că va fi absorbit de cineva mai bun sau că pur şi simplu vom trece mai departe fără el. Ne vom adapta. Asta a făcut munca din mama. A făcut-o să nu mai aibă suflet. Să scoată întotdeauna sentimentele din ecuaţie. Mama a mers mai departe. Câtă pierdere cu toţi anii aceia investiţi în relaţia lor. Ea l-a şters complet din viaţa ei exact în atât timp cât i-a trebuit lui să-şi ia toate lucrurile personale. Pe urmă mi-a dat mie cheia lui de la casă. Apropierea dintre mine şi tata nu a mers prea departe. Fiecare al treilea sfârşit de săptămână la el acasă s-a dovedit prea departe.

Aşa că îmi spun de fiecare dată că am multe pentru care să fiu recunoscătoare în ceea ce îl priveşte pe Billy. Pentru început, nu a existat niciodată teama aceea oribilă dacă o să sune sau nu. Noi doi ne simţim foarte confortabil unul cu celălalt, ceea ce trebuie să fie bine. În unele nopţi, nici măcar nu îmi dau seama că este acolo. El îşi vede de rutina lui (în general urmăreşte tot felul de sporturi pe orice fel de dispozitiv are la îndemână), eu de a mea (adică visez la destinaţii străine exotice, cumpăr ţinute pe care să le port, dar fără să cumpăr vreodată vacanţa propriu-zisă, şi rezolv *chestiunile* care vin de la Simon). Şi nu pot să neg că participarea lui Billy la chirie, după ce mi-am adunat curajul să cer asta, mai relaxează puţin efortul financiar.

Mi-am dat seama în ultimele câteva luni că Billy nu are nimic surprinzător, nici în pat, nici în afara lui, şi deşi s-ar putea să nu pară grozav să o spun, nu mă deranjează. Sunt destul de sigură că nu sunt una dintre acele femei care prosperă puse sub presiune. Eu *nu* sunt mama. Sper doar că sunt suficient pentru el. Este greu de spus de cele mai multe ori. Un lucru ştiu cu certitudine, este puţin probabil că îmi va frânge inima vreodată şi cum am evitat asta atâta vreme, aş vrea ca lucrurile să rămână aşa. Lansez scuze mute faţă de el înspre cerul nopţii pentru comparaţia nedreaptă cu bărbaţii-

manechin și decid că ajunge cu visarea pentru seara asta.

Ajung în fața imensei uși de lemn de la intrarea în clădirea de apartamente în care locuiește Véronique cu un neobișnuit sentiment al scopului. Ea îmi deschide, și intru nu într-un foaier, așa cum mă așteptam, ci într-o oază de verdeață, grădina interioară înconjurată de zidurile clădirii. O traversez încercând să nu calc pe vreo șase pisici ce par maidaneze. Pe urmă reintru în clădire și ajung la un mic ascensor metalic cu o ușă din acelea pliante ca de colivie, cu spațiu cât să încapă în el o persoană adultă. Un lift din acelea din care poți vedea structura solidă de beton a clădirii în timp ce treci de la un etaj la altul și te rogi să ajungi teafăr până la ultimul.

Liftul ajunge zăngănind până la etajul patru, unde Véronique așteaptă să mă întâmpine. Știu că ea trebuie să fie înainte să scoată vreun cuvânt, zâmbetul ei fiind atât de îmbietor.

– Lucille, intră, intră!

Își pune numaidecât mâna pe umărul meu și mă conduce într-un surprinzător de vast apartament cât tot etajul, totul ramificându-se dintr-un singur coridor central din lemn. Pot vedea până în celălalt capăt și un balcon, acoperit de o marchiză cu dungi verzi și albe. Miroase imediat a acasă. Nu a casa mea, ci a ceea ce am asociat mereu cu noțiunea de viață de familie fericită. Un amestec floral delicat, curat – văd o enormă vază de cristal plină cu crini albi pe o masă centrală – și presupun că se gătește de mai mult timp ceva sățios și ademenitor.

– Desigur că vei rămâne la cină, nu-i așa?

Véronique mă îndrumă către un salon unde văd o sticlă de vin roșu deschisă, două pahare mari așteptând să fie umplute.

– Dacă nu deranjez prea tare, mi-ar face plăcere.

Oricât de superb ar fi hotelul meu, nu prea mai am chef de încă o masă de una singură comandată de la room-service și cred că buni

ar fi încântată dacă aș face un efort să fiu sociabilă.

– Nu deranjezi deloc și avem foarte multe de discutat.

Toarnă vin în cele două pahare, a căror dimensiune sugerează în mod cert acest lucru, deși îmi imaginasem că va fi vorba despre ceva mai mult decât niște simple formule politicoase de prezentare, după care voi arunca rochia pe bancheta din spate a unui taxi și îmi voi vedea de drum.

– Haide să mâncăm și pe urmă am să-ți arăt rochiile. O să-ți placă.

– Vreți să spuneți rochia?

Buni vorbise clar de o singură rochie.

– Oh, nu. Așteaptă și ai să vezi.

Zâmbetul lui Véronique îmi spune că mă așteaptă o surpriză mai târziu, dar nu înainte de a mă fi bucurat de o cină și de a fi împărtășit robustețea caldă a unei sticle de vin grozav.

– Mi-a părut nespus de rău să aud de decesul mamei dumneavoastră, spun eu.

Oricât mi-aș dori să nu duc această conversație într-o direcție stânjenitoare, nu pot ignora faptul că Véronique și-a pierdut de foarte puțin timp mama.

– Mulțumesc. Era în vârstă. A dus o viață minunată, dar nu a mai fost deloc în apele ei după moartea tatălui meu, în urmă cu câțiva ani. Mi-e teribil de dor de ea, dar am amintirile mele și va trebui să mă mulțumesc cu ele de acum încolo.

Îi studiez chipul pentru o clipă. Să fie oare pur și simplu curajoasă?

– Am fost *atât* de apropiate. Acesta a fost apartamentul ei, de fapt, deși a fost inițial mult mai mic. A fost lărgit de-a lungul timpului. Ea a preferat mereu Rive Droite[7] și a fost astfel mai aproape de clădirile guvernamentale, unde a lucrat cândva. Eu m-am mutat aici cu ea acum câțiva ani, când am văzut că are nevoie de mai mult ajutor. A fost o femeie remarcabilă. O femeie care a adorat să scrie scrisori. Își făcea mereu timp. Pentru scris, pentru mine, pentru orice persoană pe care o prețuia.

– Asta faceți dumneavoastră? Lucrați la guvern?

Nu știu de ce presupun că a urmat cariera mamei sale, pare pur și simplu să fie deosebit de eficientă, de organizată, ceea ce mie mi se pare a fi foarte potrivit în lumea diplomatică.

– Oh, Doamne, nu! Nu mă reprezintă deloc. Eu lucrez la Muzeul de Artă Decorativă, este foarte aproape de aici, lângă Luvru, pe rue de Rivoli. Mai ales ceramică, dar ajut și la organizarea expozițiilor de sticlărie și porțelan. Lucrez acum cu normă redusă, dar sunt acolo de-o veșnicie. Nu am avut niciodată motive să plec.

Chipul lui Véronique nu este aproape deloc fardat. Doar un pic de rimel la niște ochi cu aspect obosit, singurul indiciu al nopților tulburate pe care se poate să le fi provocat decesul mamei, și o delicată tentă de roz pe buze, ce pare să îi înviioreze și să-i ilumineze toată fața. Cutele care îi încadrează trăsăturile au căldură și înțelegere. În timp ce vorbim, ea nu folosește nici una dintre tacticile de diversiune pe care eu știu că le folosesc pentru a distrage atenția. Nu dă din mână, nu mută privirea. Este încrezătoare, se pare, să stea acolo și să fie citită. Are părul scurt, dat după urechi, lăsând să se vadă doi cercei cu șurub cu briliante, care mi se par un accesoriu genial ales pentru cămașa albă impecabilă pe care o poartă astă-seară. Părul este grizonant și are genul de volum pe care cred că l-aș invidia mai târziu în viață. Este definiția simplității. Mă întreb ce ar spune despre unele dintre foarte dubioasele elemente din garderoba mea – ponchourile multicolore, cămașa imprimată cu palmieri, pantalonii evazați roz – toate cumpărate pentru a fi purtate în locuri pe care încă nu le-am văzut. Nu pot să nu simt și înțepătura cuvintelor ei. Invită la o comparație cu mama și îmi fac inutil griji că s-ar putea să întrebe de ea.

Cina este delicioasă. Pui înecat într-un sos untos și foarte usturoiat, cu o simplă salată verde alături. Când terminăm, este deja ora zece.

– Vrei să-ți arăt rochiile acum? întreabă Véronique, cu o expresie de nerăbdare pe chip.

– Da, vă rog!

Mimez încântarea de dragul ei, pentru că ar fi deosebit de dificil pentru orice rochie să concureze cu efectul de bună dispoziție dat de un vin franțuzesc bun și o mâncare gătită în casă.

Traversăm amândouă dormitorul lui Véronique, un spațiu gri pal cu tavan înalt, lângă care se află o garderobă cu câte un dulap de haine până în tavan de o parte și de alta. Cred că iubește *serios* hainele.

– Aici sunt!

Cu o singură mișcare rapidă și ușoară, Véronique dă deoparte ușile glisante și dezvăluie o mulțime de rochii.

Fac efectiv un pas în spate. Aceasta nu este o simplă colecție de rochii. Nu sunt sigură la ce mă așteptam, dar nu la asta. Chiar și cu ochiul meu total neantrenat, văd că țesăturile sunt grele și bogate. Nasturii sunt încă fixați la locul lor. Totul are o simetrie foarte ordonată și chibzuită. Presupun că toate detaliile au fost făcute manual, iar unele dintre rochii sunt acoperite cu probabil mii de paiete și cristale. Totul este pentru o lume cu totul diferită. Una care nu are nici o legătură cu moda rapidă de pe bulevardele prezentului, cu încrengătura ei de umerașe de sârmă și exemplare pentru piața de masă – sau, cu alte cuvinte, garderoba mea.

Pot vedea dragostea aici, grija și măiestria în fiecare cusătură. Pot simți timpul care trebuie să fi fost necesar pentru conceperea și crearea unor lucruri atât de frumoase. Presupun că săptămâni, poate chiar luni pentru fiecare. Există o exagerare despre care unii ar putea spune că se învecinează cu risipa. De ce să ai o jupă dintr-un singur strat, când poți avea una din cinci sau șase. De ce să speri că o rochie își va menține forma când îi poți crea o structură și o poți căptuși, astfel încât să nu-i fie pusă niciodată la îndoială performanța. Bunica a fost întotdeauna dichisită, venind dintr-o generație de femei cărora le păsa cum arătau. Dar asta? Asta nu este viața sau lumea ei. Nu pot asocia

ce am dinaintea ochilor cu minunata femeie pe care tocmai am lăsat-o acasă, acoperită cu o pătură plină de firimituri și privind din când în când la televizor. De ce nu mi-a vorbit niciodată despre aceste rochii și mai la obiect despre viața în care a fost nevoie de ele? Lucrul ăsta pare brusc greșit și confuz, ca un detaliu sau verigă-cheie care lipsește pentru ca totul să aibă logică.

Véronique, cu o mână pusă teatral pe piept, chiar pare să fie în pragul lacrimilor.

– Ai văzut vreodată așa ceva? întreabă ea, mai degrabă redundant, aș spune.

– Nu. Nu am văzut, reușesc eu să îngaim.

– Și nici măcar nu este partea cea mai bună. Nu ai văzut încă notițele care le însoțesc. Am să ți le arăt.

Véronique revine din dormitor cu o casetă mică de bijuterii din sidef, căptușită, observ, cu catifea roșie plușată. Înăuntru este o mică legătură de opt cartonașe maronii identice, nu mai mari decât o carte de credit, prinse laolaltă cu un elastic.

– Fiecare rochie sau accesoriu are unul, explică ea. Privește. Când mama mi-a arătat prima oară rochiile, notițele erau prinse cu ace undeva unde era puțin probabil să fie găsite. În interiorul unei căptușeli, între straturi de jupe, sau băgată într-un tiv.

Mă uit la primul și văd că este scris de mână cu cerneală care a pălit cu anii, dar nu într-atât încât să nu mai fie lizibil.

A&A
Cygne Noir
Acasă
3 octombrie 1953
„Cea mai frumoasă femeie din încăpere."

Este atât de emoționant să țin această notiță în mână, să citesc cuvinte care au fost scrise acum mai bine de șaizeci de ani. Și citatul. Ce interesat.

– Cygne Noir este numele rochiei, explică Véronique. Lebăda neagră, în traducere. Romantic, nu crezi? *Maman* nu a vorbit niciodată cu adevărat foarte mult despre aceste rochii, atât doar cât să spună că sunt speciale. Dar am făcut eu niște săpături prin arhivele de la muncă într-o după-amiază și am aflat că a fost creată de Christian Dior la sfârșitul anilor patruzeci. Este o piesă couture[8]. Trebuie să fi necesitat multe săptămâni pentru a fi realizată și cred că a avut un preț impresionant la vremea aceea.

– De ce ar atașa cineva o notiță ca aceasta unei rochii? La ce ar folosi?

– Da, am pus și eu această întrebare și se pare că dacă purtai o haină de lux pe atunci, dacă erai genul acela de femeie, era foarte probabil să vrei să ții o evidență a ocaziilor cu care erau purtate anumite piese. Ca să le poți alterna. Persoanele importante nu trebuiau să te vadă purtând același lucru de două ori. Imaginează-ți!

– Dar bunica mea, Sylvie, nu a fost genul *acela* de persoană. Sunt confuză, Véronique.

Este adevărat că bunica a fost întotdeauna evazivă în legătură cu perioada petrecută la Paris când avea douăzeci de ani, dar oricine poate alege să fie evaziv la vârsta ei, iar eu nu am insistat niciodată cu adevărat să îmi dea detalii. Presupun că mi-am închipuit întotdeauna, iar ea nu m-a corectat niciodată, că a fost perioada ei rebelă, prima dată când a gustat libertatea departe de părinți, când a trăit împreună cu o gașcă de prietene și probabil nu au preocupat-o prea multe în afara sursei următorului pahar de șampanie. Am văzut ciudata fotografie granulată cu ea din acea vreme și o fi ea frumoasă acum, însă pe atunci era fermecătoare.

– Mă așteptasem să iau o singură rochie care a aparținut bunicii, Véronique. Dar au fost toate ale ei?

– După spusele lui *maman*, da, toate cele opt din colecție i-au aparținut ei.

Mă încrunt, în timp ce Véronique încearcă să completeze informațiile.

– *Maman* a primit multe scrisori de la bunica ta Sylvie din Londra de-a lungul anilor. Se pare că își scriau tot timpul. Aș pune pariu că voi găsi pe undeva pe aici un teanc gros din ele când voi începe să fac ordine serios prin lucruri. Înainte să moară, mi-a spus că este foarte probabil ca Sylvie să mă contacteze în legătură cu rochiile. Așa că, atunci când a făcut-o, nu am fost surprinsă. Dar nu a fost niciodată o singură rochie.

– Bun, și atunci ce sau cine sunt A&A?

– Ei bine, *acesta* este misterul. Véronique descheie cu grijă nasturii de sidef ai unei jachete de lână gri agățate în capătul ștenderului împreună cu o fustă neagră cu plisaj dens. Poți vedea?

Când ridică eticheta creatorului plasată în spatele gulerului, văd din nou inițialele. De data aceasta brodate pe dosul etichetei.

– Am verificat și am descoperit că au fost cusute pe fiecare piesă, în diverse locuri, cu intenția clară să nu fie văzute.

– Bun, deci rochiile trebuie să fi fost făcute pentru altcineva – o jumătate a grupului A&A, presupun? – și bunica mea a ajuns cumva în posesia lor? Pare explicația logică evidentă, deși nu satisface cu adevărat nevoia explicită a bunicii de a le avea din nou.

– Da, la aceeași concluzie am ajuns și eu, adaugă Véronique, dar este foarte ciudat, nu crezi? Colecția aceasta este deosebit de valoroasă. Trebuie să presupunem că cineva care a ținut atât la aceste haine încât să le cumpere și să le poarte nu ar fi renunțat cu ușurință la ele. Și asta în favoarea aceleiași persoane? De ce să fi făcut asta? Notițele ar părea să sugereze că au fost foarte importante pentru femeia care le-a purtat prima dată. Și totuși, au fost toate în posesia bunicii tale la un moment dat. Apoi, în a mamei. Tare mi-ar plăcea să știu de ce, ție nu?

– Ba da, mi-ar plăcea. Nu-mi vine nici un răspuns în minte. Bunica nu mi-a vorbit de nici una dintre ele, așa că habar n-am cât anume știe ea însăși. Vreo teorie?

Simt deja din felul în care Véronique își trece neliniștită greutatea de pe un picior pe altul că are mai multe să-mi spună.

– Ei bine, Dior nu obișnuia să își pună inițialele pe hainele create de el pentru clienți, și deși sunt sigură că ar fi făcut-o dacă i s-ar fi cerut, privește această broderie.

Fac un pas înspre ștender, aplecându-mi capul înainte astfel încât fața îmi este foarte aproape de conturul delicat al monogramelor A&A.

– Observi ceva?

Chipul lui Véronique are acum aceeași expresie ca al meu, cu sprâncenele arcuite în sus.

– Nu.

– Cusătura! exclamă ea triumfătoare. Nu se apropie deloc de standardul celorlalte piese. Inițialele au fost adăugate ulterior, cred, probabil de A care le-a purtat. Este ca și cum ar fi marcat în taină piesele ca fiind ale ei, revendicându-le poate, nu crezi? Altfel, de ce tot efortul de a aplica ea însăși monograme pe haine, și asta în locuri greu de văzut? Totul pare un pic cam secretos.

Bun, acum chiar că sunt curioasă.

– Dar abia când vezi toate notițele laolaltă dobândești sentimentul real despre ce s-ar fi putut întâmpla – povestea de dragoste foarte tainică, poate interzisă, pe care notele par să o documenteze. Privește. Véronique scoate toate cartonașele din casetă și începe să le așeze pe măsuța de toaletă lucioasă încorporată între două secțiuni ale ușilor dulapului de haine. Iată-le în ordine cronologică, începând cu lebăda neagră. Evident, nu avem nici o idee unde a fost reședința lui A, dar trebuie să fi fost într-un loc deosebit care să fi impus purtarea unei astfel de rochii. Apoi, doar o săptămână mai târziu, cei doi se revăd, iar ea poartă jacheta gri și fusta neagră.

A&A
Jachetă New Look
Maison Dior
17 octombrie

„Vino să ne întâlnim mâine. Am să aștept și toată ziua dacă va fi nevoie."

– Cred că acel A care a scris notițele citează pe altcineva, tu nu? întreabă Véronique. Comentariile sunt toate puse între ghilimele. Cred că aici îi vedem la începutul relației lor. Apoi, privește, chiar a doua zi, avem rochia Maxim.

Véronique îmi arată al treilea cartonaș din șir.

A & A
Maxim
Église Saint-Germain-des-Prés
18 octombrie
„S-ar putea să am la fel de mare nevoie de tine precum ai tu de mine."

– Ceea ce s-a întâmplat trebuie să fi fost destul de important! spun eu.

Pe urmă încep să îmi imaginez clipa furișă în care se poate să fi fost scrisă această notiță. Să fi fost târziu în noapte, când ea era singură, să fi fost scrisă pe grabă și ascunsă imediat? Dar ei s-au întâlnit într-o biserică, așa că dacă e ceva mai inocent decât vrea să creadă mintea mea?

– Exact! confirmă Véronique. Romantism pur, nu-i așa? Ce loc pentru a-ți începe o poveste de iubire!

Are ochii umezi și nu pot să nu mă întreb dacă din viața ei nu a lipsit cumva un pic de romantism, că se agață cu atâta înverșunare de acesta.

– Bun, pe urmă? Ce se întâmplă după biserică? Povestea m-a prins acum.

– Pe urmă se întâlnesc din nou, zece zile mai târziu, în Jardin du Luxembourg, unul dintre cele mai frumoase parcuri din tot Parisul. Dacă vrei să vezi un crâmpei de viață pariziană adevărată cât ești aici, Lucille, petrece o după-amiază acolo. Dă-te în carusel, este unul dintre cele mai vechi din Paris. Uite ce a scris după întâlnirea din acea zi.

Ne uităm amândouă din nou la cartonașe.

A&A
Batignolles
Jardin du Luxembourg
28 octombrie
„Chiar dacă nu mă vei lăsa să te ating vreodată, atât îmi este de ajuns, asta îmi spun."

– Fir-ar! Îi simt frustrarea. Lucrurile au evoluat. Este o declarație destul de îndrăzneață, nu-i așa? De ce se tot duce la întâlniri, dacă nu îl lasă să o atingă? De ce se abține?

Încep să simt că pătrundem puțin în mintea lui A, nu doar în garderoba ei.

– Așa am simțit și eu când am citit acest rând! Véronique este înflăcărată, de parcă tocmai i-am confirmat că primele ei gânduri se poate să fi fost cele corecte. Nu sunt sigură, dar este ceva ce m-a făcut să cred că dincolo de suprafață există o tensiune. Că poate el știa că ea avea motive întemeiate să fie precaută. Véronique s-a trezit cu adevărat la viață cu povestea asta. Are ochii larg deschiși, imaginația i se dezlănțuie, absorbindu-mă complet în ea. Cred că observă zâmbetul pe care nu mi-l pot ascunde, pentru că adaugă imediat: Am petrecut prea mulți ani trăind singură, Lucille, am citit multe romane de dragoste, iar aceasta are toate elementele unei povești fabuloase! Cu siguranță una pe care eu aș citi-o.

– Aveți dreptate! Era oare la un pas să facă ceva însemnat? Se va ajunge la ceva? Ce spune următoarea consemnare?

Acum chicotim amândouă ca niște adolescente care nu au fost niciodată sărutate.

Véronique arată următorul cartonaș și îl citim amândouă cu voce tare.

A&A
Esther
Les Halles
6 noiembrie
„Încearcă să mă iubești puțin pentru că eu te iubesc deja prea mult."

– Pe urmă se întâmplă! izbucnește ea. Citește-l pe următorul. De data asta, nici un citat, dar privește!

A&A
Debussy Musée de l'Orangerie
14 noiembrie
Sărutul care m-a salvat

– A salvat-o de la ce? strig eu efectiv. Doamne, ce i se întâmpla femeii ăsteia?

– Nu avem cum să știm, nu-i așa, dar lucrurile par să ia curând o întorsătură sinistră. Chipul lui Véronique devine subit grav. Nu putea fi mai implicată dacă scena s-ar fi derulat în fața ei pe un ecran imens. Ceva rău s-a întâmplat în noaptea în care a făcut notițe pentru următoarea rochie, cea denumită Mexico.

Aproape că nu vreau să îmi plec privirea, dar cum să n-o fac? Când literele minuscule devin clare, citesc cuvintele cu voce tare.

A&A
Rochia Mexico
În grădină
15 noiembrie
„Pot face să dispară toate astea."

Simt efectiv cuvintele blocându-mi-se în gât. Când mă gândesc la A, oricine a fost ea, stând singură, făcând ce? Anticipând în liniște sfârșitul unei relații amoroase ce părea atât de puternică în urmă cu doar câteva luni. Oare ce anume se putuse întâmpla? Totul este atât de trist. Mă uit la Véronique, vrând să îmi dea niște răspunsuri.

– Nu e deloc de bine, nu-i așa?

Ea arată la fel de îngrozită precum mă simt eu. Dar pe urmă apare o nouă întorsătură odată cu următorul cartonaș. Acesta este diferit pentru că ne spune atât de puțin – dar poate că va dezvălui foarte mult. Spre deosebire de celelalte, aici nu avem menționate un nume de

rochie și nici un loc. Nu știm ce fel de rochie a fost și nici unde a fost purtată.

– Păi, nu ne ajută cine știe ce, nu? Mă bosumflu. Nu ne dă nici o informație.

Pentru o persoană care pretinde că vrea să devină jurnalist, îmi dau seama că aș putea fi mai puțin defetistă.

– Ba da, eu cred că s-ar putea să ne dea. Aici este o dată, 18 decembrie 1953, așa că știm că vine după celelalte, este ultima rochie din serie. Dar nu există nici o rochie care să se potrivească acestui cartonaș. Este una din cele două rochii care lipsesc.

Véronique nu arată nici pe jumătate atât de dezamăgită pe cât mă aștept, acum că nu putem ști cum se va termina povestea.

– Oh! Este atât de frustrant!

– M-am gândit la asta și cheia cred că este să aflăm mai multe despre acea informație pe care o avem. Numele țesăturii din care a fost făcută. Privește. Véronique întoarce cartonașul în palmă și citește: „Toile de Jouy"[2] În plus, avem o descriere; alb murdar, cu centură, mâneci lungi, guler înalt. Asta ne dă o imagine clară a rochiei, însă materialul folosit va defini cât de specială a fost rochia, genul de ocazie la care se poate să fi fost purtată. Mai este nevoie de cercetare.

Pe spatele cartonașului mai observ o consemnare a lui A, scrisă din nou cu o frumoasă caligrafie ordonată: „Continuu să sper".

– Bun! strig, ceva mai optimistă. Avea speranță. Nu se sfârșise. Acesta nu este finalul poveștii lor de dragoste. Dar stați așa, ați spus că lipsesc două rochii. Care este cealaltă?

– Rochia Maxim. Cea pe care A a purtat-o la prima lor întâlnire în doi, cea care marchează un moment de cotitură, cred. În acest moment, cei doi nu se admiră doar de la distanță. Fac planuri să fie împreună singuri. Din păcate, *maman* a avut o perioadă mai grea prin anii cincizeci și a fost obligată să o vândă. Știu că a regretat profund ani la rândul, simțindu-se mereu cumplit că a dat-o. Mi-a spus că a plâns în ziua în care a înmânat-o.

Sunt brusc copleșită de nevoia de a găsi această rochie și de a o ține cu mâinile mele, pentru a completa cercul și a încerca să găsesc logica legăturii bunicii mele cu ea. Cum a ajuns în proprietatea acestor rochii după ce A le-a purtat? Și rochia *aceasta*, atât de importantă că a făcut o femeie în toată firea să plângă? Și după ce a ajuns în posesia rochiilor, de ce le-a dat mamei lui Véronique? Mă simt obligată să aflu. Dar care sunt șansele localizării rochiei Maxim după tot acest timp?

– Cui i-a vândut-o? Aveți vreo idee?

Véronique este cea mai bună și unica mea șansă în clipa asta. Dacă ea nu știe, atunci drumul se va fi închis înainte de a se deschide.

– Dacă a mers către un cumpărător privat, atunci nu, nu am nici o idee și nu sunt sigură că aș putea măcar sugera de unde să începem. Ar putea fi oriunde în lume. Dar la momentul acela, în Paris exista real doar un singur loc unde ar fi putut ajunge. Exista o faimoasă agenție pentru rochii vechi numită La Bettina, în Quartier du Sentier, unde își aveau la momentul acela sediul multe fabrici și magazine de textile. Era foarte bine cunoscută pentru colecțiile ei de haine de gata de calitate superioară. Însă ocazional, îi trecea pragul și câte un articol de lux. Acele piese nu rămâneau niciodată prea mult nevândute. Femeile care își făceau cumpărăturile acolo veneau în mod regulat și sunt sigură că acele cliente care căutau anumite articole primeau un pont în secunda în care acestea soseau.

– Atunci, nu există nici o șansă ca rochia să mai fie acolo. Al naibii de dezamăgitor!

Sunt surprinsă de cât de decepționată sunt, iar Véronique simte imediat asta.

– Am verificat, Lucille, și magazinul există încă. Este deschis sâmbăta până la prânz, închis duminica și se redeschide luni dimineața la 11. Habar n-am dacă funcționează ca odinioară, dar trebuie să merite o încercare, nu crezi? Dacă rochia a fost vreodată acolo, există o minusculă șansă să aibă consemnat cine a cumpărat-o.

– Da! Aveți dreptate.

Şi nu îmi pasă cât de mult trebuie să mă milogesc de Simon să îmi dea voie să îmi prelungesc puţin vacanţa, dar nu mă întorc la Londra până nu verific. Mai trebuie să vorbesc de urgenţă şi cu bunica. Ea trebuie să ştie mai multe. Ce anume ascunde – şi de ce?

Malul Drept al fluviului Sena ce taie Parisul în două. Datorită asocierii sale cu locuri precum Place Vendôme, el este adesea sinonim cu eleganţa şi rafinamentul care nu se regăsesc pe mai boemul Mal Stâng, Rive Gauche. Cea mai faimoasă stradă de pe Rive Droite este Champs-Élysées, dar există şi altele de importanţă, precum rue de la Paix, rue de Rivoli şi avenue Montaigne.

Haină de lux

Toile este o pânză de bumbac cu origini în Irlanda, de pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, care a devenit rapid populară în Franţa şi Marea Britanie. Termenul *Toile de Jouy* însă provine de la o suburbie a Parisului. Ţesătura moale şi versatilă, uşor de spălat, are un imprimeu decorativ, constând dintr-un fond, de obicei alb sau aproape alb, pe care este desenat un model care se repetă, de obicei o scenă pe o temă pastorală, cum ar fi, de exemplu, un cuplu aflat la picnic pe malul unui lac, dar şi aranjamente florale. Modelele imprimeurilor s-au înmulţit şi diversificat însă de-a lungul timpului. *Toile* a devenit extrem de populară, fiind utilizată cam la orice: articole vestimentare, lenjerie, tapet, draperii.

CAPITOLUL 4

Cara DC

Alice

1953, Paris
Jacheta New Look

Alice coboară câțiva centimetri geamul din spate al Chryslerului. În ciuda frigului, are nevoie de puțin aer. Ca să adune energie pentru asaltul vizual – și fizic – care vine odată cu privilegiul de a asista la o prezentare de modă la Dior, pe avenue Montaigne. Speră ca aerul tăios să o trezească, să o facă să-și vină în fire, să o facă să priceapă cât de norocoasă este. Știe că femeile se luptă mult și din greu pentru aceste invitații, lista de invitați de la Dior a ocupat îndeajuns din conversația din salonul ei pentru a fi sigură de asta. Bogăția, i s-a spus, ajută. Dar nu este suficientă pentru a trece de ușă. Loialitatea față de creator este prețuită mult mai mult. Oare de aceea se află aici în dimineața aceasta? Forțele care lucrează în culise la Dior știu cumva deja că ea corespunde perfect cerințelor.

Pe măsură ce mașina se apropie de destinație, ea se gândește la toată activitatea ei din Paris, din clipa în care a sosit aici, după nuntă. La femeia care visează să devină. Da, ar spune despre ea că este loială. Respectă angajamentele. Așa îi este firea. Oare nu însăși mama ei a dat dovadă de angajamentul hotărât față de un bărbat care nu a meritat asta întotdeauna? Fericirea ei neclintită, în ciuda faptului că a fost pusă la încercare, nu părea niciodată să se clatine, cel puțin nu în ochii celor din afara căsniciei ei. Chiar și mică fiind, Alice a recunoscut incapacitatea mamei ei de a riposta. Când tatăl ei venea acasă neașteptat de târziu, Alice stătea întinsă în pat și îl auzea traversând palierul către camera de oaspeți.

Patul era proaspăt așternut, ca și cum nu ar fi fost deloc atins, a doua zi, când Alice se trezea. Așternuturile folosite fluturau în vânt pe sârma de rufe de afară. Chiar dacă o surprindea pe mama ei uitându-se lung la ele, ea nu vorbea niciodată despre asta. Nu se ridica niciodată vocea. Indiferent ce făcea tatăl ei până în zori, ea știa că mama ei nu avea de gând să lase aceste chestiuni să pătrundă în viața lor cotidiană și să le valideze astfel. Alice nu a înțeles întru totul asta la vremea respectivă, dar știa că reacția mamei ei era cea care menținea rotițele în mișcare, succesiunea zilelor lor. În ochii tineri ai lui Alice, mama ei avea o rezistență, o forță interioară pe care spera ca ea să nu fie nevoită niciodată să o cultive.

Și oare mama ei nu ar fi vrut ce era mai bun pentru Alice? Un soț care să onoreze jurămintele nupțiale. Oare Albert, un prieten de-ai tatei, nu fusese ales atât pentru integritatea lui, cât și pentru bogăția și ambiția lui evidente? Dacă tatăl ei se simțea vinovat pentru rătăcirile lui, s-ar fi asigurat că unica sa fiică va fi scutită de aceeași durere. Avea încredere în alegerea lor, nu avea nici un motiv să se îndoiască de asta.

– Mă tem că va trebui să vă întoarceți puțin pe jos, *madame* Ainsley. Alice este surprinsă să vadă că au ajuns deja. Este în regulă? Sunt atât de multe mașini, că nu vă pot lăsa mai aproape.

Alice sare din Chrysler și o ia înapoi pe trotuarul pietruit către reședința Dior, continuând să își pună întrebări. Se străduise îndeajuns de mult?

***

Oare dacă petrecea mai multe ore perfecționând totul, l-ar fi adus înapoi pe Albert cel fermecător, atât de emoționat în scurtele luni de dinainte să o ceară, când Alice văzuse o frântură de vulnerabilitate care o înduioșase? L-ar mai fi putut regăsi pe bărbatul acela care se poticnea căutând vorbele potrivite când părinții ei îi lăsau singuri? Când, în ciuda disconfortului evident, accepta fiecare invitație lansată de părinții ei, aparent nerăbdător să petreacă fiecare oră cu putință în compania lui

Alice. Soțul care a trezit-o cu un sărut în fiecare zi a lunii lor de miere, dar care a dispărut odată ce și-a îmbrăcat din nou costumul pe comandă. Bagajul din luna de miere și Albert de care ea se îndrăgostise au tulit-o rapid la seriozitatea Parisului și a tuturor pretențiilor acestuia.

În câteva clipe, Alice va fi înconjurată de zeci de femei bogate, cu relații, toate posibile prietene, dar ea știe că nici una dintre ele nu va ajunge atât de departe. Le poate vedea acum, adunate laolaltă și roind afară ca niște insecte agresive, fumând, felicitându-se reciproc, strângând rândurile comunității restrânse din care vor să facă și ea parte. Dar când se apropie, Alice nu simte decât vârtejul competitiv al femeilor care vor mai mult din toate. Doar ce este cel mai bun.

Alice intră pe ușa dublă lustruită și ridică nasul în aer. Vopsea proaspătă. Pereții salonului trebuie să fi fost decorați peste noapte ca pregătire pentru evenimentul de astăzi. Se oprește în antreu, își netezește cu palmele jacheta gri din flanelă de lână. Simte o energie tensionată pulsând împrejurul ei. Se va scrie mult despre noua colecție, iar Alice simte cum acea tensiune o cuprinde și pe ea. De ce este neliniștită? Se întoarce și privește într-una dintre uriașele oglinzi fără cusur de pe perete, încercând să răspundă propriei întrebări, dar nu reușește decât să își pună o alta, cum a ajuns aici? Cum se face că o fată care era întotdeauna cea mai fericită în niște cizme de cauciuc vechi și o haină de sibir murdară de noroi se află acum la Dior, Paris, purtând una dintre creațiile creatorului. Studiază femeia care o privește din oglindă. Perfecțiunea tunsorii părului negru. Nuanța subtilă de bej a rujului. Perlele clasice. O jachetă mulată pe trupul cu formă perfectă de clepsidră, gulerul delicat rotunjit, bustul plisat, nasturele fin de sidef de pe clapa fiecărui buzunar. O fustă plisată neagră grea ce atârnă ca și cum ar fi fost cusută pe ea de dimineață. Inofensivă. Asta a spus Albert. Ea să fie asta? Asta să fie viața ei acum? Asta a aspirat ea să fie?

Este condusă la un scaun îngust aurit din primul rând, simțind fiecare pereche de ochi cercetând-o, evaluând, fără îndoială, dacă a accesorizat ținuta Dior așa cum ar trebui. Simte efectiv gustul invidiei viciind aerul, secretată de fiecare femeie care consideră scaunul ei din primul rând dobândit prea ușor de Alice. Ce știu ele? Alice se așază repede, ușurată că propria-i defilare prin sală s-a încheiat. Zâmbește, sperând să pară natural. Vecinele ei nu și-au ocupat încă locurile, așa că începe să răsfoiască programul evenimentului, ridicând privirea la fiecare câteva minute, sperând să surprindă imaginea rară a faimoaselor manechine Dior în halatele lor albe din culise. Adoră sentimentul dezvăluirii. Să vadă femeia din spatele fastului, înainte ca înfățișarea să-i fie desăvârșită și rochia încheiată. Înainte să pășească în spațiul strâmt rămas, crâmpeiul tot mai mic de covor fin crem din fața lui Alice, care va reprezenta podiumul de defilare al manechinelor în dimineața aceasta.

Alice se întreabă care dintre schițele din programul ei va fi prima care se va așeza la masa ei. Își ia privirea din strălucirea reflectoarelor și a candelabrului de deasupra, căldura tot mai mare invadându-i ceafa cu fiece minut ce trece fără ca spectacolul să înceapă. Scaunele continuă să se ocupe, trupurile încep să se adune în fundul sălii, acoperind ferestrele unde este spațiu doar pentru a se sta în picioare, fumul gros de țigară începe să o râcâie pe gât, iar Alice trebuie să se concentreze la norii drăguți de trandafiri și garoafe ivoar pentru a rămâne calmă. Își scoate mănușile, simțindu-și palmele fierbinți, și constată panicată că nu poate pleca acum, calea către ieșire este blocată de femei care continuă să năvălească pe ușă. Cineva îi întinde un evantai de hârtie pe care îl deschide repede, nerăbdătoare să simtă puțină răcoare peste obraji – și un mic fruct tare, dulce. Nu va mai face niciodată greșeala să ajungă la timp.

Ascultă discuțiile din jurul ei despre călătorii de lux – cumpărături la Milano și reprize de schi la St. Moritz și piesele de vestimentație

esențiale pentru reușitele lor. Se gândește la Albert și la unde i-ar plăcea să meargă primăvara viitoare. Poate ar trebui să înceapă să se gândească la câteva alternative, pentru a-l surprinde. Să se întoarcă în suita lor din luna de miere din Positano și să încerce să reaprindă flacăra pasiunii pe care au simțit-o cândva acolo? Încearcă să-și amintească numele hotelului unde au stat, dar volumul conversațiilor din jurul ei o împiedică să gândească. Gâturile sunt întinse, pentru ca femeile să poată vedea pe deasupra pălăriilor din fața lor, oamenii se ridică de la locurile lor și fac cu mâna prietenilor întârziați, asigurându-se că sunt văzuți. Alice renunță, fiind sigură că Albert oricum nu va avea timp. Va vrea să stea în Paris și îi va sugera să plece singură sau să invite pe vreuna dintre soțiile de diplomați. Nu o va face.

Cu o întârziere de vreo treizeci de minute, prezentatorul anunță numele și numărul primului model și abia atunci liniștea se îndură să se aștearnă, iar Alice simte că poate să respire din nou normal.

Ar trebui să studieze eleganta rochie de zi din lână neagră, este exact genul de haină pe care l-ar putea comanda. Dar când manechinul traversează spațiul din fața ei, apropiindu-se periculos de mult, aproape să dărâme una din scrumierele cu picior din jurul primului rând, îl vede. Totul la trupul lui pleoștit sugerează că Antoine este aici de ceva timp. Cât de mult din tot acel timp și l-a petrecut observând-o? Costumul lui negru de lână nu este proaspăt călcat, bombeurile pantofilor lui nu strălucesc la fel ca ale altor bărbați, ca și cum ar încerca să comunice că el nu vrea să fie aici. Poate până când ea îl vede?

Pentru că în secunda în care privirile li se întâlnesc, el rostește un „bună" mut, se îndreaptă puțin de spate și se relaxează cu un zâmbet larg. Mintea lui Alice se golește de toate câte au îngrijorat-o în acea dimineață. Albert dispare din gândurile ei, ca un fum spulberat de o adiere. Tot disconfortul provocat de

încăperea aceea se estompează, nici nu îl mai simte acum. Nu mai simte anxietate, ci un fel de așteptare și o plăcere ce o fac să se simtă surprinzător de conștientă de sine.

Nici unul dintre ei nu urmărește prezentarea. Un al doilea manechin trece prin câmpul vizual al lui Alice, oferindu-i posibilitatea de a rupe momentul dintre ei, dar tot nu își mută privirea. S-a transformat totul într-o competiție? Un fel de declarație? Colțurile gurii lui Antoine se ridică șugubăț de parcă ar vedea la ea ceva ce simte și el.

O căldură se răspândește prin tot trupul lui Alice. Este delicios de decadentă și nu o poate stăvili. Îi frământă pântecul, făcând-o să se foiască pe scaun. Dar ochii lor continuă să se privească, chiar dacă ea simte că mama lui, așezată lângă el, a observat-o și ridică acum o mână în semn de salut. Alice îi întoarce salutul, dar nu oferă mai mult de atât. Pe măsură ce spectacolul continuă, Alice este vag conștientă de mișcarea din jurul ei, oameni care se foiesc, un nas pudrat, modificarea poziției unui corp așezat pe un scaun de lângă ea. Doar o răbufnire de aplauze furtunoase o forțează, în cele din urmă, să își dezlipească privirea dintr-a lui. Alice își îndreaptă atenția înapoi spre programul evenimentului pe care îl are în poală, recunoscătoare că are ocazia să se adune, să inspire adânc de câteva ori. Ce se va întâmpla după ce se va încheia prezentarea? Știe că *madame* du Parcq o va căuta, iar ea și Antoine vor trebui să vorbească, să certifice ceea ce s-a petrecut între ei.

Începe să încercuiască tot ce îi place și va comanda: alte deux-pièces-uri din lână mulate pe corp, cu fuste creion ce scot în evidență șoldurile, o rochie pentru cocktail albă, din tafta de mătase naturală și catifea, de lungime medie, cu o îndrăzneață croială cu spatele gol, blănuri integrale și cel puțin trei rochii de bal complet brodate. Își impune să își țină privirea plecată, dar sunt prea multe momente de slăbiciune. Determinarea lui Alice cedează și ochii privesc împotriva voinței ei în direcția lui Antoine, căutându-i iar și iar încuviințarea. Se

îndoiește că el a văzut vreuna dintre piesele din prezentare. De fiecare dată, zâmbetul lui se transformă, nu mai este jucăuș. Conține o intenție. Ea vede asta în misterul de dincolo de gene și în siguranța celor pe care încearcă să le comunice mutește, fără să îi pese că este atât de aproape de mama lui că li se ating coatele.

O oră și aproape nouăzeci de priviri mai târziu, prezentatorul strigă „Grand Mariage" pentru o rochie de mireasă voluminoasă, piesa de încheiere a prezentării, cu care totul ia sfârșit și în sală se dezlănțuie din nou haosul. Alice vrea mai mult timp pentru a aprecia această rochie. Felul în care fire metalice subțirele reliefează motivele cu flori și frunze, elegantul guler pe gât și dichisitele mâneci trei sferturi. Dar degeaba. Scaunele sunt degrabă împinse cu zgomot în spate, chelnerii apar ducând tăvi cu șampanie și se aud foarte zgomotoase proteste și verdicte de „uluitor", „cea mai bună de până acum" și „magnific" din toate colțurile salonului. Toată lumea se pupă din nou.

Când Alice întinde mâna să își ia poșeta, se trezește brusc față în față cu *monsieur* Dior în persoană.

– Este o piesă deosebit de controversată, să știți, rochia de mireasă, *madame* Ainsley.

O privește gentil în ochi, o privire atât de diferită de celelalte de care a avut parte în dimineața aceasta. Are convingerea că îi poate face față.

– Cu siguranță că tot ce prezentați dumneavoastră nu poate fi considerat decât un succes absolut, *monsieur* Dior, spune Alice, conștientă de numărul oamenilor care se înghesuie în jurul lor, gata să intervină și să întrerupă în clipa în care conversația lor ar oferi cea mai infimă ocazie.

– Nu este vorba atât de ansamblul finit, cât de realizarea lui, înțelegeți. Fetele care muncesc la rochie cos câte o șuviță din părul lor în tiv pentru a-și găsi un soț anul viitor. Dar manechinele spun că ar aduce ghinion să poarte rochia și că fata care o prezintă nu va fi niciodată mireasă în viața reală.

– Ce idee absolut romantică!

Și o minunată definiție a speranței, se gândește Alice. Ca o femeie să spere ca universul – și nu părinții ei ori așteptările societății – să îi aducă cel mai minunat soț.

– În orice caz, mă bucur nespus că ați venit și aștept cu nerăbdare să vă îmbrac mai mult sezonul acesta.

Îi cuprinde mâna în ambele lui mâini pentru câteva clipe, pe urmă îi dă drumul.

Înainte ca Alice să apuce măcar să mulțumească, *monsieur* Dior este asaltat de sărutări și strângeri de mână și de toate genurile de comportament, sincer, destul de deplasat. Este semnalul pentru Alice să plece. Începe să își croiască drum prin salon, către ușă și șoferul care o așteaptă, dar este interceptată de Antoine și de mama lui, exact așa cum s-a așteptat.

– Oh, Doamne, ați mai văzut vreodată așa ceva? strigă *madame* du Parcq. Cum ar putea cineva să decidă? Eu nu aș purta decât Dior, dacă aș avea resursele. Oh, ce veți alege, *madame* Ainsley? Frumoasa rochie de seară mulată cu umerii goi? Ar fi perfectă pentru a pune în valoare câteva dintre desăvârșitele dumneavoastră bijuterii și cu una dintre capele dumneavoastră de blană.

– Știți, eu nu decid niciodată în aceeași zi. Alice se forțează să rămână cu privirea la mama lui Antoine. Mult prea multă presiune. Voi merge acasă, îmi voi turna un pahar de șampanie și voi petrece o minunată oră cu programul și notițele făcute. Apoi voi reveni cu Marianne după ce voi lua o decizie.

Alice o vede deja că nu mai este atentă la ea, ci la *monsieur* Dior. Îl urmărește circulând prin salon, încercând să aprecieze rapid probabilitatea ca el să vină în direcția ei sau dacă va trebui să își ajusteze propria poziție pentru a avea cele mai bune șanse de a i se prezenta.

Când *madame* du Parcq privește în altă parte, Alice simte ceva tare fiindu-i pus în palma dreaptă, Antoine fiind cel ce face gestul. Este o bucată de hârtie foarte mic împăturită, pe care o recunoaște ca o pagină ruptă din

programul evenimentului. Strânge degetele în jurul ei, privindu-l pe Antoine în faţă şi văzându-l cum duce discret un deget la gură, făcându-i semn să tacă, înainte ca atenţia mamei lui să revină la ei.

– Ei bine, eu trebuie să plec acum, spune Alice, părăsind grupul. Cred că mi-am făcut sărmanul şofer să aştepte destul.

O sărută pe *madame* du Parcq, îi urează de bine lui Antoine, singurul lucru pe care îl poate face cu ochii mamei lui asupra ei, şi dispare repede.

Când se relaxează pe bancheta din spate a automobilului, Alice începe să se teamă de ceea ce ţine strâns în mâna dreaptă încleştată. Când o deschide încet, vede că este ceea ce spera. O pagină pe care Antoine a încercuit o rochie cu paiete absolut spectaculoasă, una încinsă în talie cu cea mai fină panglică din tul albastru pentru ca partea de sus a corsajului să fie superb împodobită cu pene, precum ale unei luxuriante pasări exotice. Creionul lui Alice zăbovise asupra ei, o piesă specială din arhivele Dior şi nu din colecţia nouă, una care provocase uluire în rândul publicului. Doar preţul mare al unei astfel de rochii o împiedicase să-şi lase încântarea să domine raţiunea. Decisese să pună doar un semn de întrebare în locul unei cruciuliţe.

Alături de schiţa rochiei realizată de creator, Antoine scrisese: „Mi-ar plăcea mult să te văd purtând-o. Vino să ne întâlnim mâine la biserica Saint-Germain-des-Prés, la amiază. Am să aştept şi toată ziua, dacă va fi nevoie".Un fior străbate tot trupul lui Alice. Emoţie, teamă, oroare, încântare? Nu-l poate defini. Ştie biserica. Este una dintre cele mai vechi din Paris, peste Sena, pe Rive Gauche, este un loc pe care şi-a propus să-l viziteze. În timp ce şoferul ei parcurge drumul de întoarcere acasă, ea încearcă să justifice o decizie. Desigur că nu ar trebui să se ducă. Una este să schimbe câteva priviri furişe peste o încăpere plină de oameni, şi cu totul alta să se întâlnească independent şi singuri. Nu este un pic cam juvenil să strecori un bileţel secret în palma cuiva de condiţia ei?

Chiar lipsit de respect? El știe foarte bine că ea este măritată. Și totuși... Deocamdată, strecoară bileţelul în micul buzunăraș interior al poșetei, unde nu poate fi văzut, de unde nu are cum să cadă din neatenție.

CAPITOLUL 5

Lucille

Sâmbătă

Seara trecută, când eu şi Véronique am terminat cu fanteziile noastre romantice, a fost mult prea târziu ca să o mai sun pe bunica Sylvie. Dar este prima pe lista mea în dimineaţa aceasta. Trebuie să aflu cât de mult ştie ea despre identitatea lui A&A. Trebuie să îmi spună cum a ajuns în posesia acelor incredibile rochii şi apoi de ce i le-a dat mamei lui Véronique. Pentru că m-am gândit la asta peste noapte şi nimic nu are mai multă logică în dimineaţa asta.

Formez numărul bunicii şi aştept o veşnicie să îmi răspundă, parcurgând câteva scenarii de groază în minte (a căzut în foc, a murit de inaniţie) înainte să se facă legătura. Nu se aude nimic, iar eu mi-o imaginez pe bunica încercând să vorbească la capătul greşit al receptorului, cu partea în care ar trebui să vorbească lipită de ureche.

– Bunico, Lucille sunt! urlu eu.

– Lucille! Tu eşti?

Toată acea distanţă dintre noi şi tot îi pot simţi emoţia din glas.

– Da! Te sun din Paris.

Vorbesc special mai repede ca să nu pară că îi vorbesc de sus, lucru care ştiu că o înfurie.

– Minunat! Cum este totul? Cum este hotelul? Tot frumos după atâţia ani, nu-i aşa?

Pare foarte nostalgică, de parcă ar visa cu ochii deschişi.

– Totul este perfect, bunico. Mă simt minunat. Am fost la cină la Véronique aseară...

– Dumnezeule... Adevărat?

Plescăie în telefon.

– Da, este grozavă. Trebuie să o duc pe bunica la subiectul rochii. Știu din experiență că toate convorbirile telefonice cu bunica pot fi foarte costisitoare, pentru amândouă. Cum nu are în fața ei un chip de pe care să citească indiciile conversației, se enervează adesea pe ea însăși și pierde firul. Mi-a arătat *toate* rochiile, bunico.

Urmează o pauză destul de lungă pentru a mă face să mă apuc să repet totul de la capăt, când o aud că întreabă:

– Cum arată?

– Cine?

– Véronique. Spune-mi cum arată.

Are vocea mai clară, mai puternică pentru o clipă, apoi simt o nuanță de vinovăție. Desigur, Véronique este ultima ei legătură cu o dragă prietenă care a însemnat atât de mult pentru ea odinioară. Normal că este curioasă să afle ce fel de femeie a devenit.

– Foarte frumoasă. Este minionă, elegantă în felul acela franțuzesc aparte. Îi place un pic de romantism. Dar mai mult de atât, bunico, este amabilă. A gătit pentru mine și am stat de vorbă ore în șir despre slujba ei de la muzeu – și despre rochii. Încerc să aduc conversația înapoi pe cursul pe care vreau eu să îi urmeze. Îmi place mult de ea și sunt sigură că și ție ți-ar plăcea.

– Oh, știu că da.

M-am așteptat să fie mai încântată de rochii, dar pare distrată și simt că va pune capăt convorbirii.

– Ideea este, bunico, că are mai multe rochii de-ale tale, nu doar una. Știai asta?

– O mai are încă pe Debussy?

Acum devine interesată.

– Scuze, ce să aibă?

Încerc să-mi amintesc lista cu denumirile rochiilor pe care am parcurs-o seara trecută, dar nu e simplu. Sticla aceea de vin roșu pe care am terminat-o nu este de ajutor memoriei mele.

Bunica nu are o asemenea problemă.

– Paiete, pene, albastră. *Perfectă.*

Spune totul cu o voce răgușită.

– O are! Da, pe aceea mi-o amintesc.

Bunica scoate cel mai ciudat sunet. Ca şi cum ar lua o gură mare de aer, dar înghite ceva ce ar vrea totodată să scuipe.

– Eşti bine, bunico?

– Ce rochie deosebită! Ea a schimbat totul. Să mi-o aduci, Lucille, dragă. Te rog să mi-o aduci înapoi.

– Aşa voi face, pentru că de-aia sunt aici, nu? Pentru rochii? Dar sunt opt în total, bunico, nu doar una. Iar două dintre ele lipsesc şi m-am gândit să încerc să le găsesc şi pe ele. Dar trebuie să te întreb despre cartonaşele scrise de mână care însoţesc toate rochiile şi despre iniţialele A&A şi despre cum au toate astea legătură cu tine.

Vărs totul, fiind sigură că va fi la fel de confuză ca mine, însă când răspunsul ei vine, este de o claritate mai ceva ca a cristalului.

– Cu care rochie vrei să începi, Lucille?

– Să încep?

– Va fi mai uşor dacă începi cu începutul. Va avea mai mult sens în felul ăsta. Nu fi tentată să sari peste ele. Respectă ordinea cronologică.

Dumnezeule, nimic din toate astea nu reprezintă o surpriză pentru ea. A ştiut exact ce urma să găsesc în apartamentul lui Véronique seara trecută. Ceea ce nu mă face decât să mă întreb ce altceva îmi ascunde. Ce alte surprize mai are pregătite?

– Ştii totul despre asta, nu-i aşa?

Mă simt deodată incredibil de încordată.

– Da, ştiu, Lucille. Urmăreşte rochiile, lasă-le să îţi dezvăluie povestea.

– Dar de ce, ce legătură au toate astea cu tine, nu pricep.

– Ei bine, asta îţi cer ţie să afli. Este atât de important, Lucille, mai important decât orice. Ceva ce poate ar fi trebuit să îţi povestesc de mult. Dar am făcut o promisiune unei dragi şi vechi prieteni din trecut şi, ce să zic, acum ea nu mai e.

O aud inspirând adânc pentru a se linişti şi a-şi aduna gândurile.

– Poate pentru că mă apropii de o aniversare atât de importantă. Sau pentru că vreau atât de

mult să te văd rezolvând asta, dând de cap poveștii, ca să te întorci la mine cu răspunsurile, dar simt că acum este momentul potrivit. Va merita în cele din urmă, îți promit. Baftă, draga mea!

Pe urmă am impresia că mi-a închis, pentru că linia se eliberează, și nu o mai pot întreba nimic.

Petrec următoarea oră rătăcită într-un vârtej de gânduri din mintea mea. Nici unul nu are logică. Merg la piscina hotelului și îmi propun să fac cincizeci de bazine. Dar sunt cu gândul atât de departe că pierd șirul și renunț, plămânii mei urlând de efortul surpriză. Încerc să mă forțez să mă relaxez în saună, dar ascult apoi sunetul propriei mele respirații din ce în ce mai panicate pe măsură de aburul din jurul meu se îngroașă. Nu rezist mai mult de câteva minute, după care deschid ușa și trag lacomă guri întregi de aer rece, curat, în piept.

Mă tot întorc la vorbele bunicii. „Respectă ordinea cronologică", a spus. Ei bine, nu pot vizita adresa rochiei numărul unu, Cygne Noir, pentru că era „acasă". Casa cui, și unde se află, sunt întrebări fără răspuns, dar cum rămâne cu numărul doi? Jacheta și fusta New Look pe care A le-a purtat la Dior, un butic pe care îl pot vedea de la fereastra camerei mele de hotel. Habar n-am dacă *acest* butic Dior a fost cel vizitat de A, dar aș părea o mare leneșă dacă nu m-aș duce până acolo să arunc o privire, așa că mă usuc și mă gândesc la cel mai puțin ofensator lucru de îmbrăcat pe care l-am pus în bagaj, înainte să merg acolo.

Buticul, cu toate cele șase etaje ale lui, ocupă avid tot cvartalul, prelungindu-se până după colț, pe rue François, și este îmbrăcat într-un înveliș temporar care pare să strălucească albastru și auriu. Este ca un basm, parcă suspendat în timp, neîntinat de poluare sau modernism arhitectural. Lucru foarte bun și frumos, dar, după cum scrie pe semn, este și „închis pentru renovare", deschizându-se abia

„anul viitor". Și mie îmi vine efectiv să plâng. Rămân acolo holbându-mă în sus la el, de parcă m-aș fi poticnit de la primul obstacol, când o doamnă elegantă într-un costum impecabil apare din clădire.

– Superb, nu-i așa? Această *Trompe L'Oeil façade*[10] evocând toată magia altei ere, culorile, preferatele lui Dior, desigur, cât de inteligent. E ca și cum ai călători înapoi în timp, în 1946, când a deschis, când acesta a fost primul lui butic.

– Serios? Aceasta a fost clădirea originală? Dacă nu pot intra, poate reușesc măcar să culeg câteva informații de la ea. Bunica mea a locuit la Paris la începutul anilor cincizeci, chiar am sperat să intru să îmi fac o idee despre cum trebuie să fi fost viața pe atunci.

– Mă tem că nu se poate, cel puțin pentru o perioadă. Vrea să plece. Dar avem deschis un butic temporar pe Champs-Élysées. Ați putea merge acolo. Există un autobuz care vă duce gratis acolo.

Îmi arată un microbuz parcat la câțiva metri depărtare, plin-ochi de turiști japonezi superîncântați.

– Vă mulțumesc, dar nu cred că ar fi la fel.

Trebuie să fie acesta. Am sperat să stau de vorbă cu cineva care se pricepe la rochii, care ar putea să le readucă la viață pentru mine. La urma urmei, asta vrea bunica, să găsesc singură soluțiile. Felul în care mi-au căzut umerii pare să trezească un pic de milă, pentru că femeia se oprește, privește înapoi la hotelul unde stau și spune:

– Atunci, mergeți la Plaza Athénée. La etajul doi este o mică librărie, administrată de o doamnă pe nume Nancy. Ea a fost unul dintre manechinele preferate ale lui Dior pe vremuri. Știe mai multe decât majoritatea.

Și cu asta, a plecat, tocurile pocnindu-i pe dalele de beton. Eu întorc privirea spre hotel, știind că dacă ar fi să mă întorc acolo acum, aș face-o numai ca să-mi găsesc alinarea în meniul de la room-service. Mă uit la ceas, o oră până să închidă la Bettina. Va fi nevoie să merg cu pas întins, însă ziua asta are nevoie de un

rezultat pozitiv, așa că pornesc la drum. Nancy va trebui să aștepte.

Stau în fața locului numit simplu, La Bettina, de pe rue Montorgueil, spunându-mi că pur și simplu nu are cum să fie ăsta locul. Este micuț și înghesuit între o cafenea aglomerată pe dreapta și un aprozar pe stânga, ca și cum ar ocupa o alee îngustă pe care nu ar fi trebuit să se construiască niciodată. Îmi amintește numaidecât de unul dintre acele saloane de coafură din afara Londrei. Cele cu fotografii cu rezoluție atenuată specifice anilor șaptezeci, plastifiate și lipite pe toate vitrinele. Cele în care prietenele bunicii petrec de plăcere câte o jumătate de zi. Un loc în care eu nu aș îndrăzni să pun piciorul, chiar dacă aș avea rădăcinile nevopsite de trei luni și aș avea un interviu de angajare în aceeași după-amiază. Vitrina este plină până la refuz cu chestii care mie mi se par niște ciurucuri vechi. Peste tot sunt lipite afișe ce anunță tot felul de evenimente locale, iar între ele reușesc să disting dezordinea de dinăuntru. Dacă aș avea o haină scumpă de lux pe care aș avea intenția să o vând, aș aduce-o oare aici? Nu prea cred. Locul ăsta are scris eșecul mare de tot pe toată fațada.

Dar este cel mai serios indiciu pe care îl am și, cum mai sunt doar zece minute până la închidere, intru pe ușă, făcând să sune un clopoțel care dă de veste proprietarului de sosirea mea. Într-adevăr, magazinul nu este mai spațios la interior decât pare de afară. Nu e mare lucru în afară de un coridor îngust care duce la o cabină de probă cu draperie, o tejghea cu un sertar pentru bani deasupra – nu că mi-aș imagina că vând mare lucru – și un taburet înalt. Aerul este stătut, și încep să respir scurt, pentru că nu vreau să inhalez mai mult decât trebuie. De-o parte și de alta a magazinului sunt bare metalice, cu probabil de trei ori mai multe haine atârnate de ele decât ar fi normal. Îmi dau seama că dacă aș încerca să extrag orice de acolo, aș avea nevoie de mușchi serioși și aș disloca, probabil, câteva alte haine. Deasupra barelor sunt rafturi cu teancuri până

în tavan de haine împăturite, majoritatea tricotate. Rochia bunicii nu ar avea cum să fie vreodată în această secțiune.

Dacă hainele nu spun nimic despre lumea croitoriei de lux, ei bine, nici bărbatul care este angajat aici nu transmite nimic care să dea de înțeles că apreciază moda. Sau venirea mea chiar înainte de ora închiderii. Văd cum îi cad umerii în clipa când mă vede, chiar scoate un oftat zgomotos, înclinându-și capul într-o parte de parcă s-ar mira de ce ar fi cineva atât de nesimțit încât să vină în clipa asta.

– Tocmai închideam, spune el într-o engleză perfectă, identificându-mă imediat ca nefiind de-a locului.

Ia un snop de chei și stinge o lumină din încăperea din spate.

– Scuze, am crezut că închideți la douăsprezece? spun eu, încercând să zâmbesc în fața unei primiri atât de ostile.

– Așa e. Aveți șase minute, exact cât îmi trebuie mie să închid.

Este mult mai tânăr decât mă aștept și arată aproape la fel de deplasat aici precum sunt eu, cu blugii lui căzuți pe șolduri și cu tricoul rolling stones, cu un aparat foto atârnat de gât ca un fel de accesoriu de modă; eu, arătând ca un personaj din *Annie Hall*[11], în pantaloni crem largi și un blazer supradimensionat, mai potrivite pentru California sau New York City, nicidecum pentru colțul acesta uitat, prăfuit, al Parisului.

– Este o chestie foarte vagă, dar caut o rochie anume.

El mi-a întors acum spatele, aplecându-se în spatele tejghelei ca să-și ia rucsacul. Nu-mi răspunde, așa că eu continuu.

– Nu este pentru mine. Este o rochie care a aparținut cândva bunicii mele și cred că se poate să fi fost adusă aici acum ceva vreme.

– Acum câtă vreme?

– Cred că prin anii cincizeci.

El se uită la ceas, pufăie, își dă rucsacul jos de pe umăr și îl trântește pe tejghea.

– Bunicul meu, proprietarul acestui magazin, a fost un om meticulos de organizat. Dacă

rochia a intrat aici, trebuie să o fi înregistrat. Dacă este încă aici, asta este o altă poveste, dar... cum o cheamă pe bunica dumneavoastră şi aţi putea fi mai precisă în ce priveşte data?

– Sylvie Lord şi cred că trebuie să fi fost la începutul anilor cincizeci, dar nu pot fi sigură.

– E clar că îmi trebuie mai multe detalii dacă vreţi să vă ajut. Altfel o să stăm aici tot anul, şi... se uită iar la ceas... astăzi timpul a expirat. Sunteţi sigură că bunica dumneavoastră a adus rochia aici?

– Oh, nu, nu ea! O prietenă de-ale ei. Abia acum îmi dau seama că nu ştiu numele mamei lui Véronique. Fiica ei este Véronique...

Îmi agit mâna în aer, încercând să dau de înţeles că îmi voi aminti numele mamei în orice clipă, eu ştiind prea bine că nu e aşa.

– Dar nu fiica a adus rochia aici, nu?

– Nu.

– Deci, nu avem o dată şi nu avem un nume?

El priveşte peste umărul meu la uşa magazinului, disperat să plece.

Eu îmi pun mâinile pe tejghea, fixându-l cu privirea.

– Vă rog, nu rămân în Paris mult timp şi trebuie să găsesc această rochie. Înseamnă foarte mult pentru bunica mea şi i-am promis că o voi găsi. Este o rochie Dior, dacă ajută la ceva.

– Dior?

– Da. Avea un nume, aşteptaţi un pic... Îmi pun fruntea în palmă şi închid ochii, îndemnându-mi creierul să scormonească prin el şi să extragă această informaţie vitală care l-ar putea convinge pe bărbat să mă ajute. Atât îi voi cere astăzi, haide, gândeşte, gândeşte. Maxim, asta este!

Ridic triumfătoare braţele în aer, ca pentru a demonstra că nu am inventat totul.

– N-am auzit în viaţa mea şi trebuie să plec. Am întârziat. Deschidem din nou luni dimineaţa. Reveniţi cu nişte informaţii care chiar ne-ar putea ajuta să dăm de urma ei şi poate mai încercăm o dată.

Îmi dau seama din expresia dispreţuitoare de pe faţa lui că se aşteaptă mai degrabă să nu mă

mai vadă niciodată.

– Nici măcar nu sunt sigură dacă am să mai fiu aici luni, dar, vă rog, uitați numărul meu. Îl scriu repede pe un bon vechi extras din străfundurile genții mele și îl pun pe tejghea, unde și rămâne pentru că el este deja la ușă. În caz că vă amintiți ceva care ar putea ajuta.

Pe urmă mă trezesc înapoi pe trotuar, urmărindu-l cum încalecă o motoretă, își pune casca și demarează în trombă, fără să îmi mai arunce nici măcar o privire cât de scurtă.

Ce ar zice bunica dacă m-ar vedea acum? Incapabilă să rețin atenția unui bărbat îndeajuns de mult pentru a-l convinge să mă ajute. Nu deține nici măcar niște informații de bază pentru a ajunge la un rezultat. Cu o oră de mers pe jos până la hotel în față și cu toate speranțele puse într-o vârstnică doamnă care a fost cândva model la Dior și care nu-și va mai aminti probabil mai nimic din acele vremuri sau de ce ar fi relevante pentru această tot mai nebunească vânătoare de cai verzi pe pereți.

Spre deosebire de Domnul Amabilitate de la Bettina, Nancy are tot timpul din lume pentru mine. O găsesc în librărie, așezată la o masă de lemn lustruit, savurând un cappuccino. Însă imediat ce îi explic tot, se ridică din fotoliu într-o viteză ce îi contrazice vârsta și începe să scoată cărți de pe rafturi, deschizându-le exact la paginile unde apare ea tânără – coborând niște trepte de marmură în timp ce fusta ei lungă de lână neagră se unduiește în jurul ei și o alta în care ține șoldurile împinse înainte, cu o mână cu mănușă albă așezată pe cureaua neagră de lac din talie. Pe urmă mă inițiază în ale croitoriei de lux până în cel mai mic detaliu, lămurindu-mă și nedumerindu-mă în egală măsură.

– Fiecare piesă a unei noi colecții era realizată ca tipar pe muselină simplă albă de bumbac pentru a etalona tăietura, linia și forma. Cusătoresele prindeau în ace materialul de un manechin mai întâi ca să fie sigure că era totul croit corect.

Nancy ilustrează totul arătându-mi fotografiile relevante din cărți, ignorând complet coada de clienți care au început să umple încăperea.

– Puteau realiza chiar și șaizeci de tipare înainte să înceapă să le elimine pe acelea cu care nu erau fericiți. Numai după ce erau mulțumiți trebuia să îmbrac și să dezbrac tiparele, pentru ca Dior însuși că poată verifica mișcarea și dacă proporțiile erau corecte. Mai pot încă să fac mersul.

Se ridică iar în picioare, își pune mâinile în șolduri și începe să pășească pe podeaua mochetată cu o eleganță și o încredere la care nu cred că se așteaptă azi cineva din publicul ei.

– Pe urmă, erau puse pe mine diferite materiale. L-am văzut odată pe Dior cerând treizeci de mostre diferite de stofă de lână neagră înainte să o aleagă pe cea mai bună. Și în tot acest timp eu trebuia să stau absolut nemișcată, lucru cu mult mai îngrozitor de greu decât pare. A doua zi, se putea să se răzgândească și o luam de la capăt.

Sunt fascinată. Toate astea pentru a face o singură rochie.

– Oamenii credeau că noi, manechinele, aveam o viață superbă, continuă Nancy, așezându-se înapoi în fotoliu, cu gleznele încrucișate. Dar era o muncă incredibil de grea. În săptămânile de dinaintea unei prezentări, începeam la 10 dimineața și rareori terminam înainte de 8 seara, uneori chiar și la miezul nopții. Mâncam, dormeam și fumam înghesuite toate în cabina de probă, bârfind și scriindu-ne scrisorile de dragoste. Dar nici măcar una dintre noi nu se plângea vreodată, noi eram Ambasadoarele modei și, Doamne, ce bine știam asta!

Nimeni, cu atât mai puțin eu, nu este pe cale să o contrazică.

– Ați prezentat vreodată jacheta New Look, Nancy? întreb eu.

Ea închide ochii, este pentru prima oară când tace de când m-am așezat de vorbă cu ea.

– Desigur. O piesă magică, de-a dreptul memorabilă. Bunica dumitale a fost așa de

norocoasă încât să o poarte?

– A avut-o, da.

– Atunci, Doamne, trebuie să fi fost într-adevăr o persoană foarte importantă.

Pierd câteva ore pe frumoasa terasă închisă însorită a hotelului citind, injectându-mi cafea franţuzească puternică şi ascultând piesa „Havana" a Camilei Cabello[12] – de ce trebuie să îmi amintească toate de multele locuri unde nu am fost? – până când, în cele din urmă, îmi dau seama că trebuie să discut cu cineva despre toate astea. Sâmbătă după-amiază, pot aproape garanta că Billy va fi pe sofa, căutând printre nesfârşite programe sportive obscure.

Când răspunde, aud comentariul urlând pe fundal şi mi-l pot imagina cu draperiile încă netrase, un picior gol cu degete păroase sus pe măsuţa mea de cafea în timp ce el navighează pe câteva dispozitive electronice diferite. Chiar am încercat să sugerez odată că ar putea încerca să mă ajute să menţin casa mai curată, dar el a spus că vorbeam ca o bătrână, şi apoi, ca la un semn, a sunat buni, care nu reuşea să-şi amintească unde pusese umbrela, deşi era una dintre cele mai toride zile ale anului. A fost ca şi cum i s-ar fi confirmat spusele, cel puţin pentru el. În orice caz, nu sunt sigură exact de ce, însă imaginea mă irită acum. Poate pentru că eu cred că el ar trebui să fie aici cu mine, să mă ajute sau măcar să fie curios de ce mă aflu eu aici.

– Bună, ţi-e dor de mine?

Am lipsit o noapte şi este patetic, ştiu, dar chiar mi-ar prinde bine să aud nişte cuvinte tandre de încurajare în după-amiaza asta.

– Slavă Domnului că ai sunat! Ştii unde este hârtia cu codul de wifi scris pe ea? Folosesc unul dintre laptopurile de la birou, dar nu vrea să se conecteze automat şi fac hotspot cu mobilul. O să ne coste de-o să ne usture.

– Oh. Pe panoul de plută, probabil. Ascultă, Billy...

– Stai puţin. Îl aud ducându-se în bucătărie ca să verifice panoul, foşnind printre zecile de bileţele prinse acolo. Nu va avea niciodată

răbdare să verifice îndeajuns de minuțios ca să găsească ce caută.

– Nu, nu-i aici.

O spune de parcă ar fi responsabilitatea mea să i-o găsesc.

– În colțul din dreapta jos, deasupra meniurilor pentru livrare.

Chiar și dintr-o altă țară, pot localiza bilețelul mai rapid decât el.

– L-am găsit!

Și îi aud pașii înapoindu-se la sofa, comentariul de la televizor crescând în volum, el tastând cifrele codului în laptop.

– Crezi că ai putea să dai televizorul ceva mai încet, Billy?

El îmi ignoră solicitarea.

– Gata, am intrat. Te-am sunat în cameră, dar n-ai răspuns.

– Sunt jos, beau o cafea. Încerc să înțeleg ce caut aici.

– Iei o rochie sau ceva de genul, nu?

Este evident din felul nepăsător în care o spune că această conversație este departe de obiectivul ei principal.

– Așa am crezut și eu, dar acum se pare că există mai multe rochii și că ele au și o poveste pe care bunica vrea să o descopăr...

– Scuze, adică?

– Rochiile sunt ale ei, dar nu au fost mereu ale ei și au fost purtate de cineva care se pare că a avut o intensă poveste de dragoste și nu-mi dau seama ce legătură are asta cu bunica, dar ea a recunoscut azi-dimineață că are legătură. Și acum se pare că trebuie să o iau pe urma rochiilor, dar...

Îi spun totul pe nerăsuflate, sperând că are cumva logică.

– Te întorci mâine, nu?

– Speram să pot discuta cu tine despre asta, Billy. Să văd dacă tu ai avea vreo teorie care ar putea ajuta – știi tu, având avantajul că ești detașat de problemă?

– Cred că dacă vrei să discuți despre rochii, eu nu sunt varianta câștigătoare. Ai încercat cu mama ta sau cu vreo prietenă? Ascultă, scuze, Lucille, dar trebuie să fug, i-am promis lui Ed

că ne vedem să dăm o tură de parc și ar fi trebuit deja să plec. Ne vedem mâine, da?

– Oh, scuze, da, du-te. Nu-ți face griji. Îi dau eu de cap.

Închei conversația, simțindu-mă un pic cam aiurea că am crezut măcar că Billy ar fi putut avea un punct de vedere asupra acestei povești. Pe urmă îi trimit un mesaj lui Véronique, care știu că va avea.

Dacă e să rezolv acest mister, am nevoie de ajutorul tău, Véronique. Accepți?

Ea răspunde imediat cu un șir de emoji-uri de aprobare.

Da, da, Lucille! Sunt alături de tine cu orice ai nevoie!

Cred că o iubesc deja.

Probabil că sunt singura persoană din tot Parisul care își petrece duminica legată de un laptop în camera de hotel. Evident, vestea întârzierii întoarcerii la Londra nu îi pică deloc bine lui Simon. Nu termenele mele limită ca atare îl frământă pe el, ci doar următoarea lui călătorie gratuită. De data asta sunt el, nevastă-sa Serena, cei doi copii ai lor, Ben, nouă ani, și Holly, șase, și, desigur, bona, ca să nu mai aibă ei deloc grija copiilor. Am organizat atât de multe astfel de călătorii pentru el încât cunosc pe de rost fiecare număr de pașaport al fiecăruia dintre ei. Vă pot spune exact de ce anume va avea nevoie câinele lor, un cocker spaniel, la adăpostul unde este cazat cât timp sunt ei plecați. Pot, probabil, recita indicațiile pentru menajeră fără să le afișez pe monitor, pentru că le-am trimis de multe ori.

În trei zile, vor pleca toți pentru cinci nopți la schi în Courchevel – iar eu sunt mototoala care trebuie să contacteze echipa de relații publice a hotelului pentru a se asigura că totul este organizat, minut cu minut, cu zero marjă de

eroare. Bilete pentru zborul de întoarcere, transferuri cu limuzina privată la munte și de la munte, provizii masive de pastile antivomitive la îndemână, legitimație pentru lift, închiriere de schiuri și clăpari, rezervări la spa pentru Serena, cursuri de schi pentru copii, toate rezervările de la restaurant, o plimbare cu sania trasă de câini, o ieșire de grup la patinaj și Doamne păzește să nu fie totul gândit până în cel mai mic detaliu și micuța Holly să nu-și primească la timp ciocolata fierbinte. Data trecută când au fost la schi, Simon mi-a trimis mesaj din stațiune ca să-mi spună cât de dezamăgit a fost că nu a existat „serviciu de încălzire a clăparilor" și că din cauza asta, fiecare dimineață în care a trebuit să își ducă plozii pe pârtie a fost „iadul pe pământ". Nu m-am putut abține să nu-mi treacă prin minte unde aș fi vrut să-i înfig bețele de schi.

Când am acceptat această slujbă și am devenit blogger de turism pe TravelSmart.com, chiar am crezut că voi ajunge să călătoresc, în orice caz, ăsta a fost morcovul care mi s-a fluturat pe dinaintea botului la interviu. Dar nu, se pare că eu doar organizez călătorii pentru șeful meu. Sunt o slăvită asistentă personală căreia i se aruncă toate subiectele mărunte de scris pe care nimeni altcineva nu le vrea, de obicei cu un termen de predare nespus de scurt. Cu siguranță că după această viitoare excursie, dacă i-o organizez genial, voi fi avansată. Tânjesc după un itinerariu complicat către o destinație de care nu a auzit nimeni, multiple opriri, cereri pentru viză, conexiuni cu zboruri interne la limită. Mi-ar plăcea să-mi văd numele afișat mândru în capul site-ului măcar o dată, nu scris mic la „Colaboratori", jos de tot, unde nu-l poate vedea nimeni.

După ce se întorc din vacanța asta, vor pleca într-un safari în Africa de Sud – pentru care mi-am consumat cu cercetarea aproape toată ziua de ieri. Bona nu poate merge de data asta, așa că trebuie să fie un loc cu un „club pentru copii al dracului de mișto", iar Serena nu vrea să urce într-un avion cu elice ca o „capcană a morții", așa că trebuie să fie o tabără accesibilă

cu mașina de la aeroport, dar care să pară totuși „izolată și autentică", nu o glumă din acelea la grămadă, cu atât de multe mașini 4x4, că zici că ești „într-o parcare IKEA". Așa mi-am petrecut eu duminica.

În orice caz, mi-o fi luat aproape toată ziua, dar am rezolvat-o. Billy n-a avut mare lucru de spus când a aflat că nu mă întorc diseară în afară de „Simon o să-și iasă rău de tot din pepeni". Dar eu am decis să nu-mi pese pentru că surprinzătoarea parte frumoasă a unei zile petrecute în camera de hotel este că acum sunt pregătită să iau cu asalt acest oraș mâine-dimineață la prima oră.

Decid să mă răsfăț cu ceva astronomic de scump din minibar și mă urc în pat cu acest ceva, exact când primesc un mesaj de la un număr necunoscut.

Trebuie să reveniți în magazin. Îmi pare foarte rău că nu v-am ajutat ieri. Am vorbit cu bunicul meu. Știe de Maxim. Veniți mâine. Deschidem la 11 a.m. Este important. Léon

Gândul revederii acelui tip nesimțit nu mă umple absolut deloc de bucurie – dar ideea unui progres atât de necesar pe care să i-l raportez bunicii mă bucură nespus. Iau câteva guri rușinos de mari de vin roșu piperat și las căldura lui și această veste bună să mă cufunde într-un minunat somn adânc.

***

Sunt mult mai atentă în timpul celei de-a doua vizite la Bettina. Este imposibil să nu o fac când locul gâfâie de plin ce este cu lucruri pe care majoritatea dintre noi le-am fi aruncat din case fără o clipă de ezitare. În fiecare dintre barele cu haine de pe cele două laturi ale magazinului este câte un interval unde se află două mari mese de toaletă. Sunt pline de tot felul de flecuștețe. Ceva ce seamănă cu niște schițe originale ale unor creatori cu dimensiunile materialelor notate în lateral sunt lipite de perete lângă fișe pline de mostre de

materiale viu colorate de mărimea unor timbre. Pe primele sunt niște nume înșirate, și mă întreb dacă sunt modelele care au purtat rochiile sau femeile care le-au realizat? Mai e o fotografie alb-negru înrămată a unui manechin într-o jachetă de tweed defilând printr-o încăpere mică plină de femei și bărbați impecabil îmbrăcați, cu ochii țintă la ea. Trec cu privirea peste ea și ajung la o ilustrată în culori pastelate înfățișând un model cu mănuși și o pălărie cu boruri mari, jachetă pe talie și fustă amplă, pășind pe străzile pietruite ale unui oraș care nu poate fi decât acesta. Sunt aici invitații originale la prezentările noilor colecții de sezon ale lui Dior datate 1952 și un teanc de vechi reviste *Vogue* franțuzești cam din aceeași perioadă. O cutie cu tipare vechi de rochii din hârtie revărsate peste o masă presărată cu nasturi vechi de toate felurile, niște bijuterii *cloisonné*, cred, și o fotografie din avion a Parisului împăturită pe post de față de masă. Este imposibil de spus dacă este o prezentare voită astfel sau rezultatul mai multor ani de delăsare.

– Doamne, ce bine că v-ați întors! este felul în care sunt întâmpinată de data asta. Léon, așa cum știu acum că îl cheamă, iese grăbit de după tejghea și mă conduce la un taburet. Sper să merite bătăturile care îmi acoperă acum picioarele. Trebuie să vă povestesc puțin despre bunicul meu pentru ca să aibă sens ceea ce am să vă spun.

De data asta, Léon este foarte amabil, nici urmă de bărbatul întâlnit sâmbătă.

– Sunt numai urechi.

Îmi permit un pic de impertinență în glas, acum că prezența mea pare atât de importantă pentru el.

– Acest magazin este în proprietatea familiei mele de mai bine de optzeci de ani. Poate că nu vă dați seama acum, însă în anii cincizeci era o afacere înfloritoare. Lista de contacte a bunicului mei era unică. Cunoștințele lui despre diferite case de modă, și mai și. Credeți-mă, am ascultat poveștile sale de nenumărate ori încă de când eram mic – nu exagerez.

Léon rămâne în picioare, studiindu-mi chipul pentru a verifica dacă sunt atentă.

– Dar ce legătură are asta cu rochia Maxim? Aţi spus că o ştie.

– De când a trebuit să se retragă din afacere, iar eu am fost de acord să îl ajut, a vorbit din când în când despre o rochie anume, deşi îmi pare rău să spun că nu am fost niciodată foarte atent. Toţi din familie au auzit povestea. Într-o după-amiază, pe la mijlocul anilor cincizeci, o tânără doamnă a intrat în magazin plângând cu suspine. Era tulburată de faptul că trebuia să se despartă de rochie, jurând să se întoarcă după ea imediat ce avea să-şi permită să o răscumpere de la el. Ea a presupus, desigur, că el o va vinde primei persoane care i-ar fi făcut o ofertă decentă. Şi, după spusele lui, ar fi putut-o vinde de zece ori numai în prima săptămână. Era epoca lui Dior, spunea el. Parisul postbelic. Hainele de damă erau din nou feminine. Cererea pentru creaţiile lui era imensă, după spusele bunicului meu. Popularitatea lui în America luase cu adevărat avânt. Dar ce nu am ştiut eu, până să vorbesc cu el ieri, a fost că bunicul meu a fost atât de impresionat de femeia aceea, că rochia nu a fost scoasă niciodată la vânzare. Era hotărât să nu o vândă niciodată şi convins că femeia se va întoarce după ea într-o zi.

– Serios? Dumnezeule, ce gest incredibil de frumos din partea lui. Şi a păstrat-o în toţi aceşti ani? Este încă aici?

– Da. Deşi eu nu am ştiut asta niciodată. Bunicul mi-a spus că este încuiată într-un şifonier din camera din spate, unul în care eu am presupus că sunt registre contabile vechi şi tot felul de documente pe care a vrut să le păstreze în siguranţă. M-am întâlnit cu el duminică seara şi mi-a spus că păream stresat. I-am explicat că plecasem de la magazin un pic mai târziu şi că asta îmi dăduse peste cap toată ziua. Când i-am spus de ce întârziasem cu plecarea – mă tem că dumneavoastră aţi fost cauza –, el a început să pună lucrurile cap la cap. Abia când el a menţionat numele rochiei –

Maxim –, mi-am dat seama că era același nume spus de dumneavoastră.

Presupun că este liniștitor că a ascultat, fie și doar parțial, ceea ce am spus eu în acea zi.

– Bunicul a insistat să vă ajut. Practic, mi-a ordonat, de fapt.

Așa mai vii de-acasă și nu pot să nu-l privesc pe Léon cu o sprânceană ridicată.

– Ce poveste, nu-i așa? Dar, ascultați, nu a fost niciodată realizată doar o rochie Maxim. Era, într-adevăr, vorba de croitorie pe comandă, fiecare rochie fiind croită anume pentru a-i veni perfect femeii care o cumpăra, dar trebuie să fi fost făcute multe. Cum am putea ști sigur că aceasta a fost rochia *anume* a bunicii dumneavoastră? Se prea poate ca aceasta să nu fie decât o ciudată coincidență, nu-i așa?

Văd pe chipul lui, la felul în care a făcut ochii mari, deși ușoara coborâre a colțurilor gurii pregătesc o dezamăgire, că vrea la fel de mult ca și mine ca această poveste să aibă un final fericit, așa cum ar trebui. Dorește să îi dea bunicului lui vestea pe care acesta o așteaptă de atâta timp.

– Dacă mă lăsați să văd rochia, voi putea să vă spun dacă este cea în cauză.

Acum simt cum mi se tensionează stomacul de emoție. Dacă nu este? Nu cred că aș fi în stare să îndur dezamăgirea. Pentru nici unul dintre noi.

– Veniți cu mine.

Mă conduce în camera din spate, unde este și mai puțin spațiu de mișcare. Suntem înconjurați în toate părțile, din podea până în tavan, de biblioraturi și îmi dau seama de misiunea imposibilă cu care ne-am fi confruntat dacă și numele rochiei ar fi rămas un mister. Pe peretele din fund, cu fața la noi, este un mic armoar din lemn vopsit alb.

– Aici este. L-am descuiat eu pentru dumneavoastră.

Pare că nu vrea să fie el cel care deschide ușa, așa că fac un pas în față și îl deschid eu.

Și acolo o văd. O rochie, agățată singură, învelită în hârtie maro. Simt emoția

momentului urcându-mi în gât. Tot acest timp. Într-un ungher insignifiant din Paris, în această micuță dugheană modestă, unde abia dacă ai loc să te miști și unde această prețioasă rochie a primit propriul șifonier. Oare cât timp ar mai fi stat agățată acolo dacă bunica nu mi-ar fi cumpărat niciodată biletul acela pentru Eurostar?

– Trebuie să o ating, spun, privind în spate peste umăr la el, care a rămas respectuos în spate, la intrarea în încăpere.

– Vă rog, încuviințează, dând din cap.

Îmi strecor ușor degetele pe sub hârtie, acut conștientă de faptul că sunt prima persoană care o atinge după zeci de ani, și ridic hârtia de pe umerii rochiei. Catifeaua neagră-tăciune se simte moale, densă și prețioasă sub degetele mele și simt dintr-odată fiorul pe care trebuie să-l ai purtând ceva atât de rafinat pe piele. Este incredibil de sofisticată și totuși sublim de simplă în același timp.

– Bunicul dumneavoastră a mai spus și altceva despre această rochie? Cum a fost realizată? Cu ce ocazie ar fi putut fi purtată?

– Da. Trebuie să fi aparținut unei persoane deosebit de bogate. Dat fiind felul cum este concepută, este imposibil pentru o femeie să o îmbrace singură. Cine a deținut această rochie trebuie să fi avut o cameristă care să o ajute să o îmbrace și dezbrace. Sunt prea multe straturi și închizători complicate pentru a putea face asta singur, mi-a spus bunicul.

Dacă mai exista vreo îndoială, acum știu cu certitudine că această rochie nu a fost creată niciodată pentru bunica mea, Sylvie.

– Pe interior există un corset și un camizol separate pentru a susține uriașa fundă de catifea din față. Pe urmă, un fermoar care se închide la spate de la guler până în talie, și un altul din talie până la șale. Decolteul pătrat se pare că era considerat destul de îndrăzneț la vremea aceea. Este adânc până aproape de ombilic, funda de catifea fiind singura care îl menține decent. Iar adevăratul nume al rochiei este Maxim's, după o cafenea pariziană la modă în acele vremuri.

Ridic jupa din stofă de lână, simțindu-i greutatea, știind exact ce caut, și încep să pipăi juponul de mătase de dedesubt până când degetele mele dau de o etichetă. O întorc pe dos și acolo găsesc ce caut, inițialele brodate pe care sper să le găsesc „A&A".

– Aceasta este rochia, declar. Poartă monograme, exact ca și celelalte din colecție.

Îl aud răsuflând zgomotos în spatele meu, dar este o răsuflare de ușurare și nu de iritare de data asta.

– Deci sunt *mai multe* rochii?

– Da, aceasta este numărul trei. Există opt în total, dar mai lipsește încă una.

Exact când spun asta, știu că va trebui să o găsesc și pe aceea.

– Bunicul meu nu a spus niciodată nimic despre monograme sau despre alte rochii care să fi fost aduse aici de aceeași femeie, dar l-aș putea întreba, poate mai știe ceva – deși sunt destul de sigur că ar fi spus până acum.

– Orice ajutor ar fi minunat, mulțumesc. Se pare că aceste rochii au aparținut cuiva înaintea bunicii mele. Acum bunica vrea să dau de urma fiecărei rochii purtate, pasămite pe urmă totul va fi elucidat, iar eu voi înțelege legătura ei.

Ridic un pic dramatic ochii spre ceruri, dar numai pentru că sper să îl fac pe Léon să-i fie milă de mine, să vadă enormitatea misiunii mele și poate să se ofere să mă ajute. El zâmbește ca și cum ar înțelege pe deplin așteptările mele. Că deși nu am cerut niciodată să fiu trimisă într-o misiune, nu o pot refuza. N-o pot dezamăgi pe bunica.

– Înțeleg. Și eu aș face cam orice pentru bunicul meu. N-oi înțelege eu chiar tot timpul motivele lui, dar atâta vreme cât are nevoie de ajutorul meu, îl va obține. Aveți vreo idee ce anume căutați?

Aici eu simt o foarte mică sugestie de sprijin, așa că profit.

– Nu chiar. Dar fiecare rochie are câte o notiță scrisă de mână. Cea prinsă în interiorul rochiei Maxim spune: „S-ar putea să am la fel de multă nevoie de tine precum ai tu de mine".

Femeia a purtat rochia pentru a se întâlni cu cineva în biserica Saint-Germain-des-Prés.

Funcţionează, ochii lui Léon se luminează, exact aşa cum ştiu că s-au luminat şi ai mei acasă la Véronique, vineri seara.

– Uau! Se simte dorinţa în fiecare cuvânt.

Nu pot să nu fiu un pic impresionată că el recunoaşte bucuros asta în faţa mea.

– Ştiu. Iar lucrurile devin tot mai intense de aici încolo. Deci, acolo urmează să merg, la biserică. Încep cu începutul. Planul este să vizitez fiecare loc, în ordine cronologică, şi sper ca totul să înceapă să aibă cumva logică. Sper că se va contura o poveste pe care să i-o duc bunicii mele.

El pare foarte curios acum.

– Ştiţi, este o biserică foarte renumită, dar este destul de departe de aici, pe celălalt mal al râului. Ştiţi cum să ajungeţi?

Da, ştiu, dar n-am să-i spun. Asta speram. Un localnic, pe deasupra şi chipeş, care să preia toate problemele de logistică.

– Nu, nu chiar.

Încep să scotocesc prin geantă, ca şi cum aş căuta o hartă sau un ghid turistic care ştiu că este acolo, în timp ce el se uită înapoi în magazin, amintindu-şi poate că nu a mai auzit clopoţelul uşii sunând nici măcar o dată de când am intrat eu.

– Mă duc şi eu cam tot pe acolo. Mă rog, urma să ajung la Pompidou, acolo este adevăratul meu serviciu. Lucrez ca fotograf. Bun, asta explică lanţul supradimensionat de la gâtul lui. Dar v-aş putea lăsa la biserică mai întâi, dacă doriţi, doar ca să fiu sigur că o găsiţi, bine? Cred că după tot acest timp, bunicul ar vrea să vă ajut. Dacă ar fi fost la magazin azi, v-ar fi dus el, aşa că mă simt un pic îndatorat. În plus, aş avea o poveste grozavă să-i spun.

– Da, vă rog!

Nici măcar nu încerc să par surprinsă sau indiferentă.

El îşi îmbracă deja geaca în timp ce eu mă uit din nou emoţionată la Maxim, întrebându-mă cât ar putea valora astăzi şi cum naiba am s-o plătesc.

– El va insista să o luați.

– Scuze?

– Bunicul meu. O să vrea să luați rochia, în caz că vă faceți griji în privința prețului. I-am spus acum mulți ani să o vândă, dar nu a vrut. Astăzi ar încasa mult mai mult, dar vremurile când făcea afaceri sunt de mult apuse. Bătrânul romantic din el a preluat conducerea.

– Uau, adică, este atât de incredibil de generos. Nu sunt sigură că aș putea pur...

Dar Léon nu are de gând să-mi permită să mai bat câmpii.

– Veniți, va fi păstrată perfect în siguranță aici pentru dumneavoastră. Dar dacă tot vom face asta împreună, ar trebui măcar să vă știu numele.

– Scuze, Lucille, îi spun cu cel mai larg zâmbet posibil, sperând că va exprima cât se poate de bine cât de recunoscătoare sunt.

– Atunci, să mergem, Lucille. Hai s-o facem!

Trompe l'œil este o tehnică artistică utilizată în pictură în scopul creării iluziei de tridimensionalitate.

Annie Hall este o comedie romantică americană din 1977. Este regizat de Woody Allen după un scenariu scris de acesta în colaborare cu Marshall Brickman. Rolurile principale sunt interpretate de Allen și Diane Keaton.

Karla Camila Cabello Estrabao este o cântăreață și textieră cubanezo-mexicano-americană. Aceasta a obținut faimă ca parte a trupei Fifth Harmony, formată în timpul celui de-al doilea sezon al emisiunii *The X Factor*, în anul 2012.

CAPITOLUL 6

Alice

1953, Paris
Maxim

Cincizeci de paşi. Îl numără pe fiecare ce o poartă de la intrarea bisericii până sub clopotniţă, prin naos şi înspre altar. Tensiunea i se accentuează cu fiecare pas lent şi uniform. Şi totuşi, nu face cale întoarsă. Nici măcar nu priveşte înapoi spre intrare pentru a constata cât de repede s-ar putea retrage dacă s-ar răzgândi. Ridicându-şi privirea înspre vastul tavan boltit de deasupra, Alice are un copleşitor sentiment de anodin în acest loc meditativ al contemplării din convingere. De ce a venit? Nu vrea să răspundă acestei întrebări, nu încă. Dar acum este aici. Înconjurată de toţi aceşti oameni pe care şi-i imaginează încercând să devină mai buni, oare poate spune sincer că are cele mai bune intenţii?

Încă şase minute până la amiază. A ajuns devreme. Din obişnuinţă. Biserica este liniştitor de aglomerată. Turişti, grupuri de elevi, localnici care au venit să se roage, să studieze, să mediteze, intră şi ies din strane şi pe culoarele laterale, dispărând din raza vizuală în spatele coloanelor înalte şi prin arcadele de piatră ce le susţin, ample şi larg deschise pentru a menţine stabilă această impresionantă construcţie. Evită contactul vizual cu oricare dintre ei, îngrozită că dacă s-ar uita, ei ar vedea pe chipul ei ceea ce abia dacă este ea însăşi în stare să recunoască deocamdată. Vrea o plăcere la care nu este îndreptăţită.

Este prea tensionată ca să se aşeze, aşa că, ajungând la capătul naosului, Alice o ia la stânga şi se abate de la traseu printr-o poartă mare de fier ce duce la o serie de capele mai

mici așezate în semicerc în spatele stranelor corului. În ciuda chipurilor vigilente ale sfinților de pe vitraliile de deasupra, spațiul de aici este foarte întunecos, mai intim. Trece pe lângă câteva confesionale din lemn, mintea zburându-i la multele secrete pe care le tăinuiesc, întrebându-se cât timp va trece oare până va reveni ea însăși aici, apoi se oprește în fața unei statui de marmură a Fecioarei cu Pruncul Iisus în brațe. Nu-și poate lua ochii de la puritatea ei divină. Simplitatea desăvârșită a mamei cu pruncul. Nu semnificația religioasă este ceea ce o ține pe Alice în loc, ci modul în care sculptorul a surprins dualitatea atingerii delicate a unei mame alături de determinarea ei de a proteja. Îngeri de aur se odihnesc la picioarele Fecioarei, care este flancată de candelabre înalte cu lumânări conice subțiri, albe, fumul lor înălțându-se fantomatic în întuneric. Se gândește să pășească pe podeaua din dale alb-negre din interiorul capelei, dar exact când trupul i se pune în mișcare, o atingere delicată pe umăr o oprește.

– Mă bucur așa de mult că ai venit, șoptește el.

În lumina lumânărilor, chipul lui Antoine pare fără de cusur, de parcă ar fi fost dăltuit el însuși în marmură. Dar pe urmă el zâmbește și fiecare dintre trăsături i se relaxează, se umple de căldură. Pare ușurat că o vede. Își trece o mână prin păr ca și cum ar încerca să nu facă altceva ce chiar ar vrea să facă. Să o sărute? Alice simte tensiunea tot mai mare dintre ei, pe urmă se mișcă, spulberând-o.

– Antoine, cât mă bucur să te revăd, spune ea, întinzând mâna ca să-i fie strânsă și privește cum el o privește fix, fără vreo intenție să o apuce.

Tentativa ei forțată de formalitate este întru totul greșită, și ea știe asta. El zâmbește mai larg, mai degrabă liniștitor decât batjocoritor, o prinde de braț și o întoarce spre dreapta, pentru a încheia plimbarea semicirculară împreună. Implicația este clară. El nu are de gând să se prefacă de dragul nimănui că aceasta este o întâlnire de afaceri. Alice se lasă întoarsă, apoi

își eliberează brațul dintr-al lui, refuzând să îl privească în ochi, dar continuând să meargă încet alături de el. De ce a venit? Ce ar putea ieși bun din asta? Fiecare mișcare pe care o face pare jucată, studiată. Felul în care își ține mâinile înmănușate împreunate peste fustă, unghiul vertical al bărbiei, mișcarea deliberată a picioarelor, brusc atât de incapabile de a funcționa natural.

– Ești frumoasă. Antoine nu bagă în seamă șuvoiul de lume ce vine din direcție opusă înspre ei. Ține gâtul înclinat spre stânga, ca să o poată privi, obligând pe toată lumea să îi ocolească. Îmi imaginez că așa ești mereu.

Alice inspiră adânc, încercând să își ia încredere de sine de la rochia Maxim pe care a îmbrăcat-o în acea dimineață ajutată de Marianne. Cu fiecare capsă a corsetului și a camizolului acestuia închisă, urcarea ușoară a fermoarului pe spatele ei și coborârea celui dinspre guler înspre talie, cuprinzând-o în interior, Alice a sperat că Marianne nu va fi curioasă despre întâlnirea de azi. Când a fost întrebată dacă are nevoie de mănuși, Alice nu a putut rosti decât un scurt „da", îngrijorată că orice altceva ar fi putut îndemna la mai multe întrebări și la o minciună din partea ei. Însă înfățișarea completă este perfectă. Rochia Maxim nu este, poate, cea mai nouă piesă a lui Dior, Alice comandă cu multă siguranță de sine ceea ce știe că arată cel mai bine pe ea, fără a ceda vreodată imboldului de a comanda ce este nou în locul a ceea ce este potrivit. Iar aceasta este o rochie ce vorbește despre consistență și respectabilitate.

– Mulțumesc. Este foarte drăguț din partea dumitale că spui asta. Mamei dumitale i-a plăcut prezentarea Dior?

Este o întrebare de conveniență, pentru a pune stavilă intimității pe care el încearcă să o creeze. El poate fi în stare să își afișeze adevăratele sentimente cu ușurință, dar ea nu este convinsă că poate face același lucru.

– Presupun. Nu cumpără niciodată mult, dar pare foarte important pentru ea să fie văzută la astfel de evenimente. Mă târăște și pe mine

după ea pentru că nu suportă să meargă singură.

– Este foarte binevenită să meargă cu mine data viitoare, dacă doreşte.

Antoine îşi arcuieşte o sprânceană ca şi cum ar şti că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Că el nu ar vrea asta şi, foarte curând, nici Alice.

Îşi încheie plimbarea în jurul capelelor, Antoine atingând în treacăt cu degetele mâna ei înmănuşată. Ea şi-ar dori mai mult decât orice să îşi simtă degetele împletite cu ale lui, să simtă tensiunea strângerii lui, dar este reţinută, blocată între rolul pe care trebuie să îl joace şi cel pe care şi-ar dori să îl joace. Fac câţiva paşi înapoi în biserica principală, croindu-şi acum drum de-a lungul stranei laterale opuse.

– Locuieşti în apropiere, Antoine?

Alice nu poate îndura liniştea care s-a aşternut între ei şi care îi lasă timp să se întrebe din nou ce caută acolo.

– Da, foarte aproape. Rue des Beaux-Arts, chiar aici, în Saint-Germain. Rive Droite nu este pentru mine. Prea formal, prea oficial, atât de rece. Eu prefer străduţele dosnice înguste şi curţile ascunse ale acestui cartier. Este aici o energie, o creativitate care nu există pe bulevardele largi de pe celălalt mal al râului.

– Adică unde locuiesc eu?

Alice îşi permite un zâmbet pieziş.

– Mă tem că da, răspunde el inexpresiv.

– Poate că ai dreptate.

Se opresc în faţa unei statui şi Alice citeşte inscripţia. Maica Domnului cea Milostivă. Nu-şi poate convinge ochii să citească mai departe pentru că îl simte pe Antoine privind-o din nou, studiind-o, venind mai aproape decât este probabil cuviincios, făcând fiecare muşchi al gâtului ei subţire să se încordeze. Simte cum cedează.

– Ştii ce anume mă întristează foarte tare la această biserică? şopteşte el.

– Spune-mi.

Auzindu-l vorbind de tristeţe, Alice se înmoaie. Este o emoţie pe care Albert nu i-ar

mărturisi-o niciodată, indiferent dacă ar simți-o sau nu.

– Cât de forțat de mut este totul. Nu simți, privind împrejur, că dacă totul ar primi grija cuvenită, dacă ar primi dovada dragostei pe care o merită, ar fi ceva cu mult mai emoționant în profunzime?

Alice nu poate vorbi. Este un lucru remarcat și rostit atât de frumos încât se simte atrasă involuntar de el, dorindu-și cu atâta ardoare să își lipească trupul de al unui bărbat atât de perceptiv – și care nu se teme să o arate. Poate că ea vede în asta mai mult decât este de fapt, dar afirmațiile lui nu par a se referi exclusiv la zidurile de piatră care îi înconjoară. Să fie oare o metaforă ceea ce încearcă el să transmită? Dorește să poarte această conversație, să afle dacă Antoine poate vedea în ea ceea ce ea nu și-a spus încă ei înseși. Dacă din cele două scurte, dar intense, întâlniri ale lor el a înțeles deja masca ei, prefăcătoria, neliniștea acumulată, întrebările pe care a început să și le pună cu o frecvență alarmantă. Da, vrea să aibă această conversație, dar se teme unde ar putea duce. De concluziile ce ar putea fi trase, de acțiunile pe care le-ar putea provoca. Dar tăcerea ei face întrebările lui și mai directe.

– Chiar îți face plăcere să locuiești în acea clădire?

El vine acum în fața ei, așa că îi este imposibil să îi evite privirea. Chipul lui este plin de îngrijorare și stârnește în adâncul ei ceva ce el a identificat drept fericirea ei.

Ar vrea să fie sinceră cu el, să îi răsplătească interesul cu propria-i onestitate, dar este mult prea antrenată să aibă o atitudine protocolară.

– Hôtel de Charost? Este o mare onoare, Antoine. O poziție privilegiată, avem un rol în cărțile de istorie. Este ceva prețios, nu crezi?

În loc de sinceritate, a fost doar infatuată.

– Eu nu asta am întrebat. Vine mai aproape de ea, căutând un alt răspuns, punându-și mâna pe umărul ei, apoi coborându-și-o ușor de-a lungul brațului ei. Vorbește cu mine așa cum se vorbește cu un om, Alice, nu cu unul dintre oaspeții tăi oficiali. Ar putea rue du

Faubourg să-ţi dea vreodată sentimentul de acasă? Casa *ta*? Ai vreun pic de libertate acolo?

El ştie, a citit-o perfect şi atât de repede. Alice simte că doar o întrebare ar fi de ajuns ca să izbucnească în lacrimi, dar se adună, înăbuşindu-şi emoţia.

– Sunt aici acum, nu-i aşa? Nu m-a împiedicat nimeni să vin să te întâlnesc.

Ce nu poate spune este că acest lucru s-a întâmplat pentru că nu a spus nimănui unde a plecat sau cu cine urma să se întâlnească. Albert este, probabil, la birou, nepăsându-i de cum îşi petrece ea ziua şi cu ce ori cu cine şi-o umple.

Alice se răsuceşte pe călcâie şi porneşte înapoi pe traseul pe care tocmai au venit. Se gândeşte la casa ei. La blocurile cenuşii impozante de piatră ale exteriorului ei. La ferestrele cu zăbrele de la parter care dau înspre Faubourg. La coloanele din marmură neagră înalte până la brâu care străjuiesc pavajul de afară, legate între ele cu lanţuri negre groase de fier. La gheretele verzi ale gardienilor înarmaţi. La steagurile oficiale. La enorma uşă neagră lăcuită pe care nu a văzut-o niciodată deschisă. Dacă ar descrie clădirea unui străin, acesta ar putea foarte uşor crede că vorbeşte despre o închisoare. Pe de altă parte, sunt frumoasele grădini, dar ele sunt înconjurate de ziduri înalte de piatră, parapete cu ţepi deasupra şi cei mai înalţi copaci care să împiedice vederea înăuntru. Stă uneori la fereastra dormitorului ei de la primul etaj şi priveşte afară la micul parc înverzit de jos, unde localnicii îşi plimbă câinii miniaturali, iar bătrânii se strâng să stea de vorbă duminicile după-amiaza. Dincolo de el este Champs-Élysées cu nesfârşita afluenţă de turişti, exploratori, îndrăgostiţi. Oameni care se distrează neprogramat, spontan. Imaginea o face să îşi dorească să vadă unde locuieşte Antoine, ştiind că nu poate fi cu mult mai diferit.

Când ajung la capătul culoarului, ea are ochii plini de lacrimi. Ar fi de ajuns să clipească uşor pentru ca una dintre ele să îi alunece pe obraz. Antoine îi vede emoţia şi oftează adânc, apoi o

conduce la un şir de strane cu faţa înspre interior, către naosul din faţa a două frumoase statui de îngeri. Apoi, fără vreun avertisment, o prinde de braţ şi îşi strecoară un deget pe sub manşeta mânecii ei.

Ea tresare vizibil.

– Capsa. S-a deschis.

El arată la mica închizătoare care strânge mâneca, acum descheiată.

– Oh, mulţumesc.

Căldura degetelor lui pe pielea delicată a încheieturii mâinii ei, simţită deasupra venelor, îi face tot trupul se se înmoaie. Atingerea lui este atât de delicată, atât de intimă cât el îşi menţine degetele acolo, preţ de o secundă sau două mai mult decât ar fi nevoie înainte de a le pune înapoi pe lemnul rece al stranei. Ea îşi dă seama cu un junghi în inimă că nu a avut parte de o asemenea tandreţe. Că tânjeşte după ea. Iar el este acolo, atât de dispus, se pare, să i-o ofere, dacă ea i-ar îngădui.

– Ce vârstă are el? Antoine se înclină spre ea, cu cotul sprijinit pe genunchi, ca să se poată apropia mai mult. Patruzeci şi cinci?

– Patruzeci şi opt.

– Adică? Douăzeci de ani mai mult decât tine?

– Douăzeci şi trei. Eu am douăzeci şi cinci.

Alice încearcă să îşi menţină chipul cât se poate de indiferent, ştiind prea bine unde vrea el să ajungă.

– Dumnezeule, ţi-ar putea fi tată. Are aproape dublul vârstei tale.

– De ce mă întrebi asta?

Atenţia este minunată, Alice nu poate nega asta. Dar nu îşi poate da seama dacă nu cumva este vorba de vreun fel de amuzament pentru Antoine, vreun joc de bărbat fatal, în timp ce emoţiile ei se învălmăşesc, după care el va trece la următoarea provocare.

– Tu de ce crezi?

– Am crezut că mi-ai cerut să vin astăzi aici pentru că voiai un sfat pentru cariera dumitale. Pentru că îţi doreai, poate, să îl cunoşti pe Albert, crezând că ţi-ar putea fi de folos.

Este o minciună sfruntată și Alice se urăște că a rostit-o.

– Ba nu ai crezut asta.

El este răbdător cu ea, nu supărat ori iritat că ea nu spune ce gândește.

– Antoine. Te rog. Nu pot sta pur și simplu aici și...

– Ba da, poți. Sunt multe lucruri pentru care l-aș putea invidia pe soțul tău, Alice. L-am văzut cum este. Cum tânjesc bărbații ambițioși să le dea ascultare. Cum tânjesc femeile frumoase după compania lui. Puterea și influența pe care le are. Acele calități sunt atrăgătoare pentru mulți oameni, înțeleg asta. Și, desigur, te are pe tine. Dar te rog să nu confunzi ambițiile mamei mele pentru mine cu cele ale mele.

– Și dumneata ce vrei, Antoine. Ce anume ți se pare că nu poți găsi în lumea mea, că vrei pentru tine? Care este viitorul dumitale?

Ea se întreabă dacă el s-a gândit măcar la asta.

– Eu vreau să simt lucruri, Alice, să experimentez adevărata lume așa cum par să o facă oamenii de dincolo de zidurile guvernamentale. El și-a întors acum genunchii spre ea, și-a prins mâinile amândouă între ei, aproape lipite de poala ei. Nu pentru că este considerată sofisticată, nu pentru că este ceva care m-ar face să par inteligent și informat la următorul dineu. Nu dintr-o carte. Trăim în Paris într-una dintre cele mai expresive epoci din istoria acestui oraș, Alice, și ce facem noi cu timpul nostru? Divertisment pentru demnitari străini infatuați, prefăcându-ne că ne pasă de oameni cu care nu ne-am fi împrietenit niciodată în mod normal, fără ca de noi să îi pese cuiva. Mai vrei încă douăzeci sau treizeci de ani așa?

Ea vede înflăcărarea de pe chipul lui Antoine și și-ar dori atât de mult să îi răspundă în același fel. Intensitatea mărturisirii lui. De parcă ea ar fi prima persoană căreia a fost vreodată în stare să îi spună asta. Ar vrea să îi întoarcă favorul, să îl facă să fie încântat că a ales-o pe ea drept confident. Dar îl va

dezamăgi. Ea aparține lumii pe care el pare să o disprețuiască. În mod previzibil, ea alege o cale mai sigură, sau a permis să fie aleasă pentru ea.

– Sunt sigură că ți-ai putea convinge părinții de temeiul unei alte cariere, dacă politica nu este pentru dumneata. Există multe lucruri pe care le-ai putea face, lucruri care s-ar putea să nu fie atât de deziluzionante pentru ei.

– Ei mă întreține, Alice. Până mă voi putea întreține singur, crezi că am de ales? I-am implorat să mă lase să îmi urmez dragostea pentru artă, să mă înscriu la o școală de arte. Mi-au văzut desenele, știu că sunt bune. Dar o carieră din asta? Nici gând! Ei nu îi văd valoarea. Este un capriciu. Ceva idealist. Nu ceva ce ar trebui să facă un tânăr ca mine cu timpul lui. Sunt la fel de prins în capcană ca și tine.

Alice își simte inima bătându-i cu putere în piept. Mâinile îi sunt încleștate în poală. Doamne, așa este ea? Asta vede el – și tot restul lumii? Privește discret în stânga și în dreapta. Le ascultă cineva discuția? Un mic grup de elevi și ghidul lor s-au adunat în spatele stranelor unde sunt așezați ei doi și în fața statuilor înaripate.

– Înțeleg de ce vei vrea să pleci acum și desigur că n-am să te împiedic. Dar aș vrea, te rog, să ne mai întâlnim.

Este întrerupt de vocea ghidului din spatele lor, care le explică elevilor semnificația statuilor.

– Nu trebuie să fie nimic mai mult decât o plimbare, Alice. Atâta cer. O șansă de a sta de vorbă, de a ne cunoaște. S-ar putea să am la fel de mare nevoie de tine precum ai tu de mine.

O prinde de mână și degetele li se împletesc pentru scurt timp, ale ei căutându-le deopotrivă pe ale lui de data asta, strângându-le într-o tainică acceptare.

– Sunt simbolul pietății și al loialității, spune ghidul tare în spatele lor.

Privirile lui Alice și Antoine se întâlnesc pentru o clipă, apoi ea se ridică și se îndreaptă grăbită spre ieșire fără să-și ia rămas-bun și fără un răspuns direct la întrebarea lui. Din ochi au

început să-i șiroiască din nou lacrimi, însă inima i se simte plină de altceva. O curiozitate pentru lumea descrisă de Antoine.

CAPITOLUL 7

Lucille

Paris
Luni

Nu am mai văzut niciodată o asemenea biserică – nu că aș avea obiceiul să îmi petrec timpul prin biserici. Dar culorile! Din clipa în care eu și Léon păşim înăuntru, suntem asaltaţi de senzaţii într-un mod atât de neaşteptat. Eu sunt pregătită pentru gânduri paşnice, frumoase. Fără zâmbete. În mod cert în tăcere. Dar locul este, cum să zic, o sărbătoare. Mai degrabă asemănător cu caleidoscopul unei petreceri pentru copii decât cu închinarea pocăită. Un loc vesel din care au fost eliminate toată murdăria și negreaţa care trebuie să se fi depus în sutele de ani de când stă în picioare. Locul acesta este viu, cântă în acordurile orgii de deasupra intrării. Nu există strane, ci şiruri peste şiruri de scaune de lemn care par pur și simplu mai prietenoase.

Mă tem că sunt singura care se minunează cu gura căscată, dar pe urmă mă uit la Léon, care a ajuns deja la jumătatea culoarului și s-a oprit, cu mâinile în şolduri, cu capul pe spate, umerii la fel, ca să poată privi tavanul de deasupra.

– Mamă! strigă aproape înspre mine.

Și pe bună dreptate. Tavanul, înalt arcuit deasupra noastră, este vopsit în albastru regal, presărat cu sute de stele aurii. Este flancat de pereţi acoperiţi până sus cu cele mai realist pictate scene din Biblie, care se apropie de perfecţiunea unor fotografii. Există coloane roşu-sângeriu și turcoaz strălucitor, cu detalii aurite peste tot. Până și micile lumânări ce se pot cumpăra și aprinde în amintirea cuiva drag sunt de un vesel amestec de verde, roşu, oranj și albastru.

– De ce nu am fost niciodată aici? se întreabă Léon când începem amândoi să înconjurăm perimetrul. Este uluitor de-a dreptul.

– Să știi!

Eu de ce nu am fost niciodată *nicăieri*, asta mă întreb. Nu este tocmai un loc evident pentru prima întâlnire, dar nu este fascinant când te gândești că A&A, oricine ar fi fost ei, s-au întâlnit aici cu atâția ani în urmă? Că noi am putea călca chiar pe urmele primilor pași ezitanți ai unei mari povești de dragoste dintre ei? Îmi dau seama imediat ce rostesc aceste cuvinte că el va crede probabil că sunt o romantică melodramatică, dar chiar dacă o fi așa, chipul nu îl trădează. Este prea ocupat să privească tot ce îl înconjoară, să atingă vopseaua, să adulmece aerul, să surprindă instantanee cu imensul lui aparat foto. Este destul de amuzant de urmărit.

– Trebuie să-l aduc pe bunicul aici, să vadă și el unde a fost purtată rochia Maxim. O să-i placă la nebunie. Povestea va prinde cumva viață pentru el.

Trecem într-o zonă mai întunecoasă a bisericii, iar eu grăbesc pasul și îmi strâng haina de lână mai bine peste piept. Este rece, umed și se simte foarte diferit, sumbru chiar, în comparație cu corpul principal al bisericii.

– Crezi că arăta mult mai diferit în anii cincizeci? îl întreb pe Léon când mă întorc în spațiul mai luminos de lângă altar, în lumina ce se revarsă prin cele trei ferestre cu vitralii de deasupra noastră.

– Din ce scrie aici, citește el dintr-o mică broșură roz pe care a cules-o de undeva de pe drum, încă din 2015 sunt în desfășurare lucrări majore de restaurare, așa că aș spune că da. Înainte de toate, asta nu ar fi fost aici. A fost descoperită în 1999.

Ne-am oprit amândoi în fața unei statui neterminate a Fecioarei Maria cu Pruncul. Este foarte ciudată. Chipul ei arată deformat, de parcă nu ar fi avut parte de retușurile finale de cizelare ale mâinilor artistului. Brațul ei îndoit nu are mână, iar pruncul pe care îl ține nu este decât o redare grosolană, abia aducând a om, a

ceea ce a rămas captiv în imaginația altcuiva. De la trunchi în jos, ea nu mai există, dispare pe măsură ce blocul de piatră se încovoaie brusc. Este atât de trist. Acest frumos obiect care nu a avut niciodată șansa să atingă măreața desăvârșire. O poveste care va rămâne pe veci neterminată. Nu pot să nu mă întreb ce anume l-a întrerupt pe sculptor în actul creației. Să fi ajuns atât de departe și să fi simțit apoi că nu mai poate sau nu ar mai trebui să continue. Atenția mi-e distrasă de Léon, care își freacă palmele ca să le încălzească, și îmi dau seama că și eu am buricele degetelor și vârful nasului reci ca gheața.

– Ne-ar prinde bine o ciocolată fierbinte, propune Léon cu un zâmbet. Cunosc locul perfect. Vino.

Traversăm în grabă podeaua din dale verzi și crem și ocupăm ultima masă liberă din fundul braseriei Lipp, care se află chiar la capătul pieței, pe boulevard Saint-Germain. Și dacă nu mi-am dat seama deja, Doamne, acum știu că mă aflu în Paris! Chelnerii, toți bărbați mai vârstnici, sunt îmbrăcați în cele mai elegante fracuri, cu șorțuri groase legate strâns în jurul piepturilor bombate, croiala scurtă a piepților vestoanelor negre evidențiindu-le abdomenele care au fost lăsate în plata Domnului în urmă cu mulți ani. Ne așezăm într-un colț unde bancheta din piele brună care ocupă toată laterala stângă a restaurantului coteşte pe sub o scară. Locul perfect pentru urzit planuri. Poate că A&A au venit și ei aici? Braseria pare să fie aici de o veșnicie. Tavanul pictat, cu candelabrele lui grele din fier negru, faianța cu un drăguț imprimeu floral care împodobește pereții în jurul unor oglinzi uriașe, toate par să aparțină unei alte epoci. Pot aproape auzi lambriul din lemn negru trosnind sub povara atâtor amintiri – toate petrecerile elegante la care au fost, probabil, martore. Cine o fi dansat, oare, pe aceste mese, s-o fi aplecat peste curbele line ale balustradei sau s-o fi furișat sub restaurant, la garderobă, pentru a fura un sărut unei iubiri secrete? Fețele de masă albe perfect

netede fac doar ca locul să pară şi mai aparte, iar eu iau un meniu tipărit doar în franceză, cu excepţia celor şase cuvinte din partea de sus: „Nu servim salată ca fel principal". Uneori, francezii înţeleg lucrurile atât de bine.

Léon comandă ciocolată fierbinte, iar eu realizez brusc că mă aflu într-o cafenea şic din Paris, cu un bărbat pe care nici măcar nu îl cunosc prea bine. Bunica ar fi mândră! Sunt hotărâtă să nu încep să mă port stângaci, mai ales că el are atitudinea relaxată a cuiva care doar ce s-a dat jos din pat.

– Mă simt prost că am răpit atât de mult din timpul tău azi, Léon. Eşti sigur că nu ţi se simte lipsa la magazin?

– Tu ce crezi?

Zâmbetul lui larg s-a întors, aşa că eu sunt convinsă că el nu este doar politicos. Aşezaţi aşa aproape, unul lângă celălalt, am pentru prima oară ocazia să mă uit mai bine la el. Are păr blond-şaten, pieptănat pe spate şi cu şuviţe deschise care amintesc de soarele verii ce-a trecut. Mă întreb cum şi-o fi petrecut-o. În braţele cui a petrecut-o. Pielea lui nu are paloarea aceea tipic englezească la graniţa cenuşiului în perioada asta a anului. Are pistrui pe nas şi este uşor bronzat, atât cât să îi facă ochii verzi să strălucească un pic în lumina slabă. Are, de asemenea, exact atâta păr facial cât să fie interesant, dar nu, cum să zic, neîngrijit.

– Mie îmi pare rău că ziua de azi nu mi-a oferit destule indicii reale sau răspunsuri pe care să le împărtăşesc bunicului meu. Nici ţie, desigur.

Îşi coboară colţurile gurii în semn de compasiune.

– Păi, presupun că răspunsurile nu aveau cum să îmi pice toate deodată în poală, nu? Dar cred că locul întâlnirii lor, dacă îl putem numi aşa, ne spune ceva despre A&A, nu crezi?

– Că nu ar fi trebuit să se întâlnească? Altfel, de ce biserica? Este un subterfugiu grozav dacă ar fi fost văzuţi de cineva care îi cunoştea. Mult mai uşor de dat explicaţii decât dacă ar fi fost

surprinși, doar în doi, față în față, la o masă dintr-un restaurant.

Dat fiind că exact asta facem și noi doi, Léon mă face să mă gândesc puțin la Billy și la cât de înfiorat ar fi, sau nu, dacă m-ar putea vedea acum. Mi-e de asemenea un pic rușine să spun că sosirea ciocolatei fierbinți comandate a fost de ajuns pentru ca această licărire de vinovăție să se spulbere.

Chelnerul nostru a revenit cu o carafă mică de porțelan plină cu ciocolată aburindă, groasă precum o supă-cremă. Fără frișcă. Fără bezele și cu siguranță nici vorbă de acea frișcă sintetică în care, în mod normal, o înec eu pe cea de acasă. Léon toarnă în căni, apoi îmi face semn din cap să gust prima. Și, desigur, este divină. Mătăsoasă, îmi umple gura și îmi încântă papilele, dulceața și căldura alunecându-mi opulent pe gât în jos, singurul gând pe care îl am fiind că mai vreau. Și nu doar din ciocolata aceasta, ci din Paris. Mai vreau încă un pic de aventură. Observ expresia de recunoștință de pe chipul lui Léon, ca și cum și-ar aminti prima oară când a comandat ciocolată fierbinte la Brasserie Lipp, apoi, când duce cana la buzele-i roz cărnoase, privirea îmi zăbovește acolo mai mult decât este probabil decent.

– Mulțumesc, spun când el lasă cana jos și își linge buza de sus într-un gest reflex.

– Pentru ce?

– Pentru timpul acordat, pentru că ai închis magazinul și ai venit cu mine. Ar fi trebuit doar să mă lași aici, nu să mă însoțești în tot turul, îi amintesc eu.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești, am făcut-o pentru bunicul meu, sincer. Îmi va sorbi fiecare cuvințel când îi voi povesti totul mai târziu. Și, presupun că și tu mi-ai făcut o favoare. Se spune mereu că nu vezi niciodată cele mai frumoase locuri din propriul oraș, dar astăzi, grație ție, am reușit să bifez unul dintre ele. Slujba mea de la Pompidou nu este atât de strictă, am să le trimit un mesaj și-am să le spun că voi recupera orele în altă zi.

– Și nu te împiedic să ajungi la *altcineva*, spun, jucându-mă cu linguriţa, încercând să fac întrebarea să sune deosebit de indiferentă.

Mi se pare, pur şi simplu, că un bărbat atât de chipeş precum Léon are o iubită şi nu vreau să mă entuziasmez că-i pot fura din timp, dacă este imposibil.

– Ce? Nu, nu există nici o iubită înfuriată care să dea buzna aici şi să întrebe cine eşti, nu-ţi face griji.

– În regulă, e bine de ştiut.

Îmi impun să nu roşesc în momentul acesta.

– Dar tu? Te aşteaptă cineva în Anglia?

Nu ştiu de ce şovăi cu răspunsul. Ar trebui să spun direct, simplu, da, am un iubit şi locuim împreună de vreo opt luni, dar nu ştiu cum se face că spun altceva.

– Mda, oarecum, s-ar putea spune şi aşa. Nu ceva nemaipomenit de serios, dar, ştii cum e.

Îmi beau apoi restul de ciocolată, mai mult ca să îi dau gurii mele altceva de făcut decât să bată câmpii, cred.

– Eşti nostimă! spune Léon, râzând înfundat, dintr-un motiv oarecare. Dă-mi voie să trimit mesajul ăla până nu uit.

În timp ce el tastează, observ o femeie care şade singură la celălalt capăt al restaurantului. Este un pic mai în vârstă decât mine, dar nu cu mult, şi poartă o combinaţie elegantă de fustă şi jachetă negre. Mănâncă *crème brûlée*, o porţie care nu este departe de mărimea unei farfurii întinse medii. Savurează fiecare lingură pe care o duce la gură. Nu butonează pe telefon, nu citeşte ziarul şi nici nu scotoceşte prin poşetă. Nu se concentrează decât la mâncatul desertului din faţa ei. Câtă siguranţă pe ea să stea acolo singură. Îmi aminteşte de motivul pentru care mi-am dorit dintotdeauna să călătoresc. Pentru acea fereastră, oricât de mică, înspre o viaţă străină, care nu este a ta, dar pe care o înţelegi şi la care poate aspiri. Pentru a ajunge, poate, la concluzia că oamenii nu sunt chiar atât de diferiţi.

Femeia asta mă face de asemenea să mă duc cu gândul la Crăciunurile de după plecarea tatei, când mergeam cu mama în vacanţă, doar

noi două. Nici o asemănare cu asta. Nu a fost niciodată experiența autentică la care îmi dau seama acum că am râvnit. Casa era întotdeauna cea mai bună, indiferent de orașul sau satul ales de mama. Dar an de an, eram total dezamăgită când, într-una dintre zile, apărea un maestru bucătar angajat de ea și știam că era încă un loc din acelea unde nu ajungeam niciodată să descoperim unde mâncau localnicii. Un șofer însemna că nu ne rătăceam niciodată pe străduțele lăturalnice, nu descopeream niciodată vreo plajă ascunsă ori vreun petic de soare nefrecventat de turiști care să fie doar al nostru pentru o după-amiază. Eu voiam aventură și autenticitate. Mama voia tihnă și confort, o altă priveliște de la fereastră în timp ce lucra, ceea ce făcea mereu, ratând tot ce era nou și interesant, ratând încă o șansă de a mă cunoaște, pentru că termenele limită nu puteau fi depășite, iar planurile trebuiau realizate.

Detașarea femeii ăsteia are ceva care mă face să vreau să rămân, chiar aici, în Paris, acum când, spre deosebire de momentele de odinioară cu mama, îmi dau seama că pot. O pot face în felul meu până dau de urma tuturor rochiilor și voi desluși, poate, cum se încheie povestea lui A&A, exact așa cum mi-a spus bunica să fac. Mă uit din nou la Léon. Să poată fi asta povestea *noastră* acum? A mea și a lui Léon? Să vrea el, oare, să mă însoțească în această aventură și chiar să elucideze puțin misterul marii supărări a mamei lui Véronique din cauza unei rochii – de ce bunicul lui a făcut bine că nu a vândut-o niciodată.

– Deci, în afară de rochia care lipsește încă și de Maxim, pe care ai găsit-o – mai sunt încă șase, corect?

El și-a pus telefonul înapoi pe masă și îmi acordă din nou atenție.

– Da, încă șase, toate aflate acum în camera mea de hotel, împreună cu notițele însoțitoare. Cunosc unele dintre locurile unde au fost purtate rochiile, cum ar fi o vizită la Musée de l'Orangerie, altele însă nu înseamnă nimic pentru mine, cum ar fi Les Halles. Dar altceva

la notițele astea este interesant. Pe una dintre ele, ea a scris doar „sărutul care m-a salvat".

El tace o clipă, cumpănind, simțind poate zădărnicia încercării de a rezolva misterul cu relativ atât de puține indicii. Ce bine dacă bunica m-ar fi trimis aici cât mama lui Véronique încă trăia. Ea ne-ar fi putut da mult mai multe detalii și informații, fapte pe care bunica le tăinuiește, pentru a mă lăsa să le descopăr singură.

– Of, cine sunt oamenii ăștia, Léon? Cum voi afla vreodată și cum am să fac legătura cu bunica?

Dă, Doamne, să spună că mă va mai ajuta un pic. Știu că o am pe Véronique, dar în trei am putea reuși, pur și simplu o știu.

– Vei avea nevoie de un ghid. Și vei avea nevoie de mai mult timp în Paris. Eu pot rezolva primul punct pentru tine, dar tu va trebui să îl rezolvi pe al doilea.

– Poftim?

– Care este următoarea adresă? Ce rochie urmează după Maxim și unde a purtat-o A?

– Este rochia numărul patru și, dacă îmi amintesc bine, se numește Batignolles. A purtat-o la o plimbare pe care au făcut-o împreună prin Jardin du Luxembourg.

El se uită la ceas, aruncă niște monede pe masă, apoi își îmbracă geaca.

– Bun, eu mai am ceva de făcut azi, dar ce-ai zice dacă ne-am întâlni aici mâine-dimineață, după unsprezece?

– Serios? Vrei să faci asta? Ai timp?

Dumnezeule mare, este minunat.

– Sincer, nu, nu prea am timp, dar de luni întregi vreau să fotografiez anumite zone ale orașului, iar asta mă va obliga să o fac, în sfârșit. Face o pauză, pe urmă adaugă: Și ceva îmi spune că lucrurile sunt mai complicate decât par, și singurul mod în care voi afla dacă am dreptate este să te însoțesc într-o nebună cursă romantică prin Paris, Lucille.

Și iată din nou zâmbetul acela de milioane.

Trebuie să fiu sinceră, nu sunt sigură în clipa aceasta ce anume mă face mai fericită. Că

rămân în Paris, sau că el rămâne cu mine – chiar dacă nu o face pentru mine.

CAPITOLUL 8

Alice

1953, Paris
Batignolles

Partea de pat a lui Albert este din nou goală când Alice se trezeşte în dimineaţa asta. Aşternuturile sunt întinse, nemototolite, evident nederanjate de trupul lui în somn. Şi-a petrecut încă o noapte în birou, sau altundeva, habar n-are unde. Pieptul i se ridică, apoi coboară adânc, apăsat de gândul posibilului răspuns la această întrebare.

Îşi lasă mintea să revadă lunile ce au trecut de la sosirea lor la Paris. A ştiut că mutarea aici va fi dificilă. Că slujba lui Albert va prezenta provocări – oameni noi de impresionat, ea să lase o amprentă acolo unde alţii au fost gata să anticipeze eşecul. Doar că nu şi-a imaginat niciodată că va face totul singură. Vina să fie oare a propriei naivităţi sau a unei crude manipulări din partea lui Albert? În zilele în care nu era încă sigur că o va cuceri, el a zugrăvit imaginea unui parteneriat, ei doi creând un viitor de succes împreună. În zilele acelea, a văzut un Albert mai tandru, unul ai cărui ochi o studiau, a cărui uşurare o simţea când ea intra în cameră şi îşi ocupa locul alături de el. Se relaxa evident în prezenţa ei. Dar acum, în Paris, este ca şi cum egoul lui a poruncit acelei versiuni a lui să rămână ascunsă. Ca şi cum lui i-ar fi ruşine de acel Albert care îşi trecea cândva degetele peste abdomenul ei încălzit de soare, râzând împreună la gândul copiilor dolofani pe care îi vor iubi cât de curând.

Micul ceas de pe noptiera de lângă pat arată ora 8.15 dimineaţa. Marianne va sosi curând cu micul dejun. Pe urmă, după ce se va îmbrăca,

se va întâlni cu Albert jos. El a cerut să parcurgă detaliile câtorva evenimente sociale viitoare pe care le vor găzdui, cel mai important dintre ele fiind aniversarea reginei în aprilie anul următor. Cu o listă de aproape trei sute de invitați, plus Crăciunul de care îi mai desparte doar câteva luni, nu e timp de pierdut. După ce deciziile vor fi luate, Alice va fi cea care va mobiliza personalul și se va asigura că totul va fi organizat perfect.

Aude ciocănitul ușor în ușă al lui Marianne, după care aceasta intră în cameră, ducând o mică tipsie de argint cu o farfurie pentru Alice cu bacon și ouă și cu un ceainic de porțelan cu ceai negru englezesc.

– Bună dimineața, *madame* Ainsley, spune aproape în șoaptă, probabil imaginându-și că Alice abia s-a trezit.

Camera este cufundată încă în semiîntuneric, așa că ea lasă tipsia pe marginea patului și se duce la ferestrele înalte, unde dă deoparte draperiile grele, lăsând o lumină rece să năvălească în cameră. Alice observă privirea lui Marianne căzând fugitiv pe partea de pat goală a lui Albert. Apoi, cum se preface voit că n-o observă. Se întreabă, oare Marianne știe lucruri pe care Alice nu le știe? Aude și vede lucruri când se deplasează prin reședință noaptea târziu, când Alice doarme? Oare câteva întrebări scurte puse acum, în intimitatea dormitorului ei și cu Albert ocupat altundeva, o vor lămuri dacă soțul ei este sau nu un bărbat credincios? Incertitudinea răspunsurilor la aceste întrebări este cea care îi dă un mai mare sentiment de neliniște decât răspunsurile în sine.

Alice a încercat să abordeze subiectul odată cu propria-i mamă. Nu căuta neapărat părerea ei despre Albert, ci mai degrabă despre rolul ei ca soție de înalt diplomat. Este cinstit din partea ei să se aștepte la loialitate din partea lui? Ar trebui să-l chestioneze și să-l confrunte delicat despre unde merge și ce face? Nu suportă să se simtă atât de nesigură – de ea însăși, de căsnicia ei, de bărbatul pe care l-a iubit îndeajuns de mult pentru a se mărita cu

el. Nu-i așa că l-a iubit? Nu-i așa că-l mai iubește încă? Oare sentimentele ei față de el s-au estompat, se întreabă acum, sau ea se retrage pentru a se proteja, simțindu-se respinsă, strivită sub greutatea ambiției lui acaparatoare? Îi este dor de ce au avut, oricât de trecător ar fi fost. Când el nu uita să o întrebe cum se simțea și îi păsa de răspunsul ei, când o prindea distrat de mână peste masă, la micul dejun, privind-o ca și cum ar fi fost tot ce și-ar fi dorit vreodată. De ce a încetat totul aproape de îndată ce și-au început conviețuirea la Paris? A făcut ea ceva greșit? Oricare ar fi adevărul, îndoiala asta de sine pe care o simte pare că se amplifică în ea, devenind tot mai puternică pe zi ce trece.

Mama ei vorbea despre „povara pe care trebuie să o ducă o femeie" și despre cum „noi facem ceea ce facem pentru dragostea soților noștri". A fost o prostie din partea lui Alice să întrebe, și-a dat seama ulterior, părinții ei nu au fost niciodată apropiați. Copilăria ei nu a fost niciodată una plină de sărutări și îmbrățișări. Ea era răsplătită pentru obediență și pentru abilitatea de a se bucura de încă o păpușă cu ochi pătrunzători și față lucioasă, primită în dar, sau de o plimbare pe plajă cu doica ei, ca să-și cumpere încă o înghețată pe care nu și-o dorea în mod deosebit.

Privind-o pe Marianne cum pregătește ziua ce-o așteaptă, își amintește cât de mult au râs ea și Albert în Italia. Și acum îi vine să zâmbească. Cel mai neînsemnat lucru părea să îi stârnească. O pronunție greșită prostească la piață care provoca mare confuzie. Un chelner exagerat de serviabil. Se amuzau. *El* se amuza. Cum de s-a transformat bărbatul acela într-unul care bate la propria-i ușă de la intrare, ca să-i deschidă servitorii? Este ca și cum ceva din interiorul lui Albert s-a deconectat. Ca și cum ar fi bifat romantismul de pe lista lui de îndatoriri în luna de miere, pentru că există lucruri mai bune, mult mai importante asupra cărora să se concentreze, care nu o implică pe ea. Nu acum, când au fost înghițiți de bestia birocratică uriașă care este guvernul britanic de peste hotare.

Dar de ce să i-l arate pe acel bărbat dacă nu a avut niciodată intenţia să rămână aşa? A crezut la început că Albert pe care îl vedea în Paris era un personaj. Un nou-venit oficios, dornic să-şi impună autoritatea în noua poziţie. Acum nu poate să nu se întrebe dacă nu cumva tot un rol jucase el şi în Italia, sau în primele scene desfăşurate în salonul părinţilor ei, când avea nevoie ca ea să creadă că putea fi amabil, loial şi pătimaş. Actul său final, promisiunea copiilor după care ştia că ea tânjeşte, a fost oare prezentat atunci când inima ei era plină de emoţie şi mintea îi era înecată în prea multele cocktailuri aduse ca prin magie la masa lor?

Marianne ridică şi înfoaie pernele de sub capul lui Alice şi o ajută să se ridice în şezut, apoi îi aşază tipsia în poală.

– Este ceva anume ce aţi vrea să fac pentru dumneavoastră astăzi, Alice?

Marianne se aşază pe marginea patului, aşteptând instrucţiuni, ţinând în mâini, ca de obicei, micul carneţel de notiţe liniat şi un creion.

– Aş avea nevoie doar de şofer mai târziu, ca să mă ducă până în Jardin du Luxembourg la ora 3 după-amiază. Nu are rost să îl deranjez pe Albert cu asta. El merge la un prânz începând cu ora unu, aşa că nu îl vom mai vedea până mai târziu.

– Desigur, Alice. Şi ştiţi ce v-ar plăcea să purtaţi astăzi, sau aş putea sugera ceva?

– Batignolles, te rog. Mănuşile negre de catifea, blana de vulpe. O pălărie. Ai putea să o alegi tu pe cea care crezi că arată cel mai bine?

Marianne se luminează vizibil când i se dă ocazia să îşi demonstreze talentele în stil vestimentar, savurând încrederea pe care Alice i-o arată. Iar asta o face pe Alice să îşi dorească să facă şi mai mult ca să o încânte.

– Ce-ai zice dacă ai alege ceva şi pentru tine, dacă tot eşti aici?

Zâmbeşte, dând din cap, încercând să comunice că este o propunere serioasă.

– Scuze? Marianne priveşte înapoi peste umăr, derutată. Ce aţi spus, Alice?

– De ce nu împrumuți ceva? Orice îți place, nu mă deranjează. Surprinde-l pe Sebastian și poartă ceva special la cină diseară. Purtăm cam aceeași mărime, sunt o grămadă de lucruri acolo care ți-ar veni. Sincer, orice îți place. Și nu mă grăbesc să o vreau înapoi.

– Nu aș putea, Alice, nu ar fi corect. Este foarte frumos din partea dumneavoastră, dar sincer...

– Dacă nu alegi tu ceva, o voi face eu, așa că, te rog, ia-ți.

Și, ca și cum Alice ar fi dat semnalul de start, Marianne se năpustește în garderobă, pe urmă se oprește acolo, privind de la un capăt la celălalt al ștenderului, cu mâinile întinse în față, neștiind ce să atingă mai întâi.

– Haide! o încurajează Alice. Nu mă dezamăgi, Marianne!

Când, în cele din urmă, începe să scoată mai multe jachete din *bucle*[13] în diverse nuanțe de negru, o face cu o imensă grijă, studiind fiecare nasture sau detaliu aplicat, scoțând o serie de sunete apreciative care o fac pe Alice să râdă încet în barbă. Ar fi lansat propunerea mult mai devreme, dacă și-ar fi dat seama câtă bucurie i-ar aduce prietenei ei.

– Asta este în regulă?

Marianne ridică o mică eșarfă de mătase neagră cu buline albe.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Marianne! Alice râde în hohote acum. O cameră întreagă plină cu cele mai desăvârșite haine pe comandă din Paris și tu alegi treanța aia?

Exagerează, desigur, treanța în cauză fiind de la Chanel, un dar inutil de extravagant de la soția unui politician, în speranța de a-i intra în grații.

– Scuze, Marianne râde și ea acum. Nu am vrut să fiu prea îndrăzneață.

– Atunci, pedeapsa pentru că ai făcut o alegere atât de proastă este că vei păstra eșarfa, nu vreau să o mai văd niciodată, dar trebuie să iei și costumul de tweed verde la care port uneori eșarfa. Se uită cum Marianne începe să clatine din cap. Nici să nu te gândești să îmi

nesocotești hotărârea. Știe prea bine cât de mult adoră Marianne deux-pièces-ul. Ultima oară când Alice l-a purtat, Marianne s-a așezat ca să o admire în el, deși știau amândouă că Albert aștepta jos. Sper ca lui Sebastian să îi placă la fel de mult cât ne place nouă. Apoi, înainte ca Marianne să se poată emoționa din cauza darului, Alice adaugă repede: Te mai rog să îmi faci și o programare la Dior pentru cât mai curând posibil.

– Desigur.

Marianne își ia carnețelul de notițe.

– Voi comanda rochia Debussy, dar când suni pe avenue Montaigne, te rog să le pui în vedere că am nevoie de ea repede. Nu vreau să trec prin obișnuitele zeci de probe. Vreau să o termine repede. Alice face o pauză cât să îi lase timp lui Marianne să noteze, pe urmă încearcă să justifice graba. Știi, avem multe evenimente importante în curând și cred că ar fi perfectă pentru unul dintre ele.

***

Să-i ceară șoferului să îi ducă lui Antoine un bilețel scris de mână în rue des Beaux-Arts, după ce ea a întrerupt brusc întâlnirea lor din biserică, a fost un gest nesăbuit, stupid și, foarte posibil, fără rost. Habar n-are dacă el l-a citit sau dacă, așa cum a propus, își mai dorea să o întâlnească astăzi în Jardin du Luxembourg pentru o plimbare. Dar a petrecut zece zile și nopți spunându-și că nu se mai poate vedea cu el din nou, rezultatul fiind, până la urmă, convingerea că trebuie. Pentru că dacă ar sta lângă el într-o tăcere desăvârșită, s-ar simți mai frumoasă și mai apreciată decât se simte când șade la masa îmbelșugată cu Albert, încărcată de bijuterii. Felul în care Antoine se apleacă spre ea, fără teamă, umplând spațiul dintre ei, felul în care o privește în ochi și spune ce simte, căutându-i chipul, încurajând-o să facă și ea la fel o face să se înfioare, să se îngrozească, dar chiar și așa, tot nu se satură de asta – de el. Felul în care reușește el să îi trezească la viață fiecare celulă din trup.

Antoine a fost în gândurile ei practic zi de zi. Când alegea cu ce să se îmbrace, și-a imaginat

evaluarea lui admirativă. Când citea ziarul, chipul lui i-a apărut, zâmbetul acela sugestiv abia perceptibil, când o privește, în timp ce ochii ei rătăceau distrați peste cuvintele necitite. Nu au făcut nimic nesăbuit până acum, lucrurile pot rămâne așa. Dar ea vrea să iasă din reședință, la aer curat, să se simtă văzută și ascultată de cineva neinteresat de altceva decât de ea. Este chiar așa de greșit să se simtă atât de dorită, după ce a jinduit după asta de la bărbatul care a promis să o pună pe ea mai presus de orice? Și poate că și ea vrea să se adâncească mai mult. Să audă mai mult din ce are el de spus despre viața ei. Cum ar putea fi altfel? În plus, o întâlnire cu un bărbat pentru o plimbare într-un parc public ar putea fi foarte bine ceva inocent prin comparație cu ceea ce Albert ar considera acceptabil pentru el însuși.

– Îmi termin micul dejun, pe urmă fac o baie. Nu te îngrijora, Marianne, mi-o pregătesc singură, dar te poți întoarce cam într-o oră, să mă ajuți cu îmbrăcatul, te rog? Știi ce complicată este rochia aceea.

– Desigur. Dacă mai apare ceva ce ați dori, chemați-mă.

Alice nu are de gând să facă baie. În schimb, își leagă strâns în jurul taliei subțiri un capot alb de mătase lung până în pământ și se așază la măsuța de toaletă de la fereastra cu vedere spre grădinile de jos. Trage unul dintre micile sertare și scoate din fundul lui un săculeț de pânză cu ac și ață, pe care Marianne l-a pus acolo, cu permisiunea ei, pentru mici retușuri de ultim moment. După câteva încercări, reușește până la urmă să bage un fir fin de ață în urechea acului. Pe urmă ia rochia Maxim, care a fost deja curățată și pusă la locul ei obișnuit din garderoba alăturată. Își așază rochia în poală, deschide jupa până sus și caută eticheta crem cu numele Christian Dior pe ea. Pe urmă începe să coasă, doar două litere într-un loc unde nu vor fi văzute niciodată: A&A. Cu fiecare împunsătură a acului fin în țesătură, își promite că își va deschide mintea pentru el. Îl va lăsa să intre. Nu trebuie să mai afle nimeni

altcineva. Își va pune rochiile să spună povestea secretă a unei alte relații, oricare ar fi aceasta. Permite de asemenea altui gând să se contureze în conștiința ei. Oare vrea ca el să se îndrăgostească de ea? Să o dorească atât de tare încât să nu se mai poată stăvili? Are nevoie să își demonstreze sieși că îi poate face așa ceva unui bărbat, când propriul ei soț s-a detașat deja emoțional de căsnicia lor și fizic de ea?

Prinde cu un bold de aceeași etichetă micul cartonaș maroniu care documentează data și locul întâlnirii lor, așa cum a văzut-o pe Marianne făcând de multe ori până acum. Doar că de data asta adaugă: „S-ar putea să am la fel de mare nevoie de tine precum ai tu de mine".

Întâlnirea cu Albert decurge exact așa cum Alice ar fi putut anticipa. Exact așa cum își imaginează că ar decurge majoritatea întâlnirilor lui de afaceri. Este scurtă, la obiect, un schimb eficient de nevoi și preferințe, după care i se dă efectiv liber cu o listă doldora de sarcini dificile de împărțit personalului. El are un prânz de afaceri cu *asociații* la Chez Georges din arondismentul 2 și nu vrea să întârzie. Spre sfârșitul întâlnirii lor, are loc un moment de ușoară panică atunci când ea are impresia că el va avea nevoie de șoferul cu care și-a făcut deja program, dar pe urmă el confirmă că vine cineva să îl ia. O jumătate de oră mai târziu, când el pleacă, ea stă la fereastra dormitorului ei, privind în curte, când un Jaguar negru lucios își face intrarea. Nu este o mașină cunoscută de ea, dar în mod evident gardienii o recunosc, altfel nu ar fi lăsat-o niciodată să intre. Șoferul îi este de asemenea bine cunoscut lui Albert, căci alege să se așeze pe scaunul din față, în dreapta lui. Ultimul lucru pe care Alice îl vede este părul blond lung al șoferului alunecând peste umărul soțului ei când cei doi se îmbrățișează, iar mașina iese în rue de Faubourg.

Se poate spune că primul ei gând, primul ei sentiment, este unul de maximă absurditate. Cum de-a putut el, da, dar cum de-a putut ea să nu-i fi înțeles pe deplin abilitatea? Neobrăzarea? Ochii lui Alice se umplu de lacrimi, le

simte fierbinţeala pe obraji, alimentate mai degrabă de furie decât de mâhnire. Asta va veni mai încolo, în liniştea unei alte nopţi de singurătate, când va privi din nou splendoarea dormitorului ei, ştiind că ar fi putut trăi cu mult mai puţin, cu un bărbat care să o iubească sincer. Deocamdată, este mai degrabă o frustrare clocotitoare. Desigur, un bărbat dispus să mintă despre speranţa de a deveni tată, să îi măgulească năzuinţele pe care a pretins doar să le împărtăşească, se va da altei femei fără să se sinchisească. Alice se întreabă ce minciuni îi spune el *celeilalte*, chiar în timp ce roţile automobilului lor străbat străzile congestionate ale Parisului. Poate că îi spune adevărul, nu se culcă cu soţia lui şi nu a mai făcut-o de luni întregi. Alice nu vrea să se mai frământe. Îşi forţează respiraţia să se domolească, închide ochii, cufundând totul în întuneric până când simte o pace, o determinare, o libertate infimă de a se gândi la propriile-i nevoi. Oare aşa s-a simţit şi mama ei prima oară când a aflat – înainte de a decide să accepte o viaţă în care a fost mereu pe locul doi? Alice se îndoieşte că are tăria de a fi la fel de supusă, dar un lucru ştie sigur. Cu siguranţă că acum nu mai are o obligaţie la fel de mare de a-şi face griji pentru ceea ce urmează să facă.

Alice îi cere şoferului să o ia pe drumul cel mai scurt de la ambasadă, care leagă Grand şi Petit Palais, peste Pont Alexandre şi faţă în faţă cu una dintre priveliştile ei preferate din Paris – Hôtel des Invalides, domul lui central aurit dominând celelalte clădiri mai scunde ale oraşului. De acolo, parcurg în viteză bulevardele largi ce mărginesc Montparnasse, apoi cotesc din nou spre nord pentru a intra în parc la vest, pe lângă terenurile de tenis.

– Vino să mă iei de aici peste două ore, te rog.

Alice confirmă drumul de întoarcere cu şoferul, apoi merge pe jos prin parc preţ de cinci minute înspre sud, până la caruselul copiilor, acolo unde sugerase în bileţel să se întâlnească.

Aude râsetele și chiotele celor din carusel înainte să îl vadă. Pe măsură ce se apropie, observă călușeii care au apucat și zile mai bune. Au crăpături adânci în picioare, coastele din lemn au bucăți mari lipsă, vopseaua se cojește de pe coamele lor multicolore, dar nici măcar unul dintre copiii îmbujorați care îi călăresc, bucurându-se de galopul lor magic, nu pare a se sinchisi de asta. Alice zâmbește. Zgomotul o duce pentru o clipă cu gândul înapoi în timp, pe malul mării la Holkam Bay, partea de litoral cea mai apropiată de casa părintească din Norfolk, și la cât invidiase gălăgia copiilor care păreau că aveau mereu cu cine se juca. Își amintește casa care se simțea mereu atât de rece, nu doar din cauza coridoarelor în care trăgea rău și care nu erau niciodată încălzite. Ci din cauza lipsei râsetelor, a fraților cu care să facă boacăne. Privește copiii ce se rotesc în carusel, înfofoliți ca să le fie cald. Se simte ca și cum și-ar fi petrecut toată copilăria îmbrăcată într-un palton gros din cauza unei doici care avea impresia că aerul proaspăt era un panaceu – pentru boală, plictiseală, obrăznicie. Copiii de azi își depărtează trupurile de călușeii lor, jucând Jeu de Bagues[14], agitând câte o baghetă în mâini, încercând să agațe niște inele metalice suspendate când trec pe lângă ele, în timp ce un bărbat mai în vârstă învârte caruselul dintr-o manivelă.

– Vrei și tu?

Antoine a citit-o perfect. Da, vrea, deși știe că nu o va face.

– Antoine, bună. Nu am fost sigură că vei...

– De ce nu aș fi venit? spune el și se apropie mai mult, închizând imediat spațiul dintre ei, iar ea își simte inima bătându-i acum în gât. Am sperat să te revăd.

Este îmbrăcat călduros într-o haină lungă din stofă de lână, cu gulerul ridicat, încadrându-i fața sub o pălărie Homburg[15]. Este o frumoasă zi senină, dar soarele are dinți și frigul e aprig. Ea își imaginează cum ar fi dacă el și-ar deschide paltonul, ar lipi-o de pieptul lui, apoi l-ar încheia cu ei doi înăuntru. Este atât de absorbită de această imagine că nu poate vorbi,

și rămân amândoi față în față, privindu-se, întrebându-se unde i-ar putea duce posibilitățile în următoarele două ore.

– Facem o plimbare?

Antoine privește în partea opusă caruselului, Alice dându-și seama că ar accepta probabil orice ar sugera el în momentul acesta.

Ea nu mai merge nicăieri pe jos. Hainele pe care le poartă nu sunt destul de practice, iar programul ei săptămânal este încărcat de obligații pentru a-și permite asta. Există oameni care fac totul. Preiau lucruri, cumpără lucruri, îndeplinesc comisioane ce trebuie îndeplinite. Antoine întinde instinctiv mâna ca să o prindă pe a ei, pe urmă se răzgândește, luând-o în schimb de braț cu un gest care ar putea cu ușurință fi luat drept pură prietenie.

În ciuda goliciunii relative din acest moment al anului, parcul tot frumos arată. Trec pe lângă livezi de meri și peri, ce poartă încă fructe la acest sfârșit de octombrie, și stupi, presărați printre tufe, apoi ajung la șirurile ordonate de castani aliniați către fântâna centrală și clădirile senatului ce se văd la capăt. Este o aluzie la persoana care nu este aici astăzi, dar care a participat, probabil, la multe întâlniri din interiorul vastelor ziduri încărcate de istorie. Alice încearcă să se bucure de privelişte, dar este greu când el este atât de aproape de ea, îi aude respirația intrând și ieșind din piept.

Majoritatea oamenilor au ales să se așeze cu fața la clădire, dar Antoine continuă să meargă. O duce dincolo de lacul înconjurat de copii care își lansează micile ambarcațiuni cu pânze pe apa lui rece și se îndreaptă împreună către o bancă pe care se așază cu spatele la senat.

– Dorești un ceai? întreabă el, privind împrejur ca să vadă unde este cel mai apropiat chioșc.

– Mi-ar plăcea foarte mult un ceai, dar te rog să mă lași pe mine să-l cumpăr.

– Bine.

Zâmbește, ca și cum ar înțelege ce lucru nou este pentru ea, iar ea îi este recunoscătoare pentru că nu face o încercare cavalerească de a-i împiedica bucuria. În dreapta clădirii

senatului este o cafenea mică, așa că acolo merge ea, lăsându-l pe el să o urmărească de pe bancă. Dispare înăuntru pentru câteva minute, iar când iese din nou în parc, el scoate un mic carnet de schițe din buzunarul interior al paltonului și o studiază. Ea încetinește pasul, acordându-i cât mai mult timp cu putință ca să o schițeze. Când ajunge din nou lângă el pe bancă și pune două căni metalice cu ceai fierbinte la picioarele lor, vede că el a trasat perfect conturul rochiei ei bleumarin.

– Este foarte bine, Antoine. Forma este perfect proporționată. Ai făcut asta în doar câteva minute.

Și așa este. Felul în care gulerul se înalță pe gâtul ei subțire și cele două pense înclinate de pe piept, definindu-i silueta. Vârful ascuțit al creionului a întrerupt mâneca lungă până la jumătatea antebrațului exact în locul perfect unde începe mănușa. Din talia ei delicată, două pliuri ample coboară pe partea din față a jupei într-o simetrie perfectă. Este una dintre cele mai complicate rochii de zi create de Dior, după spusele oricărei vânzătoare de pe avenue Montaigne, o singură bucată de material atingând performanța aproape imposibilă de a constitui partea din față a ținutei, și o alta, spatele. Și totuși, Antoine a reprodus-o în doar câteva clipe.

– Mulțumesc. Am o memorie foarte bună. Cred că este prima oară când te desenez, dar este departe de prima oară când am avut bucuria de a te privi.

O spune cu atâta nonșalanță, ca și cum nu s-ar aștepta ca vorbele lui să aibă cine știe ce impact. Însă pentru Alice, ele îi fac tot trupul să se înfioare de plăcere, și mai simte ceva, ceva ce nu a mai simțit de multă vreme, o dorință profundă.

Nu a existat nici un moment ca acesta în viața ei. Nici măcar la începutul relației ei cu Albert, când el făcea totul pentru a o impresiona. Atunci totul s-a rezumat la galanterie și la argumentarea, față de părinții ei cât și față de ea, a alegerii lui ca soț ca fiind cea ideală, Alice își dă seama acum de asta. I-a

plăcut atenția acordată, a fost flatată. El a făcut-o să se simtă matură, să creadă că trece la următoarea etapă a vieții, că nu mai este veșnic a cincea roată de la căruță în casa aceea. Dar oare i-a tăiat el respirația vreodată? Nu-și amintește așa ceva. Vede și acum prima lor întâlnire, un cocktail în grădina plină de flori a părinților ei. Albert exagerat de formal și de emoționat, mai nesigur de el decât a arătat vreodată după aceea. Lui Alice i s-a părut ușor fermecător. A răspuns întrebărilor lui cu o degajare rece, necrezând vreodată că vor duce undeva. Neînțelegând cu adevărat atunci că el asta voia. Nici că asta voiau și părinții ei. Ce pasiuni avea? Îi plăcea să călătorească? Ce limbi străine vorbea? Stomacul nu i s-a strâns nici măcar o dată, dar ceva din plăcerea pe care atenția lui părea să o provoace părinților a menținut-o destul de captivată. Era o ocazie să facă ceva bine.

Distracția de care au avut parte în luna de miere, departe de toți observatorii interesați, când el s-a relaxat adorabil, a părut să sugereze că nu se înșelase. Dar a existat vreun moment de pasiune de netăgăduit care să o fi convins că ei doi *trebuiau* să fie împreună? Nu asta căutau majoritatea femeilor frivole, cele care nu își luau viitorul în serios? A fost mai degrabă o acceptare lentă, informată, că totul era benefic la ea și Albert și o alegere bună făcută înțelept, subminată de părinții care țineau să îi reamintească frecvent că nu putea spera la ceva mai bun de atât. Ce altceva mai avea de luat în calcul? Doar nu trebuia să se asigure că el o va susține în carieră. Privind în urmă, mai degrabă el a trebuit să se asigure că ea era capabilă să devină soția viitorului ambasador.

– La fel vorbești și cu celelalte femei, Antoine, există și alte femei pe care le desenezi și pe care încerci să le convingi să se îndrăgostească de dumneata?

Pronunțându-i numele cu voce tare, atât de aproape de el, îi dă un minunat sentiment de intimitate.

El lasă caietul de schițe în poală, iar pe frunte îi apare o încruntătură adâncă.

– Nu ar trebui să te subestimezi în felul ăsta. Nu știu de ce ar trebui să o fac. Chiar dacă nu mă vei lăsa să te ating vreodată, Alice, asta îmi este de ajuns. Să fiu în compania ta. Cel puțin asta îmi spun. Vreau să te văd zâmbind mai des. Sper să te fac eu să zâmbești.

Și ea zâmbește ca o proastă, pe urmă încearcă să se oprească, și râd amândoi.

– Poți să te întorci, te rog, ca să mai văd o dată spatele rochiei?

Alice își înclină picioarele în dreapta, departe de el.

– Aș vrea să te ridici în picioare.

Ea face ce-i cere el și pentru prima oară de când a intrat în parc în după-amiaza aceasta, este conștientă de toți cei care îi înconjoară. Chipuri care i-ar putea privi, chipuri care ar putea-o cunoaște. Tocmai vrea să se așeze din nou când simte mâna lui Antoine alunecând în jurul taliei ei și ajungând peste a ei. Este un gest atât de îndrăzneț, dar care îi încălzește brusc pielea pe sub rochie, iar ea își imaginează mâna lui coborând mai jos, plăcerea pe care ar simți-o dacă ar face-o.

– Vreau să simt cum ți se potrivește stofa.

El își duce degetele înapoi, pe șoldul ei, apoi le lasă să coboare peste faldurile rochiei, coborându-și capul către gâtul ei. Ea simte cât de în neregulată a devenit respirația lui.

Alice închide ochii, văzând amprenta florilor de pe marginea lacului, crizanteme galbene și portocalii. Zâmbește din nou, mai larg și doar pentru ea de data asta. Vrea să memoreze clipa aceasta de fericire pură, dorește să poată să rămână mai mult timp cuprinsă de el, să îi simtă brațele încercuind-o, să o tragă înapoi pe bancă, unde să rămână îmbrățișați, bând ceai și sărutându-se toată după-amiaza, cu chipurile ascunse sub borul pălăriei lui. Știe că plăsmuiește o fantezie din această prietenie periculos de încurajat, o fantezie ce nu poate duce decât la dezamăgire. Dar sunt și alte senzații care iau naștere în ea și sunt mai puternice; dorință și o copleșitoare nevoie de mângâiere.

– Când îți pot arăta desenul terminat? întreabă Antoine când ea se așază din nou, mai aproape de el de data asta.

– Părinții tăi vin la un cocktail la ambasadă săptămâna viitoare, nu-i așa? Voi avea grijă să fii adăugat pe lista de invitați. Mi-l poți arăta atunci – dacă se ivește un moment oportun.

– Chiar ai de gând să mă faci să aștept atât de mult?

Antoine o privește fără să zâmbească, cu capul într-o parte, ca și cum ar intenționa să se aplece și să o sărute în orice clipă. L-ar opri dacă ar face-o? Este atât de aproape de ea, poate vedea conturul neted, fără cusur, al pielii, moliciunea buzelor, frustrarea din maxilar.

– Cred că nu am încotro.

Vrea să îi spună că așteptarea va fi întru totul la fel de grea și pentru ea, că nimic nu i se pare mai frumos decât să își petreacă tot restul zilei cu el, dar cum ar putea? Pe urmă Alice se ridică în picioare și îi zâmbește o ultimă dată lui Antoine.

– Așteaptă. Am vrut să-ți dau asta. Am cumpărat-o înainte să vii. Îi întinde o frumoasă carte poștală cu caruselul. Un memento al întâlnirii noastre.

Alice întoarce cartea poștală și vede un sărut solitar marcat cu creionul pe spate.

– Un lucru mă bucură, murmură ea.

– Ce anume?

Antoine face un pas mai aproape de ea, acum abia dacă mai este loc între ei să pătrundă o adiere.

– Că nu spui lucrurile astea altcuiva.

Pe urmă, Alice pleacă pe același drum de la venire către intrarea vestică, unde știe că șoferul o așteaptă deja.

Țesătură de bumbac, de lână, de fibră sintetică etc., cu aspect buclat; sortiment dintr-o astfel de țesătură.
Joc cu inele (în limba franceză în original)
Pălărie bărbătească din fetru, cu boruri înguste, arcuite și calotă conică, având un șanț lung pe mijloc

CAPITOLUL 9

Lucille

Paris
Marți

– Nu vreau să par absurd, spune el cu o voce plină de sarcasm, dar nu reușesc să înțeleg de ce este marți dimineață și tu ești încă la Paris, când aveam o ședință programată pentru ora 9 la mine în birou. În plus, îmi spui că nu te întorci azi și că, de fapt, nici măcar nu ești sigură când te întorci?

– Da, Simon. Scuze, e o poveste lungă. Chestii de familie ce trebuie rezolvate. Chiar nu am ce să fac. Nu mi-am mai luat niciodată liber așa din scurt. Sper că știi că nu aș face-o decât dacă chiar nu aș avea încotro.

Léon stă în picioare în fața mea, urmărindu-mă cum mă căznesc cu convorbirea asta telefonică. Trebuie să închid repede, înainte ca Simon să depisteze seriozitatea prefăcută din glasul meu.

– Bine, eu mâine plec la schi și știi cât de importantă este călătoria asta pentru mine. Mi-ai citit e-mailul despre toate bagajele suplimentare, sper, și că vine și mama Serenei cu noi?

– Da, desigur. Nu, nu l-am citit, dar o voi face, *o voi face*. Totul este sub control, nu-ți face griji, te rog.

– N-am să-mi fac griji, Lucille. Pentru că asta este treaba *ta*. Pentru asta ești plătită *tu*.

– Da, absolut, da, așa este, și îți spun că totul va fi perfect.

– Bine, pentru că ultimul lucru pe care îl vreau este să mă trezesc blocat într-un triunghi al stresului cu nevastă-mea și soacră-mea.

– Corect. Fără triunghi cu soacra. În acest punct, Léon pufnește în râs atât de tare că

trebuie să îmi pun mâna peste telefon. Contează pe mine. Mai verific încă o dată totul mai târziu, când ajung la laptop.

Nici măcar nu sunt sigură dacă aude ultima parte pentru că legătura se întrerupe și îmi dau seama, când apăs butonul de închidere al telefonului, că puțin îmi pasă. În urmă cu câteva săptămâni, mi-ar fi păsat mult. Nodul din stomac m-ar fi trimis ca din pușcă înapoi la birou. Poate pentru că m-am distanțat în sfârșit puțin fizic de el reușesc să îmi dau seama cât de mult îmi afectează propria-mi dispoziție cea a lui Simon. Cât trebuie să păstrezi o slujbă pentru a-ți atinge un scop? Pentru că nici măcar gândul de a mă întoarce la teama toxică de nivel inferior pe care Simon o încurajează în rândul echipei nu îmi strânge stomacul. Iar asta, de fapt, ceea ce fac aici cu Léon și pentru bunica, mi se pare cu mult mai important decât dacă odraslele lui reușesc să schieze pe pârtiile verzi[16]. Evident că voi face modificările solicitate imediat ce ajung la hotel. Doar nu aș vrea să mă sinucid.

Exact cânt telefonul mi se stinge, văd că am trei apeluri ratate de la mama, lucru practic nemaiauzit. Trei apeluri într-o oră este mai mult decât primesc în mod obișnuit într-o lună. Va avea o listă de lucruri pe care le vrea de la Paris pentru ea, sunt sigură. Și încă un apel de la Billy. Ei bine, amândoi mai pot să aștepte. Noi suntem într-o misiune aici.

– Să mergem! strigă Léon, scoțându-și fularul și înnodându-mi-l mie la gât, apoi băgându-și aparatul foto în geacă. E ger, ține asta.

Și se simte ca și cum ar fi el acolo, încovrigat pe sub gulerul paltonului meu. Mirosul fularului este delicat și fructat și indescifrabil de străin, iar mie îmi zboară gândul, ușor stânjenitor, la așternuturile lui de pat.

– O să adori parcul ăsta.

Oh, da, așa este. Imediat ce intrăm din vest, văd clădirea imensă a oranjeriei și o luăm la stânga, spre ea. Trecem printr-o zonă acoperită de foișor și ajungem lângă un mic grup de

oameni strânşi în jurul unor mese de fier. Au aruncat nişte căşti de moped pe jos şi au legat de picioarele meselor câini ce par pe nedrept întrerupţi dintr-o scurtă plimbare. Toţi sunt încotoşmănaţi în paltoane groase, cu fulare şi căciuli de lână, încovoiaţi într-un efort concentrat şi abia când ajungem mai aproape îmi dau seama ce fac.

– Şah rapid! Hai să jucăm!

I-o iau înainte lui Léon, căutând un loc la una dintre mese. Un bărbat tocmai se ridică de pe scaunul lui şi eu îi iau locul, presupunând că ultimul lui adversar va elibera de asemenea locul, lăsându-l pe Léon să se aşeze, dar nu o face. Rămâne aşezat, uitându-se la mine întrebător.

Léon mai are până mă ajunge din urmă, aşa că îi spun cam patetic: „Da? Jucăm?", arătând la tabla din faţa noastră. El râde, dar începe să aranjeze piesele, gest pe care eu îl interpretez ca pe acceptare a provocării. Şi atunci da, el ridică un pion şi e rapid, fiecare dintre noi împingând, pe rând, piesele pe tablă, înainte de a apăsa cu putere cronometrul care se află între noi, în stânga şi dreapta lui. Eu stau chiar pe marginea scaunului, extrem de atentă la fiecare mişcare a lui. Tipul ăsta este bun. Dar eu sunt mai bună. Curând, intervalele dintre mutările lui se măresc tot mai mult, expresia lui devenind tot mai chinuită pe măsură ce timpul înregistrat de el este tot mai mare, mult peste al meu, aşa că dă din cap aprobator. Pe urmă se ridică şi locul îi este luat de următorul tip. Este foarte distractiv! După ce l-am bătut şi pe al doilea, se aşază altul în faţa mea, iar eu privesc în jur după Léon.

Îl văd, sprijinit destins de unul dintre stâlpii foişorului, cu aparatul ridicat acum, făcând fotografii, deşi îmi dau seama că îi este greu să îl ţină nemişcat pentru că râde în hohote. Care o fi motivul? Dă din buze, încercând să îmi spună ceva, şi gesticulează peste mulţimea care s-a adunat împrejurul a ceea ce ar trebui să consider a fi masa *mea* acum. Şi atunci mă prind. *Hommes*. Toţi sunt bărbaţi. Nici măcar o femeie în afară de mine nu se află printre ei,

nici jucând, nici privind. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că mă infiltram într-un grup social închis. Am dat pur şi simplu năvală şi, ce să zic, toţi par încântaţi că am făcut-o. Următoarea dată când ridic privirea, Léon ţine ridicate două cești de cafea aburindă, iar eu trebuie să ies din joc, cu părere de rău, provocând un val de vociferări de dezamăgire din partea bărbaților, tineri şi bătrâni, care nu au ajuns încă să joace cu mine. Léon se apropie, îmi întinde o ceaşcă, „întreabă toţi dacă vii şi mâine", râde el.

– Ce? Şi să risc să pierd coroana de neînvinsă, nu prea cred. Scuze domnilor, dar asta a fost tot. Acum trebuie să vă părăsesc, spun şi fac o reverenţă exagerată.

Léon traduce şi ei erup cu toţii spontan în aplauze. Este un moment deosebit de vesel, vreau să surprind acest sentiment şi să îl iau cu mine la Londra.

– Eşti genială, Lucille. Plină de surprize! spune Léon în timp ce ne îndepărtăm de grup. Unde ai învăţat să joci aşa?

– Ore cu bunica mea Sylvie şi unii dintre prietenii ei cărora le place să mă primească în joc. Cel mai mult îi place să îi citesc sau să jucăm şah, aşa că ei trebuie să îi mulţumesc pentru acea mică demonstraţie. Să mergem, să vedem pe unde a avut loc minunata plimbare a lui A&A, ce zici?

Ne continuăm drumul pe lângă oranjerie, cu geamurile ei încărcate de frunze înghesuite de palmieri şi ferigi, şi o cafenea unde nişte femei stau la o masă acoperită cu bucăţi de cretă colorate, desenând degajat trecătorii nebănuitori. Observ un grup de oameni răspândiţi într-un luminiş dintre copaci, toţi fandând şi aplecându-se la unison. Totul la mişcările lor lente, metodice, emană calm. Ne oprim la lacul din faţa impresionantei clădiri a senatului şi eu privesc pe îndelete tot ce mă înconjoară. Mi-a vorbit bunica vreodată despre locul ăsta? Nu-mi amintesc, dar oare pentru că nu mi-a vorbit niciodată, sau pentru că eu nu am ascultat cu destulă atenţie, preocupată de muncă sau, şi mai probabil, de ceva ce Billy a

promis și nu s-a ținut de cuvânt? Pot vedea aici ceva care să facă legătura dintre ea și acest frumos oraș sau în mod special cu acest parc? Este ceva. În forma aproape golașă de verde pal și brun a copacilor sau în cenușiul luminii. Există ceva familiar, pe care mai durează mult și bine până îl voi identifica, dar care este aici, încercând să se facă văzut, pulsând ușor în adâncul minții mele. Dar cu cât încerc mai mult să îl eliberez, cu atât devine mai șters.

– Nu te chinui încercând să înțelegi, Lucille. Léon îmi studiază chipul așa cum poate doar un fotograf știe. Va veni, dacă așa o fi să fie, lucrurile se vor pune cap la cap.

Ce lucru sensibil spune! Este atât de receptiv la cum mă simt, că pun întrebarea înainte să-mi dau seama chiar că am s-o fac.

– Tu chiar nu ai o iubită, Léon? Mă aștept de la el să râdă, dar el pare șocat de îndrăzneala mea, pe urmă trist și epuizat, ca și cum acesta este ultimul lucru de pe pământ despre care ar vrea să discute cu mine. Scuze, este o chestiune personală, nu-i așa? Nu trebuie să răspunzi.

Dar e prea târziu, între noi s-a instalat deja stânjeneala.

– Nu cred că am s-o fac, dacă nu te superi.

Iar eu mă urăsc în clipa asta. Trebuie să nu uit că Léon se află aici de dragul bunicului lui, nu al meu – și că eu am nevoie de ajutorul lui, iar șansele ca el să își ofere timpul cuiva care se bagă atât de stângaci în viața lui privată sunt minime. Ca să înrăutățesc și mai mult lucrurile, încep să trăncănesc despre Billy, doar ca să umplu liniștea pe care am declanșat-o.

– Mă tem că Billy al meu nu este cel mai motivant, romantic sau chiar cel mai grijuliu bărbat din lume, dar nu m-a rănit niciodată, așa că...

Și ce? Habar n-am unde vreau să ajung cu asta, ce vreau să scot în evidență.

Léon mă privește mai bine apoi, când ne reluăm plimbarea.

– Ar trebui să te facă fericită. Ar trebui să te simți importantă pentru el și iubită de el în fiecare zi. Orice mai puțin de atât pur și simplu nu este suficient.

Nu mă aşteptam la o evaluare a relaţiei noastre, dar eu am început totul, eu am pornit pe un drum pe care, sincer, acum îmi doresc să nu fi pornit. Şi nici nu vreau să combat părerea lui Léon pentru că nu sunt sigură că Billy sau eu ne ridicăm la nivelul aşteptărilor sale şi poate că tăcerea mea, incapacitatea mea de a confirma că da, exact asta primesc eu de la Billy, îi spune lui Léon tot ce are nevoie să ştie.

– Cred că inima îţi poate fi rănită în multe feluri, Lucille. O alunecare lentă, constantă, înspre nepăsare sau nepreţuire faţă de cineva este la fel de inutil şi trist precum ceva mai dramatic.

Nu-l pot contrazice, aşa că tac după asta.

Continuăm să ne plimbăm prin parc, trecem pe lângă un rond de statui cenuşii netede ce mărgineşte lacul. Una anume îmi atrage privirea. O femeie cu cosiţe perfecte de o parte şi de alta a feţei, cu ochii închişi la frumuseţea a tot ce o înconjoară. Întind o mână şi o simt rece la atingere. Pe placă scrie că este Sainte Geneviève, patroana Parisului. Îmi aminteşte de mama, trebuie să o sun.

Ne îndepărtăm de clădirea senatului, cotind la dreapta pe lângă o alee cu arbori înalţi, făcând o buclă până înapoi la intrarea vestică, pe unde am venit. Léon pare fericit, surprinzând instantanee cu orice şi ocazional cu mine. Nu pozez, nici el nu mi-o cere, pare doar că vrea să imortalizeze vizita noastră de azi în parc. Pe urmă văd. În faţa noastră este caruselul vechi menţionat de Véronique. Nu seamănă deloc cu versiunea Disney cunoscută, tot numai lumini artificiale şi culori fosforescente. Nu este foarte înalt şi nici nu are muzică asurzitoare, dar este atât de frumos, iar eu ştiu imediat că l-am mai văzut. Este pentru prima oară când vin în acest parc, prima oară când vizitez acest oraş, dar ştiu cu siguranţă că am mai văzut acest carusel. Felul în care copacii îl încadrează şi îl umbresc parţial, acoperişul ţuguiat din pânză verde şi banca de fier ce îl împresoară într-un cerc perfect, pentru toţi acei copii care îşi aşteaptă nerăbdători rândul.

– Ce este?

Léon se miră de ce m-am oprit brusc.

– Am mai văzut asta. Îi arăt caruselul. Doar că nu reuşesc să îmi dau seama cum am putut... adică...

Simt cum încep să mă încrunt.

– Este foarte faimos. Majoritatea oamenilor l-au văzut într-un instantaneu online sau într-un ghid de călătorie. Poate prin intermediul serviciului tău?

Este o variantă bună, dar nu, nu e asta. Gândeşte, Lucille, gândeşte. Mai ştiu şi că nu l-am văzut recent. Este o amintire de demult care nu este clară, îngropată adânc unde nu m-am mai gândit la ea, nu am mai avut nevoie de ea de decenii. Trebuie să mă urc în carusel, iar când o fac, uşor îngrijorată că trupul bătrân şi fragil al căluţului se va nărui sub mine, închid ochii în timp ce el prinde viteză. Vântul îmi ridică părul de pe umeri, iar eu încerc cu disperare să îmi deschid mintea la povestea care ştiu că mi s-a povestit. Dar degeaba, iar când cobor, nu-mi pot ascunde dezamăgirea. Sunt mâhnită, gata să izbucnesc în lacrimi, mai degrabă de pură frustrare decât de orice altceva.

– Ai spus că stai la Hôtel Athénée, nu?

Léon încearcă să mă înveselească.

Reuşesc să dau din cap.

– Pun pariu că nu ai încercat încă o prăjitură Financier[17] cu migdale şi alune de pădure, este?

– Nu, dar dacă mă inviţi la o prăjitură, răspunsul va fi întotdeauna da.

Decidem în taxiul care ne duce înapoi la hotel că Leo trebuie neapărat să vadă restul colecţiei de rochii şi o sun pe Véronique să văd dacă ar vrea să ni se alăture. Trebuie să fie mai mult decât ştie ea, ceva ce nu mi-a dat încă prin cap să întreb în timpul cinei din apartamentul ei. Când ieşim pe avenue Montaigne, se întunecă deja şi fiecare luminiţă de basm ce punctează gardurile vii de pe margine luminează ca nişte licurici prinşi între ramuri. Decid să renunţ la formalitatea aşezării la o masă din restaurantul din holul hotelului şi

mergem amândoi direct sus, în suita mea de la etajul doi.

O oră mai târziu, când apare și Véronique, noi am mâncat deja trei prăjiturele divine fiecare și am comandat câte un burger cu cartofi prăjiți de la room-service. Am băut deja și jumătate dintr-o sticlă de vin alb Petit Chablis, al cărei preț nu l-am verificat înainte să o comand cu mult tupeu, de parcă m-ar da banii afară din casă.

Véronique poartă genul de palton cu imprimeu leopard care ar arăta de prost gust pe oricine altcineva, dar felul în care l-a combinat cu pantaloni țigaretă negri și un sveter bleumarin cu anchior, îl ridică fără probleme la rangul de super-șic. Începe să discute imediat cu Léon despre slujbele lor, iar mie îmi este ușor rușine să realizez că ea îi adresează toate întrebările politicoase pe care eu nu m-am sinchisit să i le adresez în aproape două zile pline în compania lui. Par să aibă amândoi o mulțime de cunoștințe comune pe scena artistică din Paris, iar Léon o pune la curent despre Maxim și despre cum a păstrat-o bunicul lui în toți acești ani.

– Povestea asta se transformă într-o adevărată vânătoare de comori, nu-i așa? zâmbește ea. Trebuie să îmi dai o misiune, Lucille! Poate sarcina de a încerca să dau de urma rochiei lipsă? Cea pentru care avem cartonaș, dar nu și rochie?

– Fantastică idee! Mai ales că eu am exact zero idei despre unde aș putea începe căutarea ei. Dar știi că va fi cea mai dificilă dintre toate, Véronique? Om avea noi cartonașul, dar nu avem încă nici o adresă. Este aproape ca și cum ar fi fost cumpărată, dar niciodată purtată. Iar mesajul „Continuu să sper", îi reamintesc eu.

– Am făcut niște cercetări preliminare asupra stofei, Toile de Jouy. Este un termen originar din Franța, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, cu mult înainte de momentul despre care vorbim noi. Se referă la tiparul repetat al țesăturii, cred. Traducerea literală este „pânză de Jouy-en-Josas", care este un oraș din suburbiile de sud-vest ale orașului. Moda nu

este deloc domeniul meu de expertiză, dar la muzeul unde lucrez a găzduit multe expoziţii temporare ale creatorilor de modă, trebuie să existe cineva care să ştie ceva care să ne ajute. Sunt sigură de asta.

Are o pistă bună şi îmi dau seama din determinarea din ochii ei că nu va abandona până nu va fi epuizat toate variantele.

– Dintre toate rochiile, se pare că aceasta s-a vrut a fi cea mai deosebită şi posibil cea mai scumpă. Aşa că de ce ar comanda-o cineva şi să nu o poarte niciodată?

Ne uităm unii la alţii, sperând să vedem o licărire de logică, dar zadarnic.

– Iau eu cartonaşul şi am să fac tot ce îmi stă în putinţă. Am mare încredere în ea.

– Deci, care este planul pentru mâine? întreabă Léon. Ce rochie urmează şi unde a fost purtată?

– Este rochia numărul cinci, Esther, purtată într-un loc numit Les Halles. Ce-i asta?

Mă uit la Véronique.

– Esther. Este cea de catifea de un roşu intens. Este acoperită de mii de mărgele argintii.

– Da, iat-o!

Iau rochia de pe ştenderul din garderoba imensă complet excedentară pentru cele şase haine pe care mi le-am agăţat acolo. Haine pe care trebuie să le trimit la curăţat în mod repetat la îngrozitor de scumpa spălătorie a hotelului până voi găsi un moment în care să îmi mai cumpăr câteva.

– Doar nu te referi la Forum des Halles, adică centrul comercial Westfield? întreabă Léon, evident nedumerit.

– Ba cred că da, confirmă Véronique, dar trebuie să fi arătat complet diferit în anii cincizeci, să nu uităm asta. În prezent, este un monument al capitalismului modern cu magazinele lui de haine „de lux" accesibile, sau *fast fashion*[18], cum se mai spune, şi cu lanţurile de restaurante. Dar pe vremea aceea, era inima murdară, haotică, pulsândă a oraşului, o imensă piaţă de alimente proaspete. Îmi amintesc că *maman* mergea acolo să cumpere

pere proaspete, insistând să le aibă pe cele mai bune, din sudul Franței, pentru tarta ei *tatin*[19]. Nu accepta să o facă altfel. Cu certitudine nu genul de loc care să impună purtarea unei rochii de lux Dior, să fiți siguri de asta.

– Mă tem că mâine ești pe cont propriu, Lucille, spune Léon, lăsându-se pe spate în scaun, puțin dezamăgit, cred. Trebuie să mă întorc la magazin, altfel nu are cine să îl deschidă. Nu e nimeni programat să lucreze miercurea.

– Nu-ți face griji, mi-ai acordat deja foarte mult din timpul tău.

Încerc să par veselă și recunoscătoare, dar, sincer, nu m-am iertat pentru gafa făcută mai devreme, care aproape că ne-a stricat ziua amândurora. Vreau să îmi cer din nou scuze lui Léon, dar nu prea mi s-a părut că a fost momentul potrivit încă.

– Pot să vin eu? se oferă Véronique. Eu mâine nu lucrez și nu am nimic altceva în program. Mi-ar plăcea mult, dacă nu te deranjează!

– Deloc, perfect, mulțumesc!

Mâncăm toți trei ce a mai rămas și reușim să dăm gata o a treia sticlă de vin. Rezultatul este că Véronique probează rochia Esther, care îi vine perfect. Defilează încolo și încoace prin cameră, în timp ce eu și Léon stăm pe marginea patului, ca la o paradă de modă. Véronique este foarte frumoasă. Se face târziu și am băut cu toții un pic cam mult. În timp ce Léon se duce să-și ia geaca, Véronique se trânteşte pe sofa lângă mine.

– Crezi că ar fi în regulă dacă aș citi scrisorile? întreabă ea. *Maman* a păstrat toate scrisorile ei de la bunica ta, Sylvie. Sunt legate toate împreună undeva printre lucrurile ei. Nu am apucat încă să le sortez, ce zici, crezi că ar fi o indiscreție? Scrisorile sunt atât de intime și de personale. Nu știu ce să zic.

– Doamne, dar asta e foarte tare, Véronique. Relația lor a fost sigur una foarte strânsă și cred că ar fi minunat să auzim din nou vocea mamei tale. Dar dacă afli lucruri pe care îți vei dori apoi să nu le fi aflat? Ți-a povestit de vreuna dintre ele în timpul vieții?

– Nu. Niciodată. Le vedeam adesea sosind cu timbrele lor londoneze şi m-am gândit că tare mi-ar fi plăcut să le citesc, dar ea nu le-a lăsat niciodată la întâmplare, nu că aş fi îndrăznit să le citesc fără permisiunea ei. Dar acum n-o mai pot ruga, nu-i aşa?

Este pentru prima oară de când ne cunoaştem că o văd cu adevărat mâhnită, şi asta îmi aminteşte cât de recent şi-a pierdut mama.

– Cred că trebuie să fie decizia ta. Eu nu sunt sigură că aş face-o, dar înţeleg perfect de ce tu vrei.

Îi conduc la uşa suitei mele şi ne luăm rămas-bun cu toţii, apoi Léon întreabă dacă ne putem vedea mai târziu mâine, după ce termină la magazin, ca să îl pun la curent cu ce s-a mai întâmplat.

– Trebuie să merg la Pompidou mai târziu după-amiază, am ceva de editat. Este foarte aproape de unde vei fi tu. Dacă mai eşti acolo, sună-mă. Ai numărul meu.

– În regulă, aşa voi face, mersi, Léon.

Poate că voi avea ocazia să îmi cer scuze cum se cuvine mâine.

Camera pare deodată prea mare şi pustie după plecare lor, aşa că-mi pun pijamaua şi mă urc în pat ca să-mi verific mesajele. Am unul de la Billy, în care mă întreabă dacă acum intenţionez să rămân ceva mai mult la Paris şi dacă vreau să vină şi el să stea cu mine o noapte. Fără măcar să gândesc, îi scriu un răspuns scurt, în care îi spun că nu este nevoie şi că am ajutor din plin, aşa că mai bine să nu se deranjeze. La câteva secunde după ce văd că l-a citit, mă întreb dacă i-am rănit sentimentele şi mă gândesc să îi mai trimit unul, în care să-i mulţumesc pentru propunere. Dar, sincer, sunt obosită şi nu mă mai sinchisesc. Este ceva la imaginea lui Billy, cu pantalonul lui de trening murdar şi toată gama lui de electronice îngrămădite în această superbă suită care nu se potriveşte. Îmi dau seama că nu vreau să fie părtaş la această poveste. Am sentimentul că este un mister pe care trebuie să îl rezolv eu – şi

Léon și Véronique. Cu el aici, cu obligația de a-i explica totul și de ce este atât de important, totul va fi plictisitor și enervant. Pe urmă îmi amintesc că nu am ascultat încă mesajul vocal al mamei. Știu că sunt egoistă, dar și asta mai poate aștepta. Vreau doar să mă întind, să recapitulez câteva dintre momentele importante ale zilei cu Léon și să mă cufund într-un somn fericit.

În stațiunile de schi, dificultatea pârtiilor este reglementată, iar clasificarea pe grade de dificultate este următoarea (cu mici diferențe de la țară la țară): verde – pârtie foarte ușoară, albastru – pârtie ușoară, roșu – pârtie medie, negru – pârtie dificilă.
Prăjiturică franțuzească din făină de migdale, unt caramelizat, zahăr și ou, cu o textură lejeră, aerată, și exterior ușor crocant, eventual cu câte o alună de pădure în mijloc
Un curent actual în modă, prin care marile lanțuri de magazine comercializează haine la prețuri accesibile, adaptate după modelele marilor designeri prezentate pe podiumurile internaționale. Totul a început în toamna lui 2004, când H&M a făcut un anunț care a șocat și entuziasmat în același timp lumea modei: lansarea unei colecții realizate în colaborare cu designerul casei Chanel, Karl Lagerfeld.
Celebră tartă răsturnată, devenită un clasic al patiseriei franceze, despre care se spune că ar fi fost obținută dintr-o întâmplare în 1898 la Hôtel Tatin din Lamotte-Beuvron, Franța, condus de două surori, Stéphanie și Caroline Tatin.

Cara DC

CAPITOLUL 10

Alice

Noiembrie 1953, Paris
Esther

Este un om rău dacă recunoaște că adoră cum se simte luxul pe pielea ei? Moliciunea căptușelii prețioase de mătase care parcă se ridică și se unduiește odată cu mișcările șoldurilor ei? Faptul că cel puțin douăzeci de meșteșugari înzestrați au lucrat la rochia pe care o poartă în seara asta? Faptul că știe că în ultima săptămână fiecare femeie din această încăpere trebuie să-și fi dat cu părerea despre ce va purta ea în seara asta? Unele poate au făcut chiar efortul de a fi telefonat exact la momentul oportun la propria lor relație de la Casa Dior – creatorul de modă preferat al lui Alice despre care există o grămadă de informații – sau la Marianne, sub pretextul confirmării detaliilor, pentru a stoarce un răspuns care să le ghideze apoi în propria variantă. Cum să strălucești, dacă nu strălucești mai tare decât amfitrioana? Alice cunoaște clevetelile soțiilor despre perceputa ei lipsă de loialitate prin favorizarea unui creator francez în detrimentul unuia britanic. Dar Alice va rămâne neclintită. Rochiile acestea sunt armura ei, realitatea ei augmentată, care o plasează atemporal și perfect la adăpost de gura târgului.

Alice se gândește la toate astea în timp ce face turul salonului, cu o cupă de șampanie franțuzească fină în mână. Își întoarce frumosul chip în stânga și în dreapta, evitând plicticoșii, recunoscându-i în același timp pe cât mai mulți dintre oaspeții lor pe o traiectorie bine trasată către ușa pe care Antoine tocmai a intrat – flancat, ca de obicei, de mama lui. Alice afișează o expresie exersată. Una care spune

sunt încântată că ați venit, care îi face pe destinatarii ei să creadă că sunt oaspeții așteptați cu cea mai mare nerăbdare, cei în jurul disponibilității cărora Alice trebuie să fi planificat toată această recepție. Dar și una care avertizează subtil, nu acum, este nevoie de mine altundeva, o întârziere nefiind acceptată. Alege în mod deliberat să nu fie Antoine primul luat în considerare când ajunge la el.

– *Madame* du Parcq, e minunat să vă revăd.

Alice își forțează privirea să rămână atentă la mama lui Antoine, în ciuda zâmbetului care știe că va apărea pe buzele lui Antoine, așa cum știe că ochii lui nu vor privi nimic altceva în afară de ea.

– Sentimentul este absolut reciproc. Organizați de departe cele mai bune petreceri. Adică, fără urmă de îndoială, toată lumea știe asta.

Madame du Parcq își mută privirea peste umărul lui Alice, atrasă de ceva și nevrând să rateze vreodată ocazia de a avansa social. Fără să se uite, Alice își dă seama după tonalitățile placide catifelate ce umplu atmosfera de predicții sigure despre succesul noii colecții că este vorba despre Adrienne de la Dior, femeia a cărei sarcină este să decidă cine participă la defilări și unde se așază.

– Scumpă Adrienne, îi face ea semn cu o ușoară fluturare a mâinii. A sosit adorabila *madame* du Parcq...

Mai mult nu trebuie spus. Regulile invitației sunt clare. Alice este încrezătoare că Adrienne va continua conversația ca și cum cele două ar fi vechi prietene în timp ce le conduce pe cele două femei în centrul salonului, ea și Antoine rămânând ceva mai departe, pe margine. Un gest ce pare să îi facă seara frumoasă lui *madame* du Parcq, judecând după respirația ei întretăiată de emoție. Adrienne o va abandona cât de curând, după ce va fi onorat suficient favorul cerut de Alice.

– Ești frumoasă.

Antoine își apleacă acum capul, chipurile lor aproape atingându-se, șoptindu-i cuvintele în ureche imediat ce mama lui este prinsă la

distanță sigură în noua conversație. Și poate că este șampania sau faptul că se simte invincibilă în rochia Esther. Poate că Alice se simte pur și simplu protejată de numărul mare de trupuri înghesuite unele într-altele în salonul ei astă-seară, dar nu are câtuși de puțin intenția să descurajeze amorul verbal pe care el îl face cu ea. Dimpotrivă. Dă voie trupurilor lor să se apropie mai mult, își simte șoldurile atingându-se de ale lui, iar asta îi face tot trupul să i se înfioare.

– Sper că mi-ai adus un cadou astă-seară, Antoine?

Impulsul de a-l lua de mână este copleșitor.

– Ți-am adus. Când ți-l pot oferi? Este în buzunarul meu de la piept. Dar vreau să fim singuri când îl vezi.

Mâna lui rămâne suspendată deasupra inimii și Alice nu vrea să aștepte toate orele pe care le mai are în față pentru a vedea desenul terminat. Poate că este pură vanitate sau fiorul micului lor secret, dar trebuie să îl vadă cât mai curând cu putință.

– Peste o jumătate de oră, voi ieși din salon și voi traversa vestibulul până la marginea scării celei mari. Dacă o iei într-acolo, pe partea stângă este un mic alcov îndărătul unei draperii, cu o banchetă sub fereastră. Vino acolo. Dar nu vom putea zăbovi mult, căci mi se va observa absența. Nu-mi mai vorbi până atunci.

Alice nu așteaptă un răspuns, ci pleacă imediat de lângă el și se alătură unui grup de neveste care s-au adunat în jurul șemineului, fiecare încercând să le întreacă pe celelalte cu planurile pentru Crăciun. De ce tânjesc după această lume selectă, se întreabă? Pentru că probabil nu o înțeleg cu adevărat, nu așa cum o înțelege Alice din poziția ei superioară. Știe că invitațiile la socializare în incinta reședinței ambasadei britanice ca oaspeți ai ei și ai lui Albert sunt deosebit de prețuite, ranchiuna celor care nu ajung pe lista invitaților fiind cumplită. Dar înțeleg ei oare fragilitatea acestei lumi? Cum imensa popularitate, tulburată de o remaniere rapidă a cabinetului sau de o cădere

în dizgrație, poate aduce marginalizarea lor, care vor fi obligați apoi să privească plini de ranchiună de afară lumea dinăuntru.

În ciuda poziției lui, Alice este mult mai bună la toate astea decât Albert.

– Nu pot găzdui evenimente fără Alice, l-a auzit spunându-le colegilor într-o seară, imediat după sosirea la Paris.

Tonul lui a părut apreciativ atunci la adresa contribuției ei, nu spinos și plin de resentimente față de popularitatea ei. Îl privește acum, la capătul celălalt al salonului și încolțit de unul dintre miniștrii francezi. Este îmbrăcat adecvat într-un smoching perfect croit ce pare a-i accentua statura – umerii lați, pieptul robust, înălțimea impunătoare. Dar devotamentul mental – acel lucru pe care nimeni altcineva nu-l poate face în locul lui – lipsește, din păcate. Ea recunoaște inexpresivitatea goală a chipului său, a avut parte de ea de multe ori. Când, în cele din urmă, ministrul se va opri din vorbit, el nu va avea nimic de spus în replică, fiind obligat să se scuze sau să prezinte scurt și inadecvat pe cineva din apropiere. Alice se bucură că nu este îndeajuns de aproape pentru a-l ajuta de data asta. Cândva, ar fi făcut-o fără să clipească, dar nu și în seara asta, când nu poate risca să rămână blocată. Știe că dacă se întâmplă acum ca ei doi să se privească în ochi, Albert va gesticula nevoia de ajutor. Ochii îi vor licări, va lăsa aproape imperceptibil capul pe spate într-un gest de somare. El a impus regula conform căreia ei doi nu au voie să discute deloc odată ce o petrecere este în desfășurare. Pentru că, împărțind eforturile, pot obține mai mult. Ei bine, acum va trebui să se bazeze pe propria-i inteligență pentru a se salva.

Vestibulul este gol. Ea l-a trimis pe Patrice la bucătărie ca să verifice succesiunea aperitivelor și i-a cerut să pregătească biblioteca pentru mai târziu, știind precis că Albert și câțiva dintre favoriții lui se vor retrage acolo la whisky și trabucuri. Cel puțin, ea așa speră. În ciuda zgomotului din salon, aude sunetul grăbit al

tocurilor ei pe lespezile lustruite ale podelei, viteza paşilor întrecându-i emoţia. Este o nebunie. Va aştepta doar două minute, pe urmă va trebui să se întoarcă la petrecere.

Când Antoine se iveşte, pare să o facă fără vreo urmă de grabă, traversând destins vestibulul de parcă ar avea toată seara la dispoziţie doar pentru ei. Începe să scoată din mers un mic sul de hârtie din buzunarul jachetei, privind-o fix în ochi în timp ce face asta, îl derulează lent şi îl lipeşte de piept, cu liniile fine de creion către ea. Alice este atât de nerăbdătoare să vadă ce a creat, cum a interpretat-o, că nu bagă în seamă mişcarea uşoară din fundal, mult în spatele lui. Privirea îi este mult prea ocupată să soarbă cu nesaţ imaginea ei. Se aşteaptă să vadă forma completă a rochiei Batignolles pe care a purtat-o în Jardin du Luxembourg în ziua aceea, dar nici urmă de ea. Femeia desenată de el stă aplecată spre stânga şi este complet goală. Exact când Alice deslueşte rotunjimea delicată a propriului corp şi arcuirea oblică a taliei, mama lui Antoine se zăreşte clar, nedorit, la nici zece paşi în spatele lui.

Ştiind că nu trebuie ca expresia ei să îi dea în vileag, Alice zâmbeşte larg, poruncind totodată „ascunde-o", tocmai când *madame* du Parcq ajunge în dreptul fiului ei.

– Dumnezeule, te rog spune-mi că nu o agasezi pe *madame* Ainsley cu mâzgălelile tale, Antoine. Asta este prea de tot. Îmi cer scuze. Chiar nu acesta este motivul pentru care ai fost invitat aici astă-seară.

Are buzele ţuguiate de iritare.

Antoine îndeasă desenul înapoi în buzunar înainte ca mama lui să îl vadă, părând de data asta nesigur pe ce să spună.

– Zău aşa, nu este nici o problemă, *madame* du Parcq, mi-am îngăduit un scurt moment de linişte şi presupun că Antoine a fost prea timid pentru a-mi arăta desenul în faţa tuturor invitaţilor.

Cuvintele lui Alice par a-i aminti de numeroasele oportunităţi pe care le pierde în timp ce stă în vestibul, dojenindu-l pe Antoine.

– Ei bine, eu, una, mă întorc la petrecere și sugerez să vii și tu cu mine, Antoine. Sunt sigură că pe *madame* Ainsley o așteaptă lucruri mult mai presante.

Se răsucește pe călcâie și pornește în viteză înapoi spre salon.

– Te voi aștepta afară la noapte. Dincolo de grădină. Vino la mine după ce se termină petrecerea.

Este atâta dorință pe chipul lui, că Alice nu îl poate refuza.

– S-ar putea să fie o așteptare foarte lungă.

Alice zâmbește larg, exact când *madame* du Parcq întoarce capul și privește peste umăr spre ei, verificând dacă Antoine vine și observând natura tainică a privirii lui Alice.

– Nu-mi pasă. Vreau să fiu cu tine.

Antoine suspină adânc și o lasă pe Alice întrebându-se cum va reuși oare să facă față următoarelor patru ore.

Când petrecerea se apropie, în sfârșit, de încheiere, la ora 4 dimineața, și ultimii invitați neclintiți se îndreaptă către ieșirea în curte și la șoferii care îi așteaptă, Alice este sigură că Antoine nu se poate să o fi așteptat până la ora asta. Pe măsură ce limbile ceasornicului din salon au marcat trecerea orelor în seara aceasta, ea și-a simțit entuziasmul spulberându-se treptat. Și emoțiile transformându-se dintr-o așteptare febrilă într-o panică tot mai accentuată pe măsură ce timpul rămas se împuținа. Acum, la primele ore ale dimineții, simte că singurul loc către care ar trebui să se îndrepte este dormitorul ei de la etaj, pentru încă o noapte singură în imensul ei pat, până când Albert se va despărți cu greu de sticla lui de whisky. Și chiar dacă Antoine așteaptă încă afară, ceea ce pare absolut improbabil, chiar este ea în stare să meargă până la capăt cu ceea ce și-au propus? Poate că ora aceasta târzie i-a făcut o imensă favoare, a salvat-o de la ceva ce precis ar fi regretat. Pentru că... dacă el așteaptă încă? Dacă se întâlnește cu Antoine în noaptea asta, așa cum a promis, ceva se va întâmpla. Se simte sigură de asta. Vor fi singuri. Este

întuneric. Albert va fi ocupat multe ore. Nu poate să se uite la desen, să vadă felul în care el a reprodus atâtea detalii, a procesat în mintea lui felul în care arată ea dezbrăcată, şi să promită că se va întoarce în casă aceeaşi femeie care stă acum aici. Într-o încăpere plină de oameni, în centrul atenţiei lui Antoine s-a simţit fără putere. Ce-i va face el când vor fi singuri? A depăşit ea oare deja o limită? Majoritatea femeilor care i-au băut şampania astă-seară ar fi fericite să emită judecăţi, confirmând acest lucru.

Când îşi ia rămas-bun de la ambasadorul Greciei şi de la soţia lui mărunţică, îşi dă seama că Albert nu se vede pe nicăieri şi se întreabă dacă s-a dus deja în bibliotecă.

– Ahh, Patrice, Albert a primit astă-seară toate cele necesare în bibliotecă?

Minunatul ei majordom a venit să strângă ultimele pahare şi să verifice dacă nu cumva a uitat cineva ceva pe care să-l returneze proprietarului mai târziu.

– Oh, scuze, *madame*, am crezut că ştiţi.

Alice observă uşoara expresie de stânjeneală de pe chipul lui Patrice, de obicei atât de imobilă, de adevărat profesionist.

– Ce să ştiu?

– A spus că are treabă, *madame*. Cred că i-a spus şi lui Éloïse, dar poate că ea nu a găsit un moment oportun să vă informeze!

Alice tace, gândindu-se dacă să-şi ceară scuze faţă de Patrice pentru că îl obligă să fie părtaş la acest josnic amănunt al ei, fiind mai mult decât evident pentru amândoi ce treabă poate avea un bărbat la ora 4 dimineaţa. Dar felul în care Patrice refuză să pară că îi este milă de Alice, să o eticheteze drept victimă, o face să se răzgândească. Dă, Doamne, *să fie aici*, este singurul gând al lui Alice acum. Dă, Doamne, să mă aştepte sau să fi plecat acasă şi să se fi întors când şi-a dat seama că ieşirea din reşedinţă a invitaţilor durează prea mult.

– Mulţumesc, Patrice. Pot să te mai rog un singur lucru înainte să te retragi pentru seara aceasta?

– Orice, *madame*. Eu nu mă grăbesc să ajung nicăieri.

Şi de aceea îl iubeşte ea atât de mult pe Patrice. Pentru că desigur că vrea să ajungă acasă. Trebuie să fie istovit, dar nimic din limbajul trupului său sau din vorbele sale nu ar face vreodată un privitor să creadă aşa ceva.

– Haina lungă de blană, mănuşile şi un fular de lână. Şi poşeta mea de pe măsuţa de toaletă. Te rog?

– Excelentă idee! Revin cât pot de repede.

Îl priveşte dispărând pe scara grandioasă, hotărâtă acum că trebuie măcar să-şi satisfacă această curiozitate. Oare Antoine chiar a aşteptat-o toate aceste ore?

Recunoaşte imediat conturul siluetei lui. Şade pe o bancă, citind o carte la lumina stâlpului, cu capul vârât bine în gulerul paltonului. Este straniu de linişte, fără traficul şi pietonii de pe învecinatul Champs-Élysées. Imediat ce îi aude paşii, se ridică în picioare.

– Nu pot să cred că ai aşteptat în tot acest timp. Este atât de fericită că el şi-a ţinut promisiunea, dar se simte obligată acum să îi acorde posibilitatea să se întoarcă acasă. Probabil că eşti foarte obosit şi înfrigurat, Antoine. De ce nu te duci acasă? Ne putem întâlni altă dată.

– Există un loc pe care mi-ar plăcea să ţi-l arăt.

Abia atunci vede ea un taxi aşteptând puţin mai sus pe stradă, cu luminile stinse, torsul încet al motorului lui fiind singurul zgomot la ora aceasta.

Se urcă pe bancheta din spate şi Alice îşi lasă trupul să se sprijine greu de al lui, conştientă de oboseala ce-a cuprins-o, tot stresul şi iritarea serii şi a plecării furişe a lui Albert. El o cuprinde cu un braţ, trăgând-o mai aproape, zâmbind când sclipirea frumoasei ei rochii se revarsă peste piciorul lui, acoperindu-i pe amândoi ca o pătură extravagantă.

– Unde mergem?

Vocea lui Alice este încărcată de epuizare. Dar ea are încredere în el, indiferent de

destinație, are sentimentul că va fi ceva diferit și interesant și un loc unde numai lui i-ar trece prin minte să o ducă.

– În vintrele orașului. Vreau să vezi *adevăratul* Paris, Alice.

Brațul lui se strânge și mai mult în jurul ei, iar ea nu vrea nimic altceva în clipa asta decât să se cuibărească lângă el, să se simtă adorată și protejată și dorită în timp ce șoferul îi duce în viteză prin vasta Place de la Concorde pustie, Turnul Eiffel profilându-se în spatele lor, la vest.

Zgomotul când coboară din mașină spulberă orice fărâmă de somn a lui Alice, lumina orbitoare a farurilor readucând-o în prezentul zgomotos, dezordonat, încărcat de miesme. Sunt probabil două sute de oameni aici și nu e încă nici măcar ora o dimineața. Deși nici unul dintre ei nu le observă sosirea.

– Bine ai venit în La Ventre de Paris! spune Antoine vesel, făcând o mișcare amplă cu brațul peste grămada de alimente ce se întinde dinaintea lor. Ceva mai autentic nu există.

În vreme ce invitații ei digeră în somn mâncarea în exces de la petrecerea de seara trecută, ghemuiți în cele mai fine așternuturi, această zonă a Parisului, aflată în umbra bisericii Saint-Eustache, se trezește la viață. Se simte o energie pulsând prin toată piața. Antoine o ia de mână și se afundă împreună mai adânc pe aleile pieței improvizate printre turnuri de lăzi de lemn cu pere, dovlecei dolofani, ceapă verde, pâini acoperite cu făină și piersici de mărimea pumnului unui zdrahon de bărbat. Dovleci acoperiți de noroi ca roțile unei mașini le marchează traseul. Podeaua este udă, acoperită cu o pătură de paie jilave. Câini furioși se încaieră pentru niște resturi aruncate de vânzători. Femei robuste, de două ori cât Alice, cu șorțuri jegoase legate strâns peste șolduri, se fac auzite peste mulțime. Conopidele sunt aruncate peste potecile pietruite de la un piețar la altul, pentru a fi inspectate de mușteriii cei mai matinali.

– Primii care vin sunt proprietarii de restaurante, îi spune Antoine. Bucătarii de profesie şi angajaţii bucătăriilor hotelurilor. Ei negociază cel mai aprig pentru că ei cumpără cantităţile cele mai mari. Mai târziu, când soarele abia răsare, vin casnicele şi mamele cu guri multe de hrănit, apoi îndrăgostiţii, care cumpără patiserie şi flori.

– Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Este uluitor, dimensiunea impresionantă, ca şi cum ar fi un cu totul alt oraş tainic în inima unui oraş.

Alice îşi aminteşte cu o oarecare uşurare că nu este nici un dineu oficial programat la reşedinţă în seara aceasta, prin urmare bucătarul ei nu trebuie să vină şi el aici, ca să se târguiască pentru cel mai bun preţ.

Antoine îşi împleteşte degetele cu ale ei şi îşi continuă împreună drumul prin piaţă, trecând pe lângă un bărbat ce ţine un satâr murdar într-o mână, un cap de porc fixat cu cealaltă pe o masă de măcelărie din faţa lui şi o ţigară aprinsă ţinută cu pricepere în echilibru între buze. Un alt bărbat împinge prin mulţime un imens căruţ cu două roţi încărcat cu o grămadă de gunoi, cântând în timp ce merge. Alice îşi strânge blana mai bine pe lângă corp. Este frig, dar toată lumea din jurul ei este mult mai sumar îmbrăcată ca să se protejeze de frigul acestei dimineţi de noiembrie. Nimeni nu pare să simtă frigul. Majoritatea zâmbesc, ajutându-se reciproc, solidari într-o cauză comună. În aer se simte duhoarea efortului uman, amestecat cu un damf de carne, de canalizare care abia face faţă şi fum gros de ţigară. Deşi miasma este, fără îndoială, dezgustătoare, Alice se trezeşte inspirând-o nestingherit, cu nasul ridicat în aer, fără intenţia de-a o evita.

– Este evident că ai mai fost aici.

Antoine s-a oprit şi s-a suit pe un vraf de lăzi de lemn, bucurându-se vădit de imaginea ei în haine atât de elegante, cu picioarele până la glezne în resturi de legume şi saci de cartofi aruncaţi.

– De multe ori. Îmi place să desenez oameni, dar cele mai bune rezultate le obţii când

subiectul tău nu știe că este observat. Unde altundeva poți face asta mai bine decât aici? Nimeni nu se sinchisește de noi, sunt cu toții prea ocupați, își văd de treaba lor. Am petrecut aici multe ore, simțindu-mă complet nevăzut, strecurându-mă printre tarabe de parcă aș fi fost invizibil.

– Mai ai desenul meu?

Alice se simte puțin vanitoasă punând această întrebare, dar a așteptat destul.

– Da. Haide să bem o cafea și am să ți-l arăt. Cred că avem amândoi nevoie de o cafea.

Dau fuga în cel mai apropiat bistrou, deschis devreme lângă piață pentru a deservi bărbații și femeile a căror zi de muncă a început în urmă cu mai multe ore. Se așază la una dintre mesele mici rotunde de două persoane și comandă două cafele negre. Un bărbat îmbrăcat încă în halatul alb de măcelar stropit de sânge șade la o masă alăturată, aplecat peste un castron cu tocană aburindă, cu pleoapele căzute de oboseală. Alți trei stau la bar, împărțind un ziar și o carafă de vin roșu înainte să se întoarcă în piață și să-și încheie tura. Alice își mută scaunul lângă al lui Antoine, dorind mai multă intimitate.

– Ce părere ai?

El derulează desenul din nou pentru ea, de data asta îndeajuns de aproape pentru ca Alice să vadă fiecare mișcare pe care a făcut-o creionul lui, fiecare loc unde el s-a corectat și și-a reimaginat-o. Este cel mai emoționant și mai intens personal lucru pe care l-a văzut vreodată. Preț de o secundă sau două, rămâne fără cuvinte, amintindu-și cum mâinile lui i-au atins conturul șoldurilor în după-amiaza aceea din parc, când ea și-a dorit ca ele să fi mângâiat mai mult.

– Crezi că este corect?

Acum, spațiul dintre chipurile lor este foarte mic, el nu îi dă nici o șansă să îi evite întrebarea.

– Nu... nu sunt sigură, se poticnește ea. Adică, nu sunt sigură dacă e cineva care să își

studieze propriul corp cu un ochi la fel de critic ca al tău...

– A trebuit să mi te imaginez, Alice, a trebuit să închid ochii şi să visez cum ar putea fi să te văd dezbrăcându-ţi una dintre frumoasele tale rochii, s-o laşi să alunece pe podea şi apoi cum s-ar putea simţi să îmi trec degetele peste fiecare bucăţică din tine. Şi să te văd reacţionând, dorind cu disperare să o fac.

– Nu ştiu ce să-ţi spun, Antoine. Desenul tău este frumos. Nimeni nu m-a mai făcut să arăt atât de bine, să mă simt atât de bine. Dar sunt măritată. Ştii asta. Să mă întâlnesc aici cu tine este un risc uriaş pentru mine. Nu-mi va fi uşor sădau explicaţii.

Ea are nevoie ca el să înţeleagă semnificaţia faptei lor, impactul pe care l-ar putea avea asupra ei.

– Tu trebuie să dai explicaţii? Albert dă şi el explicaţii?

Vocea lui are o nuanţă indignată, care o face să dea înapoi puţin.

– Nu aşa funcţionează lucrurile, nu crezi? O ştii la fel de bine ca şi mine. Eu nu am opţiunile sau libertăţile nelimitate pe care le are el. El nu ar sta să se gândească la avantajele şi la dezavantajele unei relaţii extraconjugale dacă ar vrea o astfel de relaţie, nu-i aşa? Dar eu trebuie.

– Şi totuşi, *eşti* aici.

Îndrăzneala sa face loc speranţei.

– Da, sunt. Te rog, nu mă face să cred că nu ar trebui să fiu.

Antoine îşi termină cafeaua într-o tăcere gravă în timp ce Alice se frământă că a spus din nou ceva greşit. Că el va realiza că *este* o greşeală să o aducă aici şi va sugera să plece fiecare la casa lui separat. Îşi face curaj. El pune cana înapoi pe farfurioară cu o mişcare lentă.

– Nu vreau ca desenele mele cu tine să fie rodul imaginaţiei, Alice. Vreau să pozezi pentru mine. Vreau să te văd cu totul. Vreau să te cunosc cu totul. Şi vreau să îţi facă plăcere.

Dacă ar fi vorba doar de cuvântul potrivit venit din partea ei, Alice ştie că ar fi deja în patul lui. El a înţeles perfect nevoia ei, ce lipseşte din viaţa ei. Libertatea de a se

abandona complet acestui bărbat, de a lăsa garda jos, de a spune exact ceea ce gândeşte şi simte, fără să-i pese dacă e bine sau nu, de a fi egali în toate sensurile. Şi de a-şi da frâu liber trupurilor să se contopească, fără respectarea vreunei reguli. Un bărbat care să pună plăcerea ei pe primul loc. Dar oricât de puternic ar simţi asta, nu o poate spune.

– Cum, Antoine? Cum pot accepta oricare dintre aceste lucruri fără a pune în joc tot ce am?

– Chiar are atât de mare importanţă asta? Chiar este atât de mult de pierdut?

Gura ei se mişcă instinctiv pentru a spune da, dar se opreşte, nedorind să dea un răspuns predictibil, aşteptat, în locul unuia sincer.

Antoine scoate un oftat prelung şi priveşte la uşa cafenelei.

– Maşina aşteaptă acolo unde ne-a lăsat. Cred că ar trebui să te duc acasă. Se luminează curând şi nu vreau să ai necazuri.

Ea are sentimentul că l-a dezamăgit. Că el a aşteptat atâtea ore în frig şi nu vrea în schimb decât un semn că ea este îndeajuns de curajoasă poate pentru a încerca doar. Să îşi deschidă mintea către ce ar putea fi. Către o fericire care ar putea exista dincolo de farmecul şi privilegiul nestatornice ale vieţii din ambasadă şi de noianul de personaje false din ea – şi de un soţ care nici măcar nu a stat să se întrebe unde ar putea fi Alice la ora asta, dacă o dormi dusă în patul ei sau nu.

Antoine o conduce la maşină, apoi închide portiera din spate după ea, rămânând pe trotuar în timp ce ea coboară geamul.

– Eu merg pe jos, îi spune el. Nu are rost să mă vadă cineva conducându-te acasă.

Se apleacă şi bagă capul pe geamul deschis, îi cuprinde bărbia în palmă, înclinându-i capul înspre el, ca să o poată săruta tandru pe obraz. Gest efemer, încheiat înainte ca Alice să aibă timp să se întoarcă şi să îi ofere buzele în schimb.

– Încearcă să mă iubeşti puţin, Alice, pentru că eu te iubesc deja prea mult.

Apoi loveşte cu palma portiera automobilului, semn pentru șofer să pornească, o acțiune pentru care Alice are nevoie de mult efort ca să nu-l împiedice.

CAPITOLUL 11

Lucille

Paris
Miercuri

Mă trezesc târziu, cu gura uscată și cu o durere de cap pentru care va trebui un pumn de paracetamol ca să scap de ea. A treia sticlă de vin de aseară a fost, probabil, o mișcare greșită, privind retrospectiv. Unde mi-e telefonul? Bâjbâi după el, știind că este îngropat pe undeva pe sub pilotă. Miercuri dimineața. Ar trebui să mă bat cu Billy pe ultima felie de pâine nemucegăită pe care să o prăjesc pentru micul dejun. Sau să stau sub apa fierbinte a dușului, rostind discursul specific mijlocului de săptămână prin care mă autoîncurajez să rămân optimistă și încerc să mă conving că toată lumea trebuie să treacă printr-un serviciu pe care îl detestă pentru a-și atinge țelurile. O să vină și vremea mea, et cetera.

Am la dispoziție aproximativ o oră înainte să trebuiască să ies din hotel și să mă îndrept către centrul comercial Les Halles, unde mă întâlnesc cu Véronique. Sunt enervată pe mine însămi pentru că îmi propusesem să merg pe jos până acolo după ce Véronique a sugerat să o tai prin frumoasa Jardin des Tuileries care se întinde pe malul râului. Dar acum nu mai am destul timp. Sun la room-service, comand coșul cu patiserie asortată care este destul de mare pentru două persoane, un suc de portocale și o cafea, pe urmă intru la duș. Asta mă motivează. Nimeni nu vrea să răspundă la ușă unui frumos chelner francez într-un prosop care abia dacă îți acoperă posteriorul, cu picioarele ițindu-se palide și neepilate în partea de jos.

Îmi pun pe mine aceeași pereche de blugi pe care o port de când am sosit și o bluză încărcată

de trandafiri roșii. Am cumpărat-o gândindu-mă la Florența. Am crezut că m-ar putea ajuta să fac cunoștință cu Boticelli și cu da Vinci în Galeriile Uffizi, că poate ne vom plimba împreună pe aglomeratele străduțe dosnice, cu câte o *gelato*[20] în mână, înainte de a ne pierde pe dealurile învecinate acoperite cu vii din Chianti. Până acum, nu a ajuns mai departe de fundul dulapului meu de haine, însă în dimineața asta o bag frumos în blugi, cu o vagă tentativă de a arăta un pic mai elegant decât Véronique. Când soseşte micul dejun, apăs butonul de redare a mesajului mamei, trecând telefonul pe difuzor, ca să pot mânca și asculta simultan. Și trebuie să recunosc, mama e foarte bună. Dacă ești genul de persoană impresionată de un pic de manipulare blândă sau coerciție subtilă.

Te rog să mă suni, Lucille. Trebuie să stăm de vorbă, scumpo.

Scumpo? Vocea mamei este ușor întretăiată și cu o tentă de vulnerabilitate nespecifică. În cei treizeci și doi de ani ai mei, nu am auzit-o nici măcar o dată pe mama plângând. Nici când tata a plecat, nici într-unul din rarele momente în care mi-am mărturisit în fața ei vreo durere chipurile de sfârșitul lumii în adolescență, nici când a devenit clar că bunica Sylvie nu se mai putea descurca singură și a fost angajată Natasha. Așa că primul meu gând este că emoția poate fi construită deliberat în folosul meu. Dacă ar fi avut vreo legătură cu bunica, cu siguranță că ar fi sunat direct la hotel. Au trecut douăzeci și patru de ore de când a lăsat mesajul, orice veste care ar fi fost extrem de urgentă ar fi ajuns până acum la mine. Deși recunosc că devin un pic agitată, în mod clar ceva nu este în regulă – și o confirmare a faptului că probabil asta nu era dimineața nimerită în care să mă trezesc cu o mahmureală violentă.

Formez numărul ei. Într-o zi din săptămână, la ora asta, ea trebuie să fie la biroul aflat chiar

lângă Shaftesbury Avenue. Este deja acolo de ceva vreme, sclavă a prezenteismului[21] ce îi domină lumea de persoană angajată, având sentimentul că va câștiga o medalie de onoare dacă ajunge la serviciu mai devreme decât debutanții care au jumătate din vârsta ei. În mod normal nu ar răspunde dacă aș suna-o, dar acum se face legătura după ce sună de două ori.

– Lucille?

Pare la fel de zdruncinată precum mesajul ei.

– Da, mamă, eu sunt. Ești bine?

– Încerc, scumpa mea.

O aud oftând cu o respirație hârșâită.

– Ce s-a întâmplat, mamă?

– Nu ar fi trebuit să te deranjez, scumpo. Scuze. Tu ești în călătoria aceea și ultimul lucru de care ai nevoie sunt eu care să-ți stric distracția. Dar am simțit nevoia să vorbesc cu cineva.

Acum sunt îngrijorată. Nevoia nu este ceva ce eu aș pune în aceeași propoziție cu mama. Și nu e ceva ce ea ar mărturisi de bunăvoie. Mă uit la ceas. Am puțin timp înainte să trebuiască să plec la întâlnirea cu Véronique.

– Zi, mamă, am timp, ce s-a întâmplat?

– Când te întorci acasă? Poate putem să vorbim despre asta între patru ochi, știu că pe mine m-ar face să mă simt mai bine.

– Nu încă. Lucrurile s-au complicat un pic aici. Nu voi intra acum în detalii, dar mai rămân puțin față de cât am crezut inițial.

– Oh. Face o pauză, lăsându-mi timp să mă răzgândesc, cred, apoi, cum eu nu o fac, ea adaugă: Păi, presupun că este mai importată rochia pe care trebuie să o recuperezi pentru bunica.

– Nu este mai importantă, mamă, dar...

– Atunci, poți veni acasă?

Vocea i-a redevenit fermă și simt că încearcă să mă încolțească, așa că schimb tactica.

– Ce face bunica? Ai fost s-o vezi de când am plecat?

– Se duce Natasha de două ori pe zi.

– Știu asta, dar cred că bunica chiar ar aprecia să vadă...

– Am fost concediată, Lucille, explodează ea, încercând, cred, să mă deturneze de la lipsa ei de interes față de propria-i mamă vârstnică. Treizeci și cinci de ani din viață, duși pe apa sâmbetei cu doar două cuvinte, raționalizare și consolidare.

Și treizeci și doi din viața mea, sunt tentată să adaug, dar nu o fac. Probabil că mă aude răsuflând ușurată, pentru că revine la felul ei de a fi abrupt.

– Am ajutat la modelare și clădire, am adus talente tinere. Am fost o proastă, pentru că exact oamenii aceia sunt cei ce au impresia acum că pot prelua frâiele. Este o insultă, Lucille.

– Ascultă, mamă, ești trecută de șaizeci de ani. Doar nu ai crezut că ai să muncești la infinit, nu?

– Slujba aceea este totul pentru mine. Poate că a uitat pentru o clipă cu cine vorbește. Țin la ea mai mult decât la orice. Am fost devorată de ea. I-am jertfit fiecare grăunte de energie pe care l-am avut. M-am dăruit cu totul. Eu ar trebui să fiu cea care decide când să se termine. Nu ei. Și știi cum au făcut-o? Nu așteaptă să îi răspund. Am să-ți spun. Mi-au trimis o scrisoare standard cu un curier. Nici măcar nu mi s-a acordat o întâlnire. Ce-ar trebui să fac?

Și chiar nu are nici o idee. Nici o idee cât de mult doare tot ce spune. Cât de goală și de lipsită de valoare mă face să mă simt, pe mine, unica ei fiică. Că nu ia în considerare nici măcar pentru o clipă partea bună a faptului că va avea mai mult timp liber la dispoziție. Că am putea, în sfârșit, să petrecem împreună o parte din acest timp. Că ar putea aduce un pic de bucurie în ultimii ei ani ca mamă pe acest pământ. Suntem amândouă atât de departe de gândurile ei și nici măcar nu pot găsi drept scuză consecința primului șoc al concedierii ei. A avut la dispoziție douăzeci și patru de ore să digere vestea și nu pot să nu mă gândesc că ea nu are nevoie de un umăr pe care să plângă. Ea vrea să îi spună cineva că are dreptate, că merită ceva mai bun de atât. Dar nu am să fiu

eu aceea. Ea a ales când eu eram prea mică pentru a-i influența alegere.

– *A fost* totul, mamă. Și nu, nu mă întorc acasă. Nu înainte să termin ce m-a rugat bunica să fac aici.

– Dar nu poți să mă lași pur și simplu să...

– Mamă, ai fost consultant de management timp de treizeci și cinci de ani, te-ai confruntat cu probleme mai mari de atât. Te descurci. Când mă întorc, ne putem așeza împreună, iar tu ai să-mi povestești tot ce s-a întâmplat și ce planuri ți-ai făcut.

Pentru că pot garanta că va exista un document de strategie pe undeva, prin casă, la care ea va fi lucrat deja.

Închei convorbirea. Și făcând asta, văd un mesaj pe ecran, scris doar cu majuscule, imposibil de ignorat.

LA AEROPORT. NU EXISTĂ LOC REZERVAT PENTRU SOACRA MEA. TICHET DE BAGAJE GREȘIT. IMAGINEAZĂ-ȚI ENTUZIASMUL. REZOLVĂ IMEDIAT!

Cred că expresia „mi-a înghețat sângele în vine" a fost inventată probabil pentru momente ca acesta, pentru că simt cum mi se scurge din corp toată căldura și energia. Nu văd decât un Simon furios, certându-se cu cei de la îmbarcare, convins inițial că este greșeala companiei aeriene și nu a mea. Momentul sfâșietor la care este martoră soacră-sa când el își dă seama cum stau, de fapt, lucrurile. Și doar mi-a amintit de schimbarea de rezervare ieri.

Abia când ies din hotel, numele lui Simon apare din nou pe ecran, iar eu abia dacă am curajul să mă uit. Tot majuscule a folosit, ceea ce nu poate fi de bine.

AM REZOLVAT. NU MULȚUMITĂ ȚIE. ȚIE ÎȚI PASĂ MĂCAR DE SLUJBA TA?

Bună întrebare. Decid, de dragul nivelului de stres al amândurora, să nu îi răspund.

Dacă ar avea de ales, de ce ar veni cineva aici pentru cumpărături, mă întreb, pe măsură ce mă apropii de centrul comercial vast unde am aranjat întâlnirea cu Véronique. Este cel mai puțin parizian loc pe care mi l-a arătat Parisul până acum. Știu din puținele informații pe care am reușit să le citesc pe telefon pe drum încoace că în anii cincizeci era un loc esențial pentru viața orașului. Faimos pentru personalitatea lui, pentru forța lui vitală. Locul însuși care hrănea și sprijinea oamenii orașului, aducându-le tuturor delicatesele culinare la care râvneau după ani și ani de privațiune și raționalizare impuse de război. Însă clădirile originale au fost dărâmate în anii șaptezeci, iar acum locul le-a fost luat de un conglomerat de clădiri stradale înalte. Tot ineditul locului a dispărut. Astăzi, de aici poți cumpăra aceeași lenjerie de corp ieftină din nylon de la Victoria's Secret pe care o poți cumpăra oriunde altundeva în lume. Tentativa de a recrea romantismul care a determinat-o pe Alice să scrie așa cum a făcut-o după ce a purtat rochia Esther aici, printre frumusețile și gunoaiele pieței în plină activitate pe care am văzut-o în imaginile online, este imposibilă, mai ales când există zece melodii diferite bubuind din zece magazine diferite.

„Încearcă să mă iubești puțin, pentru că eu te iubesc deja prea mult."

Ce lucru incredibil care să ți se spună! Privesc cerul, înspre biserica Saint-Eustache în toată splendoarea ei gotică, și mă gândesc la toate cele cărora acest frumos edificiu se poate să le fi fost martor la vremea aceea. La cum aceiași îngeri de pe vitralii trebuie să fi vegheat asupra lui A și a iubitului ei. La cum un chip nevăzut de la una dintre vastele lui ferestre boltite se poate să mai fi zăbovit acolo câteva minute, văzând ceva ce eu încerc din răsputeri să recompun acum. Au văzut ei oare ceva care să explice de ce purta ea o asemenea rochie în piață? După ce am atins rochia și am studiat piața, acesta continuă să fie un mister pentru mine. A știut ea că va veni aici? Poate nu. S-o fi purtat-o ca parte a unui subterfugiu? Să fi fugit

de altceva? Să fi fost doar în trecere? Poate că nici nu a coborât din automobilul care a adus-o aici. Un lucru e sigur, aceea este o rochie nepotrivită în mod normal acestui loc – şi acum, şi atunci.

Sunt în acelaşi loc, cu gura căscată, când simt mâna lui Véronique apucându-mă uşor de cot.

– Scuze pentru întârziere. Oh, arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine un pahar de vin. Am dreptate?

– Cred că nu ai avut niciodată mai mare dreptate ca acum, Véronique. Doar că nu aici. Este un loc cam anodin, nu crezi, şi mărturisesc că mi-a ajuns pentru azi.

– Ai mâncat? Ştiu locul perfect, dacă nu ai făcut-o încă?

– Te urmez!

Comandăm două pahare de vin alb rece ca gheaţa, un platou de brânzeturi şi mezeluri asortate, care vine cu ceea ce eu aş numi pâine veche, fără unt. Dar nu ştiu cum, este exact ce îmi trebuie. La fel şi compania lui Véronique, şi nu aştept o invitaţie pentru a mă descărca de toată povestea de dimineaţă.

– Chestia e, Véronique, că eu şi mama nu am fost niciodată apropiate. Mi-e întotdeauna foarte ruşine când mărturisesc asta. Cum se poate ca o mamă şi fiica ei să nu fie apropiate? Oare nu ar trebui să existe de la sine un fel de legătură indestructibilă între noi, una care să reziste oricărei diferenţe de personalitate, de generaţie, de dramă adolescentină. M-am obişnuit cu asta de-a lungul anilor şi mi-am zis că aşa este ea. Maturizându-mă, am crezut că o să am mai puţină nevoie de ea, dar, de fapt, se pare că este exact pe dos.

Sper ca pe Véronique să nu o deranjeze spovedania mea. Sunt dureros de conştientă de faptul că pierderea ei este mult mai recentă decât a mea.

– A existat vreodată vreo perioadă când lucrurile au fost altfel? S-a întâmplat ceva care să o fi făcut să se închidă?

– Am să spun un lucru urât, dar nu mi-a fost niciodată mamă. Nu am interesat-o niciodată. M-am întrebat adesea de ce şi-a mai bătut

capul să mă aibă de fel. Nu a vrut niciodată să petreacă timp cu mine. Nu am simțit-o niciodată de partea mea, gata să sară cu un sfat sau un braţ protector, dacă aveam nevoie. Mai iau o gură plină de vin. Acum că m-am pornit, vreau să spun tot, să mă descarc complet. Am crescut ştiind că nu mă pot baza pe ea. Şi cu tata plecat. Mă opresc şi inspir, încercând să înăbuş emoţiile adânc în interiorul meu. Au existat multe clipe de singurătate.

– Of, Lucille, îmi pare rău. Mă gândesc că o fi avut şi ea motivele ei. Ce fel de relaţie are cu mama ei, bunica ta, Sylvie?

Véronique face doar ceea ce ar face majoritatea oamenilor buni. Caută un motiv acolo unde sunt sigură că nu există nici unul în afară de faptul că mama pur şi simplu nu este o persoană foarte cumsecade.

– Funcţională. Practică. Mama îi achită facturile şi se asigură că există cineva care să se ocupe de ea. Mi-ar plăcea să spun că sper ca asta să se schimbe acum, că va avea mai mult timp liber, dar nu pot să cred că aşa va fi. Bunica este cea mai adorabilă şi scumpă femeie, merită mult mai mult. Mi se rupe sufletul, sincer.

Vorbind despre bunica, lacrimile încep, până la urmă, să mi se prelingă calde pe obraji şi pe masa din faţa noastră, iar mie nici măcar nu îmi pasă într-atât încât să mă simt stânjenită. Plânsul în public este chiar ultima mea grijă acum. Véronique bagă mâna în mica ei poşetă dichisită şi îmi întinde o batistă de hârtie, apoi îşi pune mâna peste a mea.

– Poţi vorbi cu mine oricând vrei, Lucille. Ai numărul meu şi adresa de mail, aşa că putem petrece oricât timp doreşti cât mai eşti aici.

– Mi-ar plăcea, mulţumesc.

Véronique se pricepe foarte bine la asta şi îmi dau seama că poate este şi ea puţin singură? Nu a spus nimic despre vreun soţ ori vreun partener şi mă întreb ea pe cine s-o baza, mai ales acum că mama ei nu mai este.

– Înţeleg că eşti supărată pe mama ta şi că probabil ai toate motivele pentru care să consideri că nu merită compasiunea ta, dar mie

mi se pare că ea are nevoie de un pic de gentilețe din partea ta.

Eu îmi ridic privirea din batistă și întâlnesc privirea lui Véronique. Doar nu îi ține pe bune partea mamei.

– Serios? Crezi că merită așa ceva?

– Înțeleg de ce s-ar putea să aibă nevoie de asta, atâta tot. Simt și eu puțin ce simte ea, Lucille. Dar eu am acum mai mult timp pentru a mă simți mai puțin afectată. Sunt mai în vârstă acum. Lucrez la muzeu de mulți ani, dar niciodată atât de puține ore ca acum. Deci, evident, sunt mai puțin importantă. Ei îmi apreciază cunoștințele, știu asta, dar au mai puțină nevoie de mine.

A fi mai puțină nevoie de tine pare tentant din perspectiva mea. Să nu fiu folosită de mama pentru sprijin emoțional când are ea chef. Să nu fiu nevoită să organizez viața lui Billy și vacanțele gratuite ale lui Simon.

– Decizii importante, pentru care, în mod normal, aș fi fost consultată altă dată, nici măcar nu ajung la urechile mele decât după ce au fost luate, continuă Véronique. Oamenii uită să-mi spună lucruri. Unii dintre cei mai tineri angajați pun la îndoială deciziile pe care le mai iau încă. Mă întreb în sinea mea dacă pun cumva la îndoială și relevanța mea pentru afacere. Simt că-mi pierd importanța, indispensabilitatea cotidiană.

Așa pusă problema, de către Véronique, o înțeleg. Chiar o înțeleg. Dar mama nu a ținut un asemenea discurs azi-dimineață. Doar multă tânguială pentru că, pentru prima oară în viața ei, a pierdut controlul.

– Mă aștept ca într-o zi, când bugetul va fi redus, să am și eu parte de același tratament ca mama ta. Și totuși, ei angajează oameni noi, mai tineri, tot timpul. Caută acum oameni pentru multe posturi.

– Ce fel de posturi? Asta ar putea fi ceva interesant. Doamne, scuze! Ce tâmpenie! Nu am vrut să profit de ocazie cu atâta râvnă.

– Nu, ai tot dreptul. Sunt genul de posturi pentru care aș fi făcut moarte de om la începuturi. Au nevoie de oameni care să

călătorească mai ales spre destinații partenere cu noi. Să ajute curatori și organizatori ai expozițiilor itinerante și să vină cu cele mai bune soluții pentru promovarea acelor idei. Ca să supraviețuiască, muzeul trebuie să se adreseze publicului mai tânăr din ziua de azi – și dă-mi voie să-ți spun că însuși cuvântul muzeu îi descurajează pe mulți.

Cred că Véronique poate auzi rotițele din capul meu funcționând, pentru că adaugă:

– Se plătește și pentru un curs intensiv de limba franceză. Poți vorbi decent într-un an.

Ridică din sprâncene la mine de peste masă, ca și cum ar încerca să facă ideea asta să mă seducă.

Facem amândouă o pauză și bem din vin, privind viața pariziană derulându-se în jurul nostru. Primele persoane venite în pauza de masă. Clienți grăbiți care nu se aventurează mai departe de bar comandă un espresso, îl beau din două înghițituri mari și pleacă doar câteva secunde mai târziu. Proprietarul, un bărbat înalt și zvelt, care insistă să îi salute pe toți, circulă prin cafenea, umplând coșurile cu pâine, recomandând vin și prezentându-se, în general, drept exemplul viu de viață lipsită de stres. Nu se grăbește și își vede de afacere cu calm, fericit. Fără să-și dea seama, mă face să pun la îndoială fiecare decizie pe care am luat-o în viață – și pe toți ceilalți aici de față, bănuiesc.

Îmi îndrept din nou atenția asupra lui Véronique, care devorează cu delicatețe tot salamul.

– Dar presupun că ai foarte multe cunoștințe de specialitate și expertiză în domeniul tău, nu?

– La fel ca mulți alți oameni. Oameni mai tineri, care nu costă la fel de mult ca mine. Eu am acum casa mamei, așa că îmi pot permite să o iau mai ușor. Mama ta pare să nu fi cunoscut niciodată o altfel de viață și, crede-mă, s-ar putea să-i fie puțin teamă de asta, în ciuda succesului ei.

– Poate, dar nu sunt sigură că poți ignora pe cineva timp de treizeci și doi de ani și pe urmă să te aștepți să fie de partea ta în secunda în care viața ta devine puțin mai grea. Pur și

simplu nu sunt pregătită să fiu atât de îngăduitoare cu comportamentul mamei. Cum rămâne cu toate momentele când viața mea a fost grea, iar ea a fost într-o ședință de consiliu de administrație sau plecată la cine știe ce conferință? Nici să nu creadă cumva că o să mă oblige să mă întorc acasă, să abandonez proiectul bunicii, refuz pur și simplu să mă simt vinovată pentru asta.

– Atunci, las-o să descopere singură greșeala, lasă-i timpul de care are nevoie pentru a-și da seama de impactul pe care acțiunile ei l-a avut asupra ta. Dar nu uita, ceva trebuie să o fi făcut să fie așa și până nu descoperi ce anume, nu este înțelept să judeci.

Véronique este probabil cea mai înțeleaptă persoană pe care am întâlnit-o vreodată și îmi este greu să-mi imaginez că cineva nu s-a îndrăgostit nebunește de ea. Și cum ne destăinuim atâtea, decid să pun întrebarea.

– Tu ai fost măritată vreodată, Véronique?

Trebuie să plec de la premisa că nu a fost, altfel precis ar fi menționat asta în conversațiile noastre. Nu am văzut nici o dovadă a existenței vreunui soț sau a vreunei soții în apartamentul ei vineri seara, nici un inel pe degetul ei.

– Nu, nu mi-am dorit niciodată, ca să fiu sinceră. Nici acum nu-mi doresc. Deși mă bucur să spun că oferte am avut!

– Câte?

– Patru sau cinci.

– *Mama mia*!

Nu că aș fi surprinsă. Este frumoasă și inteligentă și o companie minunată, dar „puțin cam nesătulă, nu credeți"? Râd.

– Oh da, *mama mia*! Dar nu am fost niciodată tentată să accept vreuna dintre ele. Câtuși de puțin.

S-a aplecat puțin peste masă pentru a-și accentua mărturisirea picantă.

– Dar nu te-ai simțit niciodată singură când toți ceilalți și-au găsit perechile și s-au așezat?

– Nici măcar o secundă. Am avut întotdeauna o viață foarte plină. Între douăzeci și treizeci de ani, mi-am petrecut cam tot timpul călătorind prin Europa în timp ce

prietenele mele aveau planuri serioase cu iubiții lor, iar între treizeci și patruzeci de ani m-am ocupat serios să-mi fac o carieră. Acum, în timp ce ele sărbătoresc aniversările căsătoriilor, eu mă întâlnesc cu trei bărbați diferiți. Toți sunt interesanți, fiecare în felul lui. Fiecare are povestea lui. Diversitatea asta îmi place mie, Lucille, nu monogamia.

Bun, la asta nu m-am așteptat. Și este un fel de alarmă de deșteptare. Ea este trecută bine de șaizeci de ani și are parte de mult mai multă distracție, se pare, decât mine.

– Mi-a plăcut întotdeauna să călătoresc, călătoriile au aprins în mine un spirit liber care mi-a influențat puțin și viața romantică. Nu am vrut niciodată să fiu legată, în nici un fel. Chiar și când m-am întors, în cele din urmă, la Paris, am explorat fiecare centimetru al orașului, m-am mutat tot timpul în alte apartamente, în cartiere noi. Chiar și acum ador felul în care mă simt în elementul meu.

Acum este orbitor de evident că Véronique a văzut mai mult din lume până la douăzeci și cinci de ani decât probabil voi vedea eu vreodată.

– Iar partea cea mai bună este că am găsit tot felul de amintiri când am căutat prin lucrurile mamei. Suvenire și obiecte de colecție, lucruri pe care le-am trimis acasă din călătoriile mele și pe care nu pot să cred că le-a păstrat atâția ani.

– Ce fel de lucruri? Mama mea obișnuia să arunce la coș felicitările de aniversare copilărești pe care le desenam pentru ea în ziua în care i le dădeam, așteptând optimistă să mă laude.

– Atât de multe lucruri. Un meniu decolorat dintr-un restaurant din Ravello în care am lucrat, pătat încă de vin roșu. Un program de la un festival de operă în aer liber din Verona. Oh, îmi amintesc seara aceea atât de bine. A fost seara în care l-am cunoscut pe singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat, care însă nu m-a iubit niciodată la rândul lui. Ăștia sunt italienii, Lucille. Să nu te amorezezi niciodată de vreunul.

Mă atenționează cu degetul, ca pe un copil.

– În regulă, s-a notat!

Deși simplul gând pare improbabil.

– Am mai găsit un evantai realizat manual, pe care i l-am trimis mamei din Madrid, perfect păstrat în cutia originală. A mai păstrat un set de trei boluri de ceramică de care uitasem complet că i-l trimisesem din Porto. A fost atât de minunat să mă întorc cu gândul acolo, Lucille, pe acele străzi antice pietruite pe care obișnuiam să rătăcesc cu orele, ca să-mi fac pe plac numai și numai mie. Orașul care a inspirat o carieră care avea să mă împlinească timp de zeci de ani. Și apoi un teanc de cărți mai puțin folositoare luate la mâna a doua din Amsterdam, pe care nici una dintre noi nu a intenționat vreodată să le citească. A fost cea mai fericită călătorie în timp în tinerețea mea și mi-aș dori să-i pot mulțumi acum că a păstrat toate acele amintiri. M-au făcut să mă simt tânără din nou – dar și incredibil de recunoscătoare că am trăit acele clipe. Că am acele povești de povestit.

– Vei rămâne în Paris? Va rămâne casa ta pentru totdeauna?

– Deocamdată, da, dar îmi închipui că există o mică fermă care mă așteaptă undeva în sud, cu ziduri de piatră și obloane albe de lemn. Undeva unde să pot vedea floarea-soarelui. Nu pentru că mă opresc, Lucille, ci pentru că va veni curând momentul să cunosc oameni noi, să caut provocări noi.

Mai comandăm două pahare de vin, apoi ea întoarce conversația la misiunea noastră.

– Am citit prima scrisoare pe care *maman* a primit-o de la bunica ta.

Mi-a studiat fața, sperând să nu fiu dezamăgită de decizia ei.

– Și...

– A fost scrisă în septembrie 1954, Sylvie tocmai se mutase înapoi la Londra. Cred că a fost o perioadă foarte agitată pentru ea, deoarece vorbește despre pierderea contactului cu părinții ei, ceva ce a părut să regrete, fără să explice motivul. *Maman* se pare că știa deja de ce.

– Cum s-au cunoscut?

– Nu sunt sigură, dar mi s-a părut ciudat că a semnat scrisoarea cu „noua ta prietenă, Sylvie".

– De ce?

– *Maman* a cunoscut-o pe bunica ta în ziua în care a început să lucreze pentru ambasadă, acesta este un detaliu pe care l-am ținut minte. Însă scrisoarea aceasta este scrisă doi ani mai târziu. Nu erau prietene la momentul acela, așa că de ce să se fi descris ea astfel?

Nu există o explicație evidentă la care să mă gândesc, în afara faptului că Véronique s-ar putea înșela asupra datelor, sau că este vorba de o glumă între prietene, două femei pe care nu putem spera să le înțelegem acum.

– Am să continui să citesc scrisorile, Lucille, dacă nu te superi, bine? Am sentimentul că aș putea găsi ceva important care ne-ar putea ajuta să explicăm de ce bunica ta te-a trimis la Paris. Dar numai dacă ești sigură că nu te deranjează, da? Sunt foarte multe, dar sunt scrise de Sylvie, nu de *maman*. Sunt gândurile și sentimentele ei, așa că voi continua să le citesc numai dacă tu ești de acord.

– Da, sunt. Pentru că, zău așa, ce-ar fi rău în asta? De fapt, scrisorile acestea ar putea fi cea mai bună sursă de indicii pentru noi.

Înainte de a ne continua speculațiile, îmi apar două mesaje pe telefon. Unul de la Billy, care mă întreabă ce dracului s-a întâmplat cu Simon, care se pare că a sunat la birou în dimineața asta de la aeroport, „însetat de sânge". Al meu, desigur. Și un altul de la Léon.

Mi-am terminat treaba. Mai ai chef să ne vedem?

O întreb pe Véronique dacă ar vrea să ni se alăture, dar ea refuză politicos, chipurile pentru că are o întâlnire programată pentru mai târziu. Este atât de greșit dacă mă bucur? Poate că sunt încă sub influența formidabilei povești de amor cu Europa a lui Véronique, dar mă trezesc că îmi doresc deodată să colind acest oraș străin doar cu Léon în seara asta.

Înghețată (în limba italiană în original)
Situația în care o persoană are sentimentul că trebuie să meargă neapărat la muncă, indiferent dacă persoana respectivă este prea bolnavă, stresată sau distrată pentru a putea fi productivă

CAPITOLUL 12

Alice

1953, Paris
Debussy

Clădirile ambasadei sunt încă învăluite în întuneric când Alice ajunge acasă cu puţin timp înainte de ora 7 dimineaţa. Ea roagă şoferul de taxi să oprească în spatele clădirii pe avenue Gabriel, ca să poată traversa pe jos grădinile şi să intre pe la intrarea din spate, mai puţin expusă publicului. Inspectează clădirea, căutând semne. Care lumini sunt deja aprinse, cine ar putea fi ocupat şi unde. O parte a personalului trebuie să fi venit deja. Patrice cu certitudine. Marianne probabil. Éloïse vine într-o oră. În plus, mulţi membri ai personalului de curăţenie fac deja treabă prin saloanele de la parter. Şi ea poartă încă rochia de seara trecută. Ştie că dacă se întâlneşte cu cineva, nu are altă variantă decât să se comporte ca şi cum ar fi ceva perfect normal. Ce nu ştie ea este dacă Albert a ajuns acasă şi dacă da, unde este.

De îndată ce intră, îşi scoate pantofii, amplificând doar sentimentul de retragere vinovată, şi se grăbeşte către scară atât cât poate fi de potrivit de rapid. Exact când piciorul ei drept doar în ciorap atinge prima treaptă, îi aude vocea.

– Alice?

Ea îşi ţine respiraţia, lasă instinctiv să-i cadă pantofii şi se încalţă din nou. Îşi dă seama după cât de slab s-a auzit vocea lui că nu este aproape. A fost o întrebare, nu o poate vedea încă. Îşi verifică încuietoarea poşetei, unde este ascuns desenul lui Antoine, şi se pregăteşte pentru posibila confruntare care ar putea-o aştepta.

– Alice! Vocea lui Albert se aude mai tare acum. Sunt în salonul de biliard.

Caz în care, nu are cum să ştie sigur că Alice este cea care tocmai a intrat în clădire. De acolo nu se poate vedea bine scara. Ar putea încă să o urce în fugă. Se gândeşte serios la asta. Dar ce rost ar avea? E limpede că el ştie deja că a fost plecată. Este evident că se aşteaptă să fie ea.

Alice intră în salonul de biliard, unde este întuneric, singura lumină fiind a focului pe care l-a aprins Albert. Jarul este de un portocaliu incandescent, ceea ce sugerează că stă probabil aici de ceva vreme. Pe masa de lângă el este un pahar de whisky gol şi chiştocul unei ţigări de foi strivit într-o scrumieră masivă de cristal. El nu încearcă să se ridice în picioare când ea intră în cameră, ci rămâne cu mâinile încleştate în poală, privind-o fix, aşteptând explicaţii. Chiar şi în acest semiîntuneric, ea îşi dă seama după încrâncenarea buzelor lui ţuguiate şi mişcarea controlată de ridicare şi coborâre a pieptului ce pare a ţine ceva în el. Enervarea, furia, dezamăgirea? Ceva ce vrea să elibereze.

– Patrice mi-a spus că ai ieşit târziu astă-noapte. Te-ai distrat? Unde ai fost?

Veselia forţată din vocea ei o face să tresară. Pe cine prosteşte ea, sigur nu pe Albert, din câte presupune.

– Tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru.

Vocea lui e plată, controlată. Prea controlată. Alice îl priveşte schimbându-şi poziţia braţului, punându-l peste piept, piciorul lui stâng ridicându-se peste genunchiului drept, depărtându-şi picioarele într-o mişcare ce pare deliberat masculină şi agresivă, aproape provocând-o să fie sinceră.

– Scuze, iubitule, aş fi stat acasă dacă aş fi crezut că eşti şi tu. Ţi s-au schimbat planurile?

O spune ca şi cum ar fi cel mai normal lucru din lume pentru o femeie măritată ca ea să dispară la primele ore ale dimineţii fără nici o explicaţie.

Albert se ridică în picioare şi ea ştie că indiferent ce are de gând să spună acum va fi important pentru tot. Dispoziţia zilei. Părerea

ei despre ea însăşi. Unde va dormi el la noapte. Dacă ea va putea să se întâlnească din nou cu Antoine. Abia dacă mai poate respira. Simte cum o înjunghie buricele degetelor de la cât de strâns îşi ţine poşeta în mâini.

El se apropie lent, apoi se opreşte lângă ea, înclinându-şi capul într-o parte, astfel încât în timp ce trupul lui continuă să confirme traiectoria spre ieşire, capul este înclinat înspre ea. Apoi ea urmăreşte cum privirea lui alunecă uşor în jos, apoi din nou în sus, măsurând-o din cap până-n picioare într-un fel care nu are nimic din plăcerea din privirea lui Antoine.

– Fii foarte atentă, Alice. El este tânăr şi probabil foarte naiv. Eu pot tolera multe lucruri, dar n-am să permit să fiu luat de prost, iar tu nu ar trebui să te laşi păcălită.

Albert pleacă de lângă ea şi iese pe uşă, fără să dorească sau să aştepte un răspuns. A dat verdictul. Alice îşi simte tot trupul tensionat, beregata uscându-i-se brusc. Şi este îngrozită. Cum stă acolo, neîndrăznind să se mişte un centimetru, întrebarea cum ar fi putut şti este imediat înlocuită cu conştientizarea certitudinii că el ştie. El ştie tot. Are ochi în toată clădirea, în tot Parisul probabil, ce prostie din partea ei să îşi imagineze măcar că ar putea fi altfel. Şi acum el ştie, va fi imposibil să mai prindă un moment de intimitate cu Antoine. Din acest moment, fiecare privire va trebui să fie precaută şi riscul evaluat. Albert va fi atent la cel mai mic indiciu că altcineva ar putea pune la îndoială acţiunile şi motivaţiile soţiei lui. Şi îşi dă seama că este distrusă de acest gând – şi cu mult mai mult decât atunci când a văzut părul acela blond lung, care a confirmat duplicitatea lui Albert, revărsându-se peste umerii soţului ei.

Apropiindu-se de uşa dormitorului lor, habar n-are dacă Albert va fi acolo, de partea cealaltă, comportându-se ca şi cum discuţia din salonul de biliard nici nu ar fi avut loc. Deschide uşa, pregătindu-se pentru încă o muştruluială rece din partea lui, dar spre marea ei uşurare, o vede

pe Marianne, deja ocupată cu treburile zilei, punând în dulap niște haine.

– Bună dimineața, Alice. Am să vă las în tihnă în câteva clipe. Ați luat micul dejun? Doriți să îl rog pe bucătar să vă pregătească ceva anume?

Marianne se întoarce și o vede pe Alice chircită pe pat, cu fața îngropată în cuvertura moale și rece, plângând, oboseala copleșitoare după o noapte nedormită apăsând-o greu acum.

Marianne se așază lângă ea, pune o mână pe brațul lui Alice.

– Pot să fac ceva, Alice? Cum pot ajuta să îndrept lucrurile?

Nu e nici urmă de panică în vocea lui Marianne. Este ca și cum ar ști exact de ce plânge Alice, de parcă aceasta ar fi singura concluzie logică a săptămânilor pe care le-a petrecut furișându-se, crezând că îi păcălește pe toți cu ușurință și iscusință – când, de fapt, nu realiza nimic de felul acesta.

– Nimeni nu poate face nimic, Marianne, spune Alice cu o voce încărcată de decepție. Este numai vina mea și doar eu pot îndrepta lucrurile, deși Dumnezeu știe cum.

Alice își ridică de pe pat capul, ștergându-și lacrimile cu buricele moi ale degetelor. Marianne ridică o mână și dă cu delicatețe la o parte o șuviță de păr ud de pe fața lui Alice.

– Știți că puteți avea încredere în mine, sper? Adică, dacă simțiți nevoia să spuneți anumite lucruri, Alice, sper că știți că va rămâne între noi două.

Zâmbetul lui Marianne este atât de seducător, aproape implorând-o pe Alice să îi mărturisească cele mai bine păzite gânduri.

Alice își privește camerista devotată, atât de recunoscătoare că nu este singură în aceste clipe. Dorind cu atâta disperare să stea de vorbă cu ea, dar neștiind cu ce să înceapă. Ultimul lucru care îi mai trebuie este să o disprețuiască și Marianne. Se ridică în capul oaselor, privind la mâinile din poală. De ce se simte atât de rușinată când știe că ce a făcut ea este cu siguranță mult mai neînsemnat decât ce

a făcut Albert? Să fie pentru că știe că vrea mai mult, să treacă peste acea linie imaginată ce va exploda și va schimba totul?

– Îmi dau seama că uneori vă simțiți probabil cumplit de singură, Alice.

Marianne face tot posibilul să scoată câteva cuvinte de la ea, și nu este nevoie de un efort prea mare.

– Sunt atât de singură, Marianne. Sunt înconjurată de oameni practic în fiecare seară a săptămânii, dar nimic nu este real, înțelegi? Am vrut pur și simplu să am o companie sinceră, nu m-am așteptat să...

Vocea i se întrerupe. Nu este nevoie să descrie în detaliu toată această harababură.

– Înțeleg. Oricine are nevoie să se simtă iubit și prețuit. Ce altceva contează, zău așa?

Alice o privește cu adevărat pe Marianne pentru o clipă. Primul lucru pe care îl vede este bunătatea naturală de pe chipul ei, apoi ridurile fine din jurul ochilor de la atâtea ore de muncă. Rochia de zi bleumarin, modestă, dar mereu impecabil călcată, pe care o poartă când este de serviciu.

– Povestește-mi despre Sebastian, Marianne. Îi merge bine?

Simpla menționare a numelui soțului ei face chipul lui Marianne să se însenineze, toată îngrijorarea pe care o simte pentru Alice, înlocuită de o dragoste impregnată adânc în trăsăturile ei.

– Îi merge bine, muncește mult, bietul de el. Tot la Banque Transatlantique este. Cred că am mai spus, este contabil acolo, dar studiază pe deasupra în mai toate serile. Va avea o calificare completă curând.

– Și de câți ani sunteți deja căsătoriți? Cinci sau șase?

– Șapte. Ne-am cunoscut în școală, așa că par mai mulți într-un fel, dar cei șapte ani de căsnicie au zburat mai repede decât alții.

Alice observă că Marianne are grijă să nu detalieze. Nu vrea să înceapă să se laude cu bucuriile propriei căsnicii când vede perfect cât de nefericită este Alice în a ei.

– Vor fi și copii curând?

Fără să vrea, cuvintele lui Alice au o tentă de tristețe, privirea îi alunecă înspre cufărul din garderobă care stă încuiat de atâtea luni.

– Păi, nu sunt sigură dacă...

Marianne se chinuie deodată să își găsească vorbele.

– Nu te îngrijora, nu întreb ca angajator, Marianne. Dacă vei avea vreodată nevoie de concediu de maternitate, mi-ar fi teribil de dor de tine, dar nu de aceea întreb.

Alice o privește pe Marianne foindu-se pe marginea patului, nemaisimțindu-se confortabil în această conversație.

– Știu, nu e asta, doar că...

Alice o lasă să își adune gândurile, văzând cum Marianne încearcă să găsească cea mai bună formulare pentru ceva despre care nu este obișnuită să discute cu angajatorul ei.

– Amândurora ne-ar plăcea o familie mai mult decât orice. Imediat ce ne-am căsătorit, ne-am rugat să fim atât de norocoși. Un băiat mai întâi, asta am sperat. Apoi o fetiță. Chiar mai mult de atât, dacă am putea. Am căzut de acord că patru era numărul ideal, ceea ce acum pare îngrozitor de lacom și de prostesc. Își duce mâinile la față, trecându-și degetele pe sub ochi, încercând să îndepărteze suferința. N-a fost să fie. Și până acum, nici măcar un doctor din tot Parisul ăsta nu ne-a putut spune de ce.

Ochii lui Marianne s-au umplut de lacrimi, iar Alice simte nodul de durere din pieptul ei luând proporții.

– Dar tu mi-ai cumpărat... frumoasele hăinuțe pentru copii. Ai căutat rochițele acelea desăvârșite și în tot acest timp... Alice nu poate termina propoziția. Of, Marianne, îmi pare atât de rău. Nu am știut. Nu ți-aș fi arătat niciodată cufărul dacă aș fi știut.

Alice întinde mâna ca s-o cuprindă pe a lui Marianne.

– Oh, nu, mă bucur mult că ați făcut-o. Am vrut să vă împărtășesc fericirea, Alice. Am văzut cât de încântată ați fost și, sincer, mi-a făcut o mare bucurie să aleg lucrușoarele acelea pentru dumneavoastră, până când Albert... Marianne se oprește, apoi se întoarce la

subiectul mai sigur al propriei căsnicii. Am ajuns să accept situaţia. Nu am de ales, dar sentimentul pierderii nu-mi dă pace deloc, nici lui Sebastian. Ceva ne va lipsi amândurora veşnic.

– Sunteţi încă foarte tineri. Nu merită să continuaţi să încercaţi? Auzi tot timpul despre cupluri care au noroc până la urmă.

– Poate. Doar că este atât de greu să faci faţă lună de lună descumpănirii constante. Să mă apuc să visez. Să am toate acele gânduri pozitive şi să mă conving întru totul că de data asta s-ar putea întâmpla şi că mica noastră familie va creşte. Doar ca să fiu apoi din nou doborâtă. Este foarte greu şi pentru Sebastian să îşi vadă soţia atât de tristă atât de des. Ne întrebăm dacă nu cumva ar fi mai uşor să renunţăm. Să acceptăm că nu este ceva pentru care am fost aleşi. Sunt foarte recunoscătoare că am un soţ care mă iubeşte cu atâta pasiune cum o face Sebastian. Poate că ar trebui să accept că el trebuie să fie de ajuns.

Şi ar fi de ajuns şi pentru Alice. O trage pe Marianne într-o îmbrăţişare fără rezerve, o ţine în braţe îndeajuns de mult pentru a-i transmite cât de profundă este dragostea ce i-o poartă Alice. Când privirile li se întâlnesc din nou, cele două femei fac un pact. Ambele au renunţat la acel lucru dorit cu atâta ardoare. Alice din cauza soţului ei manipulator, Marianne în ciuda dragostei trainice a soţului ei.

– El nu m-a întrebat niciodată de ce.

– Albert?

Marianne pare uşurată că nu mai este ea în centrul atenţiei.

– Da. Nu s-a întâmplat nimic cu adevărat, nu... Alice caută cuvântul potrivit. Fizic. Dar poate aşa am vrut eu. Iar Albert nu vrea să ştie de ce. Lui îi pasă doar ce cred ceilalţi oameni, practic nişte străini. Nu ce simte propria-i soţie şi ce anume mi-ar trebui sau mi-aş dori. Nu vrea să mă facă fericită. Îţi poţi imagina aşa ceva, Marianne? Un soţ căruia nu-i pasă de sentimentele propriei soţii? Probabil că ţi se pare atât de insensibil. El vrea pur şi simplu ca

viața lui să decurgă neîntreruptă de scandal sau neplăceri.

Lacrimile umplu ochii lui Alice când conștientizează acest lucru. Toți acei ani pustii care o așteaptă. Se gândește la momentele de tandrețe dintre Marianne și Sebastian, la dificila discuție în care s-au încurajat reciproc. Prin comparație cu brutala reacție a lui Albert când i-a văzut prima dată cufărul și prețiosul lui conținut, când sufletul ei era plin de speranță pentru viața ce o aștepta. Acum, relația lor este atât de lipsită de intimitate, că ar fi imposibilă din punct de vedere fizic.

– Majoritatea lucrurilor pot fi schimbate, spune Marianne. Nu fără durere ori sacrificiu. Dar pentru majoritatea lucrurilor stă în puterea noastră să le transformăm. Trebuie doar să fie clar pentru tine ce vrei cu adevărat – și la ce anume ești pregătit să renunți pentru a obține ce dorești.

– Uite ce-a făcut pentru mine. Alice se ridică în picioare, își ia poșeta de pe noptieră și îi întinde lui Marianne desenul lui Antoine. Vreau să știi că nu i-am pozat niciodată. Așa își imaginează el că sunt.

Marianne îl ține cu ambele mâini.

– Este frumos.

Alice își dă seama după privirea apreciativă a lui Marianne că nu simte nici un pic de stânjeneală privind un nud. Ea vede doar măiestria ce reiese din desenul lui Antoine. Dar mai mult de atât, atracția și dorința cu greu ascunse de liniile penelului.

– Vreau să trăiesc acea pasiune. E chiar atât de egoist?

Alice are nevoie de cineva care să îi spună că nu este absurdă în dorința de a fi dorită și iubită.

– Nu, nu este. Dar miza este foarte mare. Chiar sunteți pregătită să faceți acele alegeri?

– Nu știu. Dar simpla idee că trebuie să fac o alegere îmi dă motiv să mă simt mai optimistă decât am fost în ultima vreme. Vreau să ajung să îl cunosc mai bine și să îmi dau libertatea să îi cedez un pic. Să văd unde ne-ar putea duce asta. Dar nu sunt sigură dacă Antoine înțelege

ce am face, sau cum s-ar putea sfârși. Știi cum este Albert, Marianne, aproape că nu trebuie să îți explic. Și acum că m-a avertizat, mai există măcar vreo posibilitate? Mă va urmări ca un șoim.

Urmează o pauză lungă în care ambele femei își imaginează scenarii chinuitoare ce ar putea avea loc în reședința diplomatică dacă Alice nu ar fi foarte precaută.

– Am să vă ajut, Alice. Orice mi-ați cere, voi face pentru dumneavoastră.

Și în acea clipă, dragostea lui Alice pentru Marianne crește și prinde aripi. Ea înțelege, nu îi oferă pur și simplu brațul de sprijin al prieteniei, există și un risc. Intră în conflict direct cu Albert, care va acționa rapid și drastic dacă i se va părea că a fost păcălit de Marianne.

– Iertați-mă, Alice, dar văd în fiecare zi cât de tristă sunteți. Nu vreau să simțiți că nu meritați să fiți iubită, pentru că meritați și există oameni care vă vor iubi. Există mereu o alternativă.

Alice o cuprinde pe Marianne într-o îmbrățișare strânsă.

– Îți mulțumesc, Marianne, draga mea prietenă. Nu sunt sigură că aș putea face față situației fără tine.

***

În ziua în care rochia Debussy este livrată la reședința diplomatică, Alice nu îndură să rememoreze ziua aceea a prezentării de modă de la Dior, când Antoine i-a strecurat bilețelul în care îi mărturisea cât de mult i-ar fi plăcut să o vadă purtând-o. A fost singurul motiv al gestului frivol al comandării rochiei. Acum rochia este în fața ei, gata să fie purtată la un cocktail privat de la expoziția din seara aceasta a nuferilor lui Monet de la Musée de l'Orangerie.

În lungile și singuraticele zile și nopți de când l-a văzut ultima oară, Alice s-a luptat cu propria-i conștiință implacabil, până când acum se simte amețită din cauza șovăielii. Antoine i-a năpădit gândurile, testându-i autocontrolul, forțând-o să se pedepsească promițându-și că va trebui să rămână fermă.

Trebuie să nu ia legătura cu el. Dar este atât de greu să renunțe la el. Este ca și cum el ar fi deschis-o și ar fi umplut-o cu un optimism pe care nu l-a mai avut până acum niciodată. A provocat-o să vrea să fie apreciată și iubită, să nu treacă doar prin viață precum cineva admirat și invidiat de a distanță. Având aproape jumătate din vârsta lui Albert, Antoine este de zece ori mai bărbat decât el. Poate că nu este puternic și nu are relații, poate că nu este el însuși bogat, dar este plin de pasiune, natural, iar ea vrea să îi semene, să stea de vorbă cu el târziu în noapte, știind că își va arăta pentru ea fiecare latură a lui. După ce a trezit la viață o parte din ea pe care Albert nu a găsit-o niciodată, darămite să o fi încurajat, nu este sigură că are tăria sau determinarea să o adoarmă la loc. Să ducă viața responsabilă, obedientă, a lui *madame* Ainsley.

Dar mai știe și că trebuie să încerce. Să vadă dacă îl poate alunga pe acest bărbat din gândurile și visele ei. Dacă poate, va fi cel mai bine pentru toată lumea pe termen lung. Nu va trebui să se confrunte decât cu propria-i dezamăgire. Inima îi este oricum zdrobită. A avut grijă Albert de asta.

Programul era ca ea și Albert să participe în acea seară împreună ca invitați ai conducerii muzeului, un gest de mulțumire pentru toate eforturile lor de anul acesta în strângerea de fonduri. Însă în acea dimineață, în timpul unui mic dejun mut, când Albert și-a citit ziarul și a ignorat-o, el a anunțat rece că programul s-a schimbat.

– Nu ajung în seara asta. A intervenit ceva.

Pe urmă s-a șters la gură cu șervetul alb imaculat, l-a aruncat peste farfuria din fața lui și a părăsit încăperea. Vizita neprogramată la frizer din acea după-amiază a confirmat, cel puțin în mintea lui Alice, că el avea să se bucure de compania unei femei diseară. Nu de compania ei.

Acum ea privește rochia, gândindu-se doar la ce ar fi putut fi. Ce reacție ar fi provocat dacă Antoine ar fi văzut-o vreodată purtând-o. Ce i-ar fi spus? Ceva ce i-ar fi putut da peste cap

decizia agonizantă de a nu răspunde la nici unul dintre mesajele lui? Doar nevăzându-l pe Antoine, a chibzuit ea, poate avea încredere deplină că nu va face ceva care să provoace genul de dureroasă expunere din care nici unul dintre ei nu și-ar putea reveni. A eliminat în mod deliberat de pe lista de invitați pentru viitor numele lui și pe cele ale părinților lui, știind că Albert nu o va întreba de ce. Ba, dimpotrivă, va aprecia că a fost ascultat. Alice pune cât de mult spațiu posibil între ea și tentație. Este hotărâtă să șteargă amintirea, să se întoarcă în urmă cu două luni, înainte ca Antoine să fi intrat în Salon Blue și să fi aruncat o grenadă metaforică în căsnicia ei. Și ea să nu fi făcut nimic să îl împiedice. Pentru că oricât s-ar fi modificat sentimentele ei pentru Albert de la indulgență obedientă, trecând prin indiferență, până la ceva care seamănă mai degrabă a scârbă, ea rămâne soția lui. Nu poate ignora multele obligații pe care i le atribuie și indiferent de cum alege el să se comporte, nu ar trebui să iasă din asta capabilă să se respecte?

Dar rochia. Abia acum, când poartă rochia terminată pentru prima oară, îi poate aprecia forța transformatoare. Ingeniozitatea maximă a lui Dior în crearea unei piese vestimentare sculpturale, feminine, modeste și senzuale în același timp. Alice stă în fața oglinzii cât un stat de om și își răsucește corpul la stânga, verificându-se dintr-o parte și la spate. Corsajul cu umerii goi are o croială adâncă pe sub brațe, dezgolindu-i decolteul și luciul pielii proaspăt cremuite. Cum se strânge rochia imediat în talie, accentuându-i forma bustului, înainte de a exploda într-o trenă încărcată de mărgele și paiete cusute de mână. Este perfecțiune pură, nimic mai puțin. Faptul că acea persoană pentru care este menită această rochie nu o va vedea purtând-o este ceva ce trebuie să lase deoparte.

A invitat-o pe Marianne să o însoțească astă-seară, iar plăcerea purtării rochiei Debussy a fost eclipsată doar de bucuria inversării lor de roluri de mai devreme. Marianne a fost cea care a stat nemișcată în timp ce Alice a îmbrăcat-o

într-o rochie aleasă de ea de data asta. O rochie-pardesiu de mătase bleumarin respectuos de discretă. Alice o înnoadă şi îi face o fundă în faţă, refăcând mişcarea de mai multe ori, până este satisfăcută că pune cel mai bine în evidenţă silueta lui Marianne. Pe urmă adaugă suficiente bijuterii cât să o facă pe Marianne să rămână încremenită în faţa oglinzii, cu ochii mari, în timp ce Alice se dă în spate ca să îşi admire opera. O priveşte pe Marianne sucindu-se într-o parte şi în cealaltă, nevenindu-i să creadă că va păşi într-o seară pe străzile Parisului arătând din cap până în picioare la fel de elegant ca Alice.

Traficul este atât de aglomerat că Alice şi Marianne întârzie, trebuind să dea năvală în muzeu după ce trec de o mulţime de fotografi care nu prididesc cu fotografiatul. Primesc câte o cupă de şampanie şi pătrund în primele două săli, unde sunt expuse lucrările inovatoare ale lui Monet. Au ajuns exact la timp pentru a prinde finalul discursului curatorului.

– Aşadar, vă rog să nu vă grăbiţi în seara aceasta şi să vă bucuraţi pe îndelete de acest *măreţ decor*, cum l-a numit Monet însuşi. Procesul artistic a durat aproximativ treizeci de ani, fiind inspirat de grădina lacustră pe care el o construise pe moşia din Normandia. Există opt panouri, toate practic unitare, o sută de metri liniari de cea mai iscusită artă impresionistă pe care o veţi vedea vreodată.

O rundă scurtă de aplauze, apoi Alice şi Marianne încep să se mişte prin sală, croindu-şi drum mai aproape de panouri. Alice recunoaşte câteva chipuri în mulţimea din seara asta, dar, din fericire, nimeni faţă de care să se simtă obligată la mai mult decât un simplu semn de recunoaştere. Vrea să se bucure de seara cu Marianne, care ştie că, în mod obişnuit, nu ar avea nici timpul, nici relaţiile necesare obţinerii unei asemenea invitaţii.

Vasta lucrare pare a se curba după forma sălilor ovale, cuprinzându-i pe toţi în mijloc. Alice simte că ar putea rămâne să privească ore în şir felul în care culorile şi texturile surprind

mișcarea și variatele adâncimi ale apei, nuferii plutind pe ea, oglindirea norilor pe suprafața ei, ramurile aplecate ale sălciilor rupând monotonia. Este captivant, iar ea este complet pierdută în dimensiunea uriașă a lucrării. Urmează traseul picturii în jurul sălii, vag conștientă că Marianne o urmează. Trec pe sub bolțile ce conectează cele două săli, bucurându-se de eliberarea spațiului pe măsură ce publicul pleacă pe rând, beneficiind de informațiile pe care le surprind în trecere. Cum Monet a vrut să creeze iluzia unui întreg infinit, a unui val fără orizont și fără țărm, un refugiu pentru meditație tihnită. El a dictat până și forma încăperii în care să fie expuse lucrările, creând o elipsă dublă, simbolul matematic al infinitului.

Și Alice simte asta. Simte pentru prima dată după multe săptămâni o pace pogorându-se peste ea, își simte plămânii deschizându-se, putând acum să respire cu ușurință. În prezența acestei măreții a reușit să se ridice deasupra agoniei propriei realități. Inspiră și se bucură de efemerul moment de calm pur, apoi zgomotul unei cupe de șampanie făcându-se țăndări pe podeaua de piatră o smulge din adâncurile propriului eu. Își aude numele repetat de Marianne și își dă seama îngrozită că paharul ei este cel ce i-a căzut din mână. Nu poate privi în jos pentru a constata dauna sau mizeria, pentru că privirea ei l-a descoperit pe el, la celălalt capăt al sălii, iar el vine acum încet spre ea. Antoine a găsit-o, iar ea știe, înainte ca el să ajungă la ea, că nu îi va putea rezista în seara asta. Nu mai poate controla ce va urma să se întâmple.

CAPITOLUL 13

Lucille

Paris
Miercuri

Am aranjat să mă întâlnesc cu Léon în față la Luvru, ca să putem traversa împreună pe jos Jardin des Tuileries. Musée de l'Orangerie se află la capătul dinspre vest și știm că acolo a fost purtată următoarea rochie din serie. Rochia numărul șase, Debussy. Acea rochie pe care bunica a vrut neapărat să i-o aduc înapoi. Rochia despre care mi-a spus ademenitor că „a schimbat totul".

Aștept sub arcada din Place du Carrousel, privind înapoi către triunghiurile uriașei piramide de sticlă și metal de la Luvru, gândindu-mă cât de complet incongruente arată, părând că plutesc pe apă. Unul dintre monumentele arhitectonice cele mai fotografiate din lume, și tot arată deplasat, înconjurat de clădirile bogat ornamentate ce au apărut acolo cu atât de multe secole înainte. Cam ca mine în acest oraș? Se poate să fi spus asta în urmă cu șase zile, când am sosit, fiind patetic de ezitantă la gândul ieșirii din cameră. Dar iată-mă acum aici, pe cale să mă întâlnesc cu un frumos tânăr francez. Mai mult de atât, unul care mi-a cerut să mă întâlnesc cu el. Ar trebui să fiu emoționată, dar nu sunt. Vechea eu s-ar gândi să-și ia tălpășița înainte să apară el, să fie scutită de stânjeneala încercării de a fi interesantă și fascinantă pentru el. Dar eu abia aștept să apară, cu aparatul foto atârnat de gât, cu zâmbetul acela destins al lui, pătrunzător. Și îmi dau seama că nu a existat o variantă veche a mea. Asta *sunt* eu. Nimeni nu se schimbă atât de mult cum simt că am făcut-o eu în șase zile. Poate că această încredere a stat mereu ascunsă

în mine, prinsă sub aparențe ca într-o capcană, iar eu aveam pur și simplu nevoie de Paris, de Véronique și de Léon ca să iasă la suprafață. Oare bunica Sylvie a știut și asta?

Am ajuns devreme, și cum stau și urmăresc cuplurile plimbându-se de mână prin grădini și autocarele cu platformă deschisă pline de turiști trecând pe lângă mine, cu pasagerii aplecându-se periculos de mult în afară în căutarea fotografiei perfecte, gândurile îmi zboară la mama și la ce am să fac cu rugămintea ei de a mă întoarce acasă. Mă întreb de ce nu a fost niciodată în stare să treacă ușor prin viață așa cum pot unii oameni, mai cumsecade. Fiind mai îngăduitoare și mai recunoscătoare pentru ceea ce i se întâmplă în mod natural. De ce trebuie să fie totul organizat și dictat de ea, fără loc pentru vreun pic de relaxare în viață. Să lase viața să o poarte unde-o vrea. Este probabil cea mai egoistă persoană pe care o cunosc. Cea mai la obiect, ar spune ea. Dar de ce? Véronique pare a fi de părere că există un motiv. Cu siguranță că nu este apropiată de bunica și am bănuit dintotdeauna că vina a fost doar a mamei. Eu am fost cea nedreaptă? Mi-a scăpat mie ceva? Să fie mama, de fapt, rezultatul propriei copilării nefericite? Este evident că viața bunicii a fost mult mai interesantă decât am știut până acum, dar este imposibil să îmi imaginez că se poate să fi fost ea însăși o mamă nepăsătoare sau cumva absentă. Nu se poate să fie asta.

Rumeg toate astea, fără să ajung la vreo concluzie, când Léon apare lângă mine cu un nivel de energie extraordinar de ridicat. Mă prinde cu mâinile de ambii umeri.

– Deci, Debussy a fost următoarea, nu-i așa? Purtată la expoziția Monet. Am dreptate?

Nu-i pot reproșa entuziasmul, nici faptul că, evident, a fost atent și și-a amintit detaliile întâlnirii udate cu mult vin de aseară cu Véronique și cu mine.

– Ai perfectă dreptate. Dar are vreun rost să mergem acum? Mă uit la ceas. Este 17.30, am ratat ultima intrare și se va închide curând.

– Da, așa este. Dar nu pentru noi. Vino. Am și eu niște relații în orașul ăsta, să știi.

Îmi face cu ochiul, iar eu mă gândesc doar la cât de mult mi-aș dori ca timpul să se scurgă mai încet în seara asta. Fiecare oră să fie cât trei, ca să pot explora la el toate acele secrete pe care le ascunde încă și să îl las să îmi mângâie fragilul ego. Să văd dacă împreună reușim să convingem și mai mult din Lucille cea ascunsă să iasă la iveală.

Ocolim ampla fântână centrală și o luăm pe largul bulevard pietonal al parcului, cu chipurile trezite la viață de lumina de neon a roții Feris uriașe și a tiribombelor din bâlciul din dreapta noastră. Chiar și când ajungem în capăt se mai aud încă plutind în aerul înserării râsetele și chiotele copiilor încântați că sunt afară după lăsarea întunericului. Parcul este ca un buton imens de pauză în mijlocul acestui oraș aglomerat, agitat. Realizez clădirile profilându-se perfid de-o parte și de cealaltă. Dar nici un colos de beton nu încalcă teritoriul parcului, plantat așa cum este în oraș, pentru ca toată lumea să se bucure de el.

– Ești foarte tăcută astă-seară, Lucille.

Îmi dau seama că am parcurs mare parte din drumul până la muzeu în tăcere, ceva ce ar fi putut fi îngrozitor de bizar cu oricine altcineva, dar nu cu Léon. Nu simt nevoia de a ascunde motivul, așa că îi spun.

– Mama vrea să mă întorc acasă. A sunat azi. Aș fi putut să-i spun că nu mă întorc încă, dar știu că va trebui. Va continua să mă sune, iar conștiința mea va birui până la urmă.

– Dar misiunea ta? El se oprește și se întoarce cu fața la mine. Nu am terminat încă.

Eu ador faptul că s-a alăturat și el acestei povești, chiar dacă nu direct pentru mine.

– Știu. Dar, știi, și-a pierdut slujba și este foarte necăjită din cauza asta. Spune că are nevoie de mine.

În interiorul meu se dă o luptă între o furie clocotitoare pentru că mama va pune capăt acestei călătorii și o caldă bucurie pentru că nici Léon nu vrea să îi pun capăt.

– Încă vreo câteva zile doar? S-ar putea să nu avem nevoie de mai mult pentru a desăvârşi misiunea. Cred că am făcut o mică descoperire astăzi. Haide să intrăm la căldură şi am să-ţi povestesc.

Simt numaidecât cum mă binedispun. Apropiindu-ne de uşi, care se vede clar că sunt încuiate, un gardian îl salută pe Léon, apoi schimbă cu el câteva cuvinte şoptite, după care se dă la o parte şi ne lasă să intrăm.

– Serios, cum ai făcut? Sunt deosebit de impresionată. Vom avea toată expoziţia doar pentru noi.

– Şeful meu de la Pompidou îl cunoaşte pe şeful de aici. L-am rugat să-mi facă o mare favoare, pentru o fată care are nevoie de ajutorul meu. Dar nu avem mult timp la dispoziţie.

El mă priveşte fix în ochi o secundă sau două mai mult decât ar fi necesar, iar eu mă întreb dacă simte încărcătura emoţională dintre noi aşa cum o simt eu. Pe urmă suntem conduşi în prima dintre cele două încăperi eliptice unde o serie de picturi uriaşe de Monet înfăţişând nuferi îmbracă pereţii într-o curbă continuă încărcată de culoare.

Aparatul foto al lui Léon clicăie continuu, surprinzându-mă atât pe mine, cât şi picturile, în timp ce ne separăm instinctiv, el pe dreapta, eu pe stânga. Tentaţia de a întinde mâna şi de a atinge pânza, acest crâmpei de istorie adus la viaţă în faţa mea, este aproape copleşitoare. Nimic nu mă poate împiedica, în afară de convingerea că nu am s-o fac. Nimic nu domină imaginea. Nu există un nufăr mare central, aşa cum te-ai putea aştepta. Unele secţiuni ale picturii cer să mă dau în spate ca să am o vedere de ansamblu a apei, cu luminile şi umbrele ei. Altele cer o observare mai de aproape, iar eu îmi apropii faţa de tuşele de vopsea care trec de la albastru-închis la albastru strălucitor, trecând prin verde-deschis, portocaliu tern, roz pal şi albul obscur al petalelor de formă inconfundabilă ale florilor.

– Nu aş fi văzut niciodată asta dacă nu ai fi fost tu, îi spun lui Léon când ne reunim la

capătul încăperii. Este absolut incredibil. Răbdarea și dedicarea. Trebuie să fi durat mulți ani desăvârșirea lor!

Léon mă ia prin surprindere când ridică aparatul și mă surprinde în plin entuziasm.

– Hei! De ce ai făcut asta?

Mă prefac deranjată pentru că sunt de fapt destul de flatată că o face. M-a fotografiat atât de mult în ultimele câteva zile.

– Pentru că arăți atât de fericită și nu vreau să uit cât de special este zâmbetul tău.

Ia aparatul de la ochi și mă privește cu adevărat. Adică *sincer*.

– Léon, ascultă, știi că am un...

Cuvântul iubit mi se oprește pe limbă, iar propoziția rămâne neterminată între noi.

– Un ce?

El știe ce încerc să spun și mă provoacă să o spun cu voce tare, dar eu nu vreau să devin serioasă și să stric atmosfera, așa că prefer să schimb subiectul.

– Mă întreb dacă amanții noștri secreți au simțit același lucru când s-au aflat aici. Au fost la fel de impresionați cum sunt eu acum? Oricum, fac prinsoare că nu au avut tot muzeul doar pentru ei, nu-i așa? Mulțumesc.

Faptul că lui Léon îi pasă atât de mult încât a aranjat așa ceva în seara asta, pe lângă tot ce mai are pe cap, este mai mult decât înduioșător.

– Cu cea mai mare plăcere, Lucille. Ascultă, am vorbit cu bunicul meu astăzi și își amintește foarte bine rochia Debussy.

Leon a venit mai aproape de mine.

– Serios? După atâția ani? Deci, ai văzut-o și tu, e greu să uiți o asemenea rochie.

– E mai mult de atât. El a fost invitat la o expoziție privată, ținută aici la începutul anilor cincizeci. Mi-a spus astăzi după-amiază cum lucrările lui Monet fuseseră aduse în acest muzeu cu mulți ani în urmă, practic de la mijlocul anilor douăzeci, dar că publicul pur și simplu nu fusese interesat de ele. Ba chiar a fost atât de dezinteresat, încât muzeul obișnuia să acopere panourile cu lucrările altor artiști. Îți poți imagina? Că totul s-a schimbat după al Doilea Război Mondial, când americanii au

început să îi aprecieze pe impresioniști și cumpărători privați au început să caute lucrările lui Monet. Atunci a fost organizată expoziția. Un fel de relansare, presupun.

– Înțeleg, continuă. Nu prea îmi dau seama cum ne ajută asta.

– Bunicul își amintește în mod deosebit de o femeie îmbrăcată în această rochie. Se pare că a avut loc un fel de scenă. Pahare sparte și un pic de agitație. Spune că își amintește foarte bine momentul pentru că era foarte liniște, discursurile erau pe sfârșite, și atunci s-a produs tot acest tam-tam între un tânăr și o frumoasă femeie îmbrăcată în rochia Debussy. Cei doi s-au sărutat. Bunicul spune că nu a uitat niciodată acel sărut și că toți cei care i-au fost martori în seara aceea nu și-au putut lua ochii de la cei doi. Trebuie să fi fost ea, Lucille, femeia pe care am urmărit-o prin tot Parisul. Știm după cartonașul atașat rochiei că a fost la acea expoziție și a purtat acea rochie. Nu pot găsi altă explicație, tu?

Îmi simt tot interiorul crispat și inert.

– Chiar tu mi-ai spus că nu are cum să fi cumpărat o singură femeie această rochie, dar da, care ar fi șansele ca mai mult de o femeie să o fi cumpărat, după care să se fi îmbrăcat cu ea la aceeași expoziție? Trebuie să fie ea.

Inima îmi bate cu putere în piept.

– Acesta este un progres clar!

– Și stai, că asta nu e tot. Léon abia dacă-și poate ascunde și el entuziasmul. Acum m-a prins de braț. În seara aceea, au fost și fotografi la expoziție. A fost o seară specială, iar bunicul este sigur că există pe undeva prin magazinul La Bettina o fotografie cu doamna îmbrăcată în Debussy. Este exact genul de lucru colecționat de-a lungul timpului. Ar fi vrut să caute el însuși fotografia, dar s-ar putea să se întoarcă la magazin abia peste câteva zile. El are nevoie să-l ajute cineva să ajungă acolo, iar eu am niște chestii de recuperat la muncă. Aș propune să mergem chiar acum, am cheile la mine, și să vedem dacă putem noi găsi ceva. Ce zici?

– Dacă o găsim, vom ști cum arăta A. Ea va fi, nu-i așa? O vom vedea cu ochii noștri și

poate că atunci voi înțelege ce legătură au toate astea cu bunica mea, de ce a ținut atât de mult să vin la Paris și să dau de urma rochiilor?

Nu-mi vine să cred. Sunt foarte emoționată și nerăbdătoare și mi-e frică, dar sunt și precaută să nu îmi fac prea mari speranțe.

– Da!

Îl cuprind în brațe.

– Ești nemaipomenit, Léon. Nu aș fi ajuns nicăieri fără tine.

Și atunci, într-o clipă de abandon total, îl sărut. Mă duc înspre obraz, dar el întoarce capul și buzele noastre se întâlnesc. O scurtă pauză, în care am impresia că nici unul dintre noi nu este prea sigur că aceasta a fost intenția celuilalt, apoi, fără să ne dezlipim, Léon își trece aparatul foto pe umărul stâng și mă trage mai aproape de el, așa că trupurile noastre se ating acum, iar palmele lui îmi cuprind chipul, alunecă ușor pe sub păr, înspre ceafă. Apoi, într-o clipă demnă de cel mai prețuit producător de la Hollywood, toate luminile din muzeu se sting. Eu tresar ușor, dar el refuză să îmi dea drumul și, în întunericul acela desăvârșit din muzeu, cu Monet drept unic martor, sărutul nostru continuă și continuă.

***

Îi trimit un mesaj lui Véronique din taxi în drum spre Bettina. Cred că va dori să vină și ea. Mi s-ar părea nedrept să o exclud în punctul în care s-ar putea să facem o mare descoperire. Vine și ea la magazin și spune că are și ea informații noi. Totul începe să capete contur! Chiar atunci, când totul pare al naibii de aproape de perfecțiune – eu sunt ghemuită pe bancheta din spate a taxiului, care străbate în viteză Parisul, cu mâna lui Léon într-a mea – serios, ce naiba fac aici? – îmi sună telefonul și este mama. Și-a făcut un obicei din a apărea exact la momentul nepotrivit.

– Ți-ai luat deja bilet de întoarcere, scumpo? Speram să te văd mâine.

Femeia asta nu mi-a crezut niciodată hotărârea de a rămâne la Paris.

– Nu, mamă. Fac progrese serioase aici și cred că am nevoie doar de încă vreo câteva zile,

pe urmă vom avea tot timpul de care ai nevoie să vorbeşti despre tine.

Simt ochii lui Léon întorcându-se spre mine când menţionez întoarcerea acasă.

– Pot să-l rezerv eu pentru tine dacă nu ai timp? În felul ăsta poţi primi banii înapoi pe biletul pe care nu-l foloseşti şi ieşi în avantaj, din moment ce nu îl plăteşti tu. Să trimit o maşină să te ia de la aeroport?

Chestia asta mă tentează, dacă înseamnă că pot evita aglomeraţia claustrofobică din autobuzul de Piccadilly. Poate altă dată aş fi şovăit, dar ea nu îl poate vedea pe bărbatul de lângă mine.

– Mersi, mamă, dar nu. Nu pot pleca încă.

– De ce este călătoria asta atât de importantă, până la urmă?

Tăişul ei de oţel pândeşte tot timpul chiar sub suprafaţă.

– Pentru că este important pentru bunica, de-aia.

– Şi eşti tu aşa de sigură că ea merită atât de multă consideraţie din partea ta, nu-i aşa? Să ştii că nu a fost mereu femeia mărunţică şi fragilă pe care o iubeşti tu atât de mult. Este capabilă să facă şi rău.

Este pentru prima oară când o aud pe mama atacând-o în felul ăsta pe bunica. Nu cred că a îndrăznit să o facă până acum, ştiind cât de mult o idolatrizez.

– Of, mamă, încetează să mai fii atât de nesuferită, te rog. Mă distrez şi eu, dacă nu te deranjează. Fac şi eu ceva pentru mine şi, ca să fiu sinceră, nu sunt pregătită să se termine încă. Imediat ce spun asta, mă simt prost. Uite, scuză-mă, bat deja în retragere. Tocmai sunt pe punctul să rezolv ceva acum, după care mă ocup de întoarcerea acasă. Promit.

Asta o satisface şi eu închei convorbirea.

– Sper sincer să găsim fotografia aceea în magazin, Léon, pentru că timpul meu în Paris este pe cale să expire. Gândul întoarcerii acasă la tot teatrul melodramatic al mamei, la muştruluiala pe care mi-o pregăteşte Simon şi la Billy – ce-i spun eu lui Billy? – aproape că îmi distruge complet această seară magică.

– Numai dacă permiți tu asta, spune Léon. Și nu știu dacă are importanță sau nu, dar mie mi-ar plăcea să rămâi. Și nu doar pentru câteva zile. Mai mult.

Pe urmă el mă sărută din nou, mângâindu-mă cu ambele mâini, apoi strecurându-și mâinile pe sub paltonul meu, iar eu aș vrea să deturnez taxiul acesta către casa lui, să uit de tot și de toți, mai puțin de acest superb bărbat care, în mod inexplicabil, m-a ales pe mine.

Am impresia că s-au întâmplat atâtea de când am fost ultima oară la Bettina, acum două zile. Véronique a ajuns înaintea noastră, așa că acum am pornit toți trei la vânătoare, cercetând cu grijă harababura de pe fiecare suprafață din magazin. Véronique, ce pare să fi fost deja complet deviată de la subiect de ceva ce, conform spuselor ei, este o mostră din cea mai fină dantelă franțuzească Guipure cusută manual, îmi spune că vestea ei poate aștepta. Pe primul loc trebuie să fie găsirea fotografiei, dacă este aici. Ne împărțim ca să cucerim. Léon dispare în genunchi după tejghea ca să atace vălmășagul imens de dezorganizat de hârțoage de dedesubt. Véronique preia latura stângă a magazinului, eu, pe cea dreaptă. Dacă în felul acesta nu obținem nici un rezultat, convenim să trecem în camera din spate și să luăm la mână fiecare cutie cu dosare. Doamne, te implor, nu.

Lucrăm în liniște, luând la rând tot ce este îngrămădit în această peșteră a lui Aladdin. Verific peretele din spatele unui cuier cu eșarfe de mătase, verific cu minuțiozitate o cutie cu sute de cărți poștale vechi, ca nu cumva fotografia noastră să fie amestecată printre ele. Nu este. Deschid o cutie de bijuterii mică în formă de inimioară, cu un capac brodat la perfecțiune cu un buchet de trandafiri de grădină. Cercetez interiorul fiecărei genți de aici. Îmi trec o mână printr-un potpuriu de curele din piele, deranjându-le, și rearanjez o vitrină de sticlă plină cu sticluțe de colonie vechi. Nimic. Mă așez în patru labe și merg efectiv de-a bușilea pe sub hainele agățate,

simţind cum mă umplu de praf pe măsură ce înaintez. Stau în cumpănă dacă să dau deoparte fiecare haină în parte de pe ştenderul meu, ca nu cumva fotografia să se fi prins cumva între două haine care nu au mai fost atinse de ani. O fac, o misiune complet fără izbândă, pentru care se mai irosesc patruzeci de minute.

Suntem cu toţii în magazin de mai bine de o oră deja şi este clar că entuziasmul a început să ne cam părăsească. Léon dispare în spate, revenind câteva clipe mai târziu cu trei beri reci, pe care le bem toţi trei direct din sticle. Stă sprijinit de tejghea şi bea, în timp ce Véronique se oferă să ne dea vestea, ca să ne mai înveselească un pic.

– Am făcut nişte săpături la muncă despre materialul rochiei lipsă – Toile de Jouy, folosită de Dior cam în aceeaşi perioadă cu celelalte rochii pe care le-am urmărit. Poate că nu ar fi hazardat să presupunem, dat fiind că toate celelalte rochii au fost create de Dior, că şi aceasta este tot a lui. În mod interesant, ea este totodată foarte asemănătoare cu tiparul de material ales de el pentru a decora unele părţi ale primului său butic. Din câte îmi dau eu seama, nu este un material folosit de el într-o colecţie generală, aşa că sunt de părere că putem presupune că această rochie a fost o comandă specială.

– Ai vreo idee unde ar putea fi acum? O rochie atât de importantă trebuie să fie documentată undeva, nu?

Léon aşteaptă vestea bună atât de necesară care să mă înveselească în lipsa unei fotografii.

– Ştiu exact unde este, spune mândră Véronique. Ai dreptate, o rochie atât de importantă *a fost* documentată, şi anume undeva mult mai aproape de casa ta, Lucille.

– Ce? Unde? Spune-mi!

– Este păstrată în arhivele muzeului Victoria & Albert din Londra. Nu au vrut să-mi spună foarte multe la telefon, dar avem dreptate într-o privinţă. Mi-au spus că nu a fost purtată niciodată. Persoana care a comandat rochia, o cheltuială considerabilă la Dior, a donat-o ulterior. Dar cu o singură condiţie.

– Serios? Și anume?

La naiba, lucrurile devin deodată foarte interesante.

– Ca numele ei să nu fie niciodată publicat sau menționat undeva în legătură cu rochia. Ei presupun că se poate să fi fost creată ca rochia ei de mireasă.

Ochii lui Véronique scânteiază de entuziasm.

Încerc să pun laolaltă în capul meu toate piesele. Îmi exprim gândurile lent cu voce tare, în speranța că vor avea mai multă logică astfel.

– Deci, știm că rochia a aparținut lui A, după cum ne spune cartonașul. Dar tot nu știm încă cine este A. Cum vom reuși să...

Mă opresc, pentru că îmi dau seama că nu am avansat deloc cu aflarea unor răspunsuri.

– Ei vor scoate documentul din arhivă pentru tine, Lucille. Te poți duce să-l vezi. Ți-am făcut o programare pentru sâmbătă. Sper că este în regulă? Am fost sigură că vei vrea să-l vezi.

– Da, vreau, fără îndoială că vreau.

Mă uit la Léon, care tot aplecat peste tejghea este, ascultând atent tot ce se vorbește. Mă întreb dacă i-ar plăcea cumva să vină cu mine la Londra. Pe urmă îmi amintesc mica problemă de acasă, căreia i s-ar putea părea cam ciudat. Privirea îmi alunecă înspre micul avizier de pe peretele din spatele capului lui Léon.

– Ai verificat deja avizierul? întreb, arătând în spatele lui.

– Nu, stai c-o fac acum.

Léon începe să scoată cu grijă fiecare bucățică de hârtie prinsă sub o panglică albă cândva, încrucișată, care ține totul la loc. Aștept răbdătoare, în timp ce Léon continuă cu avizierul, până când, în cele din urmă, a scos aproape tot. A rămas o ultimă carte poștală de scos înainte ca imaginea să ni se înfățișeze în întregime, dar cred că știu deja ceea ce nu reușesc să rostesc cu glas tare. Nu înainte de a fi sută la sută sigură. Léon este cu spatele la noi și ridică acea carte poștală, eu văd cum i se strâng omoplații tensionați. Vede și el ce văd eu, doar Véronique nu știe încă descoperirea. El se

răsucește cu fața la amândouă, cu fotografia în mâna ridicată.

– Iat-o! strigă el, mult mai tare decât ar trebui în acest mic magazin, iar eu şi Véronique ne repezim amândouă înspre el.

El pune fotografia pe tejghea în fața noastră, iar eu am sincer senzaţia că îmi stă inima. Iat-o. Femeia pe care o căutam, îmbrăcată în frumoasa Debussy care se află în această clipă în dulapul din camera mea de hotel. Şi deşi imaginea este de acum mulți ani, pielea ei având perfecţiunea tinereţii, trăsăturile ei nu lasă loc de îndoială. Este bunica.

Cara DC

CAPITOLUL 14

Alice

1953, Paris
Debussy

Sărutul, când se întâmplă, este intens. Nu este genul acela de sărut care să fie văzut de ceilalți. Un sărut care nu va rămâne niciodată doar un sărut. El anunţă ceva ce nu ar trebui să se întâmple, iar Alice nu-l poate împiedica. Antoine nu spune nimic înainte să își lipească buzele de ale ei, dar ea îi poate simți pasiunea revărsându-se în gura ei şi în forţa mâinilor lui presate pe mijlocul ei. Totul în jurul lor dispare parcă. Nimic altceva nu mai contează. Alice nu se gândeşte la Albert, nici la Marianne. Nu se gândește la nimeni altcineva din încăpere şi la cum ar putea povesti mai departe întâmplarea. Cui le-ar putea-o povesti mai departe. Nu se gândește nici măcar la fotografii încă prezenți, nici dacă ar putea surprinde sărutul acesta. Fiecare celulă a corpului ei este întocmai pe aceeași lungime de undă cu Antoine. Mirosul lui familiar, geamătul gutural pe care îl scoate când sărutul devine din ce în ce mai pasional.

Marianne este cea care îi întrerupe.

– Alice, *vă rog*. Asta nu este deloc o idee bună. Trebuie să plecăm.

Vorbește şoptit, dar îndeajuns de ferm ca să îi despartă.

Se îndreaptă toți trei cu pas grăbit spre ieşire. Exact când mai au puțin și ies în întunericul relativ sigur de afară, dau nas în nas cu mama lui Antoine, cu o mână pusă în şold. Nu au cum să iasă din clădire fără a trece mai întâi de ea.

– Povestea asta chiar trebuie să înceteze, nu credeți, *madame* Ainsley? Adică, *zău așa*. Chiar v-ați propus să deveniți subiectul tuturor bârfelor din Paris? Nu mai are pic de respect

față de Alice acum. Sunt foarte departe de ierarhia socială din salonul ambasadei. Ce Dumnezeului va spune *monsieur* Ainsley când va afla? Să știți că nu distrugeți doar reputația dumneavoastră. Ci și pe cea a fiului meu.

Înainte să mai poată rosti un cuvânt, Antoine sare în apărarea lui Alice.

– Nu. Povestea nu va înceta, mamă. Nu dacă Alice nu va dori asta.

– Îți dai seama ce-o să spună tatăl tău despre asta? Dă-mi voie să-ți amintesc că ești încă susținut de noi, Antoine. Avem un cuvânt de spus în ceea ce privește comportamentul tău.

– Fie că sunteți sau nu de acord, ceea ce eu și Alice decidem să facem nu este treaba voastră, mamă. N-am să schimb nimic.

Trece pe lângă ea, cu Alice și Marianne după el, ies și merg la șoferul lui Alice.

– Vă avertizez, *madame* Ainsley, asta n-o să se sfârșească bine pentru dumneavoastră. Rostește cuvintele cu o clătinare studiată a capului. Ceea ce pare distractiv acum cu siguranță că nu va mai părea așa în săptămânile ce vor urma. El nu va putea face față.

Alice nu este sigură dacă se referă la Antoine sau la Albert, dar nu e timp să mediteze la asta acum.

– Tu pleci cu mașina înapoi la ambasadă, Marianne. Eu mă îngrijesc de Alice.

– Asta doriți, Alice?

Biata Marianne, mai are puțin și izbucnește în lacrimi. Măcar unul dintre ei înțelege gravitatea celor petrecute.

Alice pare doar extrem de șocată, detașată mental de tot ce se petrece în jurul ei, Antoine preluând controlul. Ar fi trebuit să fie o seară plăcută pentru Marianne. Nu anticipase nici măcar o clipă că s-ar fi putut încheia astfel. Este îmbrâncită de mulțimile care ies acum din clădirea din spatele lor, și în lipsa oricărui alt plan, îi face semn din cap lui Marianne să plece, întrebându-se dacă va reuși să ajungă la ambasadă înaintea veștilor despre evenimentele serii. Pe urmă, ce va fi?

– Haide să luăm vaporașul și să mergem la mine, propune Antoine.

Se urcă împreună la bordul taxiului acvatic în Port des Champs-Élysées şi intră la adăpost sub acoperişul de sticlă tocmai din fund, unde doi turişti italieni au ochi doar pentru Paris.

– De unde ai ştiut că voi fi acolo, Antoine?

Sângele s-a scurs tot din obrajii lui Alice şi se simte acum puţin ameţită.

– A fost destul de simplu. Ştiam cât de disperată era mama să obţină o invitaţie. A ei a sosit foarte târziu. A fost în mod clar invitat de mâna a doua, ceea ce însemna că tu erai, desigur, invitat de prim rang. Pe tata nu l-a interesat să participe, aşa că am riscat gândind că la fel va face şi Albert. Şi mă bucur mult că am făcut-o. De ce nu mi-ai răspuns la nici unul dintre mesaje? A fost din cauza desenului? A fost prea mult, prea devreme?

El îi caută privirea, disperat să înţeleagă unde a greşit.

– El ştie despre noi.

Alice se aşteaptă ca asta să îl amuţească pe Antoine, să îi provoace oarecare remuşcări de frică. Dar are efectul contrar, îl însufleţeşte.

– Foarte bine. Dacă altceva nu, asta sigur o va potoli pe mama. Acum nu ne mai poate ameninţa că ne va da în vileag, nu-i aşa?

– Mi-a spus-o în noaptea în care m-am întors târziu de la Les Halles. Mă aştepta. M-a avertizat, Antoine, că trebuie să înceteze. Că nu va accepta să fie pus într-o postură ridicolă – şi noi tocmai ne-am sărutat în faţa unei săli pline de, câţi să fi fost, o sută de oameni? Au fost şi fotografi acolo.

– Te iubesc, Alice. Am încercat din răsputeri să nu, dar te iubesc.

Antoine încearcă să îi mai domolească panica. E limpede că nu vrea să se gândească la dezavantaje, la calea dificilă ce i-ar putea aştepta acum. Îşi îngroapă doar faţa în căldura delicată a gâtului lui Alice, buzele lui pătrunzând pe sub moliciunea hainei ei de blană, urmând delicat conturul claviculei ei. Ea nu s-a mai simţit niciodată atât de dorită.

– Scoate-ţi cerceii.

Alice îşi duce degetele la cerceii preţioşi cu perle, cei pe care i-a purtat în fiecare zi de la

nuntă încoace, simțind că scoaterea lor ar echivala cu scoaterea verighetei de pe deget – și oare chiar se gândește să facă asta?

– De ce?

– El ți i-a cumpărat, nu-i așa?

– Da.

– Nu îl vreau între noi astă-seară.

În toți anii de când se află la Paris, Alice nu a mers niciodată cu taxiul acvatic. Nu a fost niciodată nevoie. Întunericul a înghițit orașul și ea simte coconul neobișnuit, dar protector al arhitecturii ce-i înconjoară, flancând fluviul ce curge mai jos de temelia clădirilor. Câte perechi de ochi i-ar putea urmări acum? Cenușiul acoperișurilor de deasupra, contopindu-se cu cerul nopții, contururile estompându-se, noaptea căpătând caracteristicile unui basm. Trec pe sub poduri atât de dese că, preț de câteva ademenitoare clipe, sunt cufundați într-o beznă desăvârșită. De fiecare dată când se întâmplă, ea îl simte pe Antoine contopindu-se încă puțin cu ea. Îi simte nerăbdarea de-a o duce acasă în încleștarea întregului său trup, exagerată de viteza surprinzătoare a ambarcațiunii. Simbolurile faimoase ale orașului apar lângă ei, dispărând apoi la fel de repede, ca un platou de filmare într-o permanentă metamorfoză, spunând o poveste care este astă-seară doar pentru ei.

– Hai afară, propune ea.

Știe că va fi frig, dar nu vrea ca panourile de sticlă ale ambarcațiunii să altereze o experiență pe care s-ar putea să nu o mai repete niciodată. În aer se simte miros de combustibil și răzbat până la ei râsetele prietenilor care cinează împreună în multele restaurante de pe pontoanele pe lângă care trec. Cât de mult invidiază calmul fericitei lor seri.

Acum ajung la pupa vaporașului. Alice este puțin înviorată de vântul ce-i biciuie fața și de sentimentul că se îndepărtează în viteză de toate. Bărci mai mici par că-i urmăresc. Dacă pe una dintre ele o fi Albert, urmărindu-i, încercând să pună capăt acestei povești înainte de a fi cu adevărat prea târziu? Ar vrea ea, oare,

să ajungă la ei la timp? O singură privire la Antoine zâmbind, cu întreg chipul animat de speranţă şi entuziasm, este toată încurajarea de care are nevoie pentru a rămâne pe acel vaporaş. Îşi doreşte să se poată apleca peste bord ca să desprindă steagul francez ce flutură de catargul lui, amintire amară a rolului pe care ar trebui să îl joace ea la ambasadă. Dezlegat, i-ar plăcea să îl vadă zbătându-se, căzând şi scufundându-se lent în apele întunecate de sub ei. Într-acolo se îndreaptă oare şi căsnicia ei?

Acolo unde Sena face un cot lin, vaporaşul încetineşte, aliniindu-se lângă multe altele din faţa Turnului Eiffel iluminat, înălţându-se mândru peste Paris, încrezător în capacitatea lui de a impresiona. Fiecare chip de pe fiecare ambarcaţiune este îndreptat către acest cutezător simbol, privindu-i lifturile ce-i străbat lent miezul structurii metalice pecum nişte insecte mecanice ce-şi croiesc drum până în vârf rozând totul în calea lor. Antoine nu se uită la turn, el o sărută cu pasiune şi ea simte durerea şi descurajarea timpului pierdut de ultima oară când au fost împreună transformându-se în uşurare acum, că o are din nou în braţele sale.

Vaporaşul întoarce şi o ia pe acelaşi traseu înapoi, pe lângă Hôtel des Invalides, acum pe dreapta lor, şi uriaşele turnuri gemene cu ceas ale muzeului Orsay, înainte de a ancora la Quai Malaquais, unde Antoine o ia de mână şi o ajută să debarce. În zece minute, cotesc la dreapta pe îngusta rue des Beaux-Arts mărginită de galerii, Alice simţindu-se tare departe de bulevardele luxoase de pe malul drept.

– Ştiu, este tot ce urăşte mama, nu-i aşa? spune Antoine, încercând să îi citească gândurile. E parţial motivul pentru care locuiesc aici şi nu în mausoleul confortabil unde vor ei, în nordul râului.

– Chiar ar dezgusta-o? Pare ciudat pentru *madame* du Parcq să se înfurie pe aşa ceva.

– Da. Locul colcăie de actori, scriitori, cântăreţi, muzicieni, poeţi. Genul de oameni pe care i-ar considera frivoli. Acolo unde ceilalţi

văd creativitate și diversitate, ea adulmecă desfrâu și procrastinare. Nu va înțelege niciodată o lume care lucrează la o masă dintr-o cafenea pe timpul zilei și într-un beci obscur unde se cântă jazz pe timpul nopții. Aceasta nu este lumea ei, Alice. Este a mea. Nu m-a vizitat nici măcar o dată aici, preferând să se bazeze pe ce-i povestesc prietenele ei la fel de prost informate, în loc să vadă cu ochii ei cum stau lucrurile.

– Iar tu n-ai să te întorci niciodată?

– Nu. Locuiesc în umbra școlii de artă dintr-un motiv. Continuându-și drumul pe străduța pietruită liniștită, el arată cu mâna înapoi peste umăr către frumoasa clădire din spatele lor, ștenderele negre din fața ei abia văzându-se de atâtea biciclete ale studenților parcate acolo. Poate că într-o zi am să ajung acolo, presupunând că nu-mi vor tăia ai mei alocația mai întâi.

Cotesc pe o alee mică acoperită care dă într-o curte dosnică aflată la capătul ei, complet înconjurată de clădiri de locuințe înalte de câteva etaje. Ea observă cum toate ferestrele apartamentelor de la parter au gratii, iar micuța grădină cu portiță de pe stânga, înconjurată de un gard negru, este năpădită de buruieni. În grădină vede o mică masă metalică, de numai două persoane, și două scaune ruginite pe care nu ar avea nimeni curaj să se așeze. E greu să deslușești ceva în întuneric. Becurile arse ale stâlpilor de iluminat nu au mai fost înlocuite și sunt tufe neglijate ce cresc încâlcite la întâmplare. Cineva și-a făcut munca să pună niște ghivece cu flori ici și colo, pe care însă le-a abandonat după aceea, conținutul lor acum greu de precizat fiind lăsat să se usuce și să moară.

– Urmează-mă.

Antoine descuie portița grădinii. O ia și o duce înăuntru, urcă două etaje și ajung într-o încăpere mare ce pare să fie tot spațiul lui de locuit. Lipit de unul dintre pereți este un pat mare jos, rămas nefăcut de noaptea trecută, așternuturile albe și păturile date la o parte și lăsate așa. Un fotoliu vechi ponosit, cu stofa

zdrențuită în jurul picioarelor, este așezat lângă fereastra ce dă înspre curtea de jos. Podeaua de lemn nu este acoperită cu nimic și Alice simte frigul strecurându-se prin crăpăturile largi dintre scândurile expuse. Rafturi de cărți arhipline ocupă un întreg perete, de-o parte și de cealaltă a unui șemineu doldora de cenușă veche. Un alt perete este acoperit de desenele lui Antoine, în general oameni cu îndeletnicirile lor cotidiene, și de reproduceri evidente pe care le recunoaște cu surprindere din albumele de artă de la ambasadă ca fiind Rodin, Renoir și Moreau, neînrămate și neglijent lipite direct peste văruială. În rest, un mic pupitru așezat între cele două ferestre, un dulap din lemn și o noptieră ticsită cu vrafuri de cărți alături de o sticlă de vin roșu pe jumătate goală de o parte a patului. Aceasta este toată mobila pe care s-ar părea că o deține Antoine. O altă ușă dă în ceea ce ea presupune că trebuie să fie sala de baie.

– Unde gătești? întreabă ea.

– E o bucătărie comună la capătul culoarului, dar eu o folosesc rareori. Când mă sinchisesc să mănânc, ies în oraș.

Antoine pregătește focul, aruncând în vatră câteva lemne rămase. Alice nu este pregătită încă să își scoată haina.

Apartamentul nu este tocmai murdar, dar este lipsit de iubire. Ea este obișnuită cu lucrurile practice și eficiente, intercalate cu maximul de calitate care se poate cumpăra. Această perspectivă asupra vieții lui Antoine o face să se simtă puțin stânjenită, evidențiind brutal diferența dintre ei. Știe atât de puține despre el, dincolo de cât de dorită o face să se simtă.

Patul pare prea jos ca te poți așeza pe el. Prea arogant, poate? Fotoliul ar presupune aproape să se întindă. Așa că rămâne în picioare, simțindu-se indecisă și nesigură de ea, brusc conștientă de rochia pe care o poartă, de cum valorează neîndoios mai mult decât tot conținutul acestui apartament.

– Un pahar de vin?

Antoine ia sticla de pe noptieră și două pahare despre care ea nu este sigură că sunt curate de pe pervazul ferestrei de lângă pupitru. Ea încuviințează din cap. Apoi el se oprește chiar în fața ei, întinzându-i paharul, și ea simte dogoarea focului din șemineu și pe chipul lui vede din nou acea stăruință. Nu este asta întocmai ceea ce și-a dorit? Să fie scoasă din lumea ei?

– Vreau să te dezbrac.

Alice simte cum inima i-o ia razna, toate fibrele nervoase i se înfioară de-a lungul picioarelor și duce instinctiv paharul la gură, fără să spună nimic.

El o lasă să ia două înghițituri mari de vin roșu, apoi îi ia paharul din mână și le pune pe amândouă pe polița șemineului. Pe urmă îi dă jos haina de blană de pe umeri și o lasă să cadă pe podea. O răsucește cu fața la șemineu, cu spatele la el, însă trupurile lor sunt atât de apropiate, aproape lipite. El îi atinge cu vârfurile degetelor pielea fină, peste claviculă, apoi pe sub corsaj. Dezleagă funda albastră rigidă fixată în jurul taliei și Alice simte rochia dezlipindu-se ușor de piele. Cunoaște numărul nasturilor și al găicilor de la spatele acestei rochii și cât de departe va trebui să ajungă el înainte să îi alunece de pe trup. Știe cât de goală este pe dedesubt, doar un chilot de mătase roșie, tivit cu satin fin, cu talie joasă, până sub oasele șoldurilor, și escarpenii Dior. Nimic altceva. Cu fiecare expertă descheiere a degetelor lui, ea își lasă capul mai pe spate, înspre el, un sentiment de total abandon și de capitulare străbătându-i tot corpul. Când rochia cade, pășește peste ea și își ridică brațele deasupra capului, le îndoaie la spate și îl cuprinde pe după gât, îi simte degetele coborându-i pe interiorul brațelor, pe conturul ambilor sâni, înainte să se oprească pe talie și s-o întoarcă apoi cu fața la el.

– Dumnezeule! Ești atât de frumoasă! Desenul meu este o insultă.

Și pare că fiecare atingere, fiecare sărut de aici încolo au menirea să repare această greșeală. Ea îi simte dorința nețărmurită de-a o

satisface. Simte cât de important este. După ce o întinde ușor pe haina de blană de pe podea, nici un milimetru al trupului ei nu mai rămâne neexplorat. Și fiecare secundă în care el se conectează la ea spulberă orice îndoială pe care ea a avut-o vreodată. Lui Alice nu-i pasă ce-i face Antoine sau care ar putea fi consecințele, nu l-ar putea opri acum nici dacă ar vrea. Este pierdută.

CAPITOLUL 15

Lucille

Paris
Joi

Mi-am dat seama când mă întorceam de la Bettina seara trecută unde mai văzusem caruselul din Jardin du Luxembourg. Este o imagine care a însoțit mii de povești de noapte bună din casa bunicii mele. Primul și ultimul lucru pe care îl vedeam, copil fiind, când lua cartea de povești de pe noptieră și o punea la loc acolo douăzeci de minute mai târziu, când îmi simțeam pleoapele grele închizându-se peste ochi. Cartea poștală îndoită și învechită, cu imaginea ei lucioasă dezlipindu-se de pe suportul de hârtie groasă, pe care ea o folosea ca semn de carte. Era mereu aceeași, indiferent de cartea pe care mi-o citea. A păstrat-o de când mă știu. Pun pariu că dacă mă apuc să caut prin teancul de cărți de pe taburetul de acasă, de lângă șemineu, am s-o găsesc pe undeva. După toți acești ani.

Am sentimentul că ar cam fi cazul să stăm de vorbă. Vreau să o aud confirmându-mi ceea ce știu deja. Că ea este femeia din fotografia de la Bettina. Că a trăit această cu totul altă viață dincolo de tot ce am crezut că știu despre ea – o viață de care nici măcar nu sunt sigură că știe însăși propria-i fiică.

Stau întinsă în splendoare, acut conștientă de faptul că timpul în această superbă suită se apropie de sfârșit, cu o listă lungă și foarte respingătoare de lucruri care îmi bântuie gândurile. Lucruri pe care trebuie să le fac. Fiecare dintre ele amplificându-mi starea de anxietate mai mult decât precedentul. Numărul unu: să sun la recepția acestui hotel și să aflu la cât Dumnezeului s-o ridica factura cazării

mele. Asta este un gând de-a dreptul terifiant. Știu că bunica ar trebui să plătească această călătorie, dar există limite pentru generozitatea oricui și nu sunt sigură că s-a așteptat să rămân aici atât sau să cheltuiesc atât de mult. Numărul doi: să mă întorc acasă la mama și să încerc să stârpesc rădăcinile adânci ale traumei ce are loc acolo, o misiune pentru care sunt jalnic de prost pregătită. Numărul trei: să fac față muzicii de la serviciu – presupunând că mai am un serviciu. Numărul patru: să îmi iau rămas-bun de la Léon. Asta este lucrul pe care vreau cel mai puțin să îl fac. Numărul cinci: să mă despart de Billy. E timpul să admitem cu voce tare că s-a terminat. A fost vreodată ceva cu adevărat? În sensul cu adevărat romantic, solidar, iubitor, am avut vreodată o relație? Nu prea cred. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că el locuiește în apartamentul meu, convins că are o iubită, consumându-mi cerealele pentru micul dejun, în timp ce eu mă aflu aici, și posibil – deși puțin probabil – pregătindu-se pentru întoarcerea mea acasă. Așa că da, indiferent de ce se întâmplă cu Léon – și speranțele mele sunt mici, având în vedere că trăim în țări diferite – trebuie s-o termin cu Billy. Orice altceva ar fi nedrept. Nu mă mai pot preface că ceea ce avem este suficient. Nu și după ce am simțit cum poate fi – cum *ar trebui* să fie. Nu mă pot întoarce la realitatea diluată cu care mă convingeam înainte că eram fericită. Simplul gând este suficient de deprimant.

Și presupun că acesta este cel mai surprinzător cadou pe care mi l-a făcut Parisul. Nimic nu poate concura cu povestea bunicii în ceea ce privește dramatismul și intriga, de asta sunt sigură. Dar îmi dau seama acum de felul în care m-am lăsat purtată în derivă. Într-o slujbă pe care nu o doresc. Printr-o relație care nu mă face să simt *nimic*. Una blazată, când ar trebui să fie explozivă. Rotindu-mă în cercuri fără să fac valuri în relația cu propria-mi mamă, fără să am măcar o dată curajul să îi spun cum mă face să mă simt. Chiar și cu bunica. Toate acele ore petrecute în fața focului, cu ea jucând șah și vorbind, fără să fi reușit

vreodată să o cunosc cu adevărat, nu în întregime. Toate lucrurile despre care *am fi putut* vorbi, pe care le-am fi putut împărtăși. Toate poveștile pe care mi le-ar fi putut spune, care m-ar fi putut inspira. Și acum ne-a mai rămas atât de puțin timp împreună.

Așa că mâine plec acasă, împachetez cu grijă toate aceste rochii și i le duc înapoi femeii căreia îi aparțin și voi da piept cu toate celelalte. Ce săptămână o să am! Véronique s-a oferit să mă însoțească, așa că vom vizita împreună arhivele Victoria & Albert, nu mă pot gândi la un final mai potrivit decât cu ea ajutându-mă să pun la locul ei ultima piesă a acestui puzzle. Rochia numărul șapte, Mexico, a fost purtată în *grădină*, indicație destul de vagă pentru a reuși o localizare, așa că vom încheia cu rochia numărul opt, posibila rochie de mireasă. Pe urmă mă pot așeza cu bunica, s-o ascult depănând toată povestea, știind că am dus la îndeplinire ceea ce m-a rugat să fac.

Dar mai întâi trebuie să o aud spunând-o. Trebuie să o aud spunând că ea este femeia care a avut toate aceste rochii, că aceasta este marea *ei* poveste de dragoste. Vreau să îmi spună că am dreptate, ea este A, că nu am înțeles cumva greșit totul – și cum s-a încheiat. Iau telefonul de pe noptieră și formez numărul ei.

Vocea îi sună foarte încordată când răspunde.

– Eu sunt bunico, ești bine? Ai dormit bine?

– Nu prea, scumpo. Sunt cam împrăștiată în dimineața asta. Sunt încă în pat.

– E în regulă, este abia ora opt aici. Natasha o să vină curând, așa că stai acolo până vine să te ajute. Mă enervează foarte tare că nu sunt cu ea. Mi se pare că ar avea nevoie de o îmbrățișare. Aud vulnerabilitatea și singurătatea din vocea ei, lipsa de vlagă. De ce nu-și folosește mama timpul într-un mod mai util decât să-și plângă singură de milă? Îmi dau seama că bunica nu va mai sări niciodată din pat, gata să ia ziua în piept cu toată energia. Încerc să nu mă gândesc la cât de speriată trebuie să se simtă ea la gândul ăsta în dimineți ca aceasta.

– Spune-mi ce noutăți ai, Lucille. Cum merge treaba?

Entuziasmul ei obișnuit lipsește cu desăvârșire astăzi. Poate că simte că marea mea aventură, și implicit a ei, se apropie de sfârșit.

– Am reușit, bunico. M-am luat după notițe, până când am deslușit toată povestea. Am vizitat locurile din Paris vizitate de A&A. Am călcat pe urmele lor. Am călcat pe urmele *tale*, bunico.

Urmează o prelungă tăcere pe care nu o umplu. Îi las timp, ascultând cum respirația ei încearcă să nu se transforme într-un suspin, simțind fiorul care îmi umple ochii de lacrimi. Mi-o imaginez ducându-și mâna la gură.

– Este în regulă, bunico. Tot îmi doresc să văd rochia păstrată la V&A. A fost cel mai greu de găsit pentru că nu au existat aproape deloc informații despre ea pe cartonaș. Este cea realizată din acel material special, Toile de Jouy. Vin acasă mâine să o văd.

– Cum ai ajuns, până la urmă, la mine?

Bunica îmi oferă confirmarea pe care o caut.

– Seara petrecută la Musée de l'Orangerie, expoziția Monet, când ai purtat Debussy.

– Oh, seara aceea! Decăderea și înălțarea mea în atâtea feluri.

Oftează, și eu simt toată emoția-i înăbușită revărsându-se.

– Până atunci, nu bănuisem deloc, bunico. Dar am găsit o fotografie cu tine făcută chiar în seara aceea.

– M-am temut întotdeauna că așa va fi. Atâția oameni. Atâtea aparate de fotografiat în acțiune. Nu aveam cum să scap vreodată teafără. Dar a meritat. Am multe regrete profunde, foarte profunde, Lucille, dar noaptea aceea nu este printre ele.

– Ce înseamnă A&A, bunico? Este detaliul pe care încă nu îl înțeleg.

Din nou, tăcere. Nu o grăbesc.

– Alice.

– Da... și...

– Alice și... Antoine.

Îi aud micile suspine discrete, controlate și, mai mult decât orice, vreau să fiu lângă ea, s-o

ţin de mână şi să-i spun că indiferent ce s-a întâmplat, este în regulă. O iubesc la fel de mult ca întotdeauna.

– Nu cred că am rostit acest nume cu voce tare de când am părăsit Parisul acum mulţi ani.

– Îmi pare atât de rău că eşti tristă, bunico. Fac tot posibilul să o liniştesc. Dar poate că acum ai putea pune punct? A fost de folos ce am făcut, bunico? Vei simţi, când îţi voi aduce toate rochiile acasă, că ai un final pentru povestea ta?

Eu sper asta din tot sufletul, spre binele ei.

– Oh, este doar începutul, scumpo.

S-a oprit din plâns şi în voce i-a revenit voinţa.

– Ce vrei să spui? Nu se poate să fie mai mult de atât, nu?

– Nu a fost niciodată vorba cu adevărat despre rochii, sunt sigură că ştii asta în adâncul sufletului tău, Lucille. Este cu mult mai mult de atât. Doar mult iubitul meu Edward, bunicul tău Teddy, ştia toată povestea şi a luat fiecare cuvinţel cu el în mormânt. Cel mai bun om din câţi au trăit vreodată.

– Nu înţeleg. Ce altceva mai poate fi?

– Important este ceea ce s-a creat cu ajutorul rochiilor, ceea ce contează cu adevărat este secretul şi mai mare pe care îl ascund ele. Motivul pentru care a trebuit să îmi schimb numele. Asta vreau eu să afli tu.

În timp ce vorbeşte, îi aud zâmbetul din glas când îmi împărtăşeşte această revelaţie, ca şi cum ar trebui să fie orbitor de evident, ca şi cum m-aş afla la doar câteva secunde de el şi totul are, în sfârşit, o logică perfectă.

Am crezut că terminasem, că rezolvasem totul. Că îmi îndeplinisem misiunea şi că ea va fi mulţumită de mine. Abia aşteptam să îi văd zâmbetul de pe chip când aveam să o vizitez şi să îi duc rochiile peste câteva zile. Acum am sentimentul că nu am realizat nimic. Că m-am întors de unde am plecat. Mă simt ca o proastă, ca şi cum aş fi ratat complet ideea.

– Nu-mi poţi spune? Aş putea veni la tine direct de la V&A şi mi-ai putea spune tu tot ce lipseşte. Nu pot auzi povestea cu cuvintele tale?

De ce trebuie să o întindem pe mai multe zile, cu şi mai multe piste false, şi mai multe drumuri înfundate?

Ea ştie exact cum se termină. Nu ar fi mai bine să mi-o spună pur şi simplu acum?

Vocea bunicii este foarte calmă şi calculată apoi.

– Nu am vorbit despre toate astea de mai bine de şaizeci de ani, Lucille. Nu pot. Am pus totul sub cheie acum mult timp. Te rog, nu-mi cere să o fac acum. Mi-ar frânge inima. Îmi este mai uşor aşa şi ştiu că nu am nici un drept s-o cer, dar ţi-o cer oricum. Te rog să duci povestea până la capăt. Încheie tu povestea pentru mine.

Am de ales? Nu. Nu mă pot retrage acum. Mai ales că mi-a spus foarte clar că nu există un final până nu ajung eu la el.

– Ultima rochie de la V&A te va ajuta. Studiaz-o cu atenţie, Lucille, este diferită. Tot ce trebuie să ştii vei găsi în acea rochie.

– Bine, bunico. Am s-o fac pentru tine, desigur că am s-o fac. Acum, încearcă să mai dormi puţin până vine Natasha, bine?

– Bine, draga mea. Haide că vorbim din nou curând.

A închis, iar eu sunt total pierdută, simţind pentru prima oară în viaţa mea că legătura pe care o am cu bunica, persoana pe care o iubesc atât de mult de atâta vreme, s-a rupt, s-a destrămat. Am cunoscut-o vreodată? Sunt pe cale să mă cufund într-o criză masivă de autocompătimire, când observ că în tot timpul cât am vorbit la telefon, am primit un mesaj de la Léon. „Pot să trec pe la tine? E ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun."

Aranjez să mă întâlnesc cu el în holul hotelului într-o oră. Trebuie să-mi pun ordine în minte şi să mă gândesc ce am să le spun lui Billy şi tuturor celorlalţi când voi ajunge acasă. Cu Léon în camera mea, am impresia că aş căuta-o cu lumânarea. Amintirea sărutului lui este vie încă pe buzele mele. Nu îmi trebuie alte tentaţii, nu când mă simt atât de vulnerabilă psihic. Pe urmă o sun pe Véronique şi mă asigur că a rămas valabilă întâlnirea noastră de la Gare du Nord de mâine după-amiază, ca să

prindem Eurostarul de ora 17 către Londra. Ea şi-a rezervat o cameră pentru câteva nopţi într-un hotel din apropiere. Vom vedea rochia împreună şi ea va avea câteva zile la dispoziţie să se vadă cu vechii prieteni din Londra înainte să se întoarcă la Paris.

– Da, totul este deja pus la punct, confirmă Véronique. Am biletele pentru Eurostar şi toate documentele. Tu trebuie să nu uiţi de paşaport şi de toate celelalte rochii. Să nu laşi nimic în urmă!

– Bine, mersi de sfat, aşa am să fac!

– Şi încă ceva, Lucille. Am mai găsit o scrisoare.

Face o pauză, ca şi cum ar fi ceva important.

– În regulă, dar am crezut că sunt o mulţime de scrisori! Asta este importantă?

– Da, sunt o mulţime scrise de bunica ta pentru mama mea, însă aceasta este diferită.

– Cum?

– Îi este adresată lui Alice. Scrisul este diferit, în mod cert nu e al mamei mele. S-o deschidem?

Îmi dau seama după nerăbdarea din glasul ei că vrea să o facă.

– Nu. Nu ar trebui, Véronique. Bunica mi-a spus azi-dimineaţă că Alice este numele pe care ea l-a folosit înainte să se mute de la Paris înapoi la Londra, când şi l-a schimbat în Sylvie.

Urmează o foarte lungă pauză înainte ca ea să vorbească, în sfârşit.

– Dumnezeule, în regulă, păi, asta ar putea schimba totul.

– Nu şi dacă reuşim să aflăm de ce a trebuit să-şi schimbe numele, conversaţia noastră nu a ajuns atât de departe. Urăsc că par atât de defetistă. Ştiu că Véronique este la fel de legată de această poveste ca şi mine şi că doreşte cu multă disperare să mă ajute să ajung la capătul ei. Dar nu am ce să fac după conversaţia telefonică avută cu bunica. Cred că indiferent ce scrie în acea scrisoare, indiferent cine a scris-o, ea trebuie să o citească prima, tu nu? Are vreun timbru? Este datată?

– Da, 13 februarie 1956. Presupun că cine a trimis-o trebuie să fi sperat că *maman* i-o va da

bunicii tale. Mă întreb de ce nu i-o fi dat-o niciodată? De asemenea, îmi dau seama după plic că este ceva în el, ceva mic și tare. În orice caz, indiferent ce scrie în scrisoarea asta, așteaptă de multă vreme să fie citită.

– În regulă, te rog să o pui undeva bine. Ne vedem la gară.

Ies din lift în holul hotelului și mă îndrept către recepție. Dacă tot sunt aici, să arunc o privire și peste factura de cazare, ca să scap de unul dintre oribilele lucruri de făcut. Creatura imaculată de la recepție imprimă factura și mi se prezintă confirmarea detaliată a fiecărui lux de care m-am bucurat de când am ajuns aici, acum șapte zile. Patru sute de euro servicii de spălătorie! Nu am ajuns să îmi cumpăr acel „ceva șic" de care mi-a spus mama. Și chiar am mâncat șapte *Croque Monsieurs* în tot acest timp? Așa s-ar părea.

Pe măsură ce parcurg lista de servicii, observ că una dintre poziții a fost achitată. Noaptea în care eu, Véronique și Léon am stat turcește pe podea în suita mea, am băut tot vinul ăla și am mâncat cei mai buni burgeri din Paris are înregistrată o plată cu cardul. Contravaloarea a fost acoperită de Mr Manivet. Léon. Probabil că a achitat factura în seara aceea, înainte să iasă din hotel. Uau! Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să treacă pe lângă recepție fără să mai dea doi bani. Dar nu a făcut-o. Nu a făcut doar un gest cuvenit, a făcut un gest total neașteptat, iar eu îl iubesc pentru asta. Comparația este dură, însă m-a invitat Billy vreodată la cină? Sincer, nu-mi amintesc așa ceva.

Mă prefac că studiez încă factura, gândindu-mă panicată la opțiunile de plată. Ca să fie totul și mai rău de atât, a apărut un bărbat mai în vârstă într-un costum impecabil, care începe să vorbească în șoaptă cu colega lui în timp ce îmi verifică fișa din computer. E limpede *ca lumina zilei* că sunt convinși că nu am cum să achit această factură. Au dreptate. Aș putea-o ruga pe mama să o achite, dar știu că va folosi asta drept avantaj pentru a obține o favoare sau zece înainte să-i pot înapoia banii. Sau, pot spera că

nu îmi va fi respins cardul bancar pe care îl folosesc numai și numai în extremă urgență. Asta trebuie să fie. Dau cardul și urmăresc cum rămâne pe recepție, ignorat.

– Nu aveți nimic de achitat, *mademoiselle*, spune bărbatul în costum care arată mult mai puțin intimidant acum că zâmbește.

Primul meu gând este să îi mulțumesc și să o șterg de acolo înainte să își dea seama că au făcut o greșeală, dar nenorocita mea de conștiință are alte idei.

– Primele două nopți sunt acoperite, știu, dar trebuie să reglez restul. Nu pot s-o las pe bunica să achite tot. Sincer, nu aș vrea să vadă nici măcar factura de la spălătorie.

– Nu, nu. *Totul* este acoperit. Scuze, *mademoiselle*, am crezut că vi s-a spus deja. Avem un număr foarte mic de VIP-uri pe viață asociate cu hotelul, iar rezervarea dumneavoastră a fost făcută de unul dintre ele. Prin urmare, nimic de achitat! O spune cu o mișcare triumfătoare a mâinii. Cum eu rămân locului, pentru că aștept să îi cadă fisa și să se prindă că de fapt este vorba de persoana din camera alăturată, și nu de mine, el adaugă: Vă asigur, *mademoiselle*, conducerea hotelului verifică aceste detalii *foarte* minuțios. Decizia este în întregime a lor. Nu este nici o greșeală. Rezervarea a fost făcută de bunica dumneavoastră, corect?

– Da, dar...

Privesc peste umăr și scanez tot holul hotelului. Léon s-a așezat, părând complet în largul lui, savurând un cappuccino și niște prăjiturele din acelea spectaculoase pe care mi le-a recomandat și mie. Încă ceva din Paris de care îmi va fi dor. Nu vreau să îl fac să aștepte, dar ceva nu e în regulă. Cât timp va trebui să stau aici înainte ca oamenii ăștia să priceapă asta? Coada din spatele meu e cam lungă, așa că insist să îmi ia detaliile cardului bancar – pentru momentul în care gafa va deveni evidentă, ceea ce cu siguranță se va întâmpla – și mă duc la Léon.

– Ți-am păstrat și ție una, mă ademenește el când mă apropii de masa lui.

– Sunt onorată. Ocolesc scaunul din fața lui și mă așez lângă el și nu mă pot abține, este un gest al dracului de demodat, dar îl sărut pe obraz. Mulțumesc pentru cină.

– Îți fac cinste cu o cină?

Pare entuziasmat de idee.

– Nu în seara asta. Și posibil nici în altă seară, îmi dau eu seama cu un oftat mâhnit. Acum două seri? Burger și vin. Tocmai am verificat factura și am văzut că ai achitat-o. A fost un gest incredibil de generos, mulțumesc.

El respinge cuvintele cu o mișcare a mâinii.

– O nimica toată, nici nu are rost să vorbim despre asta. Și acum ce facem? Care este programul zilei?

– În general îmi fac bagajele. Mâine plec acasă. Sunt sincer tristă că trebuie să mă despart de el – dar sunt lucruri pe care trebuie să le rezolv, așa că încerc să mă concentrez la asta. Și la cum nu ar fi trebuit să mă confrunt cu nici unul dintre ele dacă bunica nu m-ar fi trimis aici în primul rând. Dar în mesaj mi-ai scris că vrei să îmi spui ceva?

Chipul i se umbrește și eu îmi doresc brusc să nu-i fi amintit.

– Oh, da.

Simt că urmează ceva nasol. Mă gândesc să-i spun s-o lase moartă, orice ar fi, poate rămâne un secret, poate ar fi mai bine să nu aflu. Dar e prea târziu.

– Acum câteva zile, m-ai întrebat dacă am o iubită – și ar fi trebuit să fiu sincer cu tine.

Oh, nu, te rog, nu vreau să se termine totul în modul predictibil anticipat de mine. Nu vreau să fie acesta post-scriptumul poveștii mele de la Paris. Ar strica totul. Știu că doar ne-am sărutat, o dată, și că n-o să ne punem pirostriile, dar a fost o apropiere pe care am simțit-o amândoi. Nu suport gândul că m-a ținut de mână în taxi și că pe urmă i-a scris înnebunit altei femei, explicându-i de ce va veni târziu acasă. Nu, Léon, te rog.

– O cheamă Annie. Tot englezoaică și ea.

Simt nodul din gât crescând și preț de o clipă am impresia că voi fi cea mai mare fraieră cu putință. Am să plâng.

– Ea este de asemenea motivul pentru care am încercat să mă țin la distanță de femei pentru o vreme. Dar a fost mult mai greu cu tine.

Privirea lui o caută pe a mea, încercând să îmi citească gândurile.

– Nu pricep.

Nu vreau să spun și altceva pentru că lacrimile amenință să șiroiască, trebuie să clipesc ca apucata ca să le împiedic.

– Am fost împreună doi ani. Ea studia aici, la Sorbona, când un bun prieten de-ai mei ne-a făcut cunoștință. A fost o chimie instantanee între noi, iar după vreo lună ne-am mutat împreună. Nu credeam că ne va despărți ceva vreodată. Pe urmă, acum vreo șase luni, am venit acasă mai devreme de la muncă într-o după-amiază și am prins-o în pat cu același prieten care ne făcuse cunoștință. Am rămas încremenit ca un idiot, holbându-mă la ei. Nu-mi venea să cred ce vedeam. S-a dovedit că cei doi începuseră să se vadă încă de la bun început. În tot acel timp, eu nu mi-am dat seama niciodată. Așa că am pierdut peste noapte ceea ce am crezut a fi sufletul meu pereche și un bun prieten.

– La naiba! Îmi pare tare rău.

E greu de crezut că cineva i-ar face așa ceva lui Léon. Cum ar putea o femeie să fie centrul universului unui bărbat și să aprecieze asta atât de puțin încât să facă așa ceva?

– Ei bine, a durat ceva, dar am trecut peste. Primele câteva luni nu au fost deloc amuzante, dar am câțiva prieteni minunați, prieteni adevărați, care m-au scos din impas. Decepția m-a afectat cel mai tare. Când mi-am dat seama de toate tertipurile pe care le-a folosit făcând asta, ei bine, am simțit că mor. Îmi pare rău că nu ți-am spus când m-ai întrebat, dar nu am vrut să crezi că mi-am făcut un obicei din a colecționa englezoaice.

Mă întreb dacă se gândește și el la ce mă gândesc eu. Undeva la etajul hotelului există o frumoasă suită, una pentru care, din câte se pare, nici măcar nu trebuie să plătesc. Un minibar cu o sticlă de șampanie nedeschisă în

el. Am putea, dacă am vrea, să urcăm acolo acum și să ne petrecem următoarele șase ore, sau cam așa ceva, făcând ceea ce eu mi-am tot imaginat că vom face de când am venit aici, fără să trebuiască să ne simțim stânjeniți, pentru că el pur și simplu nu este așa – și s-ar putea să nu fiu nici eu acum. Sper că la asta se gândește și el. Sper că se gândește la mine astfel. Deși faptul că nu o sugerează ar putea fi un lucru foarte bun. Să creadă, oare, că merit mai mult decât o partidă de sex stângace înainte ca el s-o șteargă la muncă și eu să îmi reiau pregătirile de întoarcere acasă?

– Mă bucur că am elucidat misterul înainte să trebuiască să pleci. Ai vorbit cu bunica ta?

– Am vorbit. Și, de fapt, nu, nu am vorbit. Îi văd expresia confuză, așa că îl lămuresc. Mi-a spus-o fără ocolișuri. Nu despre rochii este vorba. Nu a fost niciodată vorba de recuperarea rochiilor. Mai există un secret mare de tot și adânc. Se pare că totul va fi elucidat după vizita la V&A.

– Mi-ar plăcea să pot veni și eu cu tine.

Mă ia de mână pe sub masă.

– Și mie.

Suita este tot acolo.

– Mă suni să-mi spui cum s-a terminat totul? Vorbesc serios, Lucille, chiar vreau să știu.

– Nu. Am să-ți spun. Față în față. Nu vreau să fie asta ultima oară când te văd.

Gata, am spus-o.

– Păi, atunci nu va fi. Despărțirile sunt oribile, așa că eu am să plec acum. Dar a fost cu adevărat minunat că te-am cunoscut, adorabilă Lucille. Îți mulțumesc că mi-ai permis să îți arăt Parisul. Pune niște euro pe masă, își strânge lucrurile și se ridică în picioare. Te rog să te ții de promisiune. Întoarce-te să mă vezi, bine?

– Așa voi face.

Pe urmă îl sărut și nu-mi pasă câtuși de puțin că ne aflăm în mijlocul unui hol de hotel aglomerat. Nici măcar nu-mi pasă că dinții ni se ciocnesc puțin și că buzele nu ne sunt aliniate tocmai așa cum ar trebui să fie. Nu este un sărut perfect, dar este sărutul nostru și mie

mi se pare că este mai bun decât oricare dintre cele ale manechinelor prezente în chiar acest hol în prima mea noapte aici.

Sărutul nostru este sincer.

CAPITOLUL 16

Alice

Paris
Mexico

Lumina zilei se strecoară prin perdelele subțiri, parțial trase, de la fereastră înainte s-o ia, în sfârșit, somnul. Complet stoarsă de vlagă de Antoine și de inevitabilul adevăr că a trecut de punctul în care să mai poată da înapoi, Alice nu mai poate rezista ostenelii. Pe măsură ce lasă tot mai departe lumea tangibilă din jurul ei – cea în care rochia și blana ei sunt tot căzute grămadă pe podea, iar lumânările de-o parte și de cealaltă a șemineului au ars aproape integral – și se adâncește tot mai mult într-o detașare onirică de realitate, se întreabă când va apărea momentul de angoasă. Când se va trezi? Când îl va vedea pe Albert? Va apărea de fel? Greu de imaginat, când trupul îi este fierbinte încă de la trupul lui Antoine.

Ochii i se simt de parcă abia s-ar fi închis, obrazul abia s-ar fi lipit de siguranța pieptului musculos al lui Antoine, când tresare auzind un bubuit puternic în ușa de jos, care duce direct la apartament. Nu se poate mișca și ignoră fericită totul. Nu și Antoine.

– Cine-i acolo? Nu e nici măcar opt încă!

Bubuitul continuă. Antoine se ridică din pat gol, trage în lături perdelele și se uită jos în curte. Nu spune nimic, dar privește câteva clipe, de parcă ar vrea să fie sigur de ceea ce vede. Apoi Alice îl vede clătinând din cap și întorcându-se încet cu fața la ea.

– Nu pot să cred. A trimis pe cineva după tine.

– Poftim?

Alice își forțează trupul vlăguit să se ridice, înfășurându-l strâns într-unul dintre cearșafuri

și de duce la fereastră. Antoine întinde un braț, protejând-o să nu fie văzută, dar ea este destul de aproape ca să îl recunoască pe bărbatul care o așteaptă jos. Patrice.

– Cum de-a putut?

Ochii i se umplu imediat de lacrimi. Este mult prea obosită ca să gândească limpede, dar știe că aceasta este o mișcare crudă și deliberată a lui Albert. Să trimită un membru apropiat al personalului, unul cu care trebuie să dea ochii în fiecare zi a săptămânii.

– Nu trebuie să pleci. Aș putea foarte bine să cobor și să-i spun că a venit de pomană.

– Și pe urmă? Să vină Albert în persoană?

Simte cum o cuprinde panica și începe să-i palpite inima.

– Nu ar îndrăzni.

„Nu s-ar sinchisi", își spune ea.

– Sau mai rău. O trimite pe mama ta.

Alice vede că această variantă are un impact mult mai mare asupra chipului lui Antoine, care se schimonosește și se scârbește la simplul gând.

– Crezi?

– Da, cred că ar face-o, iar ea ar folosi imediat ocazia pentru a i se vârî pe sub piele. Pe el l-ar amuza și cum altfel crezi că a aflat unde sunt în dimineața asta?

Antoine își pune o mână în șold și pe cealaltă și-o duce la frunte, încercând să găsească o soluție. Nici unul dintre ei nu este îndeajuns de bine pregătit în dimineața asta să găsească cea mai nimerită reacție.

– Te ajut să te îmbraci.

De-ar avea altceva de îmbrăcat în dimineața asta. Gândul întoarcerii la ambasadă în rochia de seara trecută, încărcată de amintirea tuturor celor petrecute, este o adevărată tortură.

– Nu. Du-te mai bine jos și spune-i că vin în zece minute.

Fără tragere de inimă, Antoine își pune pe el un halat de casă și dispare jos, în vreme ce Alice intră în baie să se învioreze. Își stropește fața cu apă rece, pe urmă își aranjează cu degetele umede părul după urechi. Încearcă să îndepărteze cu un prosop umezit semnele cele

mai evidente ale fardului întins noaptea trecută și se dă cu niște colonie de la Antoine, nu are timp de o baie, și oricum, nu pare să existe vreo cadă. A reușit să încheie doar câțiva dintre nasturii de la spatele rochiei, dar e destul cât să o țină sus, iar blana va acoperi restul.

– Când am să te revăd?

Antoine ține ușa dormitorului deschisă pentru ea.

– Curând, sper. Am să găsesc o soluție.

Nu vrea decât să se prăbușească pe patul din spatele ei, să-l tragă pe Antoine lângă ea.

– Te iubesc. Te rog, nu mă lăsa să aștept prea mult.

Se sărută, dar e un sărut mai tensionat de data asta, toată pasiunea dezlănțuită de noaptea trecută părăsindu-i acum, înlocuită de perspectiva consecințelor. Alice este conștientă că în aproximativ douăzeci de minute va da ochii cu Albert din nou și nu este nici adecvat îmbrăcată, nici nu își simte mintea destul de brici pentru a da cărțile pe față. Pășește în lumina solară a dimineții care o dezmeticește și întâlnește zâmbetul încurajator al lui Patrice. Ceva din zâmbetul lui îi sugerează că, deși nu este neapărat de partea ei, înțelege măcar maliţiozitatea deciziei lui Albert de a-l trimite aici în dimineața asta.

– Bună dimineața, *madame*. Profesionalismul lui Patrice nu poate fi vreodată trecut cu vederea. Mașina este parcată chiar la strada principală. Doriți să ne oprim să vă cumpărați ceva pe drumul de întoarcere?

– Mulțumesc, Patrice, dar nu este nevoie.

Alice își strânge mai bine blana pe lângă corp și își îndeasă mâinile în buzunare, unde degetele mâinii drepte dau de ceva mic și neted. Unul dintre cerceii ei cu perlă – dar nu și perechea. Of, Dumnezeule! Nu se poate întoarce acum înăuntru, așa că își propune să nu uite să îl recupereze data viitoare. Pe urmă se instalează în căldura banchetei din spate a mașinii, întrebându-se cum o fi crezând Albert că se simte ea în acest moment – ca o adolescentă compromisă, chemată acasă după ce a desconsiderat ora impusă de întoarcere,

dar știind că pedeapsa va fi probabil considerabil mai aprigă? Și da, se teme de furia lui, mult mai mult decât regretă decizia de a petrece noaptea cu Antoine.

Când intră în reședință, Alice aude vocea sonoră a lui Albert răsunând în tot holul de la parter. Ce face? Când intră pe ușile dinspre grădină, cu Patrice la câțiva pași în urma ei, vede că a adunat câțiva membri ai personalului din casă și pare să le comunice planurile pentru următorul dineu. Par toți la fel de confuzi ca și ea. Acesta nu este domeniul lui Albert. El nu a supravegheat nici unul dintre planurile pentru dineul la care se referă.

– Aaaa, iată-te, iubito. Te așteptam mult mai devreme. Unde ai fost?

Atunci îi este clar. Vrea să aibă public. Să o vadă stând acolo, simțind stânjeneala fiecărui membru al personalului obligat să fie martor la întoarcerea ei acasă. Îl simte pe Patrice oprindu-se în spatele ei, poate neștiind de data asta cum să reacționeze. Să o salveze pe Alice provocând o diversiune, doar pentru a sabota planul lui Albert cu riscul de a-l înfuria? Câteva secunde încordate rămân suspendate dureros între toți cei de față. Pe urmă vede chipul îndurerat al lui Marianne în spatele grupului, gata să rupă rândurile. Alice trebuie să vorbească acum, sau Marianne va fi cea pe care se va înfuria Albert.

– Oh, știi foarte bine unde am fost. Am să-ți povestesc toate detaliile picante mai târziu. Dar deocamdată, vă rog pe toți să mă scuzați, am nevoie de o baie și de somn.

Pe urmă, cu capul sus, se îndreaptă spre scară, cu Marianne urmând-o îndeaproape.

Baia și somnul, oricât de necesare, nu fac decât să amâne inevitabilul. Albert n-o va lăsa să scape cu simpla rușine îndurată în fața personalului. Este trecut de 6 seara când se trezește, în cele din urmă, simțindu-se complet debusolată. Mintea post-somn îi spune că trebuie să fie dimineață. Dar întunericul total

din cameră sugerează seară. Ceasul de pe noptieră o confirmă. Se îmbracă într-o rochie simplă lejeră, simțindu-se deosebit de recunoscătoare că nu are nimic trecut în program pentru seara asta, și se îndreaptă către scară. Trece pe lângă Patrice pe palier, care îi spune că Albert o așteaptă în bibliotecă.

– Mulțumesc, Patrice. Poți să-l rogi pe bucătar să îmi pregătească ceva de mâncare, te rog? Niște supă și un sendviș ar fi minunat.

– Cu certitudine. Am să vă servesc în bibliotecă.

Pare nesigur și neliniștit, de parcă ar fi la curent cu motivul pentru care Albert o așteaptă acolo. De parcă ar ști că nu îi va mai arde de mâncare după ce Albert va termina cu ea.

Albert stă în picioare, cu un pahar de whisky în mână, când ea intră în încăpere și trece direct la subiect. A avut la dispoziție multe ore să se pregătească în timp ce ea încearcă să alunge grabnic negura derutantă a somnului de peste zi.

– Deci, ai ales să-mi ignori sfatul, Alice, și făcând asta, ne-ai expus pe amândoi ridiculizării totale. Știi asta, nu-i așa?

Nu este nervos, nu încă, ci pare să se bucure mai degrabă de superioritatea deplină pe care i-o oferă momentul.

– Tu ești cel care a făcut totul public invitând jumătate din personal să mă întâmpine.

Alice traversează camera, simțind nevoia să-și facă de lucru, și își prepară un gin tonic din colecția de decantoare. Nu are de gând să îl lase să vadă teama pe care o simte acumulându-se în interiorul ei. O poate percepe în tremurul mâinii pe pahar, atât de conștientă de prezența lui în spatele ei. El știe cum să își folosească statura și autoritatea pentru a domina o încăpere, într-un mod care necesită rostirea câtorva cuvinte. Va lăsa limbajul trupului să îi transmită gândurile în încăpere, către ea. Ea nu i-a dat niciodată vreun motiv să meargă mai departe. Poate până acum.

Îi simte privirea sfredelindu-i grumazul, așteptând-o să se întoarcă pentru a-i putea spune ce și-a propus.

– Unde-ți sunt cerceii?

Are glasul rece și iscoditor, de parcă ar avea tot dreptul să o chestioneze. Simțul observației pe care îl posedă este mai ascuțit decât s-ar fi așteptat ea, și o prinde cu garda jos.

– Oh, ăăă, nu știu sigur.

Își duce mâna instinctiv la ureche, sursa vinovăției ei, unde o lasă suspendată în aer, nesigură de ce ar trebui să facă sau să spună.

– Atât de neglijentă, Alice! spune el cu un râs scurt, sarcastic. Chiar ești atât de sigură că ești făcută pentru toate astea? Mie mi se pare de mântuială totul. Te săruți în public, te lași fotografiată, nu-ți ștergi urmele, ești neglijentă cu bunurile personale.

Pe măsură ce el înșiră toate astea, ea îi simte furia luând amploare, dinții încleștați, cuvintele care ies șuierate printre ei. Este de asemenea clar că dacă nu *madame* du Parcq, atunci cineva care a participat la expoziția Monet seara trecută i-a împărtășit evenimentele serii.

Patrice intră cu o tavă pe care aduce cina ei, iar Alice știe că Albert nu va fi destul de politicos pentru a întrerupe conversația până după ce acesta va ieși din cameră.

– Ce aș vrea să știu, solicită el, este de ce nimic din toate acestea, face un gest amplu cu mâna în fața lui, ca pentru a cuprinde tot conținutul încăperii aceleia, nu ți-e de ajuns? De ce simți că trebuie să cauți în altă parte și de la un bărbat care nu-ți poate oferi nimic mai mult decât simpla plăcere carnală.

Alice vrea să-i spună că nu a fost deloc simplă plăcerea, că Antoine i-a făcut tot trupul să cânte, oră de oră, toată noaptea, până când nici unul dintre ei nu a mai avut energia să continue. Cum au trebuit să se oprească din a se devora reciproc din pură epuizare, mințile lor la fel de dispuse, trupurile, însă, epuizate de nesațul unuia pentru celălalt. Dar nu o face, ci se uită la Patrice care se grăbește cât poate să îi aranjeze cina pe o mică măsuță de lângă ea. Acesta trebuie să îi fi simțit privirea, pentru că se mișcă, înclinându-și corpul astfel încât să stea cu spatele la Albert, oferindu-i apoi încă un zâmbet încurajator.

– Ei bine? N-ai nici un răspuns?

Simte iritarea lui Albert crescând, dar Alice nu are de gând să răspundă până când Patrice nu părăseşte încăperea, de dragul lui la fel de mult ca de al ei.

– Poţi petrece fericită o noapte întreagă cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoşti, dar nu poţi spune de ce – ce anume îţi lipseşte atât de mult în viaţă, Alice, de simţi că trebuie să mă umileşti astfel.

Îşi trânteşte cu putere paharul de whisky pe masa de lângă el, făcând-o pe Alice să tresară. Patrice, care se pregătea să iasă din cameră acum, şovăie puţin, pe urmă îşi face de lucru aranjând ziare pe o masă. Aşteaptă să vadă dacă mai este nevoie de el.

– Ai tot ce-ţi trebuie. Bani de haine pe care majoritatea femeilor doar le visează. O viaţă socială încărcată, atâţia slujitori că nu trebuie să ridici nici un deget. Nu îţi lipseşte nimic. Şi atunci *de ce* eşti atât de cumplit de nerecunoscătoare?

Acum ţipă, atât de tare că sigur îl aud toţi de la primul etaj, cu faţa congestionată de mânie.

Ei îi este frică. De cât de mult ar putea escalada furia lui Albert. De ce ar putea fi în stare. Dar şi de tot ce vrea ea să spună. Cuvintele care îi stau pe limbă. Decide că e mai sigur să se îndepărteze de bolul cu supă foarte fierbinte din faţa ei şi se duce lângă şemineu, la o distanţă sigură de Albert, dar tot în raza vizuală a lui Patrice, care continuă să îşi facă de lucru afară.

– Tu crezi că este cinstit ca totul să fie atât de diferit pentru tine? Vocea ei este mult mai slabă decât şi-ar dori. Mai face o încercare, mai fermă de data asta. Tu crezi că eu nu ştiu despre convorbirile tale telefonice din creierii nopţii sau de minunata ta prietenă blondă care vine să te ia uneori serile?

El îşi strânge pumnii. Pieptul i se umple de aer fierbinte.

– Astea sunt permise, nu-i aşa? Eu ar trebui să accept pur şi simplu că pentru tine funcţionează o regulă, iar pentru mine, alta?

Știe că ar trebui să se oprească, să îi accepte povestea și pe urmă el să o lase în pace, dar refuză să fie doar ea de vină.

– Femeie proastă ce ești! Îl vede cum i se strâmbă gura peste dinți, ca și cum l-ar dezgusta simpla ei vedere. Este doar sex, Alice, atâta tot. Fără conotații. Nu se îndrăgostește nimeni și nici nu pune la cale cine știe ce fugă ridicolă pe ascuns. Tu crezi că sunt singurul soț din Paris care are nevoie de această ușurare? Nu e bărbat însurat printre invitații noștri din oricare seară care să nu facă exact același lucru. Diferența este că majoritatea soțiilor lor se fac că nu văd și acceptă că au ceva foarte bun.

– Abia dacă suntem căsătoriți de un an.

Regretă imediat că a spus asta, știind că o face să pară naivă și rănită de faptele lui.

– Nu am de gând să mă schimb pentru că ne-am căsătorit, spune el ca și cum ar fi cel mai natural lucru din lume. Ca și cum i-ar vorbi unui copil care se chinuie să priceapă cele mai elementare reguli.

– Este din cauză că nu vreau copii? Mă pedepsești pentru asta?

Este disperat să facă să pară că vina este a lui Alice.

Ascultându-l rostind cuvintele, el continuă să îi facă inima să i se strângă – știind că sus există un cufăr plin cu speranțele și visurile unei femei și mai naive dintr-o altă epocă, una care a crezut cândva în el și în ei ca soți.

Alice îl privește acum pe Albert și se întreabă cum de-a putut să lase mâinile acelea imense să îi atingă trupul în felul stângaci în care au făcut-o, s-o apuce, fără să o mângâie vreodată, fără să o aprecieze. Cum de-a putut să stea întinsă sub el, încercând să țină pasul cu ritmul lui predictibil, întrebându-se dacă pe ea o vedea atunci când închidea ochii.

– Tu ar trebui să-mi fii soție. Tu ești femeia pe care am ales-o, și îți cer atât de puțin în schimb. De ce nu sunt toate astea de ajuns?

Vocea i s-a mai calmat puțin. S-a lăsat din nou în fotoliu, pregătit, se pare, pentru o mărturisire sinceră din partea ei.

Alice îl privește, simțind ceva învecinat cu mila. Oare chiar atât de puțin habar are despre ce îi trebuie ei pentru a fi fericită? Se oprește. Inspiră adânc, calmându-și respirația.

– Nu despre stilul de viață este vorba, Albert, oftează ea. Eu nu îmi măsor fericirea luând ca etalon câte rochii am sau câte petreceri găzduiesc luna asta. Eu nu îmi judec valoarea după numărul de slujitori.

– Te-ai gândit vreodată cât de al dracului de norocoasă ești?

Acum și-a pierdut complet răbdarea. Dar ea refuză să fie intimidată de el. Se întoarce către ușă. De ce să mai stea aici și să îl mai asculte pe bărbatul care nu se evaluează după aceleași standarde după care se așteaptă să trăiască ea?

– Să nu îndrăznești să-mi întorci spatele, mârâie el.

Volumul cuvintelor sale o forțează să se întoarcă și să-l privească. El este acum aplecat în față în fotoliu, cu picioarele agresiv depărtate, înfipte în podea.

– Se termină. Acum!

Alice aude hârșâitul din gâtul lui, asprimea vocii răstite, și nu se mai poate abține, izbucnește în lacrimi. Țâșnesc din ea într-un șuvoi necontrolat.

– Dar nu... nu pot, pur și simplu...

– Gura! Antoine va fi preluat din dezgustătorul lui apartament de nimic într-o oră de acum. Va fi adus cu mașina aici, iar tu vei pune capăt relației cu el. Te vei întâlni cu el în grădină și îi vei spune că s-a terminat. Nu-l vreau pe puștiul ăla în casa mea.

Alice simte cum i se cască gura, buza inferioară tremurându-i atât de violent că își aude dinții clănțănind.

– Vezi, nu sunt chiar atât de rău, nu-i așa? Îți acord șansa să îți iei rămas-bun, ceea ce este mult mai mult decât ați merita amândoi. Asigură-te că pricepe cât de serios vorbești. O privește atent, căutând un semn de capitulare, savurând reacția pe care a provocat-o, desfătându-se la vederea lacrimilor care îi șiroiesc acum pe față. Se ridică și face doi pași înspre ea. Te-am avertizat. Pot și chiar am să te

distrug, Alice. Îți voi distruge reputația, ce a mai rămas din ea, iar lui orice credibilitate i-ar mai putea oferi relațiile familiei lui. Va fi simplu. Câteva telefoane bine plasate din partea mea, atât. Sunt sigur că nu vrei să vezi întâmplându-i-se asta.

Alice nu este sigură de ce anume să se îngrozească mai mult. De faptul că Albert crede că o poate controla ca și cum ar fi un animal de companie neascultător, de nivelul uimitor de pregătire care a culminat cu ultimatumul de astăzi sau de viteza cu care a reacționat la evenimentele de aseară.

– Lucrez la ceva... ceva mai măreț, Alice, care ne va schimba viețile, ceva care te va ajuta să lași în urmă toată această oribilă încurcătură. Vei afla mai multe despre asta când voi fi pregătit. Rămâne în picioare, își termină băutura și își trage în sus pantalonii de curea, evident satisfăcut de succesul de azi. O oră, Alice. Du-te și fă-te prezentabilă. Arăți ca dracu'.

Marianne o ajută pe Alice să se îmbrace cu o rochie, atentă să prindă toate închizătorile care fixează corsetul. Îi trebuie câteva minute să treacă prin toate straturile, sutienul cu balene, corsetul, căptușeala de mătase și banta inferioară de plasă care va strânge totul laolaltă, ascunsă sub talia fustei. Cele două femei se ajută reciproc într-o tăcere afabilă, un sentiment de groază mistuitoare luând amploare în sufletul lui Alice cu fiecare strângere a materialului în jurul ei. Marianne strecoară o mână pe sub straturile de organza de mătase ale jupei, asigurându-se că sunt înfoiate și aranjate exact așa cum ar trebui, apoi îndreaptă floarea roșie creponată de mătase prinsă de cordonul din talie.

Dintre toate rochiile lui Alice, aceasta o face să se simtă cea mai feminină. Nu neapărat sexy, însă stratul mai greu, ascuns, al crinolinei, profilat înspre exterior din talie până la coapse, dă iluzia unor șolduri rotunde, voluptuoase. Corsajul mulat pe corp a fost creat pentru a pune perfect în valoare bustul, iar decolteul a

fost răscroit îndrăzneț de amplu, astfel încât dichisitele mâneci capac par să sfideze gravitația, rămânând lipite fără vreo susținere de umerii ei. Orice alt fel de material ar fi fost prea mult, dar mătasea străvezie aleasă de Dior, crem cu imprimeu negru, cu margine delicată festonată, o va susține pe Alice, dându-i încrederea pentru a rosti cuvintele pe care știe că trebuie să le rostească.

– Eu am să aștept aici să vă întoarceți, zâmbește Marianne. Și am să rămân oricât aveți nevoie de mine. Veți trece cu bine prin asta, Alice, găsim noi o cale, împreună.

***

Când iese în grădină, Antoine o așteaptă deja, probabil așa cum i s-a indicat. Pare agitat, confuz, e clar că persoana care l-a adus nu l-a informat despre motivul exact al vizitei.

– Ce se petrece?

Deschide brațele larg și o trage pe Alice în căldura paltonului lui, îngropându-și fața în moliciunea gâtului ei expus. Ea a ales înadins să nu îmbrace un palton, în ciuda temperaturii. Vrea ca dialogul lor să fie cât se poate de scurt. Știe că Albert îi va urmări din umbră de la o fereastră de la etaj și nu îi va oferi o secundă în plus de satisfacție față de cât este absolut necesar.

– Albert știe tot. A ordonat să punem capăt, să nu ne mai vedem niciodată, altfel va face tot ce îi stă în putere pentru a ne distruge pe amândoi.

A avut timp să decanteze situația. O poate prezenta acum cu mult mai puțină emoție decât a resimțit în urmă cu o oră.

– Tu crezi că mie îmi pasă de ce vrea el? Părăsește-l, Alice. Ia-i puterea. Poți veni cu mine acum și toate astea se vor sfârși. Nu este stăpânul tău, nimeni nu este.

O trage înspre porțile din spate pe care a intrat, exact așa cum a știut că o va face.

– Nu pot, Antoine, clatină ea din cap, hotărâtă. Nu trebuie să mă pripesc. Nu este așa de simplu. Sunt atâtea de luat în calcul.

– Vino cu mine și eu pot face toate astea să dispară. Nu va mai trebui să fii niciodată la

cheremul lui.

A prins-o acum de braţe şi se îndreaptă amândoi către porţi, către ieşirea din căsnicia ei şi din tot ce dispreţuieşte la Albert şi la viaţa lor împreună. Vede ochii lui Antoine umplându-se de lacrimi, suferinţa fiecăreia dintre dulcile, inocentele lui trăsături, şi speră să poată vedea asta şi Albert.

– Sărută-mă.

– Poftim?

– Vreau să mă săruţi ca şi cum ar fi ultima oară când o faci. Pe urmă întoarce-te şi treci prin porţile acelea fără să mai priveşti înapoi.

– Nu pot. Te rog, Alice, te rog nu-mi cere să fac asta.

Cei doi se zbuciumă în timp ce el încearcă să o tragă pe ea mai aproape, să îi amintească fizic că este mai puternic decât ar putea părea, că o poate proteja de toate astea.

– Nu ai de ales. Fă-o. Te rog, crede-mă.

Buzele li se împreunează şi ea este pe loc copleşită de intensitatea dorinţei lui. Şocată de cât de suavă şi totuşi cât de pătimaşă se simte gura lui pe a ei. Când cei doi se contopesc, cu trupurile lipite în toate punctele cu putinţă, ea aude clicul repetat al unui aparat foto undeva în spate, peste umăr, lângă casă. E limpede că Albert a considerat important să surprindă acest moment.

– Pleacă!

Îl împinge, forţându-l să se distanţeze puţin de ea, apoi se întoarce şi porneşte cu pas hotărât spre casă, aruncând o privire scurtă în sus ca să-şi vadă recompensa, rânjetul satisfăcut al lui Albert încadrat de ferestrele de la primul etaj. Mai priveşte doar o dată în urmă, ca să-l vadă pe Antoine dispărând în sfârşit pe porţile de fier, cu umerii căzuţi, cu faţa îngropată în palme.

Alice aşteaptă să îi poată da liber lui Marianne, apoi închide uşa dormitorului în urma ei şi dă frâu liber lacrimilor să i se prelingă fierbinţi pe obraji. Pe urmă ia rochia Debussy de noaptea trecută de pe umeraşul din garderobă şi se aşază la birou, cu mişcări lente, atente, brodând cu dragoste iniţialele ei şi a lui

Antoine în cel mai ascuns strat al rochiei, unde nu le va găsi nimeni niciodată.

CAPITOLUL 17

Lucille

Paris
Vineri

Chiar nu este momentul să fiu blocată în trafic. Şi mai ales nu pe bancheta din spate a unui taxi care pute a fum de ţigară stătut şi a transpiraţie. Am plecat de la hotel cu doar zece minute în urmă, am traversat Champs-Élysées, am luat-o la dreapta, după care ne-am oprit.

– *Excusez-moi, monsieur*,[22] nu ştiu de ce mă mai sinchisesc să pornesc o conversaţie în franceză când e clar că nu am cum să o închei tot aşa. Puteţi vedea care este problema? Trebuie să prind un tren.

– Pardon?

Şoferul se încruntă la mine în oglinda retrovizoare cu o expresie de maximă confuzie, aşa că mă las păgubaşă şi nu mai repet. Am la dispoziţie o oră şi jumătate pentru un drum despre care recepţionerul mi-a promis că nu are cum să dureze mai mult de o oră, aşa că decid să mă calmez pur şi simplu şi să sper că va fi bine. În cel mai rău caz, plec cu Eurostarul de după cel în care va fi Véronique, ceea ce va fi enervant, dar nu dezastruos.

Rulez geamul în jos, dornică să inhalez ceva care să nu fie îmbâcsit de nicotină şi privesc peste stradă la clădirea oficială în faţa căreia ne-am oprit. La ferestrele de la parter sunt gratii negre şi nişte gardieni sobri care mărşăluiesc între nişte gherete verzi din lemn cu puşti mari prinse de talie. Mai fac o încercare de a mă înţelege cu şoferul, de data asta arătând cu degetul în direcţia gardienilor.

– *Qu'est-ce que c'est, s'il vous plaît?*[23]

Mă bucur că Léon nu este de faţă să audă încercările mele grosolane de accent franţuzesc.

Liniște.

Neavând altceva de făcut, îmi scot telefonul și încep să caut pe net. Sunt sigură că Véronique va ști ce este. O închisoare, după cum arată. Este cenușie și deprimantă, cu uși imense negre lăcuite care arată complet nepracticabile, fiind imposibil de deschis. Nu se vede nici un semn de viață înăuntru.

Deodată, fața aspră a unuia dintre gardienii înarmați umple tot geamul lateral al mașinii, urlând la mine.

– *Arrêtez! Pas de photos!*[24]

Urmat de ceva la fel de răstit către șoferul de taxi, din care nu înțeleg mai nimic, dar expresia îngrozită de pe fața lui când își sucește capul înspre mine spune practic totul. Tipul cu pușca este foarte supărat pe mine.

– Fără fotografii, *mademoiselle*. Trebuie să le ștergeți. Este ambasada britanică, nu aveți voie să fotografiați.

Acum vorbește într-o engleză perfectă! Mă gândesc să-i spun că sunt cetățean britanic și că nu prea văd care este problema, dar prefer să întorc ecranul telefonului către el ca să vadă că sunt pe Google și că nu fotografiam. Gardianul rămâne aplecat prin geam, arătând cu degetul la telefonul meu, până când accesez galeria de fotografii ca să-i dovedesc că nu apare nici una dintre clădiri. Abia atunci lovește cu palma pe plafonul taxiului atât de tare că am impresia că l-a îndoit și pornim, șoferul mormăind ceva ce presupun că nu este tocmai drăguț la adresa mea tot drumul până la Gare du Nord.

Simt o greață violentă când cobor la gară, de la tot șofatul acela inutil de agresiv, și totuși, nu știu de ce, îi dau șoferului un bacșiș generos. Nici măcar așa nu obțin vreun zâmbet de la el. Cred că este pur și simplu disperat să se descotorosească de mine. Dar sincer, cui îi pasă, pentru că ce poate fi mai frumos decât să ajungi într-un vagon aproape complet gol al Eurostarului cu destinația Londra? Fără tovarăși de călătorie enervanți care ronțăie zgomotos chipsuri sau trăncănesc fără încetare cu cei dragi pe mobil, întrebând dacă este

destulă brânză în frigider ca să poată pregăti o omletă decentă astă-seară. Nu, mulțumesc. Nu astăzi! Suntem doar eu, Véronique, niște reviste ieftine, o gamă vastă de gustări (inclusiv niște prăjiturele Financier furate) și vreo șase sticluțe de șampanie între noi. Dacă există un mod mai plăcut de atât de a umple puțin peste două ore (care să nu îl includă pe Léon și suita de hotel menționată mai înainte), atunci eu nu l-am descoperit încă.

Véronique așteaptă până când cenușiul Parisului face loc peisajului rural și mă ascultă exclamând cu entuziasm de cel puțin patru ori „nu-i-așa-că-este-absolut-perfect" înainte de a-mi suprima complet dispoziția fericită scoțându-și laptopul din rucsacul ei din piele cu aspect costisitor. O avea femeia asta vreun obiect de îmbrăcăminte sau vreun accesoriu care să stea ascuns plin de rușine în fundul șifonierului?

– Serios, doar nu te apuci să lucrezi acum? Par un copilaș plângăcios, dar, *serios*? Aceasta este ultima mea șansă de distracție înainte să cobor din trenul acesta în Londra și să fiu lovită de realitate din toate direcțiile.

– Nu, nu lucrez! Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de ea. Dar aș avea ceva destul de interesant să-ți arăt. Ești pregătită?

– Dacă e să mă iau după expresia de pe fața ta, cred că da!

Ce-o avea de gând să arate acum? O urmăresc deschizându-și laptopul și logându-se, pe ecran apărând o frumoasă imagine cu ea braț la braț cu o femeie care presupun că este mama ei. Privesc amândouă spre cer, ca și cum ar vrea să absoarbă toată căldura însoritei zile, cu zâmbete largi, nonșalante. Și-au înclinat și lipit capetele, iar intimitatea dintre ele este atât de firesc exprimată că mă emoționează un pic. Ai putea căuta prin casa mamei mele de acum și până la sfârșitul eternității și tot nu ai găsi ceva care să echivaleze cu plăcerea naturală ce reiese din acest instantaneu.

– Ea este...

– Da, mama mea. Nu-i așa că e frumoasă?

Evident, toată lumea crede că mama lor este frumoasă – adică realmente toată lumea –, dar în cazul de față, verdictul lui Véronique este în întregime justificat.

Ele nu seamănă deloc. În timp ce trăsăturile mamei ei sunt pronunțate și conferă siguranță, ale lui Véronique sunt delicate până la granița puerilului. Părul mamei ei arată aspru și trainic, părând că are nevoie de îngrijiri speciale, al lui Véronique este moale și ușor de coafat. Chiar și dinții le arată vizibil diferit, transformând complet arcuirea zâmbetului fiecăreia dintre femei. Și din nefericire pentru ea, Véronique are nenorocul acelorași pistrui împrăștiați pe tot nasul ca și mine, lucru pe care l-am urât dintotdeauna, în vreme ce tenul mamei ei este absolut impecabil. Dar ca pereche, se completează reciproc într-un mod minunat. Este ceva aproape magic în legătura lor pe care nu mă pot abține să o invidiez. Fericirea care le învăluie în clipa în care a fost făcut acest instantaneu pare să treacă dincolo de ecran într-o manieră de care nu s-ar putea nimeni vreodată îndoi.

– Doamne, ce dor îmi e de ea!

Vorbele lui Véronique sunt încărcate de atâta tristețe, încât îmi amintesc din nou că, în ciuda întregului ajutor pe care mi l-a acordat în toată această săptămână, ea își plânge încă mama.

– Știu că o să ți se pară ciudat, dar mie cel mai dor îmi este de anii de după moartea tatei, când am ajutat-o să treacă peste suferința pierderii. Pentru prima oară, rolurile ni s-au inversat, iar ea chiar a avut nevoie de mine. O femeie atât de puternică, de capabilă, muncise pe brânci toată viața ei, și acum eu trebuia să o ajut să se spele și să se îmbrace în unele dimineți, când nu putea găsi un motiv destul de bun ca să facă asta singură. Când nu găsea motivație ca să-și ridice capul de pe pernă. Văzând-o luptându-se astfel, aproape că am clacat și eu. A fost dureros de trist la momentul respectiv, și au fost momente în care m-am întrebat dacă se va face vreodată bine. Dar am văzut că dragostea pe care i-a purtat-o tatălui meu a fost la ani lumină distanță de orice

experiență de-ale mele cu vreun bărbat. Mi-a oferit ocazia să îi arăt cât de mult o iubeam eu pe ea.

Îi strâng mâna și se pare că funcționează. Ea își ia privirea de la ecran și îmi zâmbește vag. Pe urmă intră pe Google și mă uit cum introduce cuvintele Alice, ambasadă și Paris în câmpul de căutare.

Ce văd după aceea mă lasă complet perplexă. Imagine după imagine, bunica apare dinaintea ochilor mei. Nu reușesc să le cuprind pe toate. Apuc laptopul și îl sucesc complet spre mine, aproape vărsându-mi paharul pe jumătate plin cu apă de pe masă. O văd înconjurată de bărbați în smochinguri elegante, însoțind demnitari pe o podea lucioasă de marmură cu pătrate albe și negre, așteptând la rând pentru ceea ce pare o sesiune de fotografii de presă, dând mâna cu un nesfârșit număr de oameni, unii oficiali, alții oameni de rând. Într-una apare de după o cortină roșie, grea, de catifea, îmbrăcată într-o rochie de seară lungă albastru-deschis imprimată cu niște floricele pastelate în culorile Mediteranei. Pe urmă urcă pe o scară amplă de marmură în spirală îmbrăcată într-o altă rochie nemaipomenită, sau este așezată alături de zeci de invitați la fel de elegant îmbrăcați la o masă lungă de banchet la un dineu, sau într-o încăpere mică, dar aglomerată, cu picioarele elegant încrucișate în fața ei, urmărind niște manechine defilând.

– Cum ai...

– A fost foarte simplu după ce bunica ta ți-a dezvăluit numele purtat atunci. Știm acum că a fost Alice și nu Sylvie când a locuit la Paris. A fost foarte apropiată de *maman* a mea, care a lucrat mereu la ambasada britanică, așa că am alăturat aceste două informații pe Google și iată ce a ieșit. A ajutat, evident, faptul că am știut din fotografia de la Bettina cum arăta. Și pentru că era măritată cu o persoană foarte importantă la momentul acela, există o mulțime de informații disponibile.

– Scuze, măritată? Cu cine?

Chiar trebuie să nu mai beau alcool în timpul zilei, îmi afectează serios capacitatea de a mă

prinde de niște răsturnări de situație ce par atât de evidente pentru Véronique.

– Numele ei complet pe atunci era Alice Ainsley și era măritată cu ambasadorul britanic în Franța, Albert Ainsley. Crezi că el este celălalt A? Că noi am căutat o aventură amoroasă secretă, dar că ea a purtat rochiile pur și simplu cu soțul ei? Alice și Albert. A&A?

– Nu, nu are cum. Măcar *asta* știu cu certitudine. A fost un alt A, așa mi-a spus bunica, dar stai puțin, trebuie să derulez puțin. Tu vrei să spui că bunica mea a locuit în clădirea ambasadei britanice, că a fost măritată cu un alt bărbat înainte de bunicul meu?

– Da, trebuie să fi locuit în reședința oficială – Hôtel de Charost de pe rue du Faubourg Saint-Honoré – practic, exact după colț față de unde ai locuit tu în Paris. Ea îmi arată o imagine a clădirii pe ecran. A fost chiar sub nasul nostru tot timpul.

Mă las pe spate în scaun și mai iau o gură de șampanie.

– L-am văzut, Véronique, pe drum încoace, am văzut unde a locuit. Taxiul cu care am venit la gară a trecut prin fața clădirii ambasadei. Fără să-mi dau seama, m-am aflat în locul unde au fost purtate rochiile numărul unu și șapte, Cygne Noir, pe care a purtat-o acasă, și Mexico, pe care a purtat-o în grădină, acolo trebuie să fi fost, la reședința ambasadei. Ce scria în notița celei din urmă?

Véronique mi-o ia înainte.

– „Pot face toate astea să dispară."

Simt cum mi se evaporă toată saliva din gură.

– Partea bună este că asta înseamnă că rochia pe care o vom vedea în Londra este a opta și ultima. Le vom fi găsit pe toate. Dar ce s-a întâmplat în spatele acelor uriașe uși negre pe care le-am văzut de dimineață? În spatele gratiilor care îi țineau pe ceilalți afară și poate pe ea înăuntru?

– Nu știu, dar nu-mi miroase a bine. Citește pe îndelete tot, Lucille, dar povestea redevine frustrant de rece în toamna lui 1954, adică atunci când presupun că ea trebuie să fi părăsit ambasada. Plecarea ei pare să coincidă cu

detașarea lui Albert în America, la scurt timp după aceea, și acesta rămâne punctul central de interes din acea vreme. Nu ce s-a întâmplat cu Alice. De ce oare? Aș presupune pentru că ea era doar soția lui, lucru care probabil nu conta cine știe ce în anii cincizeci.

Fac o pauză, ca să diger totul, lăsând imaginea vieții rurale necomplicate pe care o văd pe geam să mi se deruleze pe dinaintea ochilor în timp ce mintea îmi zboară înapoi în timp, peste anii irosiți, căutând indicii. A spus bunica vreodată ceva despre ambasada de la Paris sau despre vreun Albert? Nu cred. A spus că bunicul a fost singura persoană căreia i s-a confesat, iar acesta a luat totul cu el în mormânt. Gândurile îmi sunt frustrant de înnegurate de conștientizarea faptului că a fost nevoie și de data asta de intervenția lui Véronique pentru a pune cap la cap povestea. Eu abia dacă am reușit să fiu reporterul rătăcitor, prea distrasă de Léon pentru a avea mintea destul de liberă și a pune aceste frânturi de informații în ordinea corectă, ca să le pot vedea pe toate de sus – legătura dintre (aproape) toate punctele care încep să contureze povestea bunicii pentru mine.

Mă uit din nou la ecran, plimb cursorul în sus și în jos, privind iar toate imaginile cu atenție, nevenindu-mi încă să cred ceea ce văd. Un bărbat este prezent în toate.

– Presupun că el este Albert?

Arăt la un bărbat cu mâini vădit mari și care, în ciuda regularității prezenței, nu pare a se potrivi cu bunica deloc. Dacă nu ai ști că au fost căsătoriți, nu ai ghici niciodată. Sunt imaginea exact opusă a celei cu Véronique și mama ei. Nu funcționează împreună. Nu există deloc intimitate. De fapt, mă chinui să găsesc un zâmbet împărtășit. Prezența lui o dezavantajează în loc să o complimenteze, iar într-unele dintre imagini, el este mitocănește întors cu spatele la ea, excluzând-o dintr-o prezentare sau conversație.

– Nu el este celălalt A, spun cu o oarecare ușurare. Nu vreau ca matahala asta de bărbat să fie cel pentru care a făcut bunica mea o

pasiune. Bunica mi-a spus că A vine de la Antoine.

Când îi pronunț numele, ne întoarcem amândouă privirea către ecran, trecând în revistă imaginile pentru a treia oară, întrebându-ne dacă nu cumva este pe acolo, pe undeva, chiar sub nasul nostru. Ne uităm la el? Chiar dacă, nu avem cum să știm. Deodată însă, o imagine se face remarcată. Este granulată și ușor neclară, dar o înfățișează în mod clar pe bunica într-o înflăcărată îmbrățișare cu cineva care nu încape îndoială că nu este Albert. Și este îmbrăcată în rochia Mexico, pot distinge cu greu imprimeul alb-negru și marginile festonate. Am trecut-o cu vederea pentru că nu era oficială, precum celelalte. De fapt, pare făcută pe furiș, ca și cum nici unul dintre ei nu a știut că sunt fotografiați.

– Eu aș spune că acesta este omul nostru, tu nu? întreabă Véronique, arătând imaginea.

– Ba da, răspund încet, pentru că ceva pare în neregulă.

Fotografia asta are ceva neplăcut ce nu pot identifica. Ceva nu tocmai fericit la felul în care cei doi se îmbrățișează.

– L-am rugat pe Léon să facă niște săpături pentru mine cât suntem la Londra, spun eu, să vedem dacă mai poate afla ceva despre Antoine.

Dar Véronique nu mă ascultă.

– Nu ai observat-o încă, nu-i așa? întreabă ea.

– Pe cine? Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* anume îmi scapă?

– *Maman.*

– Ce? E și ea aici?

– Da, privește.

Véronique îmi arată o poză de grup, făcută în ceea ce pare a fi una din marile săli de recepție ale ambasadei. Albert se întreține cu invitații în centrul imaginii, un noian de oameni cu înfățișări marțiale strânși în jurul lui. Bunica a ales să se poziționeze mai în spate, sau a fost împinsă acolo, și este cumva înghițită de volumul de oameni. Dar abia o pot distinge, și

pe femeia de lângă ea, care îi aruncă o privire de susținere totală. Este ceva în încordarea umerilor mamei lui Véronique și în zâmbetul ei hotărât care spune „o să trecem peste asta împreună". Pe urmă, analizând puțin mai în profunzime imaginea, observ că cele două femei se țin de mână și este atât de emoționant, că ochii mi se umezesc acum. Orice altceva se petrecea acolo, oricât de neplăcut ar fi fost pentru bunica, se pare că a avut pe cineva cu care să își împărtășească problemele, cineva pe care o putea numi prietenă.

Închidem laptopul până la urmă. Totul este un pic extenuant și avem nevoie de o schimbare. Câteva guri de șampanie, niște chipsuri cu aromă identic naturală, care ne face halena varză, și o jumătate de oră de liniște pentru reflecție. Când încep să vorbesc din nou, sunt surprinsă de ce-mi iese pe gură.

– Îmi dau demisia când mă întorc la birou.

– Bravo ție!

Nu la asta m-am așteptat de la Véronique.

– Pe bune? Este o treabă bună?

Ador că sunt susținută, dar sunt surprinsă că este de acord.

– Da, este o treabă bună! Nu-ți place ce faci. Nu-ți respecți șeful, absolut motivat, și ești mult prea tânără ca să-ți irosești anii făcând ceva ce nu vrei să faci. Nu e ca și cum ai avea trei copii de crescut, nu-i așa? Fă schimbări acum, cât poți.

Lovește cu palma în masă când își încheie pledoaria, ca și cum subiectul nici nu ar trebui supus dezbaterii.

– Mai este totuși mica problemă a chiriei care trebuie plătită și a facturilor pentru utilități. Eu vreau să-mi dau demisia, dar nu vreau să romantizez problemele care vor decurge din asta.

– Sunt sigură că mama ta te va ajuta pe termen scurt. Sau mai ia un chiriaș. Sau și mai bine, aplică pentru postul despre care ți-am povestit de la Muzeul de Artă Decorativă!

Arcuiește sprâncenele, ademenindu-mă să îmbrățișez ideea.

– Muzeul de Artă Decorativă din *Paris*, vrei să zici? Pentru că oricât de decisă sunt să scap de Simon, asta este o navetă al dracului de lungă după standardele oricui.

Dau pe gât şi ultimul strop de şampanie şi deschid a doua pungă de chipsuri.

– Evident, ai putea locui la mine, cel puţin până când te aranjezi. Este un post grozav, Lucille, şi eşti calificată pentru el, chiar dacă tu nu crezi asta. Vei călători, ceea ce ştiu bine că vrei să faci. Muzeul are parteneriate cu multe alte muzee din toată lumea şi da, la început, în perioada de pregătire, va fi multă muncă administrativă, dar ei vor acoperi costurile studiilor suplimentare şi apoi vei fi calificată să faci ceva cu adevărat interesant, ceva pentru care vei aştepta cu nerăbdare să te trezeşti în fiecare dimineaţă.

Este clar că s-a gândit mult la asta. Ce s-ar putea întâmpla atât de rău?

– Of, nu ştiu, nu mă pricep deloc la asta şi îţi va afecta reputaţia simplul fapt că mă vei recomanda?

– Dar nu am să te recomand.

Clatină din cap.

– Oh. Asta mi se pare uşor bizar. Păi, în cazul acesta cred că nu prea am şanse să îl obţin.

– O să mă ţin departe de asta, astfel încât să îţi pot spune tot ce trebuie să conţină scrisoarea ta de intenţie pentru a fi sigură că vei obţine măcar un interviu. Şi când îl vei obţine, depinde numai de tine. Dar, Lucille, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este că vei veni la Paris, vei sta un an, te vei califica, după care te vei întoarce la Londra. Mie nu mi se pare aşa de rău.

Bagă mâna în rucsac, scoate o oglinjoară, o deschide şi îşi aplică nişte luciu pe buzele-i trandafirii. O văd privindu-mă pieziş, zâmbind, ştiind că are dreptate.

Şi cu asta, deschide din nou laptopul şi descarcă degrabă formularul de aplicare. Ce nu spun eu, dar în mod cert o gândesc, este că dacă îmi iese şi să obţin această slujbă – şi da, acesta este un mega-dacă –, asta ar rezolva în mod convenabil două chestiuni. Cum să îl văd

cu mult, mult mai puțin pe Billy – și cu mult, mult mai mult pe Léon.

Scuzați-mă, domnule. (în limba franceză în original)
Ce este asta, vă rog? (în limba franceză în original)
Încetați! Fără fotografii! (în limba franceză în original)

CAPITOLUL 18

Alice

Decembrie 1953, Paris
Toile de Jouy

– Ești sigură că este pus totul la punct? Că el nu suspectează nimic?

Alice şopteşte, din obişnuinţă acum. Se plimbă înainte și înapoi prin dormitor, cu fiecare mușchi activ și încordat, un vârtej de energie nervoasă ce-i provoacă greață.

Îi transmite stresul şi lui Marianne, care ştie foarte bine posibilele consecinţe ale planului comun pentru astăzi.

– Totul este aranjat, confirmă Marianne, eliberând un oftat prelung. Am făcut exact cum mi-ai cerut. Camila a fost foarte cooperantă. Te așteaptă și se va asigura că se va petrece totul cu discreţie maximă. Dar, Alice, te rog, este foarte riscant. Trebuie să fii foarte precaută.

Marianne păşeşte pe urmele lui Alice prin dormitor, încercând să o facă să o privească în ochi, trebuind să se asigure că Alice este atentă.

– Nu amânăm, Marianne. Nici nu vreau să aud aşa ceva. Au trecut săptămâni. Am aşteptat destul. Dacă acum nu este sigur, nu cred că va fi vreodată, şi oricât de minunate ar fi scrisorile lui Antoine, nu pot supraviețui doar cu ele.

Dispare în garderobă.

Alice ridică braţele şi se înalţă pe vârfuri, dând la o parte un teanc de şaluri de caşmir de pe raftul cel mai de sus, atingând apoi cu degetele suprafața netedă a micii cutii lăcuite pe care a ascuns-o acolo. Cel mai de preţ bun al ei.

– Alice! Zău aşa, nu acum. *Te rog*. Dacă intră Albert?

Marianne traversează camera, proptindu-se în uşa dormitorului. Ştie că nu are cum să îl

oprească, dar poate va reuși să îl întârzie pe Albert îndeajuns de mult, în caz că i-ar trece prin minte să facă o vizită surpriză.

– Vreau doar s-o mai citesc o dată pe ultima. Avem timp.

Alice se așază pe marginea patului și scoate cea mai recentă dintre frumoasele scrisori de dragoste ale lui Antoine; cele duse până la marginea Parisului de Marianne. Stiloul lui Alice nu a fost niciodată atât de prolific. Imediat după ce termină de citit una dintre ale lui, scrie și ea una, încărcată de toate speranțele și visurile ei pentru viitorul pe care îl vor plănui curând împreună, parafând-o cu un sărut și insistând ca Marianne să iasă din reședință și s-o pună la poștă în clipa aceea. Citește cuvintele cu voce tare, făcând-o pe Marianne să se împingă și mai tare în ușă.

Ce mai contează aceste câteva săptămâni când știm că vom avea veșnicia împreună? Asta îmi tot repet. Dar mă doare depărtarea de tine, Alice, o durere pe care nu am cunoscut-o până acum. Nu-mi mai este de ajuns nici măcar amintirea ultimului nostru sărut, căci cred că a fost cel de pe urmă. Cum să săruți de rămas-bun persoana pe care știi că o vei iubi pe viață? Și chiar mai mult de-atât? Mă gândesc în fiecare zi la tine în închisoarea aceea cu el și mă doare fizic. Vino la mine, Alice, haide să clădim un viitor împreună, plin de iubire și de fericire. Unul în care el nu există. Unul în care tu te trezești în fiecare dimineață zâmbind și eu știu că sunt cel care ți-a vindecat inima frântă și ți-a dat un motiv să speri și să crezi. Doresc cu disperare să fac asta pentru tine. Vreau să fiu acel bărbat.

Scrisoarea lui Antoine nu face decât să îi amintească lui Alice exact ce este în joc astăzi și, citindu-i teama de pe chip, Marianne îi ia cutia și o pune la loc în ascunzătoarea ei.

– Știu că te-am întrebat asta de un milion de ori, dar ești absolut sigură că el nu a pus

niciodată să fii urmărită până la apartamentul lui Antoine în ziua aceea?

– Atât cât pot fi de sigură.

Marianne, asemenea lui Alice, se îndoieşte acum că acea clipă în care vor şti răspunsul la această întrebare este aproape. Pentru că Alice este *aproape* sigură că a fost răbdătoare şi suficient de înţeleaptă. *Aproape* sigură că talentele ei actoriceşti au fost suficient de convingătoare. *Aproape* sigură de ceea ce vrea. Dar mai ştie şi că Albert nu este bărbatul pe care să-şi permită să-l subestimeze. Până unde este în stare să meargă, răul pe care îl va face pentru a obţine ce doreşte. Dacă a pus să fie urmărită Marianne, după ce Antoine a sărutat-o pasional pe Alice în grădina ambasadei, va şti şi că, la numai câteva ore de la acea reprezentaţie cu sărutul de rămas-bun, ea a riscat totul, scriindu-i detaliat despre următoarea lor întâlnire. Dacă el a văzut cumva scrisoarea încredinţată lui Marianne pentru a fi dusă destinatarului, va şti unde să îi găsească astăzi – într-una dintre micile încăperi private de la etajele Casei Dior de pe avenue Montaigne. Un loc unde Alice se simte în siguranţă. Un loc unde nu vor fi tulburaţi – dacă totul va decurge conform planului.

Dar a făcut oare suficient? Se gândeşte la micul dejun din această dimineaţă cu Albert şi cum s-a desfăşurat după acelaşi tipar ca toate mic dejunurile de după ultimatumul lui. Se cutremură, amintindu-şi cum a înghiţit şunca şi ouăle, aproape vomitând în farfurie, nesimţind aproape nici un gust, abia aşteptând să plece de lângă el, şi totuşi, părând relaxată şi impenitentă. Cum în fiecare dimineaţă, mişcările lui lente, chibzuite, calculate i-au făcut stomacul să se întoarcă pe dos de o ură acidă. Văzând în seninătatea chipului lui câtă satisfacţie îi provoacă faptul că ea şade cu el, sub privirea lui scrutătoare şi cu întrebările lui iscoditoare. Privindu-l ducând furculiţa la gură, ţinând-o suspendată în aer, fără grabă, în timp ce îşi termină de citit ziarul. Felul cum îşi mestecă implacabil mâncarea, fiecare mişcare

apăsată a maxilarului făcând-o să se crispeze de dezgust.

– Ce planuri ai pentru azi? a întrebat-o el azi-dimineaţă, fără să lase jos ziarul.

– O programare la Dior.

Şi-a curăţat vocea de orice urmă de ură. Este locul unde este sigură că Albert nu va veni.

– Cu cine?

– Cu Marianne. Ar trebui să ne întoarcem pe înserat.

– Ah, da. Mi-ai spus săptămâna trecută. Am confirmat cu... Camila, corect?

Urmează o insesizabilă pauză, în care Alice conştientizează că el a verificat-o, ca să fie sigur că nu îl minte. În care procesează ce trebuie să fi gândit Camila despre această intruziune.

– Da. Mă văd cu Camila. Această umilinţă o doare, dar alege să pară serioasă şi chinuită de remuşcări, ca o femeie care şi-a învăţat lecţia şi îi este recunoscătoare că i-a mai oferit o şansă. Dar tu? Tu ce planuri ai pentru astăzi?

Este cu putinţă să pari vesel când inima îţi este plină de ură? Ea aşa speră.

Albert împăturește ziarul cu precizie, lent, până are aproape dimensiunea unui jurnal de buzunar.

– Sunt foarte ocupat, ca de obicei.

Intenţionat vag. El are voie s-o chestioneze. Invers nu este valabil.

Dar pentru prima oară de mai multe săptămâni, interogatoriul lui se opreşte aici. Să fie o capcană? Sau este la fel de plictisit de monitorizarea neobosită a fiecărei mişcări a ei? Nu s-a interesat de orele exacte ale programului, de cum intenţionează să ajungă acolo, de ce alte persoane ar mai putea întâlni acolo, cum face de obicei. O va interoga din nou mai târziu, la întoarcere, ca să verifice dacă relatarea ei rămâne consecventă? Va veni pe neaşteptate mai devreme, sperând să o surprindă încă în oraş? Va face încă o vizită, deloc binevenită, în patul conjugal astă-seară, forţând-o să rămână trează până mult mai târziu decât ar vrea, fără să se poată relaxa pe partea ei decât după ce se va fi convins că el doarme dus?

Nu trebuie să fie foarte încrezătoare. Nu până nu are un plan. Nu vrea să rămână doar cu amintirea lui Antoine. Pentru că în săptămânile de după despărțire dependența lui Alice a devenit mistuitoare. În bezna sigură a viselor ei, îi cunoaște trupul la fel de bine ca pe al ei. Singurul lucru care o ajută să meargă mai departe este gândul că se vor îmbrățișa din nou astăzi și că răbdarea îi va fi recompensată, iar Albert nu poate face nimic să îi împiedice. Este aproape sigură de asta.

– Trebuie să mergem, Alice. Planul va funcționa numai dacă respectăm programul.

Marianne pare speriată. Poate că are dreptate.

Aproape au ajuns în capul scărilor când Alice aude vocea lui Albert tunând în tot coridorul.

– De ce?! întreabă el pe cineva.

Când Alice coboară ultimele câteva trepte, vede că Albert țipă la Patrice.

– Mă tem că nu mi-a spus de ce, domnule.

Patrice are vocea calmă, monotonă.

– Nici un mesaj?

Vocea lui Albert devine mai sonoră cu fiece secundă. Poate auzi întrebările răgușite din fundul gâtului lui.

– Mă tem că nu.

– Iar ție nu ți-a trecut prin cap că ar fi fost înțelept să afli motivul?

Alice observă cât de respingător de congestionată îi este fața, cum ține barba împinsă în față de furie.

– Nu am considerat că se cade din partea mea, domnule.

– Al dracului de netot!

Și cu asta, Albert intră nervos în biroul lui, lăsându-le pe Alice și pe Marianne în liniște, așteptând momentul potrivit să îl ia la întrebări pe Patrice.

– Planurile pe care le avea pentru mai târziu au fost anulate.

Patrice rostește cuvintele cât poate de încet.

– Oh, înțeleg. Alice ghicește imediat cu cine ar fi avut el planurile acelea. Ea le-a anulat

pentru a doua oară săptămâna asta și acum suntem toți vinovați, în afară de el?

– Cam așa ceva, *madame*, da.

Jos pălăria pentru Patrice, care este la fel de calm ca întotdeauna, lucru deloc ușor cu o brută ca Albert scuipând injurii la adresa ta.

– În regulă, păi, nu prea avem ce face, spune Alice, dar simte un disconfort în stomac.

Un Albert mânios, respins, nu este unul cu care ar vrea să se pună astăzi. Va căuta un țap ispășitor, iar ea va fi prima pe listă.

Marianne rămâne în mașină cu șoferul și cu indicații stricte să fie cu ochii în patru, în timp ce Alice sună la ușa neagră lucioasă a Casei Dior. Odată intrată, simte cum tensiunea se disipă treptat, iritarea și frustrarea transformându-se frumos într-o așteptare înfrigurată. Paleta de culori încântător de liniștitoare, cu nuanțe de gri și caramel, grosimea luxuriantă a impecabilelor covoare crem de sub tălpile ei, lumina strălucitoare reflectată de fiecare suprafață de oglindă și delicatul parfum floral care plutește în aer – înălțând-o efemer deasupra împovărătoarei tristeți ce o înconjoară ca un halou.

Lumea lui Dior este elegantă și rafinată, totul are o simplitate desăvârșită – ceva ce lipsește cu totul din viața ei –, o simplitate ce nu trădează nimic din complicata sârguință din culise. *Miile de mâini* care transformă schițele grăbite ale lui Dior în rochii minuțios lucrate. La fel ca tot planul atent urzit, reprezentația susținută și studiată care a adus-o aici astăzi.

– *Madame* Ainsley, draga mea! Ce plăcere să te avem printre noi în după-amiaza aceasta.

Madame Beaufort vine la ea, cuprinzând ambele mâini ale lui Alice într-ale ei înainte să îi dea două sărutări dintre cele mai delicate, care nici măcar nu îi ating obrajii.

– Uită-te la tine, Camila, șic ca întotdeauna, desigur! Cum reușești, când știu că ai muncit zi-lumină în aceste ultime luni?

Falsa normalitate a devenit ceva simplu, o a doua natură.

Alice se dă înapoi să își admire prietena, tânjind trecător după zilele când ar fi admirat pur și simplu felul în care fusta ei creion din stofă de lână neagră îi învăluia ca un fluid silueta subțire, taiorul asortat încheiat atât de fix cât să se așeze perfect în punctul în care șoldurile i se curbează ușor în lateral, mânecile tăiate exact sub îndoitura cotului pentru a-i lăsa descoperite încheieturile delicat proporționate ale mâinilor unde se află un elegant șirag de perle. Cum este prietena ei elegantă fără efort. Dar se întreabă totodată dacă a priceput pe deplin Camila poziția lui Alice – ce se va întâmpla în scurt timp într-una dintre camerele de deasupra locului unde se află acum amândouă, angajate într-o conversație politicoasă.

– Mă flatezi, Alice. Sunt foarte norocoasă. *Monsieur* Dior este foarte generos cu darurile sale. Se întrerupe și aruncă o privire fugară în spate, spre ușa de la intrare, peste umărul lui Alice. Ai ajuns prima. Dar totul este pregătit pentru tine. Te rog, pot să te conduc?

Alice încuviințează din cap. Nevoile i-au fost înțelese.

***

Cele două femei urcă scara centrală îngustă spiralată a reședinței urbane, trec pe lângă o serie de uși închise care ascund magia creațiilor Dior și pe lângă câte o femeie în halat alb, cu un metru de croitorie atârnat pe după gât. Câteva etaje mai sus, intră într-o cameră dominată de o uriașă oglindă cu ramă aurită și un fotoliu așezat la câțiva metri de ea.

– Studioul nostru, anunță Camila. Și fotoliul însuși din care *monsieur* Dior va viziona colecția în premieră.

Poate că în oricare altă zi, Alice ar fi prețuit această inestimabilă informație. Vede o tablă mare cu numele manechinelor scrise cu cretă albă pe ea și un perete plin de suluri de stofe. Atenția lui Alice este atrasă de un mic sul de material care a fost parțial scos dintre celelalte.

– Ai un ochi foarte bun, Alice, spune Camila, observându-i interesul. Și gusturi foarte

asemănătoare cu ale lui *monsieur* Dior. El a decorat câteva elemente ale salonului cu acel model. Îl adoră, dar nu este îndeajuns pentru o colecţie mai amplă. Este Toile de Jouy.

Alice îşi trece uşor un deget peste ea, întrebându-se cum s-ar simți imprimeul frumos repetat al țesăturii pe pielea ei. Întrebându-se și dacă lui Antoine i-ar plăcea la fel de mult ca ei. Înainte ca Alice să apuce să mai spună ceva, cele două femei sunt atrase de scârțâitul uşii care s-a deschis din nou. Alice îşi simte inima în gât, ştiind pe cine arde de nerăbdare să vadă, temându-se de cine ar putea fi.

Fața lui este îmbujorată de la vânt, are mâinile îndesate în buzunarele paltonului lung de lână, buzele întredeschise, pregătit să o salute, dar negăsindu-şi cuvintele. Nu trebuie să spună nimic. Alice poate vedea dorința în ochii lui mijiți, în felul în care o privește fugar pe Camila, îndemnând-o să iasă. Alice simte cum o înţeapă ochii, după trei săptămâni de lacrimi pe care şi le-a înghițit. Îşi încleştează buzele de teamă că emoţiile ar putea-o copleşi.

– Eu vă las acum, spune Camila. Nu vă grăbiți. Nu vă deranjează nimeni aici.

Alice abia sesizează ieşirea ei din cameră, dar nu-şi poate lua ochii de la chipul lui Antoine. Este atât de familiar şi cu toate astea are sentimentul că abia acum îl descoperă pentru prima oară. Lina arcuire a sprâncenelor, parţial ascunse sub părul neglijent aranjat, buzele trandafirii pline, o privire cu un amestec de profundă suferinţă şi dorinţă, fără habar care va triumfa. Are obrajii mai supți decât îi ştia ea. Nu-şi poate aminti cine s-a mişcat – se poate să fi fost ea –, dar următorul lucru pe care îl simte este strânsoarea zdrobitoare a pieptului lui în jurul coastelor ei, fierbinţeala dintre coapse, buze care pornesc de pe buzele ei, dar ajung imediat pe gâtul ei, fiecare strop de respiraţie fiindu-i absorbit din plămâni, mâini lipite de mijlocul ei, trăgând-o cu atâta forţă că simte că se va frânge. Unul dintre ei – sau poate amândoi – geme încet. Cad amândoi în genunchi, prăbuşindu-se peste un maldăr

dezordonat de haine și pantofi, fără să întrerupă contopirea fizică. Pe urmă el suspină încet în urechea ei și este cel mai tulburător lucru pe care l-a auzit ea vreodată.

– Te rog, să nu-mi mai faci asta niciodată, niciodată. Am crezut că te-am pierdut, Alice.

Ea îi simte respirația pe peticul fin de piele de după ureche, cum îi inspiră el parfumul.

– Nu ai fi avut cum.

El se trage înapoi ca să o privească, mâinile lor încleștate între ei.

– În orele dintre sărutul nostru de rămas-bun și primirea primului tău răvaș, așa am crezut. Așa am simțit.

– Așa a trebuit să fie. Doar știi asta. Nu am avut încotro. El ne urmărea. A trebuit să pară real. El ar fi știut imediat dacă ți-aș fi explicat.

Ea îi caută privirea ca să știe că el înțelege ce fel de om este Albert – și cum poate fi învins.

– Și acum? Ne petrecem restul vieții trecând prin tot felul de măsuri complicate și eficiente, ca să ne putem întâlni așa?

Par să își dea seama amândoi cât de bizar este să se afle pe podeaua unui mic atelier de la Dior și reușesc amândoi să zâmbească vag de toată acea disperare.

– Tu meriți cu mult mai mult de atât. Te rog spune-mi că faptul că ne întâlnim azi înseamnă că știi că vom găsi o cale să fim împreună așa cum se cuvine. Că nu așa va fi de acum încolo.

– Nu am toate răspunsurile. Tot ce știu este că te iubesc și că nu suport să fiu în preajma lui.

Ea își trece palma peste obrazul lui și zâmbește din nou când el îi cuprinde degetele și le sărută pe rând pe fiecare.

– Atunci părăsește-l. Te poți muta și azi în apartamentul meu. Ce te oprește?

– El.

Își lasă privirea în pământ, știind cât de prost sună – dar știind și că este adevărat.

– Doar dacă îi permiți tu asta.

Ea aude exasperarea pură din forța cuvintelor lui Antoine.

– El este în poziția din care ne poate face amândurora viața foarte dificilă, Antoine, și crede-mă, o va face. Dacă îl umilim, nu va avea

liniște până nu va face tot ce poate ca să ne distrugă pe amândoi. Sper să putem găsi o cale să fim împreună și să evităm asta. Altfel, ce rost a avut să stăm despărțiți toate aceste ultime săptămâni? Trebuie să fim deștepți. El se așteaptă să o dăm în bară, te rog, haide să nu-i dăm această satisfacție.

Antoine tace, nu o mai privește în ochi. Alice îi urmărește mișcarea lentă a pieptului în timp ce respiră, acceptând, speră ea, că are dreptate și că trebuie să o asculte.

– Voi face orice este nevoie. Dar trebuie să te pot vedea.

– El abia a început să se mai relaxeze puțin. Aceasta a fost prima dimineață în care nu m-a descusut atât de mult despre unde merg și ce fac toată ziua. Și, nu știu, dar ar putea fi din cauză că știe, Antoine. Poate că a reușit cumva să tragă concluzia că suntem aici acum, împreună. Poate că este jos, de vorbă cu Marianne, chiar în clipa asta.

– Nu-mi pasă.

– Ar trebui. Alice îi cuprinde fața în palme și o trage puțin mai aproape de a ei. Te rog, eu îl cunosc cu mult mai bine decât tine. Ai încredere în mine. Nu vreau să petrec alături de el nici o secundă mai mult decât este necesar, dar trebuie să facem asta cum se cuvine.

Alice este copleșită de un sentiment de extremă epuizare. Toate zilele în care a mers ca pe sârmă în preajma lui Albert, anticipându-i următoarea mișcare, analizând precaut și cenzurând fiecare cuvânt pe care i l-a adresat, jucând rolul femeii pe care vrea el să o vadă și în tot acest timp simțind cu atât de mare disperare absența bărbatului cu care vrea să fie. Mai este oare de mirare că a ajuns o epavă, fizic și psihic? Ochii i se închid lent, capul căzându-i sub povara tuturor acestor gânduri, a dificultății celor pe care trebuie să le facă pentru a fi împreună. Și acum? Cum se poate face totul astfel încât Albert să se simtă mai puțin amenințat sau batjocorit? Nu are răspunsuri la nici una dintre aceste întrebări, nu încă, și este evident că nici Antoine nu are.

Antoine o ridică în braţe şi o duce la fotoliul lui Dior, aşezând-o în poala lui, apoi lăsându-şi capul pe spătar. Îi simte greutatea trupului topindu-se într-al lui. Îi dă tandru părul de pe faţă şi ea îi simte intenţia, hotărârea de-a o proteja, deşi cum s-o facă ştie prea puţin, acum că ea este, în sfârşit, din nou în braţele lui.

Înainte să închidă ochii, ea îi observă privirea alunecându-i înspre sulul de material care i-a atras şi ei atenţia când a intrat în cameră cu Camila.

– Îţi place?

– Este frumos. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum.

Ea dă din cap.

– Aşa este.

Pe urmă îşi înlănţuie braţele în jurul umerilor lui şi îşi îngroapă faţa în cutele gâtului lui, simţindu-se în sfârşit protejată şi iubită.

CAPITOLUL 19

Lucille

Londra
Vineri

– Omletă sau ochiuri? Nu mă simt destul de curajos pentru poşate. Şi nu avem pâine. Mă rog, nu pâine pe care ai vrea să rişti s-o mănânci.

Nu pot spune că Billy mi-a pregătit cea mai tare recepție de bun venit acasă. Este trecut de 9 seara când ajung în apartamentul meu din Putney după ce am urcat-o pe Véronique într-un taxi şi m-am asigurat că va ajunge la hotelul ei. Ca să fiu perfect sinceră, am sperat că Billy nu va fi acasă. În mare, pentru că am presupus că în felul ăsta mă va întâmpina. Nepăsător.

– Ahh, nu-ți face griji pentru mine. Am mâncat destule gustări ca să rezist până mâine la micul dejun.

O mare minciună, desigur. Ce mi-ar plăcea cu adevărat, după 10 000 de calorii de chipsuri cu multă grăsime, fără pic de aport nutrițional, calorii goale, ar fi nişte legume asortate trase rapid în tigaie sau un piept de pui suculent pe grătar. Dar pentru cineva care trăieşte în general din sendvişuri preambalate din supermarket, acest nivel de planificare nu îi este caracteristic lui Billy.

Privesc prin camera de zi, observându-i pantofii de sport sub sofa, azvârliți la întâmplare din picioare acolo unde s-a aşezat. Draperiile sunt trase, un nivel de chibzuință gospodărească de care ştiu că el nu este capabil, ceea ce mă face să cred că nici nu au fost date în lături de dimineață. Văd o gamă diversă de recipiente de băuturi care include o cutie de cola dietetică, trei căni cu diferite cantități de cafea rece în ele, două sticle goale de Budweiser

și o sticlă cu apă pentru alergare (care nu a fost scoasă nici măcar o dată la alergare), toate grupate pe măsuța de cafea ca și cum această neglijență ar fi perfect normală. Și mirosul. Este genul de aer îmbâcsit care îți forțează nările să se strângă și creierul să spună pas unui joc de-a ghicitelea pe care chiar nu vrei să-l câștigi. Eu cred că Billy uită că acesta este apartamentul *meu*. Că pe contractul de închiriere este numele meu și că el practic nici nu are dreptul să se afle aici, decât la invitația mea, care, dacă e să fiu pedantă, nu a primit-o pentru astă-seară. Văd cât de mult m-am înșelat. Cât de încrâncenată am fost să îl tolerez pe Billy în loc să o rog pe mama să mă ajute sau, ferească Sfântul, să trebuiască să locuiesc cu ea pe o perioadă nedeterminată. Gândul încă mă face să mă înfior, dar așa ceva? Felul în care Billy îmi tratează casa, în care mă tratează pe mine este revoltător. El a devenit foarte confortabil, la fel ca relația noastră. Am devenit un cuplu echivalent cu o bluză cândva preferată, care acum s-a deformat și te și înțeapă un pic, până când, într-o zi, te uiți la ea și te întrebi de ce naiba ai avut vreodată impresia că ar fi o alegere bună. Necazul este că eu vreau să fiu acum rochia aceea de vară cu spatele gol, costumul acela de baie sexy roz, poate chiar slipul de mătase decupat până pe coapse.

Prefer să nu mă apuc acum să bombăn, așa că mă scuz și sper că la revenire el va fi cărat măcar toată această mizerie în bucătărie.

– Mă duc să fac un duș. Încerc să mă înviorez un pic.

– Bine, pe urmă am să te pun la curent cu toate lucrurile oribile pe care le-a spus Simon despre tine.

De ce am sentimentul că nu mi-a sărit în apărare când s-a întâmplat asta? Nu și-a luat încă ochii de la meciul de fotbal care se aude tare din iPad în bucătărie, așa că nu vede privirea critică pe care i-o arunc.

Pornesc apa la duș, atât de fierbinte cât poate suporta pielea mea uscată. Stau acolo și o las să șiroiască peste mine, să-mi ardă pielea până se

face roşie ca racul, înfierbântându-mi tot corpul, dar purificându-mă nemaipomenit de călătoria spre casă. Poliţa pe care se află de obicei colecţia mea de geluri de duş fructate a fost subînchiriată pentru produsele de îngrijire ieftine ale lui Billy. Stau şi mă uit la ele, gândindu-mă la acele articole online cu care ne-am pierdut timpul citindu-le despre ce spun ritualurile tale de frumuseţe despre tine. Privind această selecţie de produse de masă, mizerii care ajung să distrugă oceanul, nu-mi plac prea mult şansele lui Billy.

Mă simt groaznic pentru acest gând, dar chiar îl vreau dus din apartamentul meu. Nu văd nici un motiv pentru care ar mai sta, iar seara aceasta pare un moment la fel de bun ca oricare altul să i-o spun. De ce să mă simt prost din cauza asta când lui i-a păsat atât de puţin de întoarcerea mea acasă? Nu zic că trebuie să-şi facă bagajul şi să iasă din casă în noaptea asta, dar zic că atâta vreme cât mai *trebuie* să rămână aici, va dormi pe sofa. Ies din duş, mă şterg şi îmi înec faţa în cremă hidratantă, urmărind cum pielea o absoarbe lacomă. Când intru din nou în dormitor, unde continuă prezenţa urmelor lui Billy, observ ceva colorat sub pat şi îmi dau seama cu un nou fior de iritare că este ambalajul şosetelor de dormit pe care mi le-a dăruit înainte să plec. Oare chiar a trecut o săptămână de atunci? E trist, presupun, că mi-a luat atâta timp să realizez cât de nepotriviţi suntem noi doi. Ştiu că el este mulţumit, aşa cum poate fi un bărbat nepretenţios, că o mai poate duce aşa încă un an, poate chiar mai mult, dar eu nu pot. Nu acum. Mă îngrijorează că, dacă rămân cu Billy, asta doar mă va încetini. Va anula toată vibranta energie pozitivă cu care m-a încărcat Parisul. Mă va face să mă închid în mine şi să ajung să tolerez din nou toate lucrurile care m-au făcut nefericită. Şi dacă tot veni vorba, îmi arunc un capot pe mine şi formez repede numărul mamei.

– Te-ai întors?

Aşa îmi răspunde ea la telefon.

– Bună, mamă, da, sunt bine, mulțumesc. Tu ce faci?

– Nu fi așa de sarcastică. Te-ai întors sau nu?

– M-am întors.

– Treci acum pe la mine?

– Nu. Tocmai am intrat pe ușă de la Paris.

– Da' ce altceva ai de făcut?

Există oare cineva care chiar să se bucure de întoarcerea mea acasă, mă întreb?

– Păi, știi bine, să mănânc, să dorm, să mai discut cu Billy.

– Billy?

– Of, Doamne, mamă, iubitul meu. Mă rog, cel puțin pentru încă vreo câteva minute.

– Corect.

Evident, crede că nici unul dintre aceste lucruri nu este la fel de important ca ea.

– Mai este și un mic amănunt, trebuie să mă văd cu șeful meu luni dimineața și...

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, pentru că să știi că nu mă face. Sunt extrem de plictisită.

Renunț să mai încerc să îmi explic mie însămi ori să o fac pe ea să priceapă. Mama locuiește într-un cartier pe care orice agent imobiliar l-ar descrie drept deosebit de râvnit. Este o proprietate privată de pe lângă Fulham Road cu un număr complet nejustificat de bariere de securitate de care trebuie să treci înainte să ți se permită accesul și cu străzi largi complet pustii, pentru că foarte puțini își permit practic să locuiască acolo. Are toate variantele posibile de baruri, restaurante, magazine, săli de yoga, saloane de coafură, tot ce vrei, la numai doi pași. Cheltuie sute de lire săptămânal în fiecare dintre ele. Dar să-i treacă ei vreodată prin cap să călătorească opt kilometri până în Wimbledon, ca să-și vadă propria mamă?

– Ce face bunica?

– Bine. De ce?

– Ai fost pe la ea?

– Nu. Nu trebuie.

– Nu *trebuie* să-ți vizitezi mama bătrână?

– Natasha mă sună zilnic, Lucille. Crede-mă, nu trece o zi fără să primesc un mesaj vocal

foarte detaliat care mă pune la curent minut cu minut despre fiecare aspect al zilei bunicii tale. Câte cereale a mâncat la micul dejun. Ce-i mai fac monturile. Cât a mai bombănit în fața televizorului, ceea ce pare a fi un etalon la fel de precis ca oricare pentru bunăstarea ei generală. Îmi imaginez că mama are numărul Natashei trecut în telefon doar pentru a-i evita apelurile. Să nu cumva să facă greșeala să-i răspundă și să fie nevoită să audă cu urechile ei ce fel de zi a avut bunica. Și dacă vrei să știi, mi-am propus să mă duc la ea duminică. Dacă am timp.

– De fapt, speram să ne vedem acolo.

O spun repede, înainte să mă răzgândesc.

– Și mai bine. Și iată cât de ușor este ștearsă mental bunica de pe lista mamei de lucruri de făcut. Vino la mine la unu și pun să ni se pregătească prânzul. Ne vedem atunci.

Billy stă tolănit pe sofa când revin în camera de zi, lăsându-mi mie singurul fotoliu, cu mult mai puțin confortabil.

– Deci, știi că practic nu prea mai ai o slujbă la care să te întorci, nu? Nu e tocmai strângerea de mână încurajatoare pe care ar putea-o spera orice iubită. Ce s-a întâmplat?

Se pare că Simon își ieșise rău de tot din pepeni când a sunat la birou de la aeroport.

– Am uitat să fac rezervare pentru soacră-sa și bagajele ei în avionul pentru vacanța la schi cu familia. Unii ar spune că ar fi trebuit să-mi fie recunoscător.

Nu văd motivul pentru care mi-aș mai irosi o singură secundă perpelindu-mă pentru asta, acum că știu că oricum vreau să demisionez.

– Nu cred c-o să ți se mai pară amuzant când ai să ajungi acolo luni. Vrea o discuție cu tine la 9 dimineața.

– Fantastic! Abia aștept.

Îmi permit să par sincer bucuroasă, în mare pentru că știu că asta îl va enerva pe Billy.

– Serios, Lucille. Umblă vorba că o să te concedieze. Rachel spune că a avut o mulțime de ședințe cu ăia de la Resurse umane de când s-a întâmplat, probabil ca să verifice dacă este legal să o facă. De ce nu o suni să vezi ce știe?

Rachel, sirena de ceață a biroului, nu va avea bucuria unui telefon panicat din partea mea. Nici o șansă!

– Nu prea cred că are rost, din moment ce oricum am de gând să demisionez.

Asta îl face pe Billy să se ridice în fund.

– Foarte amuzant. Și pe urmă, pentru că eu refuz să afișez un zâmbet cât de mic: Doar nu vorbești serios?

Este prima oară când m-a onorat cu o privire în ochi de când am intrat pe ușa casei, acum o oră.

– Ba da. Urăsc slujba asta, îl urăsc pe el, urăsc faptul că mi s-a vândut ca ceva ce în mod cert nu este. Așa că, dap, am zis. Demisionez.

Urmăresc pe urmă cum fața i se contorsionează ușor, ca și cum nu este sigur dacă ar trebui să râdă sau să încerce să-mi bage mințile în cap. Văd de asemenea o umbră de confuzie, ofuscare poate, că nu m-am consultat cu el înainte. Că am luat o decizie atât de importantă fără ca măcar să-i cer părerea mai întâi. Billy s-a alăturat echipei de editare de imagini de la TravelSmart.com cu șase luni înaintea venirii mele, așa că s-a considerat mereu pe o poziție superioară, a celui care le știe pe toate despre orice în legătură cu munca.

– Păi, nu poți să pleci pur și simplu. Ce-ai să faci cu banii? Cum o să plătim chiria?

Tac. Gata, acum e momentul să-i spun. El mă privește fix, îndoindu-se că m-am gândit la asta cum se cuvine. Nu pot să mă dau bătută acum.

– Cum o să *plătesc* chiria, vrei să spui.

– Poate că partea mea nu este jumătate, Lucille, dar nu este ăsta un motiv și mai serios să nu dai cu piciorul slujbei ăsteia fără un plan solid?

Acum devine pragmatic.

– Doar eu trebuie să îmi fac griji pentru chirie și nu tu, pentru că eu cred că voi locui singură aici.

Nu este o declarație atât de fermă pe cât ar trebui, cuvântul „cred" lăsând deschisă o mică portiță pentru dubii și interpretare greșită.

– Păi, și eu unde mă duc? fornăie el.

Este o întrebare la care este practic mult mai greu de răspuns, așa că o las suspendată stânjenitor între noi, în mod deloc surprinzător el nepricepând sensul mai profund.

– Ce ai de gând?

Tot nu a priceput.

– Billy, ce vreau să spun este că nu cred, adică știu *sigur* că relația noastră nu mai merge. Am avut mult timp de gândire la Paris și sunt câteva schimbări pe care trebuie să le fac în viața mea.

Nu îmi dădusem seama cât de nefericită am devenit. Mă simt bine să o spun cu voce tare, îmi doresc doar să fi pus niște haine pe mine. Să dai o asemenea veste șocantă într-un capot de prosop de culoare roz-fucsia pare acum un pic cam frivol.

Totuși, el mă privește de parcă ar aștepta poanta unui banc.

– Te cam grăbești totuși să dai cu piciorul slujbei și să-i ceri iubitului tău să dispară, nu crezi?

– Nu-ți cer să dispari pentru o vreme...

– Oh, bine, pentru că începusem să mă întreb ce s-a petrecut la Paris...

– Billy. Îți cer să dispari definitiv. Dacă are de gând să priceapă atât de greu, atunci va trebui să fiu nemilos de tranșantă. Nu vreau să mai locuim împreună. Nu vreau să mai fim împreună. Îmi pare rău.

Acum nu mai e loc de îndoială. Îi urmăresc foarte atentă chipul să văd o urmă cât de mică de reacție. Rămâne pasiv și imobil.

– Bun. Când s-au decis toate astea? Am așteptat cu nerăbdare întoarcerea ta acasă.

– Pe bune? Vorbești serios? Nu prea mi se pare.

Arăt cu mâna în direcția harababurii de pe măsuța de cafea, pe urmă i-o tai scurt când văd că e pe punctul să reducă totul la problema temporară a nespălării vaselor.

– Nu e vorba despre căni murdare, Billy, oricât de enervante sunt ele. Este vorba despre noi doi care nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Și asta-i ceva ce trebuie să schimb, pe lângă o grămadă de alte lucruri.

– Și anume?

Nu vreau să discut cu el despre nimic din toate astea. Nu vreau să-i spun despre remarcabila viață dublă a bunicii și nici despre percepția mea asupra mamei și a faptului că a fost concediată. Nimic din toate astea nu mi se pare relevant pentru acest cuplu format din mine și el, stând în camera mea de zi, martori ai, pe drept cuvânt, lipsitei de dramatism pieiri a non-relației noastre. Și cred că expresia de pe fața lui este cea care face totul să pară atât de mult mai simplu. El s-a lăsat din nou în pernele sofalei, fără să pară câtuși de puțin afectat, ci mai degrabă agasat că trebuie să rateze finalul meciului. Va trebui să dea niște telefoane și să își facă un plan acum. Și îmi dau seama, după felul în care sprâncenele îi rămân ridicate, că nu s-a gândit niciodată că vom avea această conversație, în felul acesta. Dacă avea să se termine vreodată, *el* avea să pună capăt. Sau avea probabil s-o șteargă într-o zi fără să se mai întoarcă. Mult mai mult stilul lui.

Evit întrebarea lui și întreb:

– Te superi dacă dormi pe sofa în noaptea asta?

– În regulă, dacă asta vrei.

Ridică din umeri.

– Asta vreau. Și cred că dacă ți-ai găsi unde să te muți până la sfârșitul săptămânii viitoare, ar fi cel mai bine pentru amândoi.

Pe urmă mă duc la culcare și stau întinsă în pat, auzindu-l cum repornește meciul, simțindu-mă mai ușoară, mai energizată și mai optimistă decât m-am simțit de secole. Nu pot dormi, dar din motive bune. Sunt bucuroasă. Lumea îmi pare dintr-odată plină din nou de posibilități, ca și cum aș fi creat primul spațiu în viața mea în care să pot înota.

CAPITOLUL 20

Alice

Paris

Cum se face că o oră cu tine mă poate anima atât de mult? Atingerea ta, mirosul tău, buzele tale pe pielea mea, totul la tine mă face să tânjesc după mai mult. Îmi insufli atâta viață, Antoine, mă întreb cum de am putut trăi vreodată fără tine. Acum știu că nu am trăit deloc. Înainte de tine, pur și simplu nu a existat viață. Doar zile fără noimă, confundându-se unele cu altele, fără nimic care să le deosebească. Mă voi percepe întotdeauna acum ca pe femeia care am fost înainte de tine – și după tine, datorită ție.

Răvașul este unul dintre cele mai recente adresate de ea lui Antoine, scris în urma amețitoarei lor prime întâlniri secrete de la Dior, în urmă cu două săptămâni. Este ceva atât de răvășitor la recitirea lui acum, când trupul ei gol stă întins cald și satisfăcut sub așternuturile răsucite ale patului lui. Îl pune la loc în plicul de pe noptieră și își plimbă privirea prin cameră. Apartamentul lui este plin de desene cu ea, din amintirile încă proaspăt imprimate în mintea lui. Unele grăbite, cu Alice cu spinarea frumos arcuită deasupra lui sau întinsă, aproape frântă, pe pat, după ce și-au separat, în cele din urmă, trupurile. Ore periculoase, furate s-au pierdut sorbind cocktailuri în patul lui, pe măsură ce nevoia reciprocă devine mai puternică, frica ei fiind prostește dată uitării sub influența lui Antoine.

Sigura parte pe care o urăște este repetarea poveștii ei cu el, stabilirea fiecărui detaliu

înainte să se întoarcă la ambasadă și să fie interogată. Slavă cerului pentru Marianne și infinitele ei alibiuri. Șarada ei este puțin mai ușoară, mai pregătită – sau au devenit ei, pur și simplu, mai neglijenți? Pentru că simplul gând că ar putea fi descoperiți, acum că se insinuează din nou în fericirea ei ideea că se va încurca la un detaliu minor de care Albert să își dea seama, este încă îndeajuns pentru a-i îngheța sângele în vene.

Planul lor de a fi împreună este rudimentar și încropit în pripă, trupurile lor constituind o diversiune irezistibilă când timpul împreună este atât de scurt, nici unul dintre ei nefiind dispus să sacrifice din clipele de tandrețe, să permită numelui lui Albert să le domine discuțiile.

– Poți să rămâi puțin mai mult azi? *Te rog*?

Antoine îi șoptește la ureche, respirația lui copiind urma fină a degetelor în jos peste șoldul și pe coapsa ei. În timp ce conștiința îi revine încet în prezent, ea se întinde, apoi se încovoaie din nou, lipindu-se de el.

– Nu pot. Astăzi trebuie să iau parte la o ședință despre sărbătorirea aniversării reginei. Nu pot lipsi. Este în agenda tuturor de mai multe săptămâni.

– Dar mai sunt câteva luni până atunci. *Te rog*.

– Știu asta, dar sunt foarte multe de făcut. Albert vrea tot fastul, desigur. Și mă așteaptă, Antoine. Trebuie să fiu acolo.

Regretă imediat că i-a rostit numele când Antoine ridică privirea spre cer, clar frustrat că Albert încă îi controlează timpul, obținând ceea ce dorește, când dorește.

– Este ceva ce doresc să facem împreună.

Se dă jos din pat și traversează camera până la fereastră, dând încet perdelele deoparte, lăsând un văl diafan de lumină hibernală diluată să îl învăluie și să se reverse peste pat. Alice își plimbă privirea peste trupul lui nud, admirându-i arcuirea musculară a picioarelor, încordarea pectoralilor și a torsului, curburile masculine ale brațelor flexate pentru a trage perdeaua. Nici măcar după atâtea săptămâni nu

îl poate privi fără să simtă freamătul unei imense plăceri prin tot corpul. Nu trebuie decât să închidă ochii, să plonjeze într-o tainică beznă ca să-şi amintească felul în care se simte el, în care o face pe ea să se simtă, ştiind că nu ar vrea niciodată să lase vreuna din aceste senzaţii să dispară.

– Ce anume? Poate am timp pentru amândouă? Dar nu pot întârzia, Antoine.

– Aşteaptă aici. Îl priveşte îndreptându-se spre uşă. Vin imediat.

Alice se ridică pe coate şi tresare din cauza durerii de cap care i se propagă pe toată fruntea. A băut prea mult în ultima vreme. Acasă, ca să se anestezieze şi să poată face faţă calvarului zilnic al toanelor lui Albert. Şi aici, la fiecare întâlnire cu Antoine, mereu cu un ochi pe ceas, o parte a creierului ei recapitulând povestea pe care să i-o spună mai târziu lui Albert. Îşi propune să mai reducă din cantitate, lucru deloc uşor cu Crăciunul care bate la uşă, aducând cu el sumbra perspectivă a ei cu Albert, obligaţi să petreacă mai mult timp împreună. Nu a îndrăznit să abordeze subiectul cu el. A visat cu ochii deschişi că el îşi va petrece Crăciunul la Londra, cu familia lui, dându-i libertatea să se bucure de sărbătoare alături de Antoine. Dar cum nu s-a spus nimic despre astfel de planuri, a acceptat că şansele să se întâmple aşa ceva sunt minime. Singurul lucru mai rău de atât va fi dacă el va insista ca ea să îl însoţească.

Gândurile îi sunt întrerupte de zgomotul făcut de Antoine care trage ceva greu pe scări, iar când revine în cameră, ea vede că este un brad de Crăciun, parfumul lui proaspăt de cetină umplând imediat spaţiul, Antoine râzând de nebunia străduinţei sale. Şi înainte să priceapă de ce, Alice se simte copleşită de un val de emoţie ce o aduce inexplicabil în pragul lacrimilor. Oare pentru că acesta ar trebui să fie un moment perfect romantic în relaţia lor? Un cuplu tânăr în încleştarea pasională a fragedei iubiri, gata să petreacă primul lor Crăciun împreună. Dacă ar fi totul atât de simplu. Să fie oare pentru că ea nu are nici o amintire cu

împodobirea unui brad de Crăciun în copilărie? Era ceva ce apărea ca prin farmec peste noapte, când ea era în pat. Ceva ce pica în sarcina slujitorilor, părinților ei netrecându-le niciodată prin minte că poate ea și-ar fi dorit să se bucure de vesela îndatorire alături de ei, așa cum probabil făceau toți ceilalți copii cu familiile lor. Sau să fie pentru că știe că oricât de fericită ar fi următoarea oră, asta e tot ce va primi astăzi, după care va trebui să se întoarcă la ambasadă și la Albert. În timp ce Antoine se luptă să pună bradul pe poziție, ea își îngroapă fața în așternuturi, nedorind să îi distrugă momentul cu lacrimile ei.

– Ieri l-am cumpărat, spune el radiind. În mod normal nu m-aș sinchisi, dar am vrut să îl împodobim împreună.

Îl sprijină de perete și îi întinde o pungă de hârtie în care ea știe că sunt obișnuitele lor cornuri și cafeaua.

Alice zâmbește, însă o neliniște oribilă prinde rădăcini în interiorul ei în dimineața asta. Adoră ceea ce face Antoine. Străduința de a face să pară și să se simtă totul cât se poate de normal pentru ei. Însă oricât de mult s-ar strădui, ea nu poate ignora faptul că este o amăgire, că nu vor deschide cadouri de Crăciun împreună în Ajunul Crăciunului, asemenea atâtor mii de cupluri din tot Parisul. Că s-ar putea să nu reușească nici măcar să se vadă, dacă Albert rămâne în oraș.

– Ce idee minunată! reușește ea să spună. Mirosul cafelei proaspete îi întoarce stomacul pe dos și știe că n-o s-o bea. Chiar și căldura foietajului cu unt răspândindu-se în pungă este respingătoare. Crezi c-ai să-ți petreci Crăciunul cu părinții?

– Nu! Vreau să-l petrec cu tine, Alice.

S-a întors lângă pat acum, cu chipul preocupat de gândul că așa ceva ar putea fi imposibil.

Alice încearcă să îndepărteze subiectul de la ea.

– Cu siguranță că mama ta te așteaptă acasă. Ce a mai făcut de când, știi tu, nu ai prea mai vorbit despre ea din seara expoziției Monet.

– Oh, cine știe ce crede ea. Presupun că și-o fi zis fie că nu ne mai vedem, fie că s-a ajuns la un fel de înțelegere cu soțul tău. Eu nu i-am oferit detalii, clar.

Lui Alice i se strânge gâtul, ca și cum s-ar fi blocat în el o pietricică. Nu cumva *madame* du Parcq nu este atât de ușor de păcălit? Nu i s-a părut a fi genul de femeie care să-și vadă mai departe de-ale ei, lăsându-și fiul să decidă pentru el. El trebuie să știe asta.

– Tu crezi că nu știe despre noi, despre ce se petrece cu adevărat? întreabă Alice într-o doară. A acceptat că a fost doar un sărut în acea seară? Alice nu-și poate ascunde panica tot mai mare din glas. Așa ceva i se pare puțin probabil. Dar acum nu pare momentul potrivit să aducă asta în discuție. Nu când știe că va trebui să se îmbrace și să plece curând, fără nici cea mai vagă idee când va putea să-l revadă.

– Am putea, te rog, să nu ne irosim timpul împreună discutând despre ce știe sau nu mama. Chiar nu-mi pasă, Alice. Antoine ia o cutioară din dulap și i-o dă ei, cu chipul radiindu-i de fericire. Îți plac?

Alice dă capacul deoparte și descoperă un set de decorațiuni din lemn frumoase, pentru brad. Balerine, lumânări, ghirlande, steluțe și darabane, toate frumos ambalate în hârtie pelur veche, decolorată.

– Au fost ale bunicii. Se pare că aș fi fost obsedat de ele în copilărie, așa că mi-au rămas mie după ce a murit. Nu am simțit niciodată nevoia să le scot până acum, dar anul acesta vreau să o fac.

– Sunt atât de minunate!

Alice scoate din cutie o balerină. Are brațele și picioarele grațios întinse, ca și cum ar fi pe punctul să facă un impresionant salt. Tutuul înfoiat este pictat auriu și are încă panglicile fine ale poantelor încolăcite în jurul picioarelor zvelte. Alice o ține în palmă și o mie de gânduri despre copilăria ei, căsnicia ei, femeia care a devenit năvălesc toate odată și începe să plângă încetișor.

– Nimic nu este real, Antoine. Nimic din toate astea nu poate dura și nu mai pot îndura.

El o apucă de ambele braţe şi o zgâlţâie cu putere.

– Ba da, ba da! Nici să nu-ţi treacă prin minte. Bineînţeles că putem fi împreună. Eu sunt pregătit, Alice. Ţi-am spus, te poţi muta aici azi, din punctul meu de vedere.

Au discutat despre asta de nenumărate ori. Dar ea o s-o spună din nou, sperând că de data asta Antoine va asculta.

– Trebuie să aşteptăm ca furia lui Albert să se stingă, să-şi potolească măcar văpaia de acum. Te rog.

Îşi şterge lacrimile cu dosul palmei, prioritatea ei fiind acum să îl împiedice pe Antoine să-şi piardă răbdarea.

– De ce trebuie să dicteze el *totul*?

– Nu dictează asta, nu-i aşa?

Îşi trece o mână peste coapsa lui Antoine, amintindu-i că ea este aici acum, cu el, exact acolo unde vrea să fie.

– Avem nevoie de un semn, Antoine, ceva care să îmi spună că nu mai suntem prioritatea lui, că am fost înlocuiţi de o altă distracţie desfrânată de-ale lui, sau de o criză la serviciu. Nu va dura mult. Ceva se va ivi. Între timp, voi face aşa cum am stabilit. Voi începe să îmi caut ceva de lucru, poate ceva la Sorbona. Şi voi începe să îmi aduc din lucruri aici. Lucruri mărunte, importante pentru mine, dar cărora nu li se va observa lipsa.

– Nu este suficient, Alice. Vreau să fiu cu tine cu adevărat, vreau să mă însor cu tine!

Încremenesc amândoi, Antoine pare la fel de şocat ca şi ea de ceea ce tocmai a spus. De ce? Pentru că nu ştie cum va reacţiona ea? Sau pentru că nu s-a aşteptat să se audă spunând aşa ceva? Alice tace, dar emoţiile ei explodează în interior. Vrea să strige da, de o mie de ori. Vrea să blameze nedreptatea vieţii sale, care nu se ciocneşte niciodată de cea a lui Antoine înainte de cea a lui Albert. Vrea să uite orice responsabilitate la care s-a înhămat vreodată şi să fugă în lume cu acest frumos bărbat, undeva unde să nu fie găsiţi niciodată. Să îşi descompună viaţa până la simpla poveste de dragoste pe care vrea să o trăiască. Dar buzele îi

rămân ferecate. Trebuie să audă mai mult de la el. Asta este o cerere? Ori o exacerbare a desfătării pe care trupurile lor o generează când sunt împreună? Un indiciu despre ceea ce vede el în visurile lui, în viitorul lor de după Albert, dacă așa ceva este cumva posibil.

– Dacă doi oameni sunt hărăziți a fi împreună, atunci vor fi. Tu chiar crezi că Albert se poate împotrivi acestui lucru?

El clatină vehement din cap, iar ea îl privește scoțând din cutie o decorațiune preferată.

Privirea lui Alice cade peste verigheta pe care o poartă și se gândește cât de fericită ar fi dacă Antoine ar fi fost bărbatul care să o fi pus pe degetul ei. Poate că a chibzuit prea mult. Poate că Albert va fi curând istorie, dându-și seama că, în ciuda tuturor uneltirilor și a dispozițiilor, soția i-a încălcat la fiecare pas ordinele. Și poate că ea va reuși de asemenea să privească această realitate drept în față, cu Antoine neclintit alături.

Când Alice reintră în reședință, aproximativ o oră mai târziu, ar prefera să se ducă direct în pat. Dar odihna va trebui să mai aștepte. Într-un sfert de oră trebuie să se întâlnească în bibliotecă cu Albert, Marianne, Éloïse, Patrice și cu bucătarul-șef pentru a detalia planurile despre evenimentele pe care le vor găzdui, ocazionate de aniversarea reginei.

Conform planurilor, reședința a fost transformată peste noapte cu ajutorul a mii de decorațiuni de Crăciun. Au fost instalate atât de târziu, dar Alice pur și simplu nu a fost în stare de entuziasmul necesar coordonării activității. Oriunde privește, la ramurile brazilor de Crăciun ori la lumina felinarelor înșirate pe scară, ceva îi amintește că aceasta ar trebui să fie o lună a bucuriei – iar ei îi este imposibil să simtă astfel atâta vreme cât trebuie să se împartă în două.

Este ultima care își ocupă locul în bibliotecă și încearcă să ignore dezgustul prost disimulat de pe chipul lui Albert când o vede așezându-se, cu stiloul și hârtia pregătite în fața ei.

– Unde ai fost? întreabă Albert, mult mai tare decât este necesar.

Alice înghite în sec. Te rog, nu acum, nu în faţa tuturor şi când se simte atât de incapabilă să îndure represalii.

– La florar.

Vocea îi sună temătoare în propria-i gură.

– La care anume?

O încolţeşte. Pe chip poartă un calm încrezător, dar mâna încleştată pe stilou îi trădează furia care mocneşte.

– Le Joli Bouquet, cred că ţi-am spus?

Angajaţii adunaţi în jurul mesei încep să se foiască în scaune, nesiguri, ca şi ea, unde se va ajunge cu asta. Ea decide să meargă mai departe cu şedinţa.

– Éloïse, ai vrea, te rog, să ne pui la curent cu lista invitaţilor?

Éloïse deschide gura să vorbească, dar este imediat amuţită de Albert.

– Am crezut că au închis joia.

Albert nu este suficient de interesat de fleacurile inutile ale organizării de evenimente pentru a şti dacă un anumit florar are deschis într-o zi de joi sau nu. Fie ştie că a fost minţit, fie încearcă doar să o destabilizeze pe Alice. Să nu cumva să uite că fiecare poveste pe care o spune poate fi – şi va fi – verificată. Nu are de ales în contextul dat decât să nu se abată de la poveste.

– Nu, este deschis. Şi vinde cei mai frumoşi hurmuzi şi eucalipţi, am cerut să ne fie livraţi câţiva săptămâna viitoare. O observă pe Marianne notând degrabă ceva în carneţel, ştiind că îşi va face şi ea o notiţă indescifrabilă să nu uite să plaseze o comandă la florar. Éloïse, te rog să continui.

Alice îşi toarnă un pahar mare de apă şi îl bea pe tot odată, umplându-l imediat din nou, ceea ce o face pe Marianne să o întrebe dacă se simte bine.

– Da, foarte bine, mulţumesc. Doar puţin obosită, îi răspunde în şoaptă, observând cum colţurile gurii lui Albert s-au ridicat subtil.

– Am încheiat lista invitaţilor săptămâna trecută, după ce au răspuns toţi, şi avem acum

varianta definitivă, îi informează Éloïse.

– Şi câţi sunt? întreabă Alice.

– Două sute cincisprezece. Adică o sută cincizeci pentru cocktailul oficial de întâmpinare, plus încă şaizeci şi cinci pentru dineul oficial. Va fi la limită, dar dacă într-adevăr nu este nimeni pe care să-l excludem în acest moment, atunci acesta este numărul definitiv.

– Când vor fi expediate invitaţiile?

Alice simte că încep să i se formeze broboane de sudoare pe frunte şi vrea să ia din nou paharul cu apă, observând cum îi tremură puţin mâna, tremurul acela epuizat care o ia atunci când este prea ocupată şi sare peste o masă. Trebuie să apuce paharul cu ambele mâini ca să-l poată duce la buze şi simte privirea îngrijorată a lui Marianne îndreptată spre ea. Se înclină mai aproape de Alice.

– Veţi să vă anulez întâlnirile din după-amiaza asta, *madame* Ainsley? Nu arătaţi bine deloc.

– Nu, nu. Îmi voi reveni. După ce terminăm aici, am să aţipesc un pic. Scuze, Éloïse, te rog să continui.

– O copie se află spre verificare la secretarul particular din Downing Street, mai mult ca gest de curtoazie. Prin urmare, presupunând că se va semna înainte de vacanţa de Crăciun, vom expedia invitaţiile în a doua săptămână a lui ianuarie, când îşi va intra toată lumea din nou în ritm. Vom cere confirmarea participării la începutul lui februarie, pentru ca bucătarul-şef să poată demara pregătirile şi să primească toate comenzile în timp util pentru respectarea programului.

– În regulă, şi aşa ajungem frumuşel la meniu. V-aţi gândit deja la gustările pentru recepţia de întâmpinare, maestre?

Alice are gura uscată şi simte cum o ustură gâtul când vorbeşte. Albert se apleacă în faţă în scaun, fără să-şi ia ochii de la ea.

– M-am gândit la un minunat mix din toate felurile britanice şi franceze preferate. Vom servi atât şampanie, cât şi cocktailurile preferate ale domniei sale, gin şi Dubonnet.

Apoi câteva minigustări cu friptură de vită și budincă Yorkshire, o selecție de vânat, desigur, probabil căprioară gătită într-un sos de scotch-whisky, după care vom trece la ceva dulce, poate ciocolată, aromată cu ceai Earl Grey și servită cu căpșuni, care vor fi deja în sezon. Poate și *crème brûlée* cu apă de flori de portocal?

– Pare mai mult decât suficient, intervine Albert. Nu crezi, Alice?

Îi adresează ei întrebarea, pentru că vede prea bine că i s-a scurs tot sângele din obraji. Își ține capul în mâini și încearcă să-ți împingă scaunul în spate ca să se ridice și să părăsească încăperea.

– Vă cer scuze, mă puteți scuza o clipă?

Marianne o ajută să se ridice în picioare, iar ea este enorm de recunoscătoare că o apucă de mână. Mai puțin însă pentru privirea enervată cu care o recompensează Albert acum, știind că va trebui să preia conducerea cât timp ea este afară.

– Nu sunt sigur că am timp să fiu sâcâit fără sens cu acest gen de chestiuni, declară Albert acompaniat de hârșâitul pe podea al scaunului împins în spate. Luați pur și simplu cele mai bune decizii, că doar de aceea sunteți angajați aici, mai spune răstit în timp ce trece pe lângă Alice și Marianne în drumul spre ieșire.

Marianne urcă treptele cu viteza melcului, oprindu-se frecvent pentru ca Alice să-și tragă sufletul și să controleze senzația oscilantă de ameteală. Ajung până la ușa dormitorului ei când Alice simte cum se întunecă totul în jurul ei și se prăbușește în brațele lui Marianne.

– Cred că trebuie să chem un doctor, spune Marianne. Nu te simți destul de bine ca să te deplasezi la cabinet.

Alice nu se opune. O lasă pe Marianne să o ridice, să îi scoată brațele și picioarele moi ca de cârpă din rochie și să o ajute să se întindă în pat. Câteva clipe mai târziu, doarme dusă.

Când se trezește, Marianne și doctorul ei obișnuit sunt la patul ei, mâna lui Marianne pe brațul ei rece și umed.

– *Madame* Ainsley, l-am adus pe doctorul Bertrand. Vă va face câteva investigații, ca să fim cu toții siguri că nu este nimic grav. De acord?

– Da, desigur. Sunt sigură că ați venit degeaba, dar, vă rog, faceți tot ce considerați necesar.

Marianne o ajută să se ridice în capul oaselor, punând două perne mari în spatele ei. Se simte un pic slăbită, aproape ca și cum nici nu ar fi dormit.

– M-aș bucura foarte mult să fi venit de pomană, dacă asta ar însemna că vă simțiți bine, *madame* Ainsley. Acum, dați-mi, vă rog, brațul și vom începe cu pulsul și tensiunea dumneavoastră. O prinde ferm de braț cu o mână și îi strecoară un termometru sub limbă cu cealaltă. Luați vreun medicament de care ar trebui să știu?

Ea scutură din cap.

– Pulsul este în regulă, dar tensiunea este un pic cam mică. În afară de leșin și de febră, ați mai avut și alte simptome?

– Deloc, sunt sănătoasă tun.

– În regulă. Păi, mă bucur că păreți să fiți bine deocamdată. Dar doresc să fiu chemat dacă mai apar simptome, vă rog.

– Desigur, dar, sincer, cred că putem considera problema ca și rezolvată.

Alice se ridică mai sus, dornică să demonstreze că nu intenționează să mai stea prea mult în pat.

– Și aș vrea să îmi dați o probă de urină, vă rog. Îi întinde lui Marianne un mic recipient tubular. Este cea mai bună metodă de identificare a unei posibile infecții pe care am putea-o altfel trece neobservată. Ne va da o imagine precisă asupra nivelurilor proteinelor, zahărului și hormonilor, ca să putem exclude orice afecțiune gravă. Poate sunteți atât de amabilă să îmi aduceți proba jos, când *madame* Ainsley este gata? o roagă el pe Marianne.

– Desigur. Durează doar câteva minute.

Îl conduce pe doctor la ușa dormitorului.

– Rezultatele vor fi gata în câteva zile și, cine știe, poate căutăm vești proaste acolo unde sunt

doar din cele bune, adaugă el cu chipul luminându-i-se uşor de un zâmbet firav.

– Of, câtă agitaţie pentru nimic, se tânguie Alice în clipa în care nu poate fi auzită. Dar dacă tot eşti aici, Marianne, poţi să aduci, te rog, centimetrul de croitorie? Vreau să îmi iei măsurile şi să le transmiţi la telefon Casei Dior. Nu am timp să mă întorc la butic.

– Desigur. Imediat.

Cât timp Marianne este plecată, gândul lui Alice se întoarce la materialul Toile de Jouy văzut la ultima sa vizită la Dior. Își amintește cuvintele lui Antoine din dimineaţa asta, hotărârea lor de a fi împreună, insistenţa lui oarbă că se poate şi chiar se va întâmpla. Ia carnețelul și un creion de pe noptieră și începe să schițeze ușor conturul rochiei, jupa amplă și gulerul înalt. Desenul ei este rudimentar, aproximativ, se va baza pe măiestria celor de la Dior pentru a-i transforma fantezia în ceva cu adevărat special, ceva demn de ziua în care intenționează să o îmbrace.

Înainte să se poată pierde cu totul în visare, ușa dormitorului se dă de perete și Marianne dă buzna în cameră, cu faţa lividă.

– Marianne, pentru numele lui Dumnezeu, ce este?

Alice se ridică.

– Albert.

Un singur cuvânt care o face pe Alice să înghețe de spaimă.

– Dumnezeule, ce a mai făcut? Ce ți-a spus?

– Nimic. Nu spune niciodată nimic. Am intrat în vestibul să-mi iau poşeta, ţin mereu un centimetru în ea.

– Da, şi?

– Şi Albert era acolo. Alice, îmi scotocea prin poșetă.

– Poftim? Dar asta este o adevărată violare. Ce-o fi în capul lui? Dar tocmai când cuvintele ies din gura lui Alice, creierul i-a luat-o înainte. Vai de mine! A văzut-o? În cameră pare să se facă deodată cumplit de frig, aerul se rarefiază în jurul ei. Ultima mea scrisoare pentru

Antoine. Te rog spune-mi că nu era acolo, Marianne!

– Ba da. Se prinde cu mâinile de păr, gura i se cască într-o grimasă dureroasă, panicată. Dar nu mai este acum, Alice, cred că a luat-o.

CAPITOLUL 21

Lucille

Londra
Sâmbătă

– Fără stilouri, doar creioane. Fără mâncare sau băutură, evident, şi toate genţile şi jachetele trebuie puse în dulapurile cu cheie, vă rog. Nu aveţi voie să luaţi nimic cu voi.

Gardianul de la intrarea la V&A nu lasă nimic la voia întâmplării, iar eficienţa lui aspră nu face decât să escaladeze starea nervoasă pe care o am când, împreună cu Véronique, ne pregătim să fim conduse în sala de studiu.

– Să-mi daţi actele de identitate, după care puteţi semna aici – deschide un registru A4 legat în piele neagră – şi voi genera pentru amândouă câte o brăţară personalizată de acces.

Schimb o privire cu Véronique. Asta este. Ziua în care vom vedea rochia numărul opt, ultima din colecţia bunicii. Cea din frumosul material Toile de Jouy şi un punct metaforic la finalul poveştii bunicii. Voi descoperi curând, sper, de ce m-a trimis la Paris.

– Sunteţi foarte norocoase că aţi obţinut o programare sâmbăta, aur curat, adaugă gardianul cu un zâmbet, devenind mai uman, un pic mai puţin oficial. Poate că ne simte neliniştea. Aveţi două ore, atât, aşa că folosiţi-le la maximum.

– Eşti pregătită? întreabă Véronique.

Sunt atât de încântată că este cu mine astăzi. Nu vreau să fiu singură când voi vedea ceea ce mă aşteaptă aici. Şi să fim sinceri acum, ea a fost mult mai bună la elucidarea acestei poveşti decât mine. S-ar putea să am nevoie de ea pentru a da sens şi acestui ultim indiciu. Mi se pare corect să fie Véronique, dat fiind cât de

apropiată a fost mama ei de bunica odinioară, la Paris. Este ca și cum am închide cercul împreună, iar bunica și mama ei deopotrivă ar aplauda ideea că ne-am unit forțele, ajutându-ne reciproc să deslușim acest din urmă mister.

– Presupun.

O doamnă mai vârstnică foarte veselă se salută cu gardianul, apoi se întoarce cu fața la noi.

– Bună ziua, eu sunt Margaret și vă voi ajuta astăzi. V-ați înregistrat deja?

– Exact acum terminăm, răspunde gardianul în timp ce ne pune să privim în obiectivul de deasupra monitorului calculatorului lui.

Cât timp Véronique este fotografiată, eu mă întreb dacă nodul acela încordat care se strânge în stomacul meu va fi tot acolo după ce vom pleca. Voi fi descoperit ceva magic despre bunica, ceva ce nu am anticipat, ceva ce va da valoare vieții și putere? Ceva ce mă va face să fug la celălalt capăt al orașului ca să o îmbrățișez. Sau voi fi păstrătorul șovăitor al unui cumplit secret de familie, însărcinat acum cu dilema dacă să i-l împărtășesc sau nu mamei.

Margaret ne conduce printr-o serie de coridoare spațioase, pardosite cu gresie, ca de spital, complet pustii. Banda de lumină puternică de deasupra noastră pâlpâie ca și cum ar sta să se stingă în orice clipă. Asta îmi amintește de unul dintre filmele acelea de groază care se încheie cu internarea pe nedrept a cuiva la nebuni pentru o crimă pe care nu a comis-o. Am sentimentul că Margaret a călcat pe coridoarele acestea pustii de multe ori până acum. Nu pare îngrozită ca noi. Privește țintă în față. Are o nerăbdare în mers pe care aș vrea să o mai domolesc. Nu sunt sigură că sunt pregătită totuși pentru asta.

Luăm liftul până la etajul trei și ieșim în cele din urmă în liniștea unei săli de studiu. Simt o ușurare când văd și alți oameni. Sunt aici grupate câteva mese mari, înalte, din lemn, care delimitează diferite zone de cercetare pentru vizitatori. Fiecare este acoperită cu o bucată de hârtie albă de protecție, obiectul studiului pus

cu grijă deasupra. Când trecem pe lângă alți studenți, arunc o privire la ceea ce studiază: o redingotă medievală regală tivită cu blană, ceva mai modern realizat din piele neagră și bătut cu sute de ținte metalice și un incredibil tutu din pene care îmi imaginez că a dansat pe scena de la Royal Opera House. O fată este aplecată peste una dintre mese, părând extrem de plictisită, ca și cum s-ar afla aici de mai multe zile, luând notițe pe care nu se va sinchisi niciodată să le mai citească.

– Nu aveți voie să atingeți nici una dintre piese, spune Margaret. Dacă trebuie să aranjați sau să mutați ceva, trebuie să chemați pe unul dintre experții de la arhivă, vă rog, iar ei o vor face pentru dumneavoastră. Suntem ușor de identificat, purtăm toți mănuși mov de latex care atrag atenția.

Masa noastră este la marginea încăperii, singura pe care este așezat un singur obiect, protejat de o pânză albă fină. Când ne apropiem, văd o pagină A4 imprimată cu foarte puține detalii despre rochie.

Obiect: Rochie de nuntă
Originea: Paris
Data: 1953
Artist/Creator: Dior, Christian, născut 1905 – mort 1957 (designer)
Nr. inv. muzeu: T. 153&B-1963
Notă despre istoricul obiectului: donată de anonim
Localizare galerie: depozit
Descriere pentru public: broderie cu împletitură muscă din organza de mătase, imprimeu Toile de Jouy
Linie descriptivă: haute couture care nu aparține unei colecții cunoscute
Descriere fizică: rochie de nuntă compusă din jupă lungă și corsaj, guler înalt, mâneci lungi până la încheietura mâinii, terminate cu manșete.
Dimensiune: 86 cm bust, 68 cm talie, 86 cm șolduri

– Se pare că toată lumea este ocupată, așa că am să-mi pun eu niște mănuși și am să dau deoparte pânza de protecție.

Margaret dispare, iar mie mi se oprește privirea asupra cuvântului „anonim", întrebându-mă din nou ce o fi determinat-o pe bunica să devină atât de secretoasă. Îi întind foaia lui Véronique, care pare să o studieze mai atentă. Nu sunt sigură ce se așteaptă fiecare dintre noi să descopere sub această pânză. Au trecut zece zile de când bunica mi-a oferit biletul pentru Eurostar care m-a dus la Paris și s-au întâmplat atâtea. Am cunoscut-o pe Véronique, l-am sărutat pe Léon, m-am despărțit de Billy – simt micul grăunte de vinovăție care știu că va dispărea abia în câteva săptămâni –, am pătruns în substraturile vieții bunicii mele și, în funcție de ce se va întâmpla la prânzul nostru de mâine, poate că m-am apropiat câțiva mici pași de mama. Și mai ce? Ce se va mai întâmpla în următoarele una sau două ore? Nu sunt sigură cât din toate astea s-a așteptat bunica mea că se va întâmpla, dar sper că voi fi pururea recunoscătoare că am plecat.

– În regulă, lăsați-mă să iau asta și puteți începe. Este o mare bucurie pentru mine, să știți. Deși este una dintre cele mai rare piese de Dior pe care le avem în arhivă – aproape că nu a fost vizionată de când se află la noi, poate pentru că se știu atât de puține despre ea. Eu lucrez aici de mai bine de treizeci de ani și îmi amintesc doar de o singură doamnă care a venit să o vadă.

– Cine era? întreb eu nerăbdătoare înainte să-mi dau seama că, desigur, Margaret nu-mi poate spune asta, chiar dacă ar ști.

Ea zâmbește afabil, în loc să mi-o spună în față.

– A fost atât de trist. A stat femeia aceea și s-a uitat la rochie două ore încheiate, câte rezervase. Nu s-a mișcat nici o clipă, nu a atins-o și nici nu a pus vreo întrebare. Îmi propusesem să stau de vorbă cu ea după aceea, să văd dacă avea nevoie de ceva. Dar ea a plecat pe nesimțite, când nici unul dintre noi nu se uita, așa că nu am mai apucat.

– Când a fost asta? întreabă Véronique mai raţional.

– Nu demult. Un an, poate. Era foarte bătrână. Am fost surprinsă că a venit singură, să vă zic sincer. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva rochia îi aparţinuse ei cândva, dar mi s-a părut prea nepoliticos să întreb. Vă spun drept că mi s-a părut genul de femeie care se pricepe la modă. Purta cel mai frumos palton de lână bleumarin, cu guler bărcuţă şi mănuşi exact în aceeaşi nuanţă, care i se potrivea perfect. Avea o superbă broşă libelulă prinsă de palton. Cred că majoritatea au crezut că este o bijuterie falsă, dar eu mi-am dat seama că era preţioasă. Am comentat cu toţii cât de elegant arăta.

Bineînţeles, ştiu că este bunica. Cine altcineva putea fi? Probabil că o ajutase Natasha, îngrijitoarea ei, să organizeze totul. Véronique clatină din cap şi râde în barbă, şi ştiu că ne gândim amândouă la acelaşi lucru. Pe urmă, fără vreo avertizare, Margaret ridică repede pânza protectoare de pe rochie cu genul de mişcare bombastică ce face toţi ochii din încăpere să se îndrepte spre noi.

Şi iat-o! Rochia cu cele mai incredibile detalii din colecţia bunicii. Cea care ar putea ascunde un secret mai mare decât toate celelalte pe care ni le-a dezvăluit până acum. Mă aşteptam să fie mai ştearsă, dar are o strălucire aproape auriu-trandafirie şi este acoperită cu mici fragmente de fireturi prinse pe material ca nişte delicate buchete florale. Peplumul, până şi eu îmi dau seama, este realizat din cea mai fină mătase translucidă, precum cea mai preţioasă pânză pentru pictura bogat ornamentată care se desfăşoară peste ea. Este de o feminitate şi de o graţie care vorbesc despre o cu totul altă epocă, având totodată măreţie şi aplomb. Îmi imaginez că oricine ar purta această rochie ar simţi o încredere de sine pe care nu a mai avut-o înainte. Dar mai mult decât orice, o pot vedea pe bunica în ea. Văd că ar adora-o. Că este rochia potrivită care reuşeşte cumva să solicite autoritate şi să fie în acelaşi timp nemaipomenit de frumoasă.

– Aţi calificat-o drept rochie de mireasă, dar ce vă face atât de siguri că asta este? Acesta este motivul pentru care am nevoie de Véronique aici. Nu este o culoare obişnuită pentru o rochie de mireasă şi, aşa cum mi s-a spus la telefon, este într-o stare perfectă, ceea ce sugerează că nu a fost purtată niciodată.

– Dintr-un motiv foarte simplu, zâmbeşte Margaret, evident savurând momentul glorios al marii dezvăluiri. Priviţi. Ridică jupa rochiei, desfăşurând-o peste masă, dând la iveală multiplele jupoane. Pe urmă îşi trece cu grijă degetele în jurul ultimului strat, până găseşte ceea ce caută. În tiv este cusută o şuviţă de păr. Era ceva obişnuit în perioada aceea ca fie manechinul care purta rochia, fie una dintre cusătoresele care lucrau la ea să îşi coasă o şuviţă de păr în tiv. Credeau că asta le va aduce noroc şi că se vor mărita curând.

Povestea îmi strânge inima. Nu cred că am în faţa mea o rochie norocoasă, ci mai degrabă una care confirmă că a fost multă suferinţă din dragoste în trecutul bunicii mele. A comandat o rochie de mireasă pe care nu a purtat-o niciodată. O rochie atât de încărcată de ruşine ori regret ori pierdere, că nici măcar nu şi-a putut lega numele de ea. De ce?

Am nevoie de câteva minute până când ochii mei termină de inspectat rapid toate detaliile şi abia atunci văd că Véronique şi-a pus mâna la gură.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? Ce vezi?

Întreb atât de tare, că Margaret se îndepărtează puţin de mine.

– Este prea mare, murmură ea.

– E clar că a fost o rochie de mireasă, Véronique, nu aşa trebuia să fie, mare? Mie mi se pare absolut logic.

– Nu, nu în felul ăsta. Priveşte-o cu atenţie.

Arată cu capul spre rochie, în mod evident văzând ceva ce eu nu pot vedea.

– Véronique! Ce vrei să spui?

Ea îşi coboară mâna de la gură şi ia din nou foaia A4, mutându-şi privirea rapid când la detaliile despre rochie scrise acolo, când la rochia din faţa noastră.

– Bunica ta era subțirică. Ai văzut celelalte rochii, talia ei nu era mai mare de 58 de centimetri, adică nu cât scrie aici. Era vizibil mai mare când a fost făcută această rochie.

– Vai de mine...

– Da. Cred că era gravidă.

CAPITOLUL 22

Alice

1953, Paris

Vizita de astăzi a medicului durează atât cât să rostească aceste cuvinte care-ţi schimbă viaţa: „Felicitări, *madame* Ainsley, veţi fi mamă". Alice simte imediat că i se înmoaie picioarele, tot centrul ei de gravitaţie mutându-se undeva departe. Dosul genunchilor se lovesc de patul din spate pe care se aşază.

– Vorbiţi serios? Sunteţi sigur? Adică, absolut sigur?

În zilele în care a trebuit să mediteze la rezultatul primei vizite a medicului, nu s-a gândit nici măcar o dată la aşa ceva. Se aştepta să audă cuvinte precum anemie, oboseală cronică, stres, consum de alcool ieşind din gura lui în dimineaţa asta. Nu asta. Se uită la Marianne, dar judecând după expresia abătută de aprobare de pe chipul ei, asta nu este o surpriză prea mare pentru ea. O urmăreşte pe Marianne înghiţind în sec şi inspirând adânc pentru a-şi ţine emoţiile în frâu. Sunt veşti foarte complicate pentru urechile ei.

Este adevărat că Alice şi Antoine nu au fost prea precauţi, ba au fost chiar nesăbuiţi cu protecţia. Au fost atât de copleşiţi de sentimentele reciproce, nici măcar o dată punându-şi problema cum o clipă de intimitate de astăzi i-ar putea afecta pe toţi pe viaţă. Dar trupul ei a vrut asta. În vidul întunecat din pântecul ei şi în firidele profunde ale inimii ei pe care Albert nu a vrut niciodată să o atingă, ea şi-a dorit sincer asta.

– Testul dumneavoastră de urină indică un nivel surprinzător de crescut de hormoni ai sarcinii pentru această etapă timpurie.

Considerați asta o confirmare, adaugă el fără echivoc.

Alice are senzația că urechile îi pocnesc și se umplu cu apă. Vede gura doctorului mișcându-se într-un imens zâmbet de felicitare, dar nu poate auzi nici un cuvânt din ce spune. Alice vede chipul frumos al lui Antoine pe pleoape, unde fantezia transmiterii acestei dulci vești prinde contur deja. Râd amândoi, el începe să plângă, cuprinzând-o în brațe, ridicând-o în aer, rotind-o, iar și iar, până când ea trebuie să-i ceară să se oprească, amândoi euforici, ca și cum asta și-ar fi dorit amândoi dintotdeauna, un dar ce-i va uni pentru eternitate. Nimeni din toată lumea asta nu va putea să mai stea acum între ei.

– Am vrut să vă transmit vestea personal, ca să mă asigur că nu ajunge la cine nu trebuie. Cuvintele doctorului o readuc pe Alice în cameră. Va exista, desigur, o declarație de presă la momentul oportun, și nu am vrut să risc să se afle ceva înainte ca dumneavoastră și *monsieur* Ainsley să fiți absolut pregătiți să vorbiți despre asta. În mod normal, veți dori, desigur, să treceți peste primele douăsprezece săptămâni, dar sunteți delicată, doamnă Ainsley, așa că va începe să se vadă mai curând decât credeți. Cum am spus, sunteți abia la început, dar după calculele mele, veți naște undeva la începutul lui august.

Alice își așază mâinile protector pe abdomen.

– Vă mulțumesc, doctore. Apreciez că v-ați făcut timp să veniți astăzi.

Rostește cuvintele mecanic, automat, fără să le gândească. Se gândește doar la magia ce ia naștere în interiorul ei. Cum trebuie să o protejeze acum. Privește ceafa doctorului când Marianne îl însoțește afară din dormitor, privind înapoi peste umăr ca să verifice dacă este în regulă să o lase pe Alice singură preț de câteva minute.

Când ușa se închide în urma lor, Alice simte cum respirația i se accelerează. Menționarea numelui lui Albert a eliberat un nor toxic de îngrijorare în cameră. El nu poate fi părtaș la asta. Nu este copilul lui, cel puțin de asta este

absolut sigură. Dar tăcerea lui în ultimele câteva zile de la dispariţia scrisorii ei pentru Antoine a fost ameninţătoare. Ea a fost prea îngrozită ca să rişte să ia legătura cu el, temându-se că orice tentativă de avertizare din partea ei ar fi oferit pur şi simplu ultima dovadă de care Albert are nevoie. Să aibă oare dreptate? Să se fi distanţat Albert deliberat, trecând tot mai rar prin ambasadă? O evită? Dându-i zero şanse să-i ghicească următoarea mişcare? Se uită la abdomen, împletindu-şi degetele peste el. Pare umflată? Măsurile luate de Marianne în mod cert sugerează asta. Ea şi-a dat seama? Oamenii o privesc deja şi ghicesc că urmează curând un anunţ? Ea de ce nu a observat transformarea? Pare deodată atât de evidentă.

Marianne revine şi se aşază pe pat lângă Alice.

– Eşti bine, Alice? Dumnezeule! Ştiu că este o veste greu de digerat, dar ce naiba ai să faci?

Alice o priveşte întrebător.

– Adică?

– Ce-ai să-i spui lui Albert?

– Copilul nu este al lui.

Alice nu vrea să vorbească despre Albert. Momentul acesta nu ar trebui să fie despre el.

– Eşti absolut sigură de asta?

Chipul lui Marianne este brăzdat de o umbră de stânjeneală când îşi dă probabil seama ce întrebare impertinentă este aceasta, fie ea şi între două femei a căror relaţie nu mai este de mult una strict profesională.

– Albert nu mai este interesat de mine de foarte mult timp. Acea parte a relaţiei noastre, asemenea multor altora, a murit odată cu sosirea noastră la Paris. Este pur şi simplu imposibil să fie copilul lui.

– Am înţeles. Dacă eşti sigură că este copilul lui Antoine, cum te face asta să te simţi? Ce vei face? Albert va trebui să afle cumva, nu crezi? Va şti, la fel de bine ca tine, că nu este al lui.

Alice îi poate ierta lui Marianne pragmatismul nemijlocit pentru că sentimentele şi gândurile ei nu sunt înnegurate

de aceeași emoție nestăvilită care ia amploare în sufletul ei.

– Tot ce mă preocupă acum, Marianne, este că în pântecul meu se zămislește o ființă pe care o voi iubi mai mult decât orice pe lumea asta. Copilașul acesta a fost conceput din genul acela de dragoste sinceră încărcată de pasiune de care am crezut că nu voi mai avea parte în viața asta și înseamnă cu mult mai mult decât ce e rău și ce e bine în rest. Voi fi mamă! Vara viitoare voi ține în brațe copilul lui Antoine. Vom fi împreună, Marianne. Asta o dovedește.

Mintea lui Alice este plină de un milion de întrebări despre copil, dar se oprește brusc când vede că ochii lui Marianne s-au umplut pe ascuns de lacrimi și că bărbia i-a căzut în piept. Marianne își șterge fața cu dosul palmei și se ridică de pe pat, căutând o preocupare, dar Alice o trage să se așeze din nou.

– Îmi pare foarte rău, Marianne, te rog să mă ierți. Nu m-am gândit deloc. Of, Marianne, a fost atât de insensibil și de nesăbuit din partea mea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te supăr.

Alice își duce mâna la fața lui Marianne și îi șterge delicat o lacrimă proaspătă.

– Este în regulă, zău. Am crezut că va deveni mai simplu, atâta tot. Dar nu este așa. De fiecare dată când o prietenă ori o rudă îmi spune că este însărcinată, oricât aș încerca, pur și simplu nu mă pot abține de la plâns. Sunt fericită pentru tine, Alice, te rog să nu crezi că nu sunt. Dar sunt totodată și îngrijorată de cum va reacționa Albert și dacă Antoine are habar de ce urmează să-i spui cât de curând.

– Voi aranja să ne întâlnim cât mai curând posibil, spune Alice cu voce joasă.

Traversează hotărât camera și ridică receptorul de pe micul birou din dormitorul ei. Lasă să sune de câteva ori, după care se lasă păgubașă și scoate un mic carneţel din sertarul biroului.

– Vrei, te rog, să pui pe cineva să ducă biletul acesta imediat la apartamentul lui, Marianne? Am scris că trebuie să ia legătura cu mine cât mai curând cu putință. Pe urmă te rog să-i spui

lui Patrice să îi facă legătura imediat la mine când va suna, indiferent ce fac în momentul acela. Dacă dorm, te rog să mă trezești.

– Da. Rezolv imediat.

Dar pe chipul lui Marianne este prea puțină bucurie, doar o sumbră îngrijorare față de ce va mai aduce ziua.

Alice abia dacă se atinge de mâncare. Cum ar putea, când încă nu i-a dat vestea lui Antoine. Nu a primit nici un semn de la el toată dimineața, deși i-a reamintit în mod repetat lui Marianne să îi facă imediat legătura, dacă sună. Rămâne în dormitor, plimbându-se încolo și încoace în același perimetru al podelei, oră după oră, singură și pregătită, așa cum trebuie să fie pentru această conversație. Dar nimic. La ora patru după-amiază, nu mai poate tolera să fie de una singură și iese din dormitor. Când se apropie de mica anticameră de pe dreapta, observă o dungă fină de lumină ieșind pe sub ușă și încetinește pasul, sperând să poată trece neauzită, dar el iese brusc pe palier exact lângă ea, făcând-o să sară înapoi.

– Un minut din timpul tău, dacă nu te superi.

S-a postat în fața ei, blocându-i drumul pe coridor și ea nu are încotro decât să pășească înspre ușa pe care el a ieșit.

– Chiar nu mă simt prea bine, Albert. N-ar putea aștepta, te rog?

– Nu, nu se poate.

El o îndeamnă să intre, atât de aproape în urma ei că practic se ating, iar ea simte izul de alcool al respirației lui. Vede sticla de whisky deschisă pe masa de lucru și simte cum o trece un fior rece pe șira spinării. Pe urmă el închide ușa masivă de stejar în urma lui, ferecându-i împreună în spațiul restrâns. Este o greșeală să fie singură cu el, știe asta. Vrea cu disperare să se întoarcă și să iasă din cameră, dar se teme de reacția lui, cum ar putea escalada o situație din care ar putea reuși să iasă singură. Știe că nu va putea reuși niciodată să deschidă din nou ușa suficient de repede. Camera este căptușită cu lambriuri dese de lemn, o izolare fonică eficientă, și simte cum spațiul se strânge în

jurul ei, își dă seama că el a ales înadins această încăpere. Indiferent ce vrea să-i spună, a pus totul la cale astfel încât să o facă departe de ochii și urechile personalului, de data aceasta.

El se duce la masa de lucru așezată sub un impresionant portret al lui Napoleon în uniformă de paradă completă, cu pieptul bombat, confortabil cu propria-i autoritate. Tabloul este flancat de o serie de mici desene în ulei, bărbații marțiali din Consiliul de Război, și tocmai când ea se întreabă dacă ei l-au inspirat pe Albert pentru confruntarea pe care o construiește, liniștea este întreruptă de sunetul aproape ca un urlet al frustrării lui profunde, izbucnindu-i din plămâni către Alice. Pe urmă sunetul paharului lui de whisky izbit de peretele din spatele ei și spulberat în mii de cioburi, atât de aproape de fața lui Alice încât simte cum i se zburlește părul când zboară prin aer pe lângă ea.

– Dumnezeule, Albert, te rog!

Începe să plângă și se cuprinde protector cu brațele. El nu are de unde să fi aflat vestea zilei. Doar ea și Marianne o știu și nu încape nici o îndoială că prietena ei nu a trădat-o. Cu siguranță că nu are cum să fie o scrisoare motivul, la atâtea zile de la descoperirea ei, dar ce?

– Știi ce mi-a spus tatăl tău înainte să ne căsătorim, Alice? Știi?

Urlă cuvintele, de parcă ea s-ar afla la celălalt capăt al coridorului, nu la doi metri de el, trimițând stropi de salivă încărcați de furie în aerul dintre ei.

– Nu.

Vocea ai abia se distinge, și ea știe că asta nu face decât să îl înfurie și mai tare, dar nu reușește să scoată pe gură cuvintele cu mai multă convingere.

– Vorbește mai tare!

– Nu, Albert.

A încremenit pe loc și simte cum îi tremură genunchii, atât de tare că tivul rochiei flutură.

– A spus că am făcut o alegere bună pentru că nu îmi vei face niciodată necazuri. A spus că vrei tot timpul doar să satisfaci. Se poticnește în

vorbire, atât de furios, că nu poate rosti corect ce are de spus. Alice știe că trebuie să își aleagă foarte precaut cuvintele. Că el trebuie să aibă impresia că o domină și o controlează. Înțelege că el vrea să îi vadă spaima.

– Îmi pare foarte rău. Nu am vrut niciodată să-ți fac rău, Albert. Meriți tot ce e mai bun.

Își coboară privirea și își lasă capul să cadă ca un animal umil încercând să-și arate supușenia.

– Acum te căiești! Ei bine, tatăl tău a avut dreptate într-o anumită măsură, nu-i așa? Te-ai străduit *foarte* mult să satisfaci. Când ai traversat tot orașul cu mirosul amantului tău încă impregnat în piele, ați fost amândoi *deosebit* de satisfăcuți. Dar nu te-ai gândit niciodată, Alice, că soțul tău, adică *eu*, sunt cel ce merită satisfăcut. Tu nu pentru *mine* te păstrezi.

S-a așezat pe marginea mesei de lucru, cu brațele încrucișate la pieptul bombat, cu picioarele rășchirate, cu fața la Alice, forțând-o să rămână în picioare în fața lui, știind că îi va fi prea teamă ca să se miște.

Mai mult decât orice, ar vrea să-i spună că a încercat din răsputeri la început. Cum s-a măritat cu el doar cu intenția de a-l iubi și de a-l lăsa să o iubească la rândul lui, dar el nu a fost acolo, nici fizic, nici emoțional. El a vrut un partener de afaceri, nu o soție. Un reprezentant, nu un confident. Un alt membru al personalului, niciodată un egal. *El* nu a iubit-o niciodată cu adevărat pe *ea*. Dar nu poate. El nu vrea să fie contrazis. Nu va accepta să fie învinuit. Cea mai bună șansă pentru ea să se încheie ce se petrece aici este să încerce să stabilească ce anume i-a alimentat această răbufnire și să îl asigure că ea poate repara totul, indiferent despre ce este vorba.

– Am încercat să renunț la el, am încercat să fiu discretă...

Abia dacă are timp să-și tragă sufletul înainte ca Albert să zboare de pe masa de lucru peste spațiul restrâns dintre ei și să îi urle direct în față, cu nasul lipit de al ei, făcând-o să se dea cu pași împleticiți înapoi.

– Eu n-aş spune că ai fost prea discretă când ai rămas dracului gravidă, nu crezi? Pe-*asta* cum te gândeşti s-o ascunzi?

Este atât de aproape, că ea îi vede buzele uscate crăpate, pielea pătată a nasului şi a bărbiei şi este dezgustător. Ea îşi coboară braţele peste abdomen, făcând tot posibilul să menţină o oarecare distanţă între ei, plângând tare în hohote acum. Dacă el vrea să vadă că a distrus-o, o poate vedea. Ea clatină capul dintr-o parte în cealaltă, încercând să găsească logica spuselor lui, cum de este posibil să ştie. Refuză să creadă că Marianne a vorbit cu el. A avut grijă să nu se dea de gol în scrisoarea către Antoine, ştiind că existau toate şansele să fie interceptată.

– Hai să-ţi curm suferinţa. Văd că te lupţi să înţelegi despre ce este vorba. Cum crezi că m-am simţit azi-dimineaţă, când doctorul tău îşi punea paltonul să plece şi mi-a strâns mâna, felicitându-mă că am să fiu tată? Nu am fost nici măcar în preajma ta în ultimele patru luni, aşa că nu mi-a trebuit mult să pricep.

Mintea lui Alice zboară înapoi la acea dimineaţă. Îşi aminteşte satisfacţia de pe chipul doctorului, dispoziţia lui de a ajuta la păstrarea veştii secrete până când ea şi Albert vor fi gata să o facă publică. De ce nu i-a dat prin cap să îl avertizeze să nu-i sufle nici o vorbă soţului ei înainte să apuce ea să discute cu Albert?

– Vai de mine! Îmi pare rău. Nu m-am gândit că el...

– Ei bine, a făcut-o. Pentru că a presupus evident eronat că noi doi avem o căsnicie trainică. Eşti complet depăşită de situaţie, Alice. N-ai nici cea mai afurisită de idee cum să ai grijă de tine, darămite de un copil. Deci, eu voi decide ce se întâmplă în continuare.

– Ce vrei să spui?

Orice ar scoate Albert pe gură acum nu va putea fi supus dezbaterii, măcar atâta lucru ştie şi ea.

– De acum încolo vei asculta de mine. Am avut toată ziua la dispoziţie să mă gândesc cum să repar toată mizeria asta pe care ai provocat-o, cum să ies din asta basma curată, atât cât de

poate, și există o singură alternativă. S-a depărtat de ea puțin și acum ea poate vedea pata roșie provocată de mânie întinsă de la linia gulerului cămășii pe tot gâtul și până pe obraji. Dar atitudinea lui este mai calmă. Acum nu se mai așteaptă ca ea să i se împotrivească. Dacă eu și *madame* du Parcq avem dreptate, relația ta cu Antoine se va încheia astfel...

Alice simte cum i se taie respirația și se mușcă tare de buza de jos. Dac-ar fi reușit să vorbească de dimineață cu Antoine, el ar fi aici cu ea acum, trăgând o linie la toate planurile zadarnice pe care Albert crede că ea le va respecta.

– Dă-mi voie să ghicesc, n-ai primit nici o veste de la el azi, corect?

– Ce ai făcut?

Alice simte că îi revine forța în glas, dar nu-și poate ascunde frica din privire, știind că Albert are dreptate.

– A fost foarte ușor, odată ce am găsit imbecila ta scrisorică de amor. Am sunat-o pe *madame* du Parcq și am mizat pe cele mai sumbre temeri ale ei – că dacă el nu te lasă în pace, iubitul ei fiu nu va avea în veci o carieră respectabilă în acest oraș și nici în vreun altul, iar familia va fi ostracizată. A ajutat, desigur, că am fost îndeajuns de inteligent să vă fotografiez când v-ați sărutat de despărțire. Ei bine, dacă până acum era hotărâtă să vă separe, Dumnezeule, a fost de neînduplecat în timpul convorbirii noastre telefonice din această dimineață, după ce doctorul tău aruncase fără să-și dea seama mica lui bombă. Presupun că ar trebui de fapt să-i mulțumesc. Antoine o fi el tânăr și prost, dar știe că nu face doi bani fără susținerea financiară a părinților lui. *Madame* du Parcq își cunoaște fiul mai bine decât oricine și a avut grijă ea de el. Și-acum, iată ce vom face *noi*.

Alice nu poate digera totul, mintea este o învălmășeală de emoții, informații și panică, este imposibil să le distingă între ele. Cât din toate astea sunt baliverne? Cât este adevărat? Știe că Albert ar spune orice este nevoie pentru a obține rezultatul scontat.

– Relația ta cu el s-a terminat și, atâta vreme cât poți accepta asta, n-ai decât să nești copilul. Îl vei crește ca și cum ar fi al nostru. Îți va da ceva cu care să-ți umpli tot timpul liber pe care îl vei avea acum. Eu te voi susține financiar, dar atât și nimic mai mult. Nu vreau să am nimic de-a face cu acest copil.

– Trebuie să vorbesc cu Antoine, nu pot pur și simplu...

– Eu nu cred că mă asculți, Alice. Eu nu-ți ofer o alternativă. Nu cunosc prea mulți soți care ar fi atât de generoși. Acum dispari din fața mea. Nu mai suport să te văd nici măcar o secundă.

***

Alice este întinsă în pat, singură în camera ei, cu ochii în tavan, așteptând un somn care știe că nu va veni. Orele trec în timp ce ea reia la nesfârșit ceea ce Albert pretinde că s-ar fi întâmplat pe parcursul zilei care a început atât de promițător și se încheie cu ea simțindu-se mai izolată ca oricând. Să știe oare Antoine deja despre copil? De ce nu i-a răspuns la scrisoare? De ce nu a venit direct la ea, să fi intrat cu forța în ambasadă, dacă ar fi fost nevoie?

În cele din urmă, lumina zorilor începe să pătrundă în cameră, aducând cu ea conștientizarea sumbră. Antoine nu mai vine – iar ea nu poate rămâne cu Albert.

CAPITOLUL 23

Lucille

Londra
Duminică

Să păşeşti în apartamentul mamei mele este ca şi cum ai păşi într-un gol de aer. Este greu de crezut că în el poate exista vreo formă de viaţă umană sau vegetală. Dacă aş plasa strategic nişte semne cu „Nu atingeţi", nu ar mai fi la fel de descurajant pe cât este deja ciudata ordine a locului. Serios acum, cine trăieşte aşa? Totul este atât de precis studiat şi aranjat. Nimic nu este la întâmplare. Dar reprezintă o minunată vitrină în mintea cuiva pentru care controlul şi precizia şi determinarea reprezintă *totul*. Efortul obţinerii acestui efect trebuie să înghită multe ore din timpul ei, zi de zi. Simetria este regina supremă.

Culoarea este comună, aparent, aşa că totul este într-o nuanţă între alb şi gri, trecând prin bej. Nişte hortensii crem arată atât de proaspete de parcă ar fi fost culese în dimineaţa asta. Pernele arată de parcă ar fi fost aliniate cu ajutorul unei rigle. Îmi închipui că pentru majoritatea oamenilor acesta este un vis strălucitor. Pentru mine este clinic şi frigid. Mă face să îmi doresc să urlu ceva vulgar sau să-mi izbesc cu violenţă geanta de ceva scump. Prefer oricând confortul presărat cu firimituri de prăjitură din căsuţa bunicii.

Intru pe uşile ei din lemn blond cât două staturi de om şi păşesc pe o podea de marmură sclipitoare care seamănă mai degrabă cu holul intimidant al unei bănci naţionale decât cu locuinţa cuiva. Pe urmă spaţiul se deschide într-o cameră de zi cavernoasă, mai mare decât biblioteca locală pe care o frecventez eu, şi cu tavanuri atât de înalte că practic nici nu se văd.

Există o masă la care se pot așeza confortabil douăzeci de persoane și mă întreb cine sunt toți acești oameni care-i sunt oaspeți. Ea nu are nici măcar un iubit – simpla idee mi se pare bizară. Nu și-a făcut loc niciodată în program pentru o întâlnire personală în locul uneia de afaceri. Nu am auzit-o nici măcar o dată vorbind despre dineuri sau petreceri sau întâlniri până târziu în noapte care să fi avut loc aici. Cu siguranță nici una la care să fi fost și eu invitată.

Mă duc după ea în bucătărie, un spațiu de care nici nu ți-ai da seama că este o bucătărie înainte ca ea să înceapă să atingă ușor uși care încep să gliseze sau să se deschidă pe loc, scoțând la iveală frigiderul sau răcitorul de vinuri. Mâncarea noastră a fost deja pusă în centrul mesei din sufragerie și simt cum efectiv înțepenesc fizic, ca și cum m-aș afla la un interviu de angajare. Îmi arunc la întâmplare pe podea geanta, care devine singurul obiect dezordonat din tot spațiul, iar mama observă o perie plină de păr alunecând din ea. Deschide gura să comenteze, pe urmă evident se răzgândește, în ciuda *dezordinii* pe care o creează, dându-i o stare de disconfort. Privirea îi tot alunecă într-acolo.

– Mă bucur tare mult că ai putut veni, Lucille, m-am simțit lamentabil cât ai fost plecată.

Îmi toarnă un pahar de vin alb și nu-mi mai bat capul să-i spun că eu prefer mai degrabă roșu.

– Te-ai simțit și tu rău?

– Rău? Încearcă abandonată și uitată.

Ne așezăm amândouă pe băncile late din lemn lăcuit de o parte și de alta a mesei.

– Oh, zău așa, mamă, ai rămas fără serviciu. Știu că pare nedrept, dar nu e ca și cum ai fost diagnosticată cu o boală incurabilă.

Zâmbesc pentru a-i semnaliza că deși nu iau în serios situația, sunt de partea ei – atât cât cere faptul că suntem înrudite.

– Poate că așa ți se pare ție, dar mie nu. Știu că pentru tine, Lucille, cariera nu a fost nemaipomenit de importantă, dar eu mi-am petrecut toată viața ridicând acea afacere. Am

renunțat la toate zilele libere de la sfârșit de săptămână când toți ceilalți stăteau la soare ca să lucrez la prezentări. Am refuzat nenumărate invitații sociale ca să lucrez la noi protocoale, atât de multe că după un timp nu am mai primit deloc invitații. Dacă aș adăuga orele petrecute la birou versus în casa mea, ar fi îngrozitor, sincer.

Mă tem că acest mic discurs va continua mult și bine, dar ea se oprește și ia o gură mare de vin, oftând zgomotos când pune paharul cu picior foarte înalt înapoi pe suportul lui.

– Nu-mi spui nimic nou, mamă. Le-am trăit odată cu tine. Sau, mai bine zis, nu am prea trăit.

Ea începe să-și pună cu lingura în farfurie niște salată dintr-unul din cele trei boluri uriașe de pe masă și eu nu văd pe chipul ei decât frământare. Se gândește numai la sparanghelul cel costisitor acoperit cu fâșii de parmezan, pastele gnocchi cu pesto – care nu este din borcan – și la bulbii de fenicul caramelizat presărați cu orez sălbatic și semințe de pin. Privindu-le pe toate, mă gândesc că a cheltuit 100 de lire într-una dintre cafenelele ei bio preferate de dimineață.Orice semn de regret este complet absent și n-o pot lăsa să scape așa ușor cu asta.

– Te mustră conștiința privind înapoi, mamă, că ai uitat să trăiești?

O spun delicat, nu vreau să o atac, dar vreau s-o fac să se gândească la asta.

– Ce vrei să zici? întreabă ea în timp ce duce la gură furculița cu mâncare.

– Acum poți vedea că în ciuda întregului tău devotament și a muncii pe brânci, în cele din urmă ești dispensabilă, la fel ca noi toți. Că ei poate nu te-au prețuit pe măsura sacrificiilor pe care le-ai făcut. A meritat?

Ea își lasă furculița să cadă pe farfurie, încântată de zgomotul pe care îl face când aterizează acolo.

– A trebuit să fac bani, Lucille. Cine altcineva ar fi făcut-o? Și ți-a fost bine. Nu ți-a lipsit niciodată nimic.

Și vreau să-i spun că ba da, mi-a lipsit, mi-ai lipsit *tu*, mama mea. Că ar fi putut să nu fie deloc perfectă, dar ar fi fost a mea și că am avut nevoie de ea. Dar cuvintele mi se blochează în gât pentru că m-ar face o persoană rea, nerecunoscătoare, dacă i-aș spune ce simt cu adevărat.

– Asta crezi tu? Că mi-a fost bine?

Încerc din nou, dar văd cum i se acumulează iritarea în obrajii congestionați. Nu este rușinată, e supărată, iar în trecut asta ar fi fost suficient ca să mă reducă la tăcere sau cel puțin să forțeze schimbarea subiectului. Iau și eu o gură mare de vin. Dacă tot voi face asta, măcar să iau un întăritor, îmi zic. Distanța de un metru la care este de mine de partea cealaltă a mesei mi se pare brusc insuficient de mare.

– Nu ți-a fost?

Tonul ei este sfidător și se îndreaptă către o confruntare, pășește în ring, simt asta din felul cum respiră adânc. Se pregătește să țină piept.

– Nu. Mi-ai lipsit. În fiecare zi, mi-ai lipsit. M-am simțit singură.

Rostind cuvintele cu voce tare, simt cum mă năpădește o mare tristețe în tot corpul, o tristețe la care nu m-am așteptat și îmi încordez mușchii stomacului ca să o împiedic să se reverse în spațiul dintre noi două. Ea nu ar ști cum să îmi abordeze lacrimile, așa că încerc să nu mă abat de la fapte, în ciuda oribilelor flashbackuri care încep să-mi apară dinaintea ochilor. Cum plângeam cu fața în pernă noapte de noapte, cum eram singura a cărei mamă nu venea la ședința cu părinții, la privirile compătimitoare ale profesorilor.

Nu are chef să fie conciliantă – are vreodată?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Lucille, nu putem să avem pur și simplu un prânz plăcut împreună? Toate astea s-au întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Am încercat mereu să îți ofer cea mai bună îngrijire cu putință. Am crezut că ai iubit-o pe Amy.

Biata Amy, prea răbdătoarea mea bonă, mereu lipită de telefon, scuzându-se față de cineva pentru că a întârziat pentru că șefa ei nu ajunsese încă acasă. Cum mă făcea asta să mă

simt ca un inconvenient imens, care trebuia pasat de la unul la altul, nimeni nedorind cu adevărat să îmi poarte de grijă.

– Bineînțeles că nu am *iubit-o* pe Amy. Asta îți spuneai tu? Că era în regulă să ajungi acasă târziu pentru că o aveam pe Amy? O fată care abia aștepta să vii ca să poată ieși din casă și să-și vadă de ceea ce voia cu adevărat să facă?

Simt emoția care se chinuie acum să răbufnească în forță din mine, iar gura mi se schimonosește când vorbesc, încercând să o țină captivă înăuntru.

– Am fost în unele seri cu tine când ai adormit.

Revolta din vocea mamei mele mă ambiționează și mai tare să închei această conversație și să o fac să priceapă că acele câteva ore pe care mi le acorda ocazional nu au însemnat că a fost cu adevărat părinte.

– Da, îmi amintesc acele seri. Cum săreai paginile poveștii de noapte bună ca să termini mai repede. Aveam șase ani, mamă, și știam ce faci. Nici măcar nu te sinchiseai să te ferești. Te imploram să cânți cu mine, doar ca să te fac să mai stai puțin în camera mea. Uneori mă gândeam la tata care plecase ca să încep să plâng și să-ți spun pe urmă că am avut un coșmar și să fii nevoită să vii la mine. Dar tu închideai interfonul sau închideai ușa dormitorului meu ca să nu mă mai auzi.

– Aveam *de lucru*, Lucille, nu pricepi? Ce-i cu toată treaba asta? Ce ți-ai propus să faci, să acumulezi toate sentimentele ostile și să aștepți să fiu la pământ ca să mă împroști cu ele?

Ochii încep să-i lucească și ei, dar îmi dau seama că doar din pură indignare și nu din vreun sentiment de regret pentru felul în care m-a făcut să mă simt, insurmontabila prăpastie care a permis să se caște între noi.

Îmi las un moment ca să mă calmez, să-mi pun pe farfurie niște mâncare pe care știu că n-am s-o mănânc și să privesc în jur, observând niște chestii noi care au apărut de la ultima mea vizită, acum câteva luni. Chestii cărora le este acordat considerabil mai mult din timpul ei decât i-a luat să îmi alimenteze contul cu 100

de lire pentru întârziatul cadou de aniversare de anul ăsta. O vază de cristal enormă care stă goală, un exponat în sine. Un nou corp de iluminat amplu suspendat deasupra noastră, aruncând o lumină albă puternică în toate colțurile spațiului de luat masa. Mama și-a mobilat apartamentul cu elemente pe care nu le-ai vedea niciodată în altă parte. Au fost adunate în călătoriile ei de afaceri. În timp ce majoritatea mamelor angajate ar fi colindat toate magazinele din aeroport căutând cadouri potrivite pentru copiii lor lăsați singuri acasă la începutul săptămânii de lucru, mama ar fi aranjat trecerea în siguranță prin vamă a unor fotolii noi sau a vreunui covor. În copilărie, îi invidiam aceste călătorii. Aveau o atracție aproape magică. Stăteam întinsă în pat, gândindu-mă cum zboară pe cerul de deasupra mea, noaptea ei fiind luminată de aceeași lună strălucitoare ca a mea. Dar ea urma să se trezească într-o țară străină, atât de seducătoare încât o lua de lângă mine iar și iar. Ce experiențe trăia acolo încât să-și dorească asta cu mult mai mult decât pe mine?

Atmosfera dintre noi se mai calmează puțin, îndeajuns pentru ca eu să îi adresez întrebarea la care mă gândesc de ani de zile. Nu sunt sigură ce îmi dă curajul acum, când a fost atât de mare nevoie de ea înainte. Poate pentru că știu că nu-și va mai face timp pentru un alt prânz împreună foarte curând. Poate pentru că simt plasa de siguranță pe care mi-o dă faptul că nu mă aștept la un răspuns sincer, sau poate că am auzit deja destule despre secretele familiei într-o singură săptămână. Am sentimentul că măcar o parte dintre ele ar trebui eliberate.

– De ce am fost o mamă atât de neiubitoare?

O las să încaseze șocul acelor cuvinte tabu puternice din aerul ce ne înconjoară. O simt sorbindu-le, pe urmă, când nu mai au încotro să se ducă, înghițindu-le. Percep scânteierea de panică din ochii ei albaștri aspri. Trebuie să spună ceva și trebuie să fie îndeajuns pentru a satisface toți acei ani de suferință și singurătate.

O urmăresc cum așază lent, controlat, tacâmurile înapoi pe farfurie. Costisitoarea experiență culinară ruinată. Umerii îi cad, va trebui să privească drept în față ceva ce a evitat la fel de mult timp ca și mine. Mă privește direct în ochi și vorbește.

– Nu am știut cum să te iubesc.

Primele semne rezervate de emoție i se strecoară în glas. Cuvintele sunt șoptite, nu dictate. Își coboară capul puțin, ca și cum ar fi puțin rușinată de mărturisirea ei.

– Continuă. Nu mă grăbesc. Am venit aici cu un singur scop astăzi și nu plec până nu obțin răspunsuri la întrebările care m-au chinuit ani la rândul.

– Bunica Sylvie a fost foarte distantă când am crescut mare. Știu că o să ți se pară greu de crezut, ridică o mână și mă întrerupe când vede că sunt pe punctul să protestez la spusele ei. Dar este adevărat, așa a fost. M-o fi ținut în brațe, dar eu nu-mi amintesc să se fi întâmplat vreodată. A fost prin preajmă, nu a muncit niciodată după ce s-a măritat cu bunicul și m-a avut pe mine, dar nu-mi amintesc să fi fost iubită vreodată. A fost o persoană incredibil de tristă.

– Bunica?

Chiar și știind ce știu, este greu să îmi imaginez asta despre femeia aceea stând acum în căsuța ei și care nu mi-a arătat niciodată altceva decât iubire – sau nesăbuit de romantică, ce și-a deschis inima în tot Parisul, aparent fără teamă de consecințe.

– Da. Am crescut având aproape sentimentul că nu m-a dorit. Ar trebui să mă străduiesc să-mi aduc aminte un moment special cu ea. Era mereu foarte preocupată.

– Cu ce?

Mă aplec peste masă, închizând distanța fizică dintre noi două, complet deschisă la posibilitatea răspunsurilor.

– Nu știu, spune, clătinând din cap cu mâhnire, dar îmi amintesc că i se schimba dispoziția dramatic când soseau scrisorile pe care le primea de la o prietenă din Paris. Tata mă avertiza de fiecare dată să nu cumva să o

întrerup când citea sau scria vreo scrisoare. Spunea că era momentul ei special cu ea însăşi. Scrisorile alea păreau mai importante pentru ea decât orice altceva. Puteau afecta toată atmosfera unei zile. Uneori, sosea o scrisoare şi ea dispărea în camera ei s-o citească. Câteva ore după aceea era atât de fericită. Deodată, fie făceam prăjituri împreună, fie voia să mă scoată la o plimbare sau în parc. Aveam sentimentul că mi-am recăpătat mama. Pe chip îi apare un zâmbet şovăielnic şi îmi dau seama că s-a întors la momentele acelea, văzând scenele ca şi cum s-ar derula în faţa noastră acum. Pe urmă zâmbetul îi dispare la fel de repede. Dar bucuria nu dura niciodată, iar la ora ceaiului, era tristă din nou, dispărând în dormitorul ei, încuind uşa şi ignorându-mi implorările de-a mă lăsa să intru.

– Of, mamă. De ce nu mi-ai povestit nimic din toate astea până acum?

Întind instinctiv o mână peste masă spre ea, iar ea o apucă de parcă ar fi unicul ei colac de salvare.

– Sunt lucruri care merită mai degrabă uitate. Nu au fost momente fericite. Nu am văzut rostul de a le reînvia.

O înţeleg de ce a vrut să evite subiectul şi să lase amintirile dureroase în trecut. Dar să îl ignori în toţi aceşti ani mi se pare şi o mare laşitate. Nu s-a gândit niciodată că merita şi ea nişte răspunsuri?

– Şi nu ai discutat niciodată cu ea despre asta?

– Nu avem genul acela de relaţie. Nu am fost apropiate nici atunci şi nu suntem nici acum. Este foarte bătrână, Lucille. Indiferent cât de distantă a fost ca mamă, eu nu o urăsc pentru asta. Am învăţat să trăiesc cu asta, şi în mod cert nu vreau să-i fac ultimii ani de viaţă şi mai dureroşi decât ar putea fi deja.

– Şi nu au existat deloc alte indicii despre ce ar fi putut-o necăji atât de rău?

– Bunicul Teddy mi-a spus odată că mama avea o mare tristeţe de care nu avea să scape niciodată şi că nu ar fi trebuit să încerc s-o înţeleg. Am crescut crezând că era bolnavă,

îngrozită că mă voi trezi într-o dimineață și voi afla că s-a dus. Obișnuiam să mă imaginez la mormântul ei, incapabilă să plâng pentru că ea nu mă lăsase niciodată să o iubesc. Mă gândeam că toată lumea avea să se uite la mine, văzând ce fiică groaznică eram, incapabilă să vărs lacrimi la înmormântarea propriei mame. Poți măcar să începi să-ți imaginezi cum mă simțeam, Lucille?

– Nu, nu pot. Îmi pare rău, mamă. Dar bunicul nu ți-a spus niciodată mai mult după ce ai mai crescut?

– Niciodată. Indiferent ce-a fost, Lucille, ea nu a vrut ca eu să știu vreodată. Evident că nu era bolnavă, așa că în anii ce au urmat am presupus că avea cumva legătură cu faptul că părinții ei nu au făcut niciodată parte din viața ei ori a mea. Singurul indiciu pe care l-am mai obținut vreodată a fost cu ocazia unei călătorii pe care ea a făcut-o la Paris, când eu aveam vreo cinci ani. Cred că trebuie să fie una dintre primele mele amintiri cu ea.

– Ai fost cu ea?

– Nu, a fost singură. Nu-mi amintesc călătoria în sine, ea nu a vorbit niciodată despre asta. A fost felul în care s-a comportat după aceea, când s-a întors acasă. A fost ca și cum un nor mare și negru s-ar fi oprit deasupra casei, fără să-l mai poată îndepărta ceva. A petrecut zile în șir în pat, plângând, cu draperiile trase, refuzând să mă vadă. A slăbit dureros de mult. Tata a chemat doctorul s-o vadă și îmi amintesc după aceea cum a apărut pe noptiera ei un șir de sticluțe brune cu medicamente. Atât de multe medicamente. Eu credeam că erau ca s-o ajute să mă iubească. Dar nu au funcționat niciodată.

– Dar te iubește, știu că te iubește! Întreabă mereu de tine când sunt cu ea.

Sună ca o apărare oribil de anemică, știu.

– Așa cum întrebi poștașul dacă a avut un sfârșit de săptămână frumos sau pe vânzătoarea de la magazinul din colț dacă îi merge mai bine câinelui ei bolnav. Întrebările de complezență nu reprezintă dragoste, Lucille. Pariez că nu ai auzit-o niciodată vorbind despre mine cu

iubire. Nici nu ai auzit-o exprimându-şi iubirea adevărată sau afecţiunea faţă de mine. Ai avut vreodată impresia că-i este dor de mine? Sau că este mândră de mine şi de tot ce am realizat?

În ciuda încrederii cu care spune toate astea, eu văd pe chipul mamei mele o umbră de speranţă. Îmi studiază trăsăturile de dincolo de masă, vrea să o contrazic.

Iar eu deschid gura să îi spun cât de mult se înşală, iar cuvintele ar trebui să mi se rostogolească din gură, dar nu o fac şi pauza asta se instalează dureroasă între noi. O văd plecându-şi capul, ştiind cu certitudine acum că are dreptate.

– Poate fi foarte confuză în unele zile, spun eu. Sunt zile în care se chinuie să-mi spună ce a mâncat în urmă cu numai două ore.

Dar eu ştiu că a doua zi poate fi foarte lucidă, amintindu-şi detalii şi perioade cu atâta claritate de parcă s-ar fi întâmplat în dimineaţa aceea. Eu dau vina mereu pe memoria selectivă. Dar mama are dreptate. Nici una dintre poveştile bunicii nu a fost vreodată în principal despre mama. De câte ori am vorbit despre mama, am vorbit în general eu şi de obicei bunica, bombănind, a clătinat din cap şi a părut dezamăgită. Sper să nu mi se citească pe faţă vinovăţia.

– Este groaznic că spun asta, Lucille, dar văzând cât de devotată îţi este ţie, totul este şi mai rău. Din clipa în care te-ai născut, a vrut să te vadă tot timpul. Oricât de des ar fi venit în vizită sau te-am fi dus pe tine la ea, nu era niciodată suficient. Te copleşea cu o afecţiune total străină mie. Ne-a dus în punctul în care eu şi tatăl tău a trebuit să inventăm motive ca s-o împiedicăm să mai vină pe la noi – ba că nu prea dormiseşi peste noapte, ba că aveai temperatură – doar ca să ne mai lase puţin în pace.

– Şi tu de ce crezi că făcea asta? Care era substratul?

– Habar n-am, dar presupun că bunicul ştia. El mi-a văzut iritarea de pe chip într-o după-amiază în care ea venise din nou pe nepusă masă şi m-a tras deoparte. Acum nu-mi mai

amintesc exact ce mi-a spus atunci, dar m-a rugat să fiu răbdătoare cu ea. Că dacă aș ști de ce se comporta cum o făcea, aș înțelege. Atât, și nimic mai mult. Am sperat ca în săptămânile următoare interesul ei față de tine să se mai domolească, dar nu s-a întâmplat niciodată. Este la fel de fascinată de tine acum precum a fost mereu.

Văd că suferința este încă acolo, la fel de proaspătă pentru mama astăzi pe cât trebuie să fi fost acum treizeci și doi de ani.

– Iar tu ai ajuns să-mi porți pică mie?

Este o întrebare dură, așa că o rostesc cu blândețe, lăsându-mi vocea să-i dea de înțeles că aș înțelege-o dacă mi-ar răspunde afirmativ, că vreau doar să știu. A fost mai deschisă și mai sinceră cu mine în după-amiaza asta decât a fost vreodată sau va mai fi vreodată în viitor.

– Nu m-am gândit astfel la momentul acela, dar poate doar un pic, da. Trebuie să înțelegi că propria-mi mamă fusese atât de rece cu mine, că pur și simplu nu puteam să înțeleg ce anume avea bebelușul ăsta micuț din brațele mele ce eu nu avusesem niciodată. Bineînțeles că până la urmă mi-am zis că nu făcea altceva decât să se izbăvească prin nepoata ei. Că era decisă să îndrepte prin acțiunile ei ceea ce nu fusese niciodată capabilă să-mi spună mie. Are vreo logică ce spun?

– Da, mamă, are, dar nu vezi cum povestea s-a repetat? Cum și tu m-ai ținut la distanță? Cum dacă voi două ați fi rezolvat toată povestea asta acum mulți ani, relația noastră ar fi putut fi mai bună?

Întind mâinile peste masă, iar ea le prinde.

– Îmi pare atât de rău, Lucille. Vreau să știi că te iubesc și că am să fac tot ce pot ca să îndrept lucrurile între noi. Dacă mă vei lăsa. Dacă nu este prea târziu?

Începe să plângă încetișor, ceva ce nu am văzut-o niciodată pe mama făcând. Buza superioară îi tremură, iar eu știu că n-o să-și ia ochii de la mine până nu primește un răspuns.

– Nu este prea târziu, mamă. Dar nu este vorba doar despre mine și tine. Cred că trebuie

să faci pace și cu bunica – și ea cu tine. Înainte să fie prea târziu.

Ea dă din cap și știu că o face sincer. Fără vreun comentariu tăios, fără vreun protest, chiar și fără o ridicare a ochilor în tavan. Mă trezesc că-mi zboară mintea la Véronique și la câtă dreptate a avut când am împărțit platoul acela de mezeluri și o sticlă de vin, imediat după ce mama și-a pierdut slujba și m-a implorat să mă întorc acasă. Mi-a spus atunci că trebuie să existe un motiv pentru comportamentul mamei mele și că este superficial din partea mea să o judec înainte să îl cunosc.

– Draga de Véronique, murmur eu încet, dar mama aude.

– Cine este Véronique? întreabă ea.

– O persoană mult mai înțeleaptă decât mine, spun, zâmbind vag.

Cara DC

CAPITOLUL 24

Alice

Paris

Alice deschide poarta mentală a micii grădini private a lui Antoine. Bate încet la uşă şi aşteaptă, imaginându-şi-l cum îşi lasă creionul şi caietul de desen jos, coborând în grabă treptele, presupunând că ea trebuie să fie. Ea abia mai poate respira, rugându-se ca versiunea ei despre acele evenimentele să fie cea pe cale să se întâmple – nu ceva inimaginabil, potrivit mai degrabă viziunii lui Albert despre viitorul ei. Aşteaptă, mai ciocăne o dată, recompensată doar cu o linişte tensionată. Se apleacă şi deschide cutia de scrisori cea mică, priveşte înăuntru, chinuindu-se să identifice vreo urmă a scrisorii pe care i-a trimis-o ieri. Nu este acolo, ceea ce trebuie să însemne că el a văzut-o şi a citit-o. O fi oare pe drum spre reşedinţă, ca să o vadă? Cum se poate să fi trecut doar douăzeci şi patru de ore de când ea şi-a aşezat palmele pe mica protuberanţă a abdomenului, întrebându-se dacă bebeluşul lor va avea părul negru lucios al lui Antoine sau buzele lui cărnoase? Acum nu simte decât tensiunea ce-i paralizează fiecare vertebră a şirei spinării.

Se dă înapoi de lângă uşă, se întoarce în curte şi se sprijină de un arbore uriaş din centrul ei. Gândeşte. Ce să facă? Ridică privirea spre fereastra dormitorului lui, fereastra dormitorului *lor*, sperând să-l vadă făcându-i cu mâna. Apoi, ceva îi atrage atenţia, obligând-o să se concentreze mai bine asupra geamului. Vede o modificare aproape insesizabilă a luminii din spatele ferestrei, o subtilă schimbare a umbrelor, ca şi cum cineva sau ceva ar fi tulburat atmosfera acolo. Este el?

Poate că este reflexia ramurilor copacului care o face să creadă că a văzut mai mult decât era de văzut de fapt. Se întreabă cât timp va putea sta așa să aștepte până când cineva va veni s-o ia la întrebări. Cu fiecare secundă în care privește ușa, își simte speranța părăsind-o puțin câte puțin. Când ușa se mișcă, până la urmă, nu îndrăznește să creadă, sigur e doar dorința ei să se deschidă când, de fapt, nu se deschide. Pe urmă rânjetul, fața ascuțită a lui *madame* du Parcq apare, congestionată de furie, hotărâtă să-și impună punctul de vedere. Se apropie de Alice cu pas ferm, fără pic de compasiune sau de înțelegere care s-o facă să pară mai blândă.

– Plecați acasă, *madame* Ainsley. Nu veți obține nimic stând aici, umilindu-vă și mai mult. Antoine nu vrea să vă vorbească.

Ochii îi fulgeră de mânie.

– Nu vă cred.

E mai mult un cârâit decât o declarație, dar Alice nu are de gând să se lase alungată atât de ușor.

– Nu cred că asta contează acum, dumneavoastră?

– Pentru numele Domnului, *madame* du Parcq, port în pântec copilul lui. Nu mă poate ignora pur și simplu.

Nu prea știe cum de este în stare să râdă, la cum stă acolo, implorând să fie primită, când cu câteva zile în urmă decorau pomul de Crăciun împreună și făceau planuri pentru viitor.

Madame du Parcq începe să vorbească acum rar și mai calm:

– Am încercat să vă avertizez, Alice. El nu este în stare să facă față unei asemenea situații. Subestimează complet severitatea faptelor voastre – și consecințele lor, exact așa cum am știut că se va întâmpla. Dar sunt surprinsă că ați făcut-o dumneavoastră. Știți cum este soțul dumneavoastră și de ce este capabil. Ce naiba a fost în capul vostru?

– Îl iubesc pe Antoine.

Alice simte cum i se încing pleoapele când îi rostește numele.

– Sunteți femeie măritată. Oricât de atrăgător ar fi fiul meu pentru dumneavoastră, ar fi trebuit să-l lăsați în pace. Este încă doar un băiat, unul extrem de privilegiat, Alice.

Nu avea de gând să se oprească și să judece cu adevărat ce face.

Alice își imaginează trupul lui, felul în care a ridicat-o în brațe la Dior, ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg. Determinarea lor să facă relația să funcționeze.

– Vă rog, aș dori doar cinci minute cu el. Atâta tot.

– Eu nu sunt temnicerul lui. Să știți că i-am oferit și eu această alternativă înainte să vin aici. Ce dovadă în plus mai vreți? Ați făcut cea mai oribilă eroare de judecată, *madame* Ainsley. Acum acceptați singura opțiune care v-a mai rămas disponibilă. Mergeți acasă, cădeți în genunchi și implorați-vă soțul să vă ierte. Acceptați orice propunere de pace v-ar face. Fiul meu nu vă mai aparține ca să-l distrugeți.

Oftează, clatină din cap și, pentru o scurtă clipă efemeră, Alice observă o umbră de empatie – care o doare mai mult decât mânia ei.

– Vă rog... spuneți-i doar că nu va fi niciodată prea târziu. Sunt gata să ascult și să înțeleg oricând ar vrea să-mi vorbească.

Fărâma de compasiune pe care o fi simțit-o *madame* du Parcq este spulberată acum cu o singură zvâcnire scurtă a capului în timp ce se întoarce și intră înapoi în apartament, deloc fericită să își mai compromită ziua cu o astfel de conversație dezonorantă.

Mintea lui Alice o ia razna. El nu are cum să fie în apartament, își spune. El n-are habar că mama lui tocmai a respins-o atât de brutal, pretinzând că vorbește în numele lui. Ea și Albert probabil că i-au ascuns vestea despre copil. Altfel de ce s-ar întâmpla toate astea? Să rămână? Să îl strige? Să provoace o scenă de pomină până când va fi auzită.

Pe urmă îl vede, departe de fereastră, bând cafea dintr-o ceașcă albă mică de espresso, privind fix geamul, ca și cum nu și-ar putea lua

ochii de la propria reflexie care îl privește. Are bustul gol, relaxat, confortabil. Arată ca un bărbat a cărui viață este lipsită de probleme, un bărbat pe care nu-l distrage nimic de la neplăcerile zilei. Alice închide ochii, nu mai poate îndura imaginea, își duce o mână la gură ca să-și înăbușe suspinele. I se scurge tot sângele din cap până când simte că se desprinde de ea însăși, imponderabilă, plutind ca un balon care a scăpat din mânuța unui copil, înălțându-se, pierdut.

– Ia loc, te rog.

Albert a chemat-o pe Alice la o întâlnire în Salon Jaune de la primul etaj. Salonul este inundat de lumina solară a după-amiezii, proiectată pe tapetul galben de mătase de pe pereți și reflectându-se din impunătorul candelabru de cristal cu două niveluri care atârnă greu deasupra lor.

El știe că aceasta este una dintre încăperile ei preferate, în care îi place să stea, să citească și să se bucure de o clipă de calmă reflectare, iar comportamentul lui din această după-amiază pare să se potrivească. Este în mod evident mai temperat, chiar relaxat. Nu există nici o tensiune pronunțată în venele de pe fruntea lui. Are cravata ușor lărgită și, privind prin încăpere, Alice observă efortul la care el a supus pe cineva. Au fost aduse flori proaspete, trandafiri englezești diafani, preferații ei, în vaza de pe masa din lemn acoperită cu sticlă din fața lor, și mai mulți, observă ea, pe alte două console. Este pregătit ceaiul de după-amiază. Sendvișuri cu castravete perfect tăiate, cu pâinea fără coajă, madlene calde[25], pogace generos unse cu smântână grasă și gem[26] și un pandișpan Victoria[27] întreg, care așteaptă să fie tăiat.

– Mulțumesc, da, te rog.

Îl privește cum se chinuie cu strecurătoarea de ceai, căci nu a mai trecut până acum singur prin acest ritual cotidian. Dar ea rămâne așezată până când el pune în fața ei ceașca de ceai Earl Grey perfect turnat, dar de nebăut din cauza frunzelor ce plutesc prin el.

– Cum te simți?

Privirea lui alunecă pe zona de sub linia taliei ei. Alice știe că lui nu-i pasă, faptul că întreabă nu înseamnă decât că această întâlnire are o ordine de zi, ceva cu care ea va trebui să fie de acord, lucru înfiorător.

– Bine, mulțumesc.

Alice intră în conversație, încă nesigură unde va ajunge aceasta.

– Bravo! Ce dorești să mănânci?

– Nimic, mulțumesc. Poate mai târziu.

Mirosul zahărului îi dă dureri de cap și îi provoacă o greață interioară.

Ea îl urmărește cum taie o felie de pandișpan, pe urmă cum duce cu furculița o îmbucătură la gură. Își ia ochii de la gemul care îi rămâne pe buza superioară, pe care îl șterge cu vârful limbii, firimiturile pe care și le scutură stângaci din poală pe covor, știind că cineva va curăța după el.

– Am multe să-ți spun.

Zâmbește, prezentând o versiune complet diferită a lui față de bărbatul pe care ea îl cunoaște cu mult mai bine decât pe acesta. Cel care, nu mai departe de acea dimineață, a făcut țăndări un pahar greu de cristal, la doar câțiva centimetri de fața ei. Asta crede el, se întreabă ea? Că dacă face pe soțul grijuliu, va și deveni unul atât timp cât va fi nevoie pentru a obține ce dorește de la ea. Să fi fost ea mereu atât de flexibilă? Asta speră el că va vedea ea, pe Albert bărbatul familist, și nimic altceva?

– Mâine se va face publică o declarație de presă care va anunța prima ta sarcină. Am o copie a ciornei aici, ca să vezi și tu informația ce va fi publicată. Eu am adăugat un citat din tine.

Îi întinde o foaie de hârtie cu antetul ambasadei și ia o madlenă. Ea își trece privirea repede peste cuvinte, reținând doar datele cheie: numele ei, data căsătoriei lor, că nașterea este așteptată în august, o solicitare ca presa să le respecte intimitatea și acest „minunat timp în familie". Apoi Alice declarând că nu a fost „niciodată mai fericită„ și cum a fost dintotdeauna „dorința ei cea mai de preț" să

aibă „o familie mare", cât de „binecuvântaţi" sunt.

Simte cum i se amărăşte gura de la fierea ce-i urcă pe gât şi este obligată să ia o gură de ceai, ca să şi-o clătească. Îi tremură mâna şi ceaşca de ceai se mişcă zgomotos pe farfurioară când o ridică de pe masă.

– Va trebui să-ţi suni părinţii în Norfolk în după-amiaza asta, să le dai vestea înainte să fie făcută publică mâine.

Ea încuviinţează tăcută din cap, apoi îi înapoiază hârtia.

– Şi cealaltă veste, care va fi făcută publică peste câteva zile, este că ne mutăm în America. El nu face o pauză pentru ca ea să reacţioneze, ci trece imediat la detalii. Mi s-a oferit postul de ambasador acolo şi desigur că am acceptat. Echipa se ocupă acum de toate detaliile relocării, dar nu avem mult timp la dispoziţie. Vor să fim acolo în două săptămâni. Unul dintre secretarii responsabili cu evenimentele sociale te va contacta mâine ca să verifice nişte evenimente-cheie, ştii tu, dineuri de bun venit şi recepţii în cea mai mare parte, adaugă el, fluturând indiferent din mână. Vor avea nevoie de părerea ta despre lista de invitaţi, un pic de orientare asupra nevoilor personale, aranjamente pe care să le poată face înainte de sosirea noastră.

Ridică privirea din farfuria cu prăjitură şi o priveşte inexpresiv pe Alice.

– De ce plângi?

O notă de iritare i-a revenit în glas.

Alice nu şi-a dat seama că plânge până în clipa asta, dar acum vede camera neclar, cu ochii inundaţi de teama şi tristeţea care o copleşesc.

– Cum de putem pur şi simplu...

Vrea să urle cuvintele care să însumeze transformarea cataclismică a relaţiei lor în ultimele câteva luni, dar de fiecare dată când încearcă să spună ceva, cuvintele i se descompun înainte să iasă.

– Am vorbit cu majoritatea membrilor personalului şi sunt toţi complet informaţi asupra programului...

– Albert...

– Nici unul dintre ei nu va veni cu noi, aşa că vor trebui să-şi găsească toţi de lucru în altă parte, şi repede. Marianne a fost deja concediată pentru rolul oribil de neloial şi de duplicitar pe care l-a jucat în toate acestea. Se poate considera incredibil de norocoasă că i-am onorat indemnizaţia de concediere, dar nu va primi referinţe. Nu de la mine.

Alice simte cum şocul îi zguduie tot corpul. Biata ei Marianne! Nu merită aşa ceva, este pur şi simplu încă un mod prin care Albert o pedepseşte pe ea. Îi transmite cât se poate de explicit până unde este în stare să meargă ca s-o ţină în frâu.

– Albert, te rog...

Teama se transformă în panică atunci când îşi dă seama că el nu ascultă, că este surd la orice în afară de o acceptare sonoră din partea ei a felului în care trebuie să le fie viitorul acum, a faptelor pe măsură ce le expune.

– Vor fi multe solicitări de referinţe, aşa că poate am să te las pe tine să te ocupi de asta. Albert îşi pune farfuria pe masă şi îşi şterge cu mişcări repezi mâinile de pantaloni, pregătindu-se să se ridice şi să iasă. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

– Am nevoie de mai mult timp.

Alice rămâne cu privirea în poală, privind cum lacrimile îi pătează fusta, glasul abia perceptibil.

– Alice... Mâinile lui Albert sunt strâns încleştate pe un şervet alb, ca şi cum ar vrea să stoarcă şi ultimul strop de viaţă din el. S-a terminat. Cu cât vei accepta mai repede asta, cu atât mai bine.

– Nu pot trăi în minciună, nu va funcţiona.

Ea se imaginează acum începându-şi viaţa dincolo de Atlantic. Despachetându-şi nu doar bunurile, ci şi fiecare beteşug şi adevăr nerostit al căsniciei lor, toate frumos scoase din valize sub cerul cel nou, la fel de perfect deteriorate ca în ziua plecării din Paris. Copilul pe care l-a dorit cu atâta ardoare trezindu-se în fiecare dimineaţă într-o cameră albă luminoasă lângă o mamă suferind amarnic de tristeţe. Nimic nu

se va fi schimbat, în afară de adresa lor. Albert tot Albert va fi. Dacă ar crede că ar putea exista o cât de mică frântură de iertare sau de culpabilitate în el, poate ar reuşi să cugete asupra ideii timp de câteva ore, îngăduindu-şi să fie convinsă să creadă că s-ar putea să funcţioneze. Dar ea ştie că nu va funcţiona. Nu când inima ei va aparţine mereu altcuiva. Nu când copilul ce creşte în pântecul ei va fi o amintire dureros de frumoasă a ceea ce aproape a avut. Dac-ar putea să-i vorbească lui Antoine.

– Este o separare definitivă, Alice. O şansă s-o luăm de la capăt. Să uităm trecutul şi să privim înainte, către un viitor de succes cu nimic din toată prostia asta în care te-ai băgat aici. Îmi *datorezi* măcar atât.

– Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot...

– Şi cine ştie, poate că acesta nu va fi singurul copil.

O priveşte cu o scânteiere în ochi, încercând să estimeze dacă minciuna pe care i-a servit-o cândva va funcţiona din nou, doar că de data asta sugestia este dezgustătoare şi de neconceput, semn al disperării lui de-a o convinge. Oare chiar o crede atât de maleabilă?

Alice scutură pur şi simplu din cap şi îl urmăreşte pe Albert cum se ridică în picioare, privind-o de sus cu o expresie plină de milă şi confuzie.

– El nu vine, Alice, dacă la asta te aştepţi. Trebuie s-o ştii. Chiar eşti pregătită să dai cu piciorul la tot pentru cineva care a fost atât de uşor descurajat? Şi chiar ai crezut că eu voi fi învins? Ridică sprâncenele, luând-o în zeflemea. Am câştigat, Alice. Nici unul dintre voi nu aţi avut vreo şansă, sunt convins că înţelegi asta acum.

Îşi aruncă şervetul pe masă şi iese fără să mai privească înapoi.

Alice eliberează acum respiraţia pe care şi-a ţinut-o şi se prăbuşeşte în fotoliu. Vede stofa rochiei întinsă pe abdomen, cum cusăturile stau să crape. Nu este sigură cât timp rămâne aşa. Atât cât bătăile inimii să i se domolească şi cât să intre cineva, nu-şi aminteşte cine, să

strângă ceaiul de după-amiază și să pună niște lemne pe foc.

Se poate să fi trecut ore, dar Alice măcar știe acum ce are de făcut. O să-și sune mama.

Prăjitură cu formă aparte din cocă cu ouă și unt
Este vorba despre tradiționalele *scones* britanice, un fel de chifluțe fragede dulcegi din aluat cu unt, lapte, ou și praf de copt, care se consumă de obicei cu o smântână grasă anume, *clotted cream*, și cu gem de căpșuni.
Este vorba despre *Victoria Sponge Cake*, un desert de origine britanică ce poartă numele reginei Victoria, căreia îi plăceau prăjiturelele la ceaiul de la ora cinci. Este o prăjitură din două blaturi de pandișpan pufos, aerat, în mod tradițional cu un strat de dulceață de căpșuni sau zmeură la mijloc, la care s-a adăugat mai târziu frișcă bătută.

CAPITOLUL 25

Lucille

Londra
Luni

Simon mă lasă să aştept douăzeci şi cinci de minute peste ora întâlnirii stabilite. Angajatul temporar, Susie, care mi-a ţinut locul, mă conduce într-una dintre sălile de şedinţă fără ferestre şi sunt abandonată acolo. În mod deliberat îndeajuns de mult timp cât să mă cuprindă o incomodă stare de nervi. După libertatea Parisului, întoarcerea la birou pare dintr-odată atât de formală şi de neobişnuită, ca şi cum nu mi s-ar fi potrivit niciodată. Acum ştiu că aşa este şi că m-am amăgit singură că a sta la acelaşi birou meschin cenuşiu în fiecare zi, a da clic de acceptare a nesfârşitelor şedinţe la care nu voiam să particip, era pur şi simplu ceea ce trebuia să fac. Ce trebuie să facă toată lumea înainte să ajungă să decidă singuri. Aş fi fost înghiţită de acelaşi sistem despre care mama mea a demonstrat strălucit că nu este pentru mine. Poate că singura ei lecţie pentru care îi sunt recunoscătoare.

Pam de la Resurse umane, cu ecusonul de securitate atârnându-i mândru peste sâni, înarmată cu toate accesoriile vitale ale departamentului de personal: o selecţie de pixuri pe care le aliniază într-un şir ordonat pe masa din faţa ei, un caiet de notiţe A4 nou, pe care îl scoate acum din celofan (sunt onorată) şi o selecţie de anecdote şi observaţii profesionale pe care le-am auzit la prima şi la a doua mână de mai multe ori până acum. Totuşi, afişează un aer de seriozitate şi procedură pe care ştiu că Simon îl doreşte.

– Nu am mult timp la dispoziţie, ne onorează el, în sfârşit, cu prezenţa. Trebuie să particip la

un prânz de prezentare în sala de conferințe și chiar n-aș vrea să întârzii. Un client nou important din turism, care își redirecționează tot bugetul pentru media către noi anul viitor.

Simon ăsta nu ratează nici o ocazie să-și facă singur reclamă. Se așază la capătul îndepărtat al mesei față de mine, în ciuda faptului că sunt vreo șase scaune libere care ar fi alegerea mai normală. Eu rezist impulsului de a-mi mirosi axilele.

– Deci, ce mai faci, Lucille? Ce părere ai despre rolul tău aici?

Eu știu că există protocoale, proceduri standard ale Resurselor umane pentru a evita tribunalele, dar biata Pam, asta-i atât de jenant. Știm cu toții unde trebuie să se termine această întâlnire și sunt tentată să întreb pur și simplu dacă putem sări direct la partea din scenariu la care ar ajunge oricum în vreo jumătate de oră.

– Ești la noi de un an jumate deja, așa că este o ocazie bună să verificăm și să vedem dacă funcționează totul, nu?

Sau să acționați înaintea răscrucii cruciale de la doi ani, când devine mult mai dificil să mă scoateți din joc. Am văzut mulți oameni venind și plecând de când sunt aici pentru a ști că așa procedați.

– Păi, este un rol foarte *extins*, Pam. Poate că ar fi bine chiar să revizuim puțin descrierea postului, are nevoie de o actualizare.

Ea ridică un pix și se pregătește să ia notițe detaliate.

– Predau mereu la timp. Toate cele trei cele mai citite articole de luna trecută au fost ale mele. Deloc rău pentru un jurnalist de călătorie care practic nu a călătorit niciodată nicăieri de când a fost angajat.

Pamela lasă pixul moale în mână. Nu sunt sigură că este tocmai feedbackul pozitiv pe care îl așteaptă.

– Simon? Ceva de adăugat la observațiile lui Lucille?

Îmi vine să intru în pământ de rușine pentru Pam. Cum face față șaradei când este mai mult decât bătător la ochi că Simon a spus deja de ce este nemulțumit și vrea să plec.

– Lucille are idei bune ocazional, dar au existat câteva erori semnificative care au împovărat nedrept restul echipei. Nu a dedicat suficient de mult timp organizării programului meu, multiple zile libere neaprobate fără un motiv întemeiat și o lipsă generală de atenție la detaliu. Cred că există elemente esențiale ale postului cu care ea se luptă de-a dreptul.

Îi adresează toate aceste comentarii lui Pam, refuzând complet să mă bage în seamă. Mă gândesc că nu poate, deoarece undeva în adâncul acelui exterior respingător, el poate recunoaște un minuscul sentiment de nedreptate. Că este cu totul nedrept să i se dea cuiva salariul mizerabil pe care îl primesc eu și pe urmă să te aștepți să lucreze 24 de ore din 24, răspunzând fiecărui capriciu al editorului, profesional și personal. Dar mai ales personal.

Și astfel petrecem noi următoarea jumătate de oră, cu mine evidențiindu-mi nobil realizările, cu Simon năruind totul, încercând să motiveze de ce sunt eu persoana nepotrivită pe postul nepotrivit, cu Pam notând silitoare tot ce spune el și foarte puțin din ce ofer eu. Până când, în cele din urmă, ea ajunge să arate ca personajul pozitiv, care îmi face o ofertă onestă de nerefuzat.

– Uneori, fără să fie vina cuiva, lucrurile nu funcționează așa cum am sperat cu toții. Și eu cred mereu că, în acest scenariu, este mult mai bine să ataci problema frontal decât să o lași să te chinuie. Deci, acestea fiind zise, aș dori să îți fac *o ofertă fără prejudiciu*, Lucille, ca să ai o perioadă de timp tampon în care să te gândești la următorul tău rol. Evident că nu se așteaptă de la tine efectuarea unei perioade de preaviz în acest caz. În acest punct, Pam îmi întinde peste masă o foaie de hârtie împăturită. Uite la ce ne-am gândit.

Simt o pornire nebună să râd cu gura până la urechi și trebuie să îmi înfig adânc unghia degetului mare în carnea moale a palmei, pentru ca durerea provocată să îmi distragă atenția. Mă simt ca într-o telenovelă americană ieftină, prost dublată, până când fața ipocrit-compătimitoare pe care Simon a afișat-o mă

ajută să-mi recâștig calmul. Despăturesc hârtia și mă holbez la cifră. Reprezintă multe lucruri – echivalentul unei vacanțe *last minute* foarte ieftine în insulele Canare sau alt loc cu prețuri la fel de mici la cazare, un abonament anual la clubul sportiv din districtul meu, cu condiția să evit orele de vârf, poate câteva programări la coafor ca să-mi refac cât de cât șuvițele măcar o dată în viață. Nu reprezintă deloc ceva corect.

– Mulțumesc, Pam. Bag mâna în geantă, îmi scot mobilul și îmi accesez repede e-mailurile, apăsând tasta de trimitere a unuia care era deja pregătit în fișierul cu ciorne. Te-aș ruga să arunci o privire peste e-mailul pe care tocmai ți l-am trimis, după care voi primi bucuroasă o ofertă revizuită din partea voastră. Vei vedea că are două documente atașate. Unul conține o colecție consistentă de mesaje și e-mailuri abuzive, pline de vulgarități, pe care Simon mi le trimite cu regularitate. Celălalt are o descriere mai exactă a postului meu, una ce reflectă ceea ce fac de fapt. Am inclus copii ale cheltuielilor lui Simon pe ultimele șase luni, subliniind toate prânzurile și cinele lui care *nu* au fost de afaceri, dar care au fost totuși plătite din banii acestei companii. Cred că dacă verifici numele persoanelor cu care a pretins că s-a întâlnit, vei descoperi că majoritatea sunt fictive.

Pe urmă îmi iau calmă geanta, privind culoarea culpei inundând chipul lui Simon, dau mâna cu Pam, îi mulțumesc pentru timpul acordat și mă îndrept spre ușă.

– Poftă bună la masa de prânz, Simon! sunt ultimele mele cuvinte înainte să ies din încăpere și să traversez pentru ultima oară etajul, salutându-mi veselă colegii de rămas-bun.

Aproape că mă aștept să izbucnească în ropote de aplauze sau să pornească un val ca pe stadion, dar mă mulțumesc și cu un „o să ne lipsești, Lucille!“ strigat de cineva de la cel mai îndepărtat capăt al biroului. Și am un sentiment plăcut. Foarte plăcut.

Îmi predau ecusonul la recepție și semnez de plecare pentru ultima oară. Pe urmă ies pe Greek Street din Soho[28], simțindu-mă triumfătoare, știind că îmi va fi dor de locul ăsta mai mult decât de slujbă în sine. Pauzele de prânz petrecute urmărind oamenii intrând și ieșind cu nerușinare în magazinele erotice, fără să le pese dacă sunt văzuți. Deschiderea fără sfârșit a noi și noi magazine pentru vegani; timpul petrecut în tot felul de cafenele, trăgând cu urechea la întâlniri creative, urmărind oameni care nu trebuie să poarte niciodată costume la serviciu, invidiindu-le slujbele unde șefii au încredere să îi lase să își petreacă timpul productiv. Decid să mă recompensez cu cafeaua care nu mi s-a oferit toată dimineața, și unde altundeva dacă nu în locul meu obișnuit, exact peste drum.

Când cobor de pe trotuar, privesc prin vitrina de sticlă, ca să văd dacă este vreun loc liber, și atunci îl văd. Inconfundabilul păr blond strălucitor, zâmbetul sexy, frumusețea masculină relaxată care mă transportă instantaneu înapoi pe frumoasele străzi ale Parisului. Mă opresc și mă holbez cu gura căscată. El nu privește înspre mine și eu vreau să facă asta, ca să fiu complet sigură că nu-mi joacă mintea feste. Ce ar căuta aici? Și chiar lângă biroul meu? Este imposibil. Pe urmă, ca și cum ar răspunde întrebărilor mele, se întoarce, privirile ni se întâlnesc, iar zâmbetul lui se lărgește – exact când sunetul asurzitor al claxonului unui taxi negru mă obligă să mă dau la o parte.

Léon îmi face semn să intru, acordându-mi maxim douăzeci de pași în care să-mi adun gândurile. Când deschid ușa și păşesc înăuntru, el se ridică de pe scaun și își deschide larg brațele. Pe urmă sunt îngropată în brațele lui pe care le strânge tare în jurul meu, în timp ce mă sărută pe creștet.

– Surpriză!

Îmi place că o strigă tare, fără să-i pese că va atrage atenția tuturor celor din jurul nostru. Nu-i pasă și nici nu observă, toată atenția lui este doar la mine.

– Da, chiar este! Ce faci aici?

Nu pot să nu râd, oare dimineaţa asta ar putea fi mai bună de atât?

– Păi, mi-ai spus unde lucrezi şi este o zi de lucru, aşa că mi-am imaginat...

– Nu. Vreau să spun *aici* în Londra, când tu locuieşti la Paris.

– Da, am ştiut c-ai să mă întrebi asta.

Ne aşezăm amândoi pe taburete, atât de aproape că picioarele ni se încrucişează.

– Şi?

– Şi mi-am petrecut tot timpul călătoriei cu Eurostar încoace încercând să găsesc cea mai bună explicaţie. Poate că am fost trimis de la muncă într-o misiune neaşteptată sau că am o rudă despre care am uitat să-ţi spun că locuieşte în Londra şi pe care a trebuit să o vizitez pe neaşteptate. Dar pe urmă m-am gândit, de ce să nu fiu pur şi simplu sincer?

– Sinceritatea este întotdeauna binevenită.

Nu ştiu dacă mai pot rezista mult până când imboldul de a-l săruta va depăşi dorinţa puternică de a nu mă face de râs într-o cafenea arhiplină, la uşă formându-se acum o coadă – un public.

– Şi adevărul este că mi-e dor de tine.

Are încrederea să nu dezvolte, ci să lase cuvintele să mă pătrundă pe măsură ce faţa lui devine puţin mai serioasă. Sfinte Sisoe, bărbatul ăsta!

– Au trecut doar câteva zile.

Asta pare cu mult mai puţin romantic decât intenţionez.

– Trei, de fapt, o nimica toată. Dar îndeajuns de mult ca să încep să mă îngrijorez. Dacă se afundă în vâltoarea vieţii ei de la Londra atât de mult încât uită să se mai gândească la mine? Sau şi mai rău, începe să creadă că eu nu mă gândesc la ea.

Simt că mi se încing obrajii, parţial din cauza atenţiei cu care mă copleşeşte acest frumos bărbat şi parţial pentru că mă chinui să mă gândesc la o replică la fel de tandră. Merită ceva deosebit. Acum este cu certitudine momentul să transmit într-un mod genial cât de fericită sunt că îl văd, dar nu-mi găsesc

cuvintele. El observă pauza și o întrerupe elegant.

– Pe urmă mi-am dat seama că nu vreau ca *noi doi* să fim ceva ce există într-o căsuță poștală. Nu când ceea ce simt pentru tine este atât de real. Cred că ar trebui să încercăm. Fără grabă. Asta dacă vrei și tu. Am oarecum sentimentul că lucrurile nu au fost atât de serioase între tine și...

Și este numai bine că nu-și amintește numele lui Billy. Oricum nu vreau să-l aud rostindu-l. Colțurile gurii lui se arcuiesc ușor în sus și el mă privește printre șuvițele acelea dezordonate de păr care îi atârnă atât de sexy peste ochi.

– Dacă greșesc. Sau dacă nu vrei, sau este prea devreme, pot să plec pur și simplu și nu va trebui să te simți aiurea. Va fi greșeala mea.

Creierul meu tot nu vrea să funcționeze. Este ca și cum toată șarada de mai devreme din biroul lui Simon mi-a stors toată inteligența, așa că-mi dau frâu liber pornirilor și-mi folosesc buzele pentru a formula un răspuns. Îl sărut exact așa cum mi-am dorit dintotdeauna să fiu sărutată. Tandru la început, șovăitor, nesigur, dar insistând, astfel încât în doar câteva secunde, am impresia că tot corpul mi se contopește cu al lui. Sărutul nostru este înfocat și spontan și lacom și eu trebuie să îi pun capăt pentru că, fără să-mi dau seama, aproape ajung în poala lui și nu sunt sigură dacă vreau să fim genul acela de oameni care se călăresc în mijlocul unei cafenele din Soho la ora prânzului într-o zi de luni.

– Cât timp rămâi?

Râd, ducându-mi o mână la gură ca să verific cât de tare mi s-a întins rujul pe toată fața. El îmi citește preocuparea și își trece un deget pe sub buza mea inferioară, comunicându-mi cu încă un sărut fugar că totul este în regulă.

– Nu mult. Pot lipsi de la muncă doar câteva zile.

Și-a pus ambele mâini pe coapsele mele, tot corpul de la talie în jos fiindu-mi acum încordat de dorință.

– Unde stai?

Eu știu unde mi-ar plăcea mie să stea.

– Am găsit un loc ieftin şi haios pe King's Cross. Nu e chiar Athénée, dar este aproape de gara Eurostar, aşa că merge.

Comandă două cappuccino şi eu mă folosesc de ocazie, cât timp discută el cu chelneriţa, să îi studiez chipul. Abia atunci creierul meu începe să redevină creativ. Mi-l imaginez căpătând contur în viaţa mea, aşa cum se developează lent o fotografie polaroid. El este acolo, trezindu-se în patul meu, spălând vase în bucătăria mea, ghemuit cu mine lângă el într-o lungă şi leneşă după-amiază de duminică, fără să avem nevoie de mai mult decât unul de celălalt, toate atracţiile lumii de afară complet superflue. El este acolo, zi de zi, sărutându-mă la trezire în fiecare dimineaţă şi îngropându-şi faţa în gâtul meu când adormim amândoi în acelaşi timp serile târziu. Ce nu văd este întinderea nesfârşită a mării care ne separă şi cum vom trece peste asta. Deocamdată, îmi umple inima de o nespusă bucurie gândul că bărbatul acesta s-a trezit azi-dimineaţă în patul lui din Paris, a decis că trebuie să vină să mă vadă şi şi-a schimbat toate planurile pe care le-o fi avut ca să poată face asta. Oare se întâmplă cu adevărat? Sunt eu cu adevărat genul de femeie căreia să i se întâmple aşa ceva? Da, sunt! Doar că nu mi-am acordat niciodată ocazia să mi se întâmple astfel de lucruri până acum.

– Şi, ai fost la V&A? Ai văzut ultima rochie?

Are privirea plină de curiozitate, iar eu sunt impresionată că acesta este unul dintre primele lucruri despre care mă întreabă.

– Da! Îmi amintesc că el nu ştie ce s-a întâmplat în ultimele zile. Cu toată strângerea de dovezi pentru întâlnirea mea cu Simon, nu am reuşit să-l sun şi să-l pun la curent. Credem că bunica era însărcinată când şi-a comandat ultima rochie. Măsurile ei sunt mai mari decât ale celorlalte rochii pe care le-am văzut. Întrebarea este dacă avem dreptate, ce s-a întâmplat cu copilul?

– Uau!

El face o pauză şi cumpăneşte la implicaţiile acestor de pe urmă descoperiri.

– Nu, nu pare genul de conversație de purtat la telefon. Mă duc la ea mâine, așa că asta este șansa mea, dar nu am nici o garanție că va vrea să-mi spună.

– Sunt eu idiot sau copilul ăsta ar putea fi pur și simplu mama ta?

– Așa am crezut și eu la început, dar mama s-a născut în noiembrie 1956. Știm din notițele atașate rochiei că a fost făcută în 1953, așa că nu, datele nu corespund. Mama s-a născut ulterior. Cred că putem respinge fără dubiu această teorie.

– Atunci cine este? Véronique are vreo idee?

– Exact aceeași ca și mine. Că bebelușul trebuie să fi fost al lui Antoine, și când bunica mea s-a întors la Londra, l-a lăsat la Paris cu el. Nu a fost înregistrată nici o naștere la momentul la care ea era încă împreună cu Albert. Nimic din ce am citit online din perioada în care au fost căsătoriți, locuind împreună în reședința ambasadei britanice, nu menționează ceva despre copii – și cu siguranță că ar fi fost o știre, nu? S-ar fi relatat despre asta. A verificat și Véronique. Conform înregistrărilor oficiale ale nașterilor din Paris, a fost o căsătorie fără copii, arborele genealogic întrerupându-se brusc. Deci Antoine este singura alternativă.

Léon își freacă bărbia și își coboară privirea.

– Nu cred că este el. Clatină din cap. Adică, nu spun că nu poate fi el tatăl, dar nu cred că el a crescut copilul.

– De ce ești așa de sigur?

– Am făcut și eu niște cercetări, Lucille, așa cum m-ai rugat. Singurul Antoine pe care l-am găsit care să fi avut vreo legătură cu ambasada britanică de la Paris la momentul la care bunica ta era acolo este un anume Antoine du Parcq. Numele lui apare pe unele dintre listele publicate de invitați la anumite evenimente sociale și în legendele unor fotografii, deși nu este niciodată clar cine anume din fotografie este el.

– Bun, continuă.

– Asta nu a fost teribil de concludent, dar, după ce Alice a părăsit Parisul, în 1954, acest

Antoine a frecventat pentru scurt timp Școala Națională de Arte Frumoase. Léon bagă mâna în rucsacul lăsat pe podea, între picioarele scaunului său, și își scoate laptopul. Hai să-ți arăt. Pornește laptopul și încarcă o hartă a zonei Saint-Germain din Paris. Școala era amplasată foarte avantajos, la capătul străzii pe care locuia. El apare pe lista studenților. Câteva dintre schițele lui timpurii sunt arhivate pe website-ul școlii. Îi privesc degetele alergând pe tastatura laptopului, ținut acum în echilibru pe picioarele-i încrucișate, ca și cum ar ști exact ce caută. Ți se pare cunoscută?

Întoarce laptopul spre mine.

Ecranul este plin de desene cu linii expert trasate, surprinzând în mod strălucit contururile unui corp uman cu uimitor de puține trăsături. Léon rulează lent în jos imaginile, care apar pe rând, multe. Subiectul lui Antoine este înfățișat în picioare, șezând, complet aplecat, socializând, luat prin surprindere, pozând, plimbându-se prin parc, dar numai două lucruri sunt recurente în toate. Calitatea creației lui Antoine și subiectul lui. Am studiat câteva dintre aceste rochii îndeajuns de mult pentru a ști cu certitudine că aparțin colecției bunicii – Maxim, Batignolles, Debussy, Cygne Noir – sunt toate aici, și Léon știe și el asta. Dar de-a dreptul fermecătoare este femeia care le poartă. Nu sunt sigură, oricât de limpede de desăvârșit este, dacă Antoine ar fi putut crea o asemenea magie fără frumusețea brută pe care a avut-o spre copiere. Ea este divină, fără urmă de îndoială. Dar strălucirea din ochii bunicii mele, energia de pe chipul ei, excitarea pe care o pot vedea străbătându-i fiecare fibră a corpului, cum fericirea pe care o resimte îi explodează prin fiecare por. Chiar și în schițele cel mai puțin studiate, cele cu ea adormită în pat, sau așteptând, poate pe el, sprijinită de un perete sau așezată pe o bancă în parc, fericirea ei mută răzbate.

– Trebuie să le imprim. Vreau să i le arăt. Uite cât de mult a iubit-o!

– Ți le-am imprimat eu deja. Am un dosar în geantă cu toate. Nu am fost sigur dacă vei vrea să i le arăți bunicii, dar am fost sigur că vei vrea niște copii pentru tine.

– Oh, da, vreau, îți mulțumesc Léon. Ești incredibil, spun, și văd imediat cât de mult înseamnă asta pentru el.

Încearcă, fără să reușească, să-și ascundă un zâmbet, mai timid de data asta.

– Lucrările lui, mai ales aceste desene, au fost bine primite. A fost considerat demn de urmărit la momentul respectiv, când Parisul era însuflețit de ritmul creativității. Și pentru o vreme a avut o traiectorie ascendentă. Dar pe urmă, după doar șase luni, renunță la școală și nu mai desenează absolut nimic. A continuat să locuiască în zona Saint-Germain timp de aproximativ încă un an, din cât am reușit să deduc, dar pe urmă s-a mutat pe malul drept, un cartier cu totul diferit. Aceea a fost ultima lui adresă cunoscută. Nu știu, dar poate că dacă nu a lucrat, a fost obligat să se mute înapoi cu familia? Ideea este, evidențele indică faptul că el nu a avut niciodată copii. Și, realist privind problema, nu ar fi putut să studieze la universitate și să aibă grijă și de un nou-născut, nu?

– Nu, nu ar fi putut.

Nu pot să-mi ascund dezumflarea din glas. Nu există alte teorii pe masă și toate speranțele mele se îndreaptă acum către bunica, de la care să obțin finalul poveștii – și dat fiind că ea nu a spus o vorbă despre nimic din toate astea în toți acești ani, care ar fi probabilitatea să o facă acum? Dacă am o mătușă ori vreun unchi pe undeva, atunci va trebui să o conving pe bunica de cât de dezesperant de mult mi-aș dori să aflu asta, oricât de dureros ar fi pentru ea.

– Mai e ceva, Lucille. Consemnările mai indică și că Antoine a murit în 1971, la doar patruzeci și trei de ani. Îmi pare rău.

Simt cum îmi cad umerii. Nu știu pentru ce să îmi pară mai rău. Că nu va exista o mare reconciliere pentru bunica mea. Că nu îi pot aduce această fantomă din trecutul ei la ușă – sau mai degrabă într-o întâlnire pe Zoom –, așa

cum ar putea cere scenariul să fac. Dacă are întrebări fără răspuns încă, s-ar putea să trebuiască să rămână așa. Oare ar vrea măcar să îl vadă din nou, dacă ar fi fost posibil? Habar n-am. Sau să fie faptul că îmi dau seama că totul depinde de bunica acum. Că faptele vor fi strict limitate la cât de mult va alege ea să împărtășească – și s-ar putea să fie doar puțin mai mult decât știu deja.

Mă simt prost că Léon a bătut atâta drum și acum nu prea avem motive de sărbătoare și că va trebui să mă adun ca să nu mă simt mohorâtă toată după-amiaza. Telefonul meu bâzâie și mă uit la el, sperând să fie deja oferta revizuită a lui Pam. Dar este ceva cu totul neașteptat. Ceva ce am crezut că vreau cu adevărat, dar acum, că îl văd iluminat pe micul ecran din palma mea, nu mai sunt atât de sigură.

– Ce este?

Léon a auzit acel „Of, Hristoase", care eu am crezut că a fost doar în mintea mea.

– Ceva despre un post.

– Am crezut că ai un loc de muncă.

– Am avut, până când am demisionat acum aproximativ o jumătate de oră.

– Uau, nu pierzi deloc timpul, nu-i așa?

El râde înfundat și eu mă întreb dacă va mai fi încântat când îi voi spune unde este acest loc de muncă.

– Véronique a spus că ar trebui să candidez pentru el, așa că am făcut-o, în tren, pe drumul de întoarcere de vineri, iar ei au luat deja legătura cu mine. Este pentru un curator junior la Muzeul de Artă Decorativă. Din Paris.

Léon se întrerupe și eu privesc atentă, ținându-mi respirația, cum spuma de lapte i se așază pe buza superioară.

– Vorbești serios?

– Tocmai mi-au trimis un mesaj. Vor să aranjeze o convorbire telefonică preliminară cât mai curând posibil.

El se încruntă și privește în altă parte, iar eu îmi simt fața cum se zbârcește. El a spus că va lua lucrurile încet. Că eu am să mă

dezrădăcinez și am să mă mut cu cățel și purcel la Paris nu a fost întocmai ce-a avut el în cap.

– Acum mă întreb dacă trebuia să vin la Londra. Dacă a fost o decizie greșită.

– De ce? Mă bucur că ești aici, *vreau* să fii aici. Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de secole. Îi cuprind ambele mâini într-ale mele. Sunt atât de dornică, dar nu-l pot ajuta. *El* s-a urcat în tren, este aici și nu suport că acum crede că nu ar fi trebuit. Nu trebuie să însemne nimic, Léon, nu trebuie deodată să ne mutăm împreună sau relația să devină prea serioasă.

– Exact asta am crezut c-ai să spui. Să nu mai ai rezerve, Lucille, pentru că eu nu am de gând. Venirea ta la Paris este exact ce am sperat și n-am să ascund asta. Și în spiritul sincerității totale, nu vreau nici să stau la hotelul ăla oribil în noaptea asta. Pot să vin acasă cu tine?

Zâmbetul i-a revenit și eu nu mă mai gândesc decât la cât de repede aș putea să-l bag pe bărbatul ăsta într-un Uber.

Cartier din centrul Londrei, a cărui denumire provine de la un vechi strigăt de vânătoare, foarte animat, cu o viață de noapte intensă, plin de puburi, cluburi, baruri, restaurante, sex-shopuri, magazine, multe dintre ele neconvenționale sau alternative, „locuri de pierzanie", deși nu la fel de multe ca odinioară, dar și clădiri de birouri. Un loc multicultural prin definiție.

CAPITOLUL 26

Alice

Paris

Sunetul de apel din receptorul telefonului răsună în urechea lui Alice de trei ori înainte ca tonul inflexibil, inexpresiv al mamei ei să o trimită direct înapoi la dunele de nisip mărginite de pini din copilăria ei. Singurătatea pe care a simțit-o atunci – și pe care o mai simte încă și acum. Stând în semiobscuritatea dormitorului ei, vede plaja unde și-a petrecut atâtea ore solitare, imaginându-și chipurile prietenilor năzuiți în urmele de pe pietricele și în ciudățeniile aduse de mare în calea ei. Simte aproape mirosul sărat al valurilor desăvârșite, aude gâgâitul strident al gâștelor, care o speria odinioară atât de tare.

– Alo? Cine-i acolo?

Vocea mamei ei este încărcată de neliniște.

– Eu sunt, mamă, Alice.

– Oh.

Alice și-o imaginează pe mama în camera ei de zi ordonată de pe Broadview, casa de cărămidă roz pal din Norfolk, unde a crescut Alice. Undeva, nu departe, trebuie să fie o listă cu lucruri de făcut la care abia așteaptă să se întoarcă. Alice trebuie să fie concisă.

– Speram să trec pe acasă, mamă.

Simte emoția cum îi zumzăie în piept.

– Și când te-ai gândit s-o faci? Agenda este destul de plină pentru următoarele câteva săptămâni, evident.

– Cât mai curând posibil.

Lacrimile au început să-i împăienjenească ochii. Vrea să le lase să curgă, să suspine cu mama ei, să-i povestească totul, să-i spună cât de mare nevoie are de ea și să audă cuvintele

„vino, vino acum, draga mea. Suntem aici şi te iubim".

– De ce am un sentiment foarte precis că ceva nu e în regulă, Alice?

Este mai mult o acuzaţie decât o întrebare îngrijorată.

Nu prea are rost să se prefacă, Alice ştie că oricum îi lipseşte acel nivel de curaj.

– Sunt însărcinată.

Un fior rece de anxietate îi străbate umerii. Orice dezamăgire o fi provocat în copilărie, suficientă pentru a nu mai fi existat vreodată vreun frate, nu se compară câtuşi de puţin cu ceea ce urmează.

– Ei bine, nu mă aşteptam să aud asta, deşi eşti măritată de multă vreme, nu ar trebui să fie o veste surprinzătoare.

Cum îi poate explica mamei ei următoarea parte într-un fel pe care ea să-l înţeleagă? O femeie pentru care obedienţa şi datoria au fost principiile călăuzitoare prin care căsnicia ei a rezistat aproape trei decenii deja. Şi acum vine Alice, gata să se lamenteze că vrea ca a ei să se sfârşească înaintea celei de-a doua aniversări.

– Eu şi Albert suntem...

Alice şovăie, conştientă că este pe punctul să zdruncine calmul rece al mamei ei.

– Ce?

– Eu nu sunt fericită.

Mama ei râde.

– Doamne, de când are căsnicia vreo legătură cu fericirea? Copilul pe care îl vei naşte îţi va da ceva concret al tău de care să te preocupi. Care este problema mai exact?

Când a încolţit această asprime în mama ei, se întreabă Alice? S-a născut aşa sau o viaţă de compromis i-a ucis orice urmă de blândeţe?

– Nu-l iubesc pe Albert. Nu cred că l-am iubit vreodată pe Albert. Sunt îndrăgostită... O tăcere incomodă se aşterne între ele în timp ce Alice îşi caută cuvintele. Sunt îndrăgostită de altcineva.

Ar fi vrut să fie autoritară, în schimb a sunat slabă, implorând parcă iertare.

– Nu fi ridicolă! Vei avea un copil, pentru Dumnezeu! Îţi dai seama vreun pic cât de

imatur sună ce-ai spus?

Alice închide ochii şi aşteaptă clipa dezmeticirii mamei ei. Nu durează mult. Se aude inspirând brusc la capătul firului, după care vocea îi este mai dură, mai insistentă, dar şoptită.

– Doamne sfinte, Alice. Tu vrei să spui că nu e copilul lui Albert? Că ai fost atât de proastă să dai cu piciorul la tot ce ai? Albert ştie?

– Da, ştie.

Alice refuză să se simtă ruşinată. Mama ei nu a înţeles încă adevărata fire a soţului ei şi când o va face, va fi mai înţelegătoare.

– De-aia suni? Te-a dat afară? A cerut divorţul?

Are un ton strident, semn sigur că se panichează – atât cât este în stare mama ei de aşa ceva.

– Nu. Vrea să ne mutăm în America, a primit un post nou acolo. Vrea să o luăm de la capăt.

Alice este surprinzător de calmă, prezentându-i faptele mamei ei, acceptând totodată că va fi practic imposibil pentru ea să le înţeleagă încă.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă! La ce ofertă mai bună de atât te-ai putea aştepta de la el?

Este neîncrezătoare, fiind complet pe lângă idee.

– Nu eşti atentă. Nu vreau să fiu cu el. Sunt îndrăgostită de Antoine.

Nimic nu va schimba asta, indiferent de nivelul indignării mamei ei.

– Şi unde este Antoine ăsta? Cine este? El ce are de spus despre toate astea?

– Nu am reuşit să vorbesc cu el.

Mama ei a dus-o pe un teren mult mai puţin sigur.

– Dar ştie că eşti însărcinată cu copilul lui?

O aude pe mama ei închizând o uşă, poate că este şi tatăl ei acasă.

– Cred că da.

– Alice, nu pleca de la Paris. Rămâi acolo şi fă tot ce trebuie ca să-ţi salvezi căsnicia şi uită că Antoine ăsta a existat vreodată. Este cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da.

– Nu ai de gând să mă întrebi de ce *nu pot* rămâne măritată cu Albert?

– Nu, nu am.

– Este oribil, mamă. Este meschin şi ameninţător şi nu mă iubeşte deloc.

– Şi tu crezi că anii mei de căsnicie au fost toţi roz, ca în reclame? Aceasta este lumea în care trăim, Alice. Accept-o. N-o poţi schimba. Şi nu poţi sta aici, dacă la asta te-ai gândit. Tatăl tău nici n-o să vrea să audă. Şi nici eu.

Alice deschide gura să protesteze, s-o implore pe mama ei s-o înţeleagă, dar este întreruptă.

– Este de datoria soţului tău să te susţină, nu de a noastră. Cum naiba ai să faci faţă financiar dacă îl părăseşti pe Albert? Cu ce ai să-ţi creşti copilul? Unde-ai să locuieşti? Te-ai gândit bine la toate astea?

– Speram că poate tu... ai să mă ajuţi, mamă. Lasă-mă cel puţin să stau la voi o vreme, până fac alt plan.

Acum lacrimile se revarsă, stârnite de certitudinea că, în momentul cel mai greu cu putinţă, când are cel mai mult nevoie de ajutorul mamei ei, aceasta nu este dispusă să i-l ofere.

– Nici să nu te gândeşti. Nu e nimic care să te împiedice să rămâi la Paris, după părerea mea. Nici una dintre ele nu scoate un cuvânt, timp în care mama ei clocoteşte în tăcere, deloc mişcată de lacrimile lui Alice. Nu veni aici, Alice, vorbesc serios. Este cel mai rău lucru pe care l-ai putea face. Tatăl tău nu şi-ar reveni niciodată din dezamăgire.

Alice se gândeşte la bărbatul căruia îi spunea cândva tati. O după-amiază senină, în urmă cu câţiva ani, când a intrat în aceeaşi cameră de zi în care stă mama ei acum, întrerupând o întâlnire dintre tatăl ei şi Albert. S-au ridicat amândoi de pe sofa, şi-i aminteşte strângându-şi ferm mâinile, ca şi cum tocmai ar fi încheiat îndelungile negocieri ale unei afaceri complicate. Apoi un zâmbet, pe care ea l-a pus pe socoteala ei. A doua zi, Albert a cerut-o. Tatăl ei nu a fost nici el imun la farmecele lui Albert – dar a avut o cât de mică idee de

mâhnirea profundă pe care i-o provoca fiicei lui?

– Este Ajunul Crăciunului, mamă.

Nu este sigură de ce se mai oboseşte să evidenţieze asta, este puţin probabil că va conta.

– Un motiv în plus să îţi vii în fire. După ce vorbeşti cu Albert şi rezolvi toată tărăşenia asta, să mă suni ca să mă asiguri că nu am eşuat complet ca mamă.

Pe urmă închide.

– I-am spus bucătarului să prepare ceva special pentru cină în seara asta. S-o numim o mică sărbătoare, de acord? Mi-am luat după-amiaza liberă. M-am gândit să mâncăm pe la şapte, dacă îţi convine?

Alice stă în uşa salonului unde şade Albert, cu ziarul deschis aşezat pe rotunjimea abdomenului său. Ea lasă mica geantă de voiaj din mână la picioare şi îl priveşte, aşteptând atenţia lui maximă. Nu va vorbi tare şi agresiv. Va fi trist, cel puţin pentru ea. Poate va exista un moment, peste mulţi ani, când el va privi în urmă şi se va întreba cum s-a ajuns aici.

– Ahhh. Se pare că tu ai alte planuri.

Ochii îi cad pe geanta de voiaj.

– Eu plec, Albert. Te părăsesc.

Aşteaptă o reacţie care să dovedească faptul că a spus-o cu adevărat.

El împăturește ziarul, îl pune alături, se aşază picior peste picior şi îşi pune iar mâinile în poală.

– Chiar aşa? Şi cam cât crezi că va dura până te vei întoarce?

Nu are de gând să-l lase s-o intimideze. Nu caută o confruntare, nici măcar nu vrea să spună tot ce are pe suflet. Ştie doar că trebuie să plece, şi în ciuda a tot şi a toate, i-a mai rămas o fărâmă de decenţă care o face să se afle aici şi să-i spună lui Albert asta în faţă.

– Nu mă întorc. Niciodată.

Priveşte efectul pe care îl au aceste cuvinte asupra lui, aproape imperceptibila zvâcnire a sprâncenelor lui, singura reacţie ilizibilă. Şi în mod remarcabil, există încă un mic locşor în

inima ei pentru iertare. Să fie totul numai şi numai vina lui? S-a măritat cu cine nu trebuia. Dacă el este bărbatul potrivit pentru altcineva? O altă femeie din lumea asta, căreia i-ar putea plăcea să ia altcineva în locul ei toate deciziile. Care să ştie că ea nu trebuie decât să se trezească în fiecare dimineaţă ca să răspundă nevoilor altcuiva. Că poate fi eliberată de exigenţa ambiţiei şi a opiniei, a dragostei şi a gentileţei. Există femei care pot trăi astfel? A fost păcatul lui – cu care a început totul – că a confundat-o cu o asemenea femeie? Poate că se simte la fel de înşelat ca şi ea?

Fornăie.

– Serios?

Zâmbeşte, dar ea ştie că sângele i se va încinge, că inima va începe să îi bubuie mai tare. Îi simte ticăloşia bolborosind chiar sub obrazul proaspăt ras.

– Ai întrebat de curând de ce nu mi-e de ajuns tot ce am, Albert, şi îţi datorez un răspuns. *Tu* nu îmi eşti de ajuns. Nu sunt sigură că ai fost vreodată.

Ea continuă să îl privească în ochi. El trebuie să ştie că vorbeşte serios. Nu o spune ca să fie crudă. Acesta este adevărul şi ea vrea ca el să îl audă.

– Este foarte uşor să ai principii când eşti la adăpost faţă de realităţile crunte ale vieţii, Alice. Nici măcar acum nu se poate abţine să-i vorbească de sus. Cele de care vei avea parte curând pe pielea ta. Nu te poţi descurca fără mine. Ştii asta.

Alice nu se simte deloc ameninţată de vorbele lui. Ajung la ea şi ricoşează imediat, fără impact. El nu mai este sub pielea ei, ca o iritaţie la care nu poţi ajunge, care arde cumplit.

– Pierderea lui Antoine îmi va frânge inima, n-am s-o neg. Dar despărţirea de tine va fi o uşurare. Sunt multe lucruri fără de care pot trăi. Dar nu mai pot petrece nici măcar o zi într-o casă atât de lipsită de iubire. Orice va fi mai bun decât asta. Întinde mâna să-şi ridice geanta de voiaj.

– Ţi-ai declarat foarte clar poziţia. El se ridică, arătând exact ca şi cum ar intenţiona să-

i strângă mâna și să-și vadă de ale lui, după ce a pierdut o afacere, nu o soție. Ești pe cont propriu. Voi demara procedura de divorț cu prima ocazie. Își ia din nou ziarul. Înainte să ieși, te rog să fii atât de amabilă și să-i spui bucătarului să nu se mai preocupe de cina.

Un an și jumătate de căsnicie, spulberați în câteva minute.

– Of, Alice, speram că ai să vii. Dă-mi mie asta. Dumnezeule, doar nu ai cărat-o patru etaje?

Marianne ia geanta lui Alice și o invită să intre pe ușa mică de lemn decolorat a apartamentului ei. Alice zâmbește, simțind cum o învăluie căldura dată de prezența în acea casă și de inima bună a lui Marianne.

– Marianne, slujba ta. Îmi pare atât de rău. Sper că n-a fost prea aspru cu tine. Știi bine că voi face tot ce-mi stă în putință să te ajut să-ți găsești alt serviciu.

– Nu-ți face griji din pricina asta. Te rog, dă-mi voie să-ți iau haina. Sebastian! Dă-mi voie să ți-l prezint pe soțul meu.

Alice ridică privirea, văzând o mână întinsă spre ea.

– Mă bucur mult să vă cunosc, doamnă Ainsley.

Sebastian pare intimidat, evită privirea lui Alice, dar ea este ușurată să vadă în blândețea de pe chipul lui, din felul în care o întreabă din priviri pe Marianne ce ar trebui să spună în continuare, că nu este deranjat de prezența ei. Și ar putea fi, după felul în care soțul ei i-a tratat soția. Violarea vieții ei private, concedierea crudă pe care a suferit-o din cauza lucrurilor pe care Alice i-a cerut să le facă.

– Te rog, spune-mi Alice, nu cred că voi mai rămâne doamna Ainsley prea multă vreme.

Nu vrea ca el să o perceapă drept acea femeie.

– Știu că aveți de discutat multe cu Marianne, așa că vă las. Am câte ceva de făcut înainte de masă, dar poate că vom discuta mai multe atunci?

Alice privește geanta de voiaj de lângă picioarele, brusc stânjenită de prezența ei.

– Mulțumesc, Sebastian, ar fi minunat.

– Am eliberat o cameră pentru tine, Alice. Îți aparține cât timp vrei tu. Am discutat deja cu Sebastian, se bucură și el să rămâi la noi. Marianne o conduce pe un coridor central la un dormitor mic de pe stânga. Mă tem că nu este mare lucru, dar e a ta. Te vei simți confortabil aici.

Alice bagă capul în camera mobilată sumar, cu o măsuță de toaletă simplă, un armoar și un pat de o persoană, pe care se află un teanc înalt de cuverturi împăturite. Există o fereastră cu un cadru mic și cu vedere înspre acoperișurile orașului, fără obloane, doar o perdeluță subțire, care vede că va lăsa dimineața lumina să pătrundă, și un calorifer care scoate niște sunete insolite. O cameră în care ar putea fi tristă, dacă nu ar fi atât de recunoscătoare că se află aici.

– De unde ai știut că voi avea nevoie de ea?

Se gândește la Marianne, întorcându-se pentru ultima oară de la ambasadă și pregătind camera, verificând dacă așternuturile sunt proaspăt spălate. Mărețul act al bunăvoinței care a avut loc când ea trebuie să fi fost atât de îngrijorată de viitorul propriu.

Marianne zâmbește, încercând, poate, să transmită o nesăbuință din partea ei.

– Totul a escaladat atât de repede, Alice, dincolo de puterea ta de control. Dar nu am fost sigură decât când l-am văzut pe Albert cu geanta mea cât de departe era pregătit să meargă. Ai vești de la Antoine? El știe despre copil?

Alice se așază pe marginea patului, brusc pleoștită, epuizată de evenimentele zilei, incapabilă să dea detalii despre cum propria-i mamă a respins-o.

– Nu am unde să mă duc, Marianne, și nu există nici un semn că Antoine ar vrea să știe de copil. Cred că sunt pe cont propriu. Ce am făcut?

Marianne pune geanta lui Alice la marginea patului și se așază lângă ea.

– Nu eşti singură. Sunt aici şi te voi ajuta atât cât este nevoie. Şi să ştii că nu puteai face altceva decât să-l părăseşti pe Albert. Încet, dar sigur, te sufoca. Am să iau legătura cu Patrice şi voi aranja cu el să-ţi trimită lucrurile aici. Dar în noaptea asta, te rog, bucură-te de cina cu Sebastian şi cu mine. Totul va părea mai uşor mâine-dimineaţă.

– Poţi, te rog, să-i spui să-mi trimită cufărul? Este singurul lucru lăsat acolo de care chiar îmi pasă.

La cină au piept de curcan la cuptor cu castane, cumpărate şi gătite pentru două persoane şi transformate în trei porţii prea mici. Marianne a decorat un mic brad de Crăciun la care Alice se aşază intenţionat cu spatele, nedorind să-şi amintească de ultimul brad pe care l-a împodobit. După ce termină din farfurii şi ultimul fel, trei feluri de brânză şi o salată verde, Sebastian ia un mic dar de sub brad şi i-l întinde lui Alice.

– O mică atenţie pentru tine. Sper să-ţi placă.

Alice se mustră în sinea ei, cât de necugetat din partea ei să nu aducă ceva oricât de mic.

– Vai de mine, este incredibil de drăguţ din partea voastră, mulţumesc.

Îndepărtează eticheta cadoului ce are scris pe ea numele ei şi îl despachetează. Este un săpun fin, cu parfum de flori de portocal, exact parfumul pe care Marianne îl adoră, aşa mirosind mereu. Gestul îi încordează gâtul. Marianne şi-a sacrificat unul dintre cadourile de la Sebastian pentru ca Alice să nu se simtă exclusă. Se ridică de pe scaunul ei şi îl sărută cu căldură pe Sebastian pe ambii obraji, făcându-l să roşească şi să-şi coboare privirea la bombeurile pantofilor. Pe urmă ocoleşte mica masă ovală şi îşi îmbrăţişează prietena.

– Eşti minunată, Marianne, şi nepreţuită pentru mine. Nu-ţi voi uita niciodată bunătatea, atât cât voi trăi.

Săptămânile trec, iar trupul lui Alice începe să se rotunjească până la o dimensiune pe care

nu a crezut-o vreodată posibilă, ei trei ajungând la o frumoasă rutină. Marianne se trezeşte întotdeauna prima şi pregăteşte micul dejun. Sebastian îşi sărută soţia pe frunte înainte să dispară pentru încă o zi lungă la bancă. Alice o ajută pe Marianne să strângă; există o armonie în mica lor rânduială, în felul în care locuiesc toţi trei, în curând patru, într-un spaţiu în mod evident gândit pentru doi.

Dar nimeni nu poate ignora faptul că Marianne nu a reuşit încă să-şi găsească un alt loc de muncă. Zece interviuri în tot atâtea săptămâni şi nici unul dintre ele nu a rezultat într-o ofertă de angajare.

– Te rog, mă laşi să-ţi scriu o scrisoare de recomandare, Marianne? o roagă Alice. Ia-o cu tine şi fă-i s-o citească. Nu aştepta să ţi se ceară.

Marianne se aşază la masa din sufragerie, tot stoicismul ei obişnuit înlocuit de o acceptare sumbră a sorţii, ceea ce este cu totul necaracteristic pentru Marianne pe care Alice o cunoaşte.

– N-are rost. Presupun că s-a ocupat Albert de asta.

CAPITOLUL 27

Lucille

Londra
Marți

– Erai însărcinată, bunico. Asta mi-a arătat rochia de la V&A.

Ne-am așezat împreună lângă foc, acasă la ea, căldura flăcărilor colorându-ne delicat obrajii amândurora. O țin de mână, degetul meu mare mișcându-se ușor înainte și înapoi pe pielea ei fragilă ca o foiță de pergament, simțindu-i fiecare cută, fiecare rid.

– Așa este, draga mea, așa este. Își pune cealaltă mână peste a mea. Am știut că vei vedea asta și că vei înțelege.

Își înclină capul înspre mine și zâmbește, cu chipul plin de admirație și de încă ceva ce nu pot identifica – poate ușurare că, în sfârșit, secretul ei a fost dezvăluit.

– Totuși, nu sunt sigură că înțeleg, bunico. Copilul acela nu avea cum să fie mama. Datele nu se potrivesc, nu? A fost alt copil. Simt cum îmi cad colțurile gurii. Nu sunt sigură deloc cum va reacționa la faptul că îi cotropesc trecutul atât de primitiv. Văd cum i se umplu ochii de lacrimi și simt un junghi dureros în inimă când mă gândesc la toate prin câte trebuie să fi trecut. Ce s-a întâmplat cu copilul acela?

Pe urmă dă din cap, transmițându-mi astfel că dorește să continue. Dorește să aibă această conversație, oricât de dificilă ar fi, iar eu îmi simt plămânii expandându-se cu aproape insuportabilul sentiment al așteptării. Toate zilele astea au condus aici, nu că aș fi înțeles asta când am plecat la Paris – dar ea a înțeles.

– Da, un copil care a schimbat totul. Un copil care m-a salvat, în multe feluri. Un copil, o

fetiță, care sper să ne poată salva pe toți din nou.

Deschide gura și eliberează o parte din durere printr-o expirație lentă, neregulată.

– Copilul lui Antoine?

O spun atât de încet, dându-i ocazia să pretindă că nu m-a auzit, dacă ar vrea, dar ochii i se luminează la auzul numelui lui.

– Copilul lui Antoine. Copilul nostru. Începutul a ceva atât de frumos, dar, din păcate, sfârșitul nostru.

Las spusele să își găsească ecoul. Toată acea poveste de iubire, toate acele întâlniri clandestine, atâtea promisiuni făcute, ore tainice furate, și după toate astea, el a abandonat-o? Nu pot să cred așa ceva.

– Deci, el nu te-a ajutat niciodată?

– Mă tem că nu. Am vrut s-o facă, dar... Bunica își caută cuvintele prin care să rezume ceea ce trebuie să fi fost o lovitură devastatoare la momentul respectiv. Nu a avut cum.

Văd confuzia jucându-i în ochi. Umbra acelei dureri și a respingerii prezentă încă acolo, după atâția ani, redusă, dar neștearsă. Atâta timp trecut, și odată cu el, trecerea unor amintiri de o viață. Dar asta tot nu are logică, ea încă nu înțelege și nu își imaginează ce s-o fi întâmplat cu el. De ce a luat o decizie care și-a lăsat amprenta asupra întregului ei viitor.

– De ce? Nu pricep. Dacă erați amândoi atât de îndrăgostiți, de ce nu te-a ajutat, bunico?

– Toată viața m-am întrebat, Lucille, și mă tem că nu știu. Eram tineri, amândoi speriați. Miza era foarte mare. Albert, soțul meu, era hotărât să ne țină la distanță, la fel și mama lui Antoine. Nu sunt sigură că Antoine a fost îndeajuns de dârz ca să se pună cu ei doi. Nu am pus niciodată la îndoială dragostea ce i-am purtat-o, dar a trebuit să accept că el nu a simțit la fel. Că i-a fost mai ușor să întoarcă spatele și să ne abandoneze.

– Of, bunico. Deci, singura susținere pe care ai avut-o a fost de la părinții tăi?

Ea își întoarce privirea către foc și clatină încet din cap.

– Nu. A fost prea mult pentru ei. O fiică proaspăt căsătorită, purtând copilul altui bărbat, care şi-a lăsat bărbatul sau a fost părăsită de amantul ei. Nu cred că le-aş fi putut da o veste mai proastă de atât. În ziua în care am sunat-o pe mama ca să-i cer ajutorul, ea mi-a spus foarte răspicat că nu sunt binevenită în casa părintească. Nu am mai văzut-o niciodată de atunci.

Este aproape inimaginabil pentru mine că în culmea disperării, când nu avea la cine altcineva să apeleze, când părinţii ei, care, spre deosebire de ea, aveau de ales, au luat cea mai proastă decizie cu putinţă. I-au întors spatele, lăsând-o cu o tristeţe care presupun că a pândit undeva la marginea conştiinţei ei în fiecare zi de atunci încoace.

Se opreşte din vorbit pentru că eu plâng cu suspine, mai tare decât îmi pot aminti să fi plâns vreodată. Şi îmi dau seama că sunt furioasă.

– Cum au putut? Cum au putut să te abandoneze aşa? Toţi. Albert, Antoine, părinţii tăi? Este mai mult decât cruzime.

– Iubito, e în regulă. Te rog. Trebuie să înţelegi că erau alte vremuri pe atunci. Părinţii mei au făcut ce au crezut ei că trebuia făcut, ce au crezut ei că era mai bine pentru mine, şi eu m-am împăcat cu asta, într-o oarecare măsură.

Zâmbeşte şi eu sunt din nou uluită de curajul ei.

– Cum poţi să spui asta? Nu pot să nu cred că cineva trebuie făcut responsabil. Că a fost o greşeală fundamentală să abandonezi o femeie, cu şapte ani mai tânără decât sunt eu acum, singură-singurică, să facă faţă situaţiei. Nu erai o mamă nemăritată. Ar fi trebuit să fii acasă, cu familia ta – sau cu Antoine.

– Ce conta mai mult decât tatăl copilului meu nu era soţul meu. Moraliştii acelor timpuri nu ar fi acceptat niciodată acest lucru şi părinţii mei ştiau asta. Sunt de acord că s-au protejat mai întâi de toate şi cel mai mult pe ei înşişi, dar au crezut totodată că mă protejau pe mine de o viaţă întreagă de judecată şi uşi închise şi respingere. Cred că mama chiar a crezut că fără

suportul lor, aș fi rămas cu Albert. A fost convinsă că face ce se cuvenea.

– Dar tu nu ai rămas. Unde ai plecat?

– O minunată prietenă și soțul ei m-au găzduit în casa lor până s-a născut copilul. Nu a fost ușor. Banii erau din ce în ce mai puțini, dar am scos-o cumva la capăt toți trei – și apoi patru – o vreme.

– Petrecerile, personalul, garderoba ta, reședința ambasadei, toate s-au dus? Nu te-ai gândit niciodată că ai luat decizia greșită, că ar fi trebuit să încerci să faci relația cu Albert să funcționeze?

– Nici măcar o dată. El a vrut. Asta a înfuriat-o pe mama cel mai tare. Nu a putut înțelege de ce voiam să renunț la așa o viață, dar ea nu înseamnă nimic dacă ești forțată să o împarți cu cineva pe care ai ajuns să-l disprețuiești. Ceea ce am ales a fost mai cinstit decât viața pe care aș fi dus-o. Nu a existat decepție. Nu mai încercam să prostesc pe nimeni, și în nici un caz pe mine însămi. Mi-am dobândit libertatea, Lucille, nu pricepi? Oricât de greu ar fi fost, probabil pentru prima oară în viața mea nu mai dădeam socoteală nimănui. Am fost întru totul fericită să mă despart de viața lui Alice și de *aproape* tot ce avusese ea.

– Totuși, nu ai putut apela la Albert să-ți trimită niște bani sau măcar unele dintre lucrurile tale, ca să le vinzi și să te poți instala undeva singură?

Îi mângâi mâna, sperând ca întrebările mele să nu pară prosteşti sau naive.

– Nu, Lucille. Făcusem ce fusese mai greu părăsindu-l, împiedicându-l să spună lumii întregi că era copilul nostru, așa cum avea de gând. Nu puteam să stric totul cerându-i ajutorul – și bani. Oricum nu mi-ar fi dat nici una, nici alta. În plus, nimic din lucrurile de la ambasadă nu era al meu. Erau proprietatea fie a guvernului britanic, fie împrumutate de la alte țări, fie erau ale lui. Eu nu am câștigat niciodată banii mei, așa că nu aveam dreptul să am pretenții la nimic din toate acelea. Albert s-a mutat în America, mi-a acordat divorțul și nu

am primit nimic. Dar nu am fost niciodată supărată din cauza asta. Îi permisesem deja să-mi ia prea mult. Nu aveam de gând să-i pun la picioare şi viitorul meu.

– Şi asta a fost tot? Căsătoria ta s-a dizolvat şi pe urmă ce? Părinţii te-au mai căutat vreodată?

Ea se forţează să afişeze un mic zâmbet curajos ca să-şi ascundă emoţia pe care această cruzime i-o provoacă încă.

– I-am scris mamei când s-a născut copilul, în speranţa că poate îşi va schimba sentimentele. Am primit o singură scrisoare drept răspuns de la ea. Nu a vorbit deloc despre copil. A scris ca să-mi spună că sosise la Norfolk o rochie pentru mine, tocmai din Paris, de la Dior. Era rochia de mireasă pe care am crezut c-am s-o port în ziua căsătoriei cu Antoine. Buticul o păstrase luni de zile în speranţa că voi reveni după ea. Dar eu mă împăcasem deja cu gândul că nu voi avea nevoie de ea, aşa că i-am scris şi i-am spus să o doneze la V&A. Nu puteam suporta să o văd. A fost ideea ei să o donez anonim, nu cu numele meu. Încă un mod de a şterge orice legătură dintre faptele mele şi numele familiei, presupun.

Îi cuprind din nou mâna şi îmi cobor faţa la ea, sărutându-i-o, dorindu-mi să mai fi putut fi atât de multe. Să fi putut cumva să-mi trimit sărutările şi dragostea în tot universul, înapoi în timp, până la momentul când ea a avut cea mai mare nevoie de ele, ca să ştie că era iubită, atât de mult iubită. Îmi aşez capul acolo preţ de un minut, întorcându-mi obrazul ca să simt răceala dosului palmei ei pe piele. Îi simt degetele mângâindu-mi drăgăstos părul şi o privesc din nou în faţă.

Poate că pentru prima oară nu văd trăsăturile obosite ale unei doamne în vârstă privindu-mă. Văd doar puterea şi curajul bunicii, focul din pântecul ei. Văd o viaţă trăită din plin, una în care determinarea ei de a supravieţui, de a se recâştiga, a fost cu mult mai puternică decât stavilele din calea ei. Văd povara secretelor purtată lângă inimă un timp inimaginabil de lung. Mă gândesc la toate celelalte femei care

trebuie să-i fi invidiat viața, împărțind în mod eronat propriul jind la acele părți ale vieții lui Alice care pentru bunica mea au însemnat cel mai puțin. Văd genul de femeie către care vreau să aspir. Curajul ei, optimismul ei și puterea ei de-a ierta. Și mai simt întrebarea nerostită ce se naște între noi două, care-mi stă pe buze, fierbinte. Concluzia care va trebui să aștepte. N-o pot întreba astă-seară, nu când și-a descărcat deja atât de mult sufletul.

– De ce m-ai trimis la Paris, bunico? De ce ai așteptat tot acest timp și pe urmă m-ai făcut să cred că a fost vorba numai despre rochii?

Ea se apleacă în față, de parcă ar vrea să nu scap nici un cuvânt din ce se pregătește să-mi spună, apoi mă fixează cu privirea.

– Am vrut să-mi vezi viața, Lucille, să descoperi femeia care am fost, ca să înțelegi alegerile pe care le-am făcut și femeia care am devenit. Să-ți dau ocazia să pătrunzi în lumea în care a trăit Alice. Dacă ți-aș fi spus pur și simplu povestea, ar fi fost ca și cum ai fi văzut-o în alb și negru. Eu am vrut să îți deschid inima, draga mea, către intensitatea ei. Către suferința și exaltarea ei. Ca să fie reală. Alegerile mele de atunci sunt alegerile tale de acum, deși făcute într-o altă epocă. Tu ești norocoasă, Lucille. Eu am fost o foarte neînsemnată notă de subsol într-o poveste mult mai vastă, unde celelalte personaje au dictat mare parte din acțiune. Vocea mea a fost mică, însă a ta poate fi mare. Eu am fost dependentă până când m-am obligat să nu mai fiu, dar tu ești cu adevărat nelegată de nimic, dacă așa alegi să fii. Te rog promite-mi că nu-ți vei irosi acest privilegiu. Găsește iubirea adevărată, chiar dacă îți zdrobește inima. Ești datoare față de tine însăți să o trăiești. Caută-ți fericirea. Ea vrea să fie găsită.

Îi strâng mâna un pic mai tare.

– Îți promit, așa voi face. O fac deja.

Și vorbesc serios. Nu am vorbit niciodată mai serios.

– Asta mă face mai fericită decât ar putea să mă facă orice altceva. Eu am făcut greșeli, Lucille, greșeli pentru care trebuie să-ți cer

iertare. Greşeli care ţi-au afectat viaţa în feluri despre care nici măcar nu ştii încă. Şi vina mea este cea care ţi-a provocat cea mai multă suferinţă. Nu i-am arătat niciodată mamei tale puterea dragostei, aşa că a fost incapabilă să ţi-o ofere. Pentru asta, îmi va părea veşnic nespus de rău.

– Te rog, nu te scuza, bunico. Mama a avut multe ocazii să fie o mamă bună şi nu le-a folosit, dar o va face, pot vedea acum că o va face, iar eu voi fi aici când se va întâmpla. Vom ajunge împreună acolo, încetul cu încetul.

– Mulţumesc, Lucille.

Pleoapele îi par grele, iar eu ştiu că dacă încetez să mai pun întrebări şi las tăcerea să se aştearnă între noi, va adormi în câteva minute.

– Vai, aproape am uitat. Rochiile. Le am pe toate cu mine. Ai vrea să le vezi?

Bunica duce o mână la inimă şi râde.

– Presupun că ar trebui, din moment ce te-am trimis să baţi atâta drum ca să le aduci. O ai pe Debussy, mi-ar plăcea mult să o văd pe aceea?

– Da, desigur. Le am pe toate. Ce-ar fi să fac repede un ceai şi să te las pe urmă singură cu ele? Ştiu că a trecut multă vreme.

Scot rochia Debussy din sacul de pânză de bumbac şi o aşez în poala bunicii, penele fluturând în aer exact aşa cum îmi imaginez că trebuie să se fi întâmplat în seara în care ea a purtat această rochie cu Antoine, la expoziţia Monet. Mă dau înapoi şi ies din cameră, dar mai zăbovesc în uşa bucătăriei, unde ştiu că nu mă poate vedea. Bunica ridică rochia în faţa ei, pare să studieze detaliile corsajului, apoi o aduce mai aproape de ea, cuprinzând-o strâns în braţe, lipind-o de inimă. Pe urmă caută în interior, iar eu ştiu exact ce caută. Cele două iniţiale înlănţuite, A&A. Indiciul pe care l-a lăsat acolo în urmă cu atâţia ani, când era în pragul celei mai mari poveşti de dragoste din viaţa ei. Îşi trece degetele tandru peste fiecare dintre cusături, apoi şopteşte ceva ce abia reuşesc să disting, ca şi cum s-ar aştepta ca rochia să îi ofere un răspuns pe care nici unul dintre noi nu a reuşit să îl găsească.

– Of, Antoine, de ce?

Dar este mai degrabă frustrare ceea ce aud în tonul grav al vocii ei răguşite, durerea s-a potolit de mult, a fost dată deoparte, mult în spatele problemelor mai mari cărora a trebuit să le facă faţă singură. Oricare ar fi amintirile despre Antoine, am sentimentul că sunt la fel de multe bune precum rele. El a schimbat-o irevocabil, dar în plenitudinea timpului, acum că o poate privi înapoi ca femeia care este pe femeia care a fost cândva, cred că apreciază schimbările. Are o admiraţie şi un respect pentru Sylvie pe care nu le-a avut niciodată pentru Alice.

Abia după ce lasă rochia să-i cadă moale în poală intru din nou în cameră. Îi ofer o ceaşcă de ceai, dar ea dă din mână şi ştiu că n-o să-l bea. Pun ceaşca pe otomanul de la picioarele ei, poate se răzgândeşte, pun rochia înapoi pe umeraş şi încep să-mi adun lucrurile.

– Povestea nu s-a terminat încă, iubito. Ştiu că ai mai multe întrebări, şi mai sunt multe de spus. Vii şi mâine, ca să ajungem acolo împreună? Poţi face asta pentru mine, te rog? Acum trebuie să mă odihnesc.

– Am să vin, bunico, bineînţeles că am să vin.

Se face târziu însă când plec, o sun pe Véronique şi îi spun câte ceva din ce ştiu acum. Ea se întoarce mâine la Paris, iar eu ştiu că se va întreba cum se termină povestea, ce a avut bunica de spus după descoperirea noastră de la V&A. Aranjăm o întâlnire scurtă pentru mâine, în Wimbledon, la o cafea, înainte ca eu să mă întorc la bunica, iar ea să ia Eurostarul. În ciuda emoţiilor pentru iminentul meu interviu de angajare, pentru care nu i-am mulţumit încă, am sentimentul că timpul nostru împreună se apropie de sfârşit şi simt un gol în piept, o tristeţe surprinzător de acută.

CAPITOLUL 28

Alice

Paris
Septembrie 1954

Nu este sigură când mai exact ia decizia să plece. Poate în obscurul oboselii semiconștiente, tărâmul acela fantomatic, când mintea îi pendulează între două lumi? Una în care trupu-i încă dureros și în agonie zace greoi pe salteaua subțire, simțind sârmele arcurilor intrându-i în carne de fiecare dată când se mișcă. Sau când se plimbă pe podeaua apartamentului strâmt al lui Marianne, cu bebelușul aplecat peste umăr, contractându-și plămânii cu atâta vigoare încât Sebastian pleacă și Marianne îl preia din nou, liniștindu-l mult mai repede decât pare Alice în stare?

Sau decizia a venit în orele dimineții, când restul Parisului pare că doarme încă, iar bebelușul este lipit de sânul ei? Când peste sunetul înăbușit al satisfacției lui, ea distinge vocile lui Marianne și Sebastian prin perete, certându-se din cauza banilor, a lipsei lor. Cum doar salariul lui Sebastian nu ajunge pentru toți patru. Poate a fost mai devreme. Chiar atunci când expedierea lui Patrice a sosit și ea a despachetat resturile vieții ei nedorite între hotarele înghesuite ale noului dormitor, obligată să revadă rochiile, notițele ei, amintirile unui timp când inima i-a fost plină de speranță, când s-a simțit susținută.

Este dimineața devreme, Parisul se trezește. Aude camioanele cu marfă sosind la magazinele de pe strada de jos. Voci zgomotoase, nepăsătoare față de ora matinală și de cei pe care i-ar putea deranja. Mult prea

multă normalitate. Alice s-a trezit, s-a îmbrăcat şi s-a aşezat lângă micul pătuţ din lemn al fiicei ei, lăsând-o să-şi încleştеze un degeţel în jurul unuia de-ale ei, privind limbile ceasului de pe noptieră ticăind mult prea repede. Cu fiecare minut care trece, simte cum se întăreşte, ridicând un zid în jurul inimii. O inimă care se închide încetul cu încetul, se deconectează, se pregăteşte pentru pauza care va urma.

Şi-a luat rămas-bun de la Sebastian aseară, l-a privit, încercând să-şi calmeze nodul din gât, ştiind că valul de tristeţe care îi apăsa atunci era nimic pe lângă ce vine în dimineaţa asta. A fost mamă pentru şase preţioase scurte săptămâni, a simţit dezlănţuirea unei iubiri atât de puternice că nu este sigură cum de o cuprinde uneori trupul ei. Astăzi îşi va împacheta dragostea. O va lăsa cu instrucţiuni. Îşi va potoli cumva inima şi se va lăsa călăuzită de practicile evidente, inevitabile.

Priveşte faţa micuţă, preocupată, a fetiţei ei, ochii ei mari, privind ageri prin cameră, absorbind fiecare detaliu cu putinţă. Cum vor mai găsi logica ochii aceia de mâine, când se vor deschide şi n-o vor vedea pe ea, pe mama, înainte de orice? Va plânge? Îşi va întinde micile braţe firave, căutând-o undeva unde nu va fi de găsit? Alice îşi sprijină capul de pătuţ, înghiţindu-şi lacrimile. Le va lăsa să curgă diseară, după ce toate acestea se vor fi terminat. Când se va fi instalat într-un alt dormitor, singură de data aceasta, dar hotărâtă să creioneze un viitor în care banii n-o vor împiedica să fie mama care a promis să fie. Deocamdată, nu va permite ca ultimele ore cu copilaşul ei să fie triste. Nu va permite să fie asta amintirea care să-i rămână.

Alice murmură încet, ştiind cât de receptivă este deja micuţa ei fiică la vocea ei. Şi-a acordat timpul de care are nevoie, fiind încă doar ele două. Când soarele începe să se strecoare prin perdele, colorând camera cu o strălucire portocalie, ia mânuţa fiicei ei într-a sa, îşi apropie faţa mai mult de păturica albă moale în care este înfăşată şi îşi trimite cuvintele şoptite către feţişoara ei drăgălaşă, neştiutoare.

– Nu te părăsesc, iubirea mea, îți promit că nu. Îndrept lucrurile, trebuie să ții minte asta. Am să mă întorc după tine, îngeraşul meu. Voi clădi o viață pentru noi, una în care vei fi în siguranță, iar eu voi putea avea grijă de tine cum se cuvine. Și îți promit că în fiecare zi în care vom fi despărțite eu nu voi înceta să te iubesc. Te voi purta cu mine în suflet, te voi visa, te voi vedea zi de zi când voi închide ochii, devenind tot mai puternică. Voi vorbi cu tine, mă voi ruga pentru tine, îmi voi face timp pentru tine, voi sta cu tine în gândurile mele şi îmi voi imagina dulcele moment când te voi ține din nou în brațe.

Cum poate face asta? Cum poate abandona această mogâldeață într-un oraş plin de pericole? Își va aminti Alice mirosul ei, felul în care imită mirosul propriei ei pieli; tăişul unghiuțelor ei pe carnea ei, felul cum chipul fetiței ei, lipit de obrazul ei, va căuta instinctiv căldura protectoare a gâtului mamei. O dragoste care a pornit din adâncurile lui Alice, când s-a aşezat, singură, privindu-şi propriile degețele de la picioare pe plaja din Norfolk, ştiind chiar şi atunci că nu-şi va lăsa niciodată copilul să se simtă abandonat. Apoi se gândeşte la buzişoarele fiicei ei, cum se arcuiesc timid în sus când o vede intrând în cameră, cum poate coboară din nou când forma pe care o vede nu este cea aşteptată. Greşeşte? Este mai bine să sufere amândouă decât să facă față separat? Să rămână? Nu trebuie să lase panica să o copleşească acum.

Sărută obrăjorul copilului acum adormit, simțind fluturarea genelor pe pielea ei şi mai şoptește un „Te iubesc“ la urechea ei, sperând că va rămâne acolo, atât cât este nevoie. Studiază mica față perfectă a fetiței ei o ultimă oară, încă uimită că a reuşit să creeze ceva atât de frumos. Pe urmă se întreabă dacă o va putea ierta, sperând să existe deja o blândeţe însămânțată în fiica ei, că într-o bună zi va înțelege.

Marianne o aşteaptă, plimbându-se de colo colo prin camera de zi, chipu-i ridat fiind

semnul că s-a trezit mult mai devreme decât Alice în dimineața asta. Cele două femei se îmbrățișează, iar lacrimile lui Alice sunt acolo, gata să se reverse de pe marginea ochilor. Nu le va lăsa să cadă. Nu acum. Dar despărțirea trebuie să fie scurtă.

– Îi știi programul, desigur, dar l-am scris totuși integral. Este în geanta de lângă pătuț. Te rog să-l respecți, așa s-a obișnuit. Cred că va ajuta.

– Așa voi face, desigur, promit.

Marianne este pe punctul să cedeze, iar Alice este ușurată că Sebastian a plecat mai devreme astăzi, că nu este aici să vadă și mai mult din suferința pe care i-a pricinuit-o soției lui.

Alice își încarcă plămânii cu o gură plină se aer.

– Te iubește deja, Marianne, la fel de mult ca și mine. Te rog încearcă să nu uiți toate lucrurile care o vor ajuta să se simtă în siguranță când își va da seama că am plecat.

Marianne reușește doar să dea imperceptibil din cap.

– Când îi vei schimba scutecelul, nu uita că eu îi pun un prosop peste burtică. Nu-i place deloc să-i fie rece, să se simtă expusă, o va opri din plâns. Dacă adoarme greu, pune-o pe umăr și îngână-i ceva, așa cum fac eu uneori, vibrațiile o calmează întotdeauna. Doarme cel mai bine în pătuțul ei, pe burtică. Acolo este și micul ei iepuraș alb, să nu-l piardă. Dacă îți treci degetul pe conturul obrăjorilor ei, va zâmbi.

Alice își simte tremurul din glas, cuvintele ieșindu-i într-un ritm mult mai alert decât intenționează.

Continuă să turuie.

– Când este necăjită, îi pun încheietura unui deget pe buzița de jos și ea începe să o sugă. Nu uita să-ți prinzi părul la spate când o hrănești, altfel te va trage rău de tot de el și n-o să-ți dea drumul. Și, Marianne, nu vreau să se simtă vreodată singură, nici măcar pentru o secundă. Te rog să nu o lași niciodată să plângă, așa cum fac unele mame.

Alice trebuie să rostească ultimele cuvinte. I se opresc în gât, vrea să se întoarcă din drum, încercând să întârzie această ultima parte a discursului ca şi cum ar schimba în vreun fel rezultatul.

– Înţeleg. Voi face tot ce spui. Va fi în siguranţa şi va fi iubită, iar eu mă voi asigura să afli exact cât de iubită.

– Mulţumesc. Doarme în pătuţul ei acum, aşa că am să plec.

– Eşti sigură? Dacă ai nevoie de mai mult timp...

– Sunt sigură. Trebuie să fie acum.

Lacrimile o vor copleşi curând.

O priveşte pe Marianne deschizând uşa, neştiind sigur dacă picioarele i se vor mişca şi o vor purta prin acea uşă, incapabilă să se gândească acum la cum va face faţă fără Marianne alături zi de zi.

– Mai e un singur lucru. Te rog să nu-i schimbi numele. Cred că i se potriveşte.

– Desigur, nici nu mi-ar trece prin cap să...

– Ştiu. A trebuit doar s-o spun. Mai priveşte o ultimă oară spre uşa dormitorului, rugându-se din tot sufletul ca fetiţa ei să doarmă încă îndeajuns de mult cât să reuşească ea să ajungă jos în stradă. Dacă ar auzi-o acum, se va duce totul de râpă.

Traversează curtea şi iese pe trotuar, simţind deja căldura zilei. Cât de crud că este însorit, când ar fi mai nimerită o furtună aprigă sau un potop. Asta ar merita. Nu o zi care promite fericire şi o plimbare prin parc. Priveşte în susul şi în josul străzii, vede brutarul, fericit să-şi întâmpine primii muşterii ai zilei, un măturător de străzi gârbovit peste mătura lui, muncind cu sârg. Când trece pe lângă el, acesta ridică privirea şi zâmbeşte, dându-i bineţe. Ea vrea să urle la el, nu fi bun cu mine. Femeia pe care crezi că o vezi nu este cine sunt eu. Nu te lăsa prostit de eleganţa hainei mele, de părul meu atent aranjat. Totul nu este decât o cumplită păcăleală. Vede el oare pe chipul ei ce a făcut? Dacă ar putea, ar simţi ea oare milă sau o neînduplecată judecată?

Pe urmă își continuă drumul, atât de repede cât îi permite valiza din mână, ca să consume energia care altfel s-ar transforma într-un scâncet, apoi într-un urlet care nu s-ar mai opri niciodată.

CAPITOLUL 29

Lucille

Londra
Miercuri

– Aştepţi cu nerăbdare să te întorci acasă?

Véronique şade în faţa mea într-o cafenea şic din Wimbledon, genul de loc unde torturi întregi tronează sub clopote uriaşe de sticlă şi sunt fotografiate, însă rareori mâncate. Unde tinere femei superbe se aşază şi sporovăiesc la telefon şi câte o jumătate de oră. Este chiar peste drum de casa bunicii şi la scurtă distanţă de mers pe jos la vale de staţia de metrou unde trebuie să ajungă Véronique.

– Da, măcar pentru o felie de tartă decentă dacă nu pentru altceva! Strâmbă din nas la creaţia sintetică din faţa ei şi eu trebuie să îi dau dreptate că nu se apropie deloc de ceea ce găseşti la Paris. Vrei să vin cu tine?

– Mulţumesc. Dar nu. Simt că trebuie să fac asta singură.

Ciugulesc cu furculiţa din felia mea de tartă, deşi nu mă atrage.

– De acord. Am vrut doar să ştii că oferta este deschisă, dacă ai nevoie de ea. Mă apucă de braţ peste masă şi mă bate încurajator. Când ai interviul? Poate ne vedem înainte pentru o recapitulare?

– Ar fi grozav. Este săptămâna viitoare, sosesc la Paris miercuri dimineaţa şi interviul este joi după-amiază.

– Păi, atunci ar trebui să stai la mine, nu mai da banii pe hotel. Doar dacă...

Ea ştie de ce nu i-aş accepta oferta, chiar înainte ca eu să încep să chicotesc.

– Bineînţeles, prostuţa de mine. Vei sta la Léon. E grozav! Mă bucur atât de mult pentru tine, Lucille.

– Bine, mai vedem, suntem abia la început, dar am o presimțire bună. Mă face să uit de mine în cel mai plăcut mod.

Și îi zâmbesc cu gura până la urechi de peste masă drept dovadă.

– Și în dimineața asta? Cum te simți înainte de discuția cu bunica ta? E momentul culminant, nu-i așa? Ultimul capitol al poveștii?

Zâmbetul ei nu se potrivește cu al meu, pare emoționată pentru mine, are gura rigidă, umerii ridicați un pic.

– Vreau doar să înțeleg cum s-a încheiat totul și ce s-a întâmplat cu copilul ei. Unde ar putea fi el sau ea și dacă există chiar și cea mai mică șansă să îl întâlnim într-o zi. Nu-i așa că ar fi incredibil dacă am putea?

Îmi beau ultima gură de cafea, simțind valul atât de necesar de cofeină pulsându-mi prin vene.

– Într-adevăr. Astfel, Parisul îți va fi oferit atât de multe. Zâmbește, în felul acela încrezător al ei, ca și cum gândurile ei ar fi mereu cu un pas înaintea alor mele. M-am gândit că ar trebui să primești asta. Bagă mâna în geantă și îmi întinde scrisoarea adresată lui Alice, cea pe care a găsit-o alături de celelalte adresate de bunica mamei ei, care nu a avut prea multă noimă pentru ea la momentul respectiv. S-ar putea ca bunica ta să dorească să citească ce scrie în ea.

– Desigur, uitasem complet de ea. Am să i-o dau chiar azi. O iau și o bag la mine în geanta. Știi, e ciudat, am crezut întotdeauna că Parisul este un pic cam lipsit de gust înainte să mă trimită bunica acolo. Un loc unde mergi când nu ai o imaginație prea bogată ca să gândești dincolo de evident. Pentru proaspăt îndrăgostiți care vor să meargă la sigur, urmând aceleași drumuri ca mulți alții dinaintea lor. Sau turiști de vârstă mijlocie, cupluri căsătorite care nu-și mai pot aminti ce înseamnă aventura. Cât de mult m-am înșelat! Acum doi dintre oamenii cu totul și cu totul cei mai dragi mie din toată lumea trăiesc acolo. Simt cum mi se încing obrajii puțin și sper ca

pe ea să nu o deranjeze tot acest entuziasm la adresa ei, dar vreau să se întoarcă la Paris cunoscând impactul pe care l-a avut asupra mea. Îți datorez un imens mulțumesc, Véronique. Căutările noastre prin tot Parisul nici nu ar fi început vreodată fără ajutorul tău.

– Te-ai fi descurcat tu și singură.

Véronique este generoasă.

– Poate da, poate nu. Dar este foarte puțin probabil că aș fi ajuns la V&A și cu siguranță că nu m-aș fi gândit la un loc de muncă într-o altă țară dacă nu ar fi fost ajutorul tău. Ai făcut atât de multe pentru mine. Totul a fost atât de copleșitor, mi-a schimbat viața complet. Îți mulțumesc.

Mă ridic și o iau în brațe, iar ea îmi răspunde cu o îmbrățișare fermă, care se simte minunat și bine și din care nu se grăbește să-mi dea drumul.

– Bun, acum cred că ar trebui să pleci, iar eu am un tren de prins. Ai grijă de tine și salută-l pe Léon din partea mea.

Îmi face cu ochiul, mă sărută pe ambii obraji, pe urmă pleacă repejor, atrăgând fără să vrea privirile invidioase – ridicate din telefoane și urmărind-o până la ușă – ale câtorva femei din cafenea.

Bunica este încă în pat când intru în casă. Îmi las geanta și haina pe brațul unui fotoliu din camera de zi și intru în vârfurile picioarelor în dormitorul ei, trăgându-mi un scaun lângă partea ei de pat. Deschide ochii.

– E totul în regulă, ai nevoie de ceva? Verific ora pe ceasul de pe noptiera ei. Este 10.30 dimineața, Natasha trebuie să fi fost și să fi plecat deja, așa că nu ne va întrerupe nimeni.

– Sunt bine. Doar obosită, atâta tot. Natasha a ridicat-o mai sus, pe două perne înfoiate, i-a strâns păturile bine peste piept și le-a fixat frumos sub fiecare braț. Mâinile bunicii sunt încleștate în față. Pare pregătită, dar oare eu sunt?

– Ești sigură că ești pregătită pentru asta? Putem discuta în oricare altă zi, dacă nu ești.

Parcă aș încerca să îi ofer o scuză ca să scape de asta, dar, în realitate, eu sunt cea care dă înapoi, știind că în aproximativ o jumătate de oră de acum voi ști tot ce este de știut. Îmi voi fi format o părere. Voi avea o înțelegere și mai profundă atât a acestei minunate femei, cât și a mea. Dacă bunica îmi simte emoțiile, ea, ca de obicei, nu este emoționată deloc.

– Nu, nu, ți-am promis un final astăzi și asta vei primi. Ai așteptat destul, Lucille.

– În regulă, când vrei tu, bunico, chiar nu este nici o grabă. Vrei să-ți fac un ceai sau poate ceva de ciugulit mai întâi?

Vreau să mă ridic de pe scaun.

– Stai odată jos, Lucille, facem asta împreună.

Inspiră adânc, eu văd cum ține aerul în piept câteva secunde, apoi îl eliberează, canalizându-și încrederea, adunând puterea de a spune cuvintele pe care probabil a crezut că nu le va spune niciodată.

Începe să vorbească, foarte rar, enunțând fiecare cuvânt clar, atât de sigură de povestea în care urmează să ne poarte.

– Când mi-am luat rămas-bun de la fiica mea, a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. M-a sfâșiat, Lucille, în feluri pe care nu mi le imaginasem până să fie mult prea târziu.

– Ce s-a întâmplat? reușesc eu să murmur.

– Nu am putut rămâne în Paris. Nu era cinstit să fiu așa o povară pe umerii prietenei mele. Ea nu mi-ar fi spus niciodată asta, însă o vedeam eu însămi. Banii pur și simplu nu erau de ajuns. Am avut șase săptămâni, atâta tot. Mai mult decât suficient pentru mine pentru a mă îndrăgosti complet de ea. Pe urmă m-am întors în Anglia, determinată să îmi găsesc de lucru. Mi-am lăsat copilașul la Paris, orașul unde și-a început viața. Acolo unde simțeam că-i este locul, dacă nu putea fi cu mine.

Greutatea pe care o simt în piept e tot mai mare, ceva din adâncul meu îmi atrage atenția, dar mă concentrez asupra bunicii.

– Antoine? Până la urmă a...

– Nu. M-am înșelat în privința lui. Nu am mai știut niciodată nimic despre el. Nu i-ar fi

fost greu să dea de urma mea. Existau atâția oameni care știau unde sunt, dar nu, nu a încercat niciodată.

Își lasă capul pe pernă, iar eu văd urmele lăsate asupra ei de toți acei ani plini de dezamăgire. Respingerea adânc înrădăcinată, vie încă în spatele fiecărui rid de pe chipul ei, în fiecare tremur al buzelor. Pe urmă mă gândesc la scrisoarea din geanta mea, adresată lui Alice într-o caligrafie atât de diferită de a tuturor celorlalte din snopul păstrat de mama lui Véronique.

– Nu pot fi sigură, dar cred că se poate să fi încercat, bunico. Așteaptă puțin.

Mă duc repede în camera de zi și caut scrisoarea în geantă, simțind din nou micul obiect tare din interior. Când i-o întind bunicii, ea îmi confirmă imediat bănuiala.

– Da, este de la el. Literele sunt atât de sensibil trasate, privește. Întoarce plicul spre mine. Mâna unui artist. Este fără îndoială de la el. Caută pe plic o dată. Trimisă în februarie 1956, mult după ce eu părăsisem Parisul. Ea trebuie să fi avut deja un an și jumătate.

– Vrei s-o citești? Pot ieși în cealaltă cameră, dacă ai nevoie să fii singură!

Văd nehotărârea de pe chipul ei, în timp ce întoarce scrisoarea pe toate părțile în mâini, pipăind conținutul, încercând să își dea seama ce ar putea scrie.

– Prietena mea mi-a spus despre această scrisoare când a sosit. A vrut să mi-o trimită, dar eu am insistat să nu o facă. Tocmai începusem să îmi mai revin și eram îngrijorată că ceea ce mi-ar fi spus m-ar fi tras înapoi. Chiar vreau s-o citesc, Lucille, dar mi-e puțin teamă de ce ar putea conține. Ani întregi mi-am spus că Antoine a fost pur și simplu speriat să ia în piept viitorul pe care îl creasem împreună. Avea sens, chiar dacă nu am avut cum să fiu de acord cu el la momentul acela. Dar dacă a fost altceva? Nu sunt sigură că l-aș putea asculta spunând că a fost totul o greșeală, că nu m-a iubit niciodată. Că a regretat relația noastră.

Nu pot să cred nici măcar pentru o secundă că asta conține scrisoarea, dar în același timp, orice pare posibil.

– Ți-aș putea-o citi eu, dacă ar fi mai ușor așa? În felul acesta, aș putea vedea dinainte ce scrie și m-aș putea opri, dacă este nevoie. Ar folosi la ceva?

Ea acceptă propunerea.

– Da, te rog, draga mea. Citește-o tu.

Scot din plic două foi de hârtie de scris albastră subțire și le despăturesc, prinzând micul cercel de perlă dinăuntru. Îl ridic, ca să-l poată vedea bunica.

– Dumnezeule! L-am uitat în apartamentul lui după prima noapte petrecută împreună. L-a păstrat în tot acest timp. Tensiunea pare să i se risipească un pic de pe chip. În locul ei apare o urmă de încântare. Citește, Lucille, citește!

Este rândul meu să inspir adânc. Încep, rar, zăbovind asupra fiecărui cuvânt, asigurându-mă că nu se pierde nimic, dureros de conștientă că deschid o ușă către trecutul ei. Una care a stat ferecată zeci de ani.

13 februarie 1956

Draga mea Alice,

Nimic din toate astea nu este din vina ta. Tu nu ai făcut nimic greșit. Este important să știi asta. Doar că erai imposibil de frumoasă, atât de irezistibilă, atât de ușor de iubit. Nu ar fi trebuit să te fac să mă iubești. Ar fi trebuit să te las în pace.

În acea primă seară de la ambasadă, când te-am văzut și toată sala aceea a amuțit în jurul meu, când mi-am dat seama în fracțiunea aceea de secundă că viața mea nu va mai fi niciodată cum a fost, acela a fost momentul în care ar fi trebuit să mă întorc și să plec. Dar nu am făcut-o. Nu am putut. M-ai fermecat, iar eu am fost lacom, egoist și răzgâiat, hotărât să primesc ce nu trebuia să iau niciodată. Și acum cunoaștem amândoi consecințele acelei aroganțe fără

margini. Ca un copil dezgustător, nu m-am gândit decât la propriile-mi pofte.

Ai fost totul pentru mine, eu am fost un bărbat obsedat. Oricât de mult mi-ai dat, eu am vrut mai mult. M-am servit din toate, apoi te-am abandonat. Când tu ai cerut atât de puțin în schimb, doar să-ți fiu alături, eu ce am făcut, unde am fost?

Mi-a fost teamă, Alice. Convins de alții că ce făcuserăm noi era greșit, că nu puteam deveni bărbatul care trebuia să fiu, că dragostea noastră se va altera, tu mă vei urî pentru asta și viețile noastre vor fi pline de regrete. A fost mai ușor să nu fac nimic, să mă prefac că nu se întâmplă nimic, să las forțele independente de mine să decidă, în timp ce tu ți-ai asumat toate tenebrele singură.

Am reluat de nenumărate ori în minte ziua în care ai venit la apartamentul meu și eu am refuzat să te văd. Ți-am simțit angoasa pătrunzându-mi în inimă, unde a rămas pe bună dreptate, chinuindu-mă, amintindu-mi în fiecare zi cât de slab sunt. Tu mi-ai oferit șansa să fiu mai bun și eu i-am dat cu piciorul. Luni întregi m-am întrebat cum de-ai putut să iubești vreodată bărbatul care eram.

Ziua în care ai plecat de la ambasadă a fost ziua în care am pierdut totul, exact așa cum meritam. Te-am pierdut pe tine, copilul nostru, orice respect de sine pe care îl aveam, viitorul pe care l-am fi putut avea împreună, pasiunea pentru munca mea. Desenele făcute cu tine au fost de departe cele mai bune ale mele. Nimic nu s-a mai apropiat măcar de ele după aceea. După ce ai plecat, nu m-a mai inspirat nimic, mi-am dat seama de limitările talentului meu și m-am oprit. Zilele mele sunt lungi, deșarte și sterpe. Tot acest timp ca să mă gândesc la tine, frământându-ți cercelul în palme, torturându-mă cu imaginea ta în noaptea în care l-ai lăsat aici. Și totuși, nu am făcut nimic. Mi-am spus că îți vei clădi o viață

mai bună. Ești puternică. Nu vei eșua, așa cum am făcut eu.

Am mai locuit un an în Saint-Germain. Stăteam în fața bisericii noastre și ascultam clopotele sunând, doar ca să-mi amintească de tine. La început, am sperat că voi ridica privirea și te voi vedea acolo, că vei ușura situația apărând dinaintea mea, cu copilașul nostru în brațe. Lașitatea mi-a fost incredibilă. Când, în cele din urmă, am acceptat că nu aveai să te mai întorci la mine, m-am întors cu coada între picioare la părinții mei, ceea ce este doar o parte din pedeapsa pe care o merit. Putrezesc aici. Simt satisfacția mamei ca pe un șireang în jurul gâtului, strângându-se câte puțin în fiecare zi.

Mi-ai spus cândva că nu va fi niciodată prea târziu. Sper că încă mai crezi asta. Sper ca această scrisoare, oricând o vei citi, să îți ofere o oarecare explicație. Nu am fost îndeajuns de bun. Asta-i tot. Tu ți-ai zugrăvit imaginea unui bărbat mult mai bun decât cel care ți-a stat în față. Nimic mai simplu de-atât. Știu că totul este inutil și fără sens acum, dar eu nu am încetat niciodată să te iubesc, Alice. Vei dansa în toate visele mele. Atât mi-a mai rămas, și totuși, este cu mult mai mult decât merit.

Al tău, pe vecie,
Antoine

Am obrajii uzi și îmi trec dosul mânecii peste față, trăgându-mi nasul zgomotos.

– Bunico?

Ea are ochii închiși. Este nemișcată. Stă întinsă acolo, lăsând cuvintele lui Antoine să o pătrundă profund, cu un zâmbet abia perceptibil pe buze.

– Mă simt mai bine. Deschide ochii și eu răsuflu ușurată când văd că sunt uscați. A durat mult prea mult, dar m-a făcut să mă simt mai bine și pentru asta sunt recunoscătoare. I-a oferit lui Alice o scăpare, Lucille, înțelegi asta? În ciuda eșecurilor lui, Antoine m-a făcut să înțeleg că meritam mai mult, m-a ajutat să mă salvez de la o viață de trăit în minciună, chiar

dacă nu a putut fi al meu. A avut dreptate. Nu a fost suficient de bun pentru mine, şi nici Albert, în schimb, Edward da.

– Dar copilul, bunico. Nu ai vrut să îl recuperezi?

– Of, Doamne, mai mult decât orice, da. Totul a început bine. Mi-am găsit de lucru ca menajeră într-o casă mare, nu departe de aici. Atunci mi-am schimbat şi numele. Sylvie a fost al doilea prenume al mamei mele. Pare o prostie acum, dar în ciuda respingerii, m-a făcut să simt că ar mai fi putut exista o speranţă, că ne-am fi putut împăca într-o zi, dacă aveam legătura aceea cu ea. M-am înşelat în această privinţă, dar dacă era ceva ce ştiam bine, atunci ştiam cum să administrez o gospodărie de acele dimensiuni, cum să îi organizez pe ceilalţi angajaţi şi să mă asigur că totul funcţiona ceas. Dar programul era imposibil de lung, iar salariul abia dacă acoperea propriile-mi cheltuieli de trai. Oricât de mult încercam, nu reuşeam să pun nimic deoparte. Chiar dacă aş fi fost plătită mai mult, nu aveam cum să am grijă de un nou-născut cu aşa un program.

– Of, bunico, ai mai văzut-o vreodată?

– Da, o dată. A fost după ce m-am măritat cu Edward, mama ta era mică încă. Am plecat la Paris singură şi am urmărit-o jucându-se în parc cu noua ei mămică. Era atât de fericită. Amândouă erau. Şi am ştiut că trebuia să fie suficient. Eu renunţasem deja la serviciu, dar era cu totul prea târziu, Lucille. Cum aş fi putut să revin în viaţa ei cu forţa? O singură persoană ar fi beneficiat de asta, şi nu inocenta mea fiică, nici minunata femeie care o creştea. Nu am putut fi atât de egoistă. Ştiam că-i merge bine, mămica ei avea grijă să aflu mereu asta.

– Şi mama nu ştie nimic din toate astea? Nu i-ai spus niciodată povestea asta?

– Nu. Dar o voi face. Merită să audă şi ea adevărul. Poate părea că am procedat greşit, Lucille, dar am vrut să o auzi tu prima. Tu eşti încă atât de tânără. Ai cel mai mult de învăţat din ea. Am ştiut că o vei dezlega şi vei vedea binele ascuns în adâncul ei.

Buzele mele îi ating degetele.

– Îmi pare atât de rău, bunico. Totul este atât de inimaginabil. Mai ai ceva de la copil? Orice care să-ţi amintească de ea şi pe care să-l fi păstrat?

– Am toate scrisorile mele.

– Scrisorile tale?

– Da, de la mămica ei. Ele m-au ajutat să merg înainte toţi aceşti ani, povestindu-mi totul. Primele ei cuvinte, primii paşi, prima zi de şcoală. Le-am trăit pe toate şi eu cu ajutorul scrisorilor.

Simt o uşoară iluminare răspândindu-mi-se lent în piept, lucrurile se leagă. Am sentimentul unui spaţiu larg ce mi se deschide în minte, subconştientul meu făcând loc acolo pentru ceva pe care nu prea sunt pregătită să-l las să intre.

– Îi datorez o recunoştinţă pe care nu i-o voi putea achita niciodată, Dumnezeu s-o odihnească în pace! Ea a fost cheia, în cele din urmă, care m-a ajutat să mă iert.

– Ce vrei să spui?

– I-am acordat libertatea să-mi crească fetiţa aşa cum a vrut. I-am oferit familia pe care şi-a dorit-o dintotdeauna. Şi în schimb, ea mi-a oferit un motiv să am o părere cât de cât mai bună despre mine. Să cred că din toată mâhnirea poate ieşi şi ceva bun.

Se opreşte, mă priveşte adânc în ochi ca şi cum ar căuta acolo un nivel de înţelegere înainte să continue.

– I-am cerut un singur lucru, să îi păstreze frumosul nume franţuzesc pe care i-l dădusem la naştere. Am simţit mereu că Véronique i s-a potrivit atât de bine. A fost crescută de Marianne, draga mea cameristă şi prietenă de la ambasada britanică.

Simt instantaneu cum mi se răceşte tot corpul, astfel încât îmi simt căldura pulsului deplasându-se prin mine şi bătăile inimii în gât.

– Véronique? Femeia cu care mi-am petrecut timpul la Paris o săptămână întreagă? Cea care a venit cu mine la V&A, cea care mă ajută să-mi găsesc un loc nou de muncă? Ea? Este una şi

aceeași femeie? Și tu ai știut în tot acest timp, din ziua în care m-ai trimis la Paris?

Inima îmi bate ca nebuna și mă simt deodată ruptă în două, pendulând sălbatic între bucuria pură că este Véronique, că apropierea pe care am simțit-o față de ea este reală și autentică tocmai pentru că *avem* o legătură. Suntem o *familie*. Și o frustrare violentă pentru că bunica nu mi-a spus pur și simplu asta cât a fost Véronique aici, sau eu la Paris, ca să fi putut sta împreună și să fi discutat toate astea. Să fi putut fi acolo, să ajut, în clipa în care Véronique își va da seama că femeia căreia i-a spus mamă toată viața nu a fost deloc mama ei biologică. Că femeia pe care a înmormântat-o atât de curând a luat acest enorm secret cu ea. De ce trebuie să se întâmple toate atât de târziu?

– Dar ea e pe drumul de întoarcere la Paris exact în timp ce noi vorbim. Și nu știe? Ei i s-a spus ceva din toate astea?

M-am ridicat în picioare acum, știind că trebuie să acționez înainte să fie prea târziu și ea să se suie în metrou. Va fi în tunel, fără semnal, și nu voi putea s-o opresc înainte să se urce în Eurostar. Nu vreau să avem această conversație la telefon.

– Nu. Marianne a iubit-o suficient pentru amândouă. Am căzut de acord că nu avea nimic de câștigat dacă-i spuneam adevărul, în afara cazului când ar fi avut suspiciuni și ar fi început să pună întrebări, dar era puțin probabil.

– Este încă în Londra, bunico. O pot opri să plece la Paris. Nu ți-ar plăcea să o revezi?

– Mai mult decât orice, da, mi-ar plăcea. Dar nu am prea mari speranțe, Lucille. Véronique și-a trăit viața ei, la sute de kilometri depărtare. Nu va simți același atașament emoțional față de povestea mea ca tine. Poate nici nu va vrea să mă vadă, iar eu va trebui să înțeleg asta. La fel și tu.

– Măcar lasă-mă să încerc. Pot să încerc măcar să o sun, te rog?

Mă uit la ceas. Trebuie să fi ajuns deja la poalele dealului și, dacă nu sunt întârzieri semnificative, va urca în tren, știu asta. Dar

primele șase stații sunt deasupra. Poate că va avea semnal, poate voi reuși să îi spun suficient cât să se dea jos din tren.

– Dacă tu crezi că e bine ce faci, Lucille, eu n-am să te împiedic.

Îmi iau mobilul din geantă și mă duc la ușă, știind că voi avea semnal mai bun din grădină. Îmi bate inima să-mi sară din piept și fac simultan două mișcări, dau ușa de perete cu o mână și țin telefonul în echilibru între ureche și umăr, încercând să-mi bag brațul drept în mâneca jachetei.

Pe urmă îngheț și telefonul îmi cade pe lespezile de piatră ale trotuarului de sub picioare. Véronique stă sprijinită de poarta grădinii bunicii, cu ochii înotându-i în lacrimi. Se îndreaptă brusc de spate când mă vede.

– Ce faci...?

Se uită la mine cu atâta calm că nu-mi pot rosti întrebarea până la capăt. Ea nu spune nimic, iar tăcerea ei este cel mai important indiciu dintre toate.

– Tu știai! Dumnezeule, știai, și nu mi-ai spus!

Nu sunt chiar supărată, dar nici calmă nu sunt. Mă simt înșelată. Mă simt ca o proastă. Cum de-am putut sta așa relaxate la o cafea – ca să nu mai vorbesc de toată săptămâna de la Paris – și ea să știe prea bine de conversația pe care urma să o am?

Face cu mișcări încete patru pași către mine, ca și cum s-ar teme că am s-o rup la fugă, fixându-mă cu privirea, cu gura tot mai relaxată într-un zâmbet pe măsură ce se apropie.

– Nu, nu am știut. Nu aveam de unde să știu. Acum are brațele pe umerii mei, îi simt grei, mă fixează locului. Nu până să deschizi ușa adineauri și s-o văd pe chipul tău. Dar am simțit-o, Lucille. Ziua aceea de la V&A. M-am întrebat pentru prima oară. De ce, când mama a iubit atât de mult copiii, nu mi-a mai oferit frați sau surori? Și ai spus-o chiar tu, nu semăn deloc cu ea. Cum așa? Să nu semănăm nici măcar un pic, câtuși de puțin, dacă am fi avut origini comune? Și am simțit-o în legătura cu

tine. M-am simțit imediat mai fericită de fiecare dată când ne-am întâlnit, o fericire diferită, specială.

Deschid gura să mă tânguiesc că eu sunt ultima care se prinde, dar, din fericire, mă răzgândesc.

– Mereu a existat câte cineva care să scoată în evidență diferența dintre noi, și de fiecare dată când s-a întâmplat, am simțit-o tresărind lângă mine, continuă Véronique. Nu s-a simțit niciodată confortabil cu această observație, mereu forțând conversația un pic cam repede să schimbe subiectul. Pe urmă multele scrisori. Ai mai auzit vreodată de două femei care să-și fi scris atât de mult? Eu am încetat, până la urmă, să le mai citesc pe cele de la bunica ta. Am simțit că dacă era ceva de descoperit, preferam să descopăr cu tine, nu singură, în vechiul apartament al lui *maman*. Pur și simplu nu mi s-a părut corect.

Faptul că a dorit să fie cu mine exact în momentul în care istoria familiei ei se deslușea în jurul ei mă face să mi se umezească ochii, așa că mi-i acopăr cu palmele.

– Așa că mi-am permis să mi-o imaginez și chiar nu a fost atât de dificil. Bunica ta și... Nu reușește să o spună. Véronique a avut, poate, mai mult timp decât mine să se gândească la toate astea, dar chiar și așa, este un salt imens în arborele genealogic. Este o doamnă foarte inteligentă, Lucille. A avut bunăvoința să aștepte ca mama mea să se stingă, ca să nu o rănească nimic din toate astea. Pe urmă te-a pus pe tine pe urmele mele și a așteptat să ne descoperim cu adevărat. A fost cel mai frumos mod în care ar fi putut lăsa lucrurile să se întâmple, nu crezi?

Suntem întrerupte de glasul bunicii, strigându-mă.

– Vrea să te vadă. Vrei să intri? Simți că ai putea?

Te rog, Doamne, fă-o să spună da. Nu i l-am putut aduce bunicii pe Antoine, iar acum știu că nu ar fi vrut să o fac, dar pot face asta. Îi mai pot da o șansă, oricât de scurtă ar fi, să reînnoade o relație cu mult mai prețioasă.

– Desigur că vreau. Vreau s-o cunosc pe această femeie incredibilă.

Ridică din umeri, ca şi cum ar fi unicul răspuns evident pe care l-ar putea da.

Intrăm din nou în casă împreună şi o conduc pe Véronique până în dormitor, unde bunica aşteaptă. Nu trebuie să spun nimic. În secunda în care privirile li se întâlnesc, bunica ştie, şi atunci lacrimile încep, în sfârşit, să i se prelingă din ochi, înainte ca Véronique să rostească vreun cuvânt. Fiecare urmă de emoţie care a stat ferecată în sufletul ei năvăleşte acum din corpu-i obosit. Îmi simt picioarele mişcându-se să ajungă repede lângă ea, dar mă opresc. Am un copleşitor sentiment că mi-am încheiat rolul, este acum rândul lui Véronique, aşa că dau din cap în semn de acceptare, fericită s-o las pe ea să o mângâie pe bunica. Pe urmă o urmăresc pe Véronique apropiindu-se de patul bunicii şi căzând în genunchi, lăsând-o pe bunica să-i cuprindă faţa între degetele ei firave.

Eu fac tiptil câţiva paşi mărunţi înapoi, dându-le spaţiul pe care îl merită amândouă. Ies încet din cameră, când văd rochia, preferata bunicii, Debussy, agăţată de uşa garderobului – strălucirea penelor albastre ca noaptea, sclipirea delicată care a rezistat deceniilor la fel de bine ca bunica, exact aşa cum a intenţionat Dior. Privirea îmi alunecă de la rochie la bunica şi la Véronique, îmbrăţişate, şi zâmbesc, gândindu-mă la preţiosul secret pe care rochia aceasta l-a ascuns şi la cât de cu mult mai bogată îmi va fi viaţa, acum că eu îl cunosc.

EPILOG

Un an mai târziu

Zorii se ivesc roz şi luminoşi şi eu ştiu că bunica aşa ar fi considerat potrivit. Fără negru, a spus, nici măcar gri, şi în mod remarcabil, cerul a ascultat-o, în ciuda anotimpului de sfârşit de an.

M-am întrebat cum va putea respecta Véronique codul vestimentar, dat fiind că trăieşte, practic, în negru. Dar arată imaculat într-un deux-pièces albastru-ardezie. Gulerul este înalt pe gât, apoi drapează pe corp în jos, oprindu-se brusc în talie, unde se află două buzunare oblice. Fusta nu îi este largă nici măcar cu un milimetru, a fost croită atât de fix pe corpul ei. A accesorizat totul cu o pereche de mănuşi de piele brun-ciocolată, tivite cu blăniţă, şi o tocă în culoare asortată, cu un mic voal de plasă cu ochiuri mari până la graniţa sprâncenelor. Bunica ar fi adorat această ţinută. Véronique poartă la gât o singură perlă, cercelul bunicii transformat în pandantiv şi poate ultima legătură existentă a lui Véronique cu tatăl ei. O observ atingând-o din când în când, frecând-o între degete cu gândul departe, aşa cum el a făcut-o zi de zi cât timp a fost obligat să se gândească la tot ce pierduse.

– Costumul este de la Bettina, îmi spune Véronique când traversăm împreună curtea bisericii. Mi s-a părut o alegere potrivită.

– Spuneţi-mi că mă veţi duce şi pe mine acolo, intervine mama. Am auzit atât de multe despre acel loc, că sunt disperată să îl văd cu ochii mei.

– Aşa vom face! răspundem eu şi Véronique într-un glas.

– Este unul din obiectivele importante ale turului, mamă. Vei vedea totul, promit. Exact cum am spus.

Refuz să fiu tristă astăzi. Nu asta ar fi vrut bunica, şi cum aş putea fi tristă, când am atâtea pentru care să mulţumesc şi să fiu recunoscătoare. Atâtea pe care le aştept cu nerăbdare, graţie ei. Şi totul pentru că ea a refuzat să se dea bătută. Pentru că nu a încetat să spere şi a crezut că lucrurile pot fi reparate.

Îmi imaginez diferitele versiuni ale ei, privind la lespedea proaspăt aşezată pe mormântul ei, minunându-mă chiar şi acum de multele feluri în care s-a reinventat înainte să-şi găsească, în sfârşit, pacea. Ştiind că ar fi fost cu mult mai uşor să renunţe. Dar a fost atât de fermă în ambiţia ei de a corecta ceea ce nu a putut controla în toţi acei ani. A aşteptat. A fost răbdătoare. A ştiut că momentul va veni, dacă nu îl forţa. Iar într-un final, a venit. Preţul pentru ea au fost toţi anii pierduţi, dar ni i-a dăruit acum nouă, cel mai incredibil cadou de rămas-bun imaginabil. Familia ei este reunită, şi asta numai graţie ei. Véronique şi mama ar spune că mi se datorează mie, şi admit că am jucat un anumit rol, dar asta a fost posibil numai pentru că ea mi-a arătat cum.

Aşadar, deşi mi-e aproape cu neputinţă să-mi împiedic lacrimile să curgă şiroaie astăzi, o voi face, pentru ea. Stăm toate trei împreună, Véronique în stânga mea, mama în dreapta mea. „Sylvie Alice Lord." Exact aşa cum a vrut ea. „Iubită, admirată, puternică până la sfârşit." Exact aşa cum am căzut toate de acord că ar trebui să fie.

***

Ne ducem la maşinile parcate la marginea cimitirului şi când să ne urcăm, o văd pe mama agitându-se nu ştiu de ce. Scotoceşte prin geantă şi insistă ca Véronique să se aşeze lângă ea, pentru că are ceva foarte important să-i dea înainte să ajungem înapoi acasă la mama. Când plecăm, privesc în spate peste umăr şi văd că este un teanc de scrisori legate şi atunci înţeleg.

– Le-am găsit acasă la ea, după, explică mama. Au fost lăsate pe noptiera din

dormitorul ei, cred că a făcut-o special, ca să fie sigură că vor fi văzute. Sunt cele trimise de Marianne de la Paris, după ce mama s-a întors în Anglia.

– Oh, ce minunat! Le-a păstrat pe toate?

Chipul lui Véronique se luminează la gândul unei noi ocazii de a asculta glasurile ambelor femei.

– Sunt destul de multe, așa că presupun că da. Și sper să nu te superi, Véronique, dar am citit câteva dintre ele.

Mama se încruntă, de teamă că a făcut ceva greșit, provocând dezamăgire.

– Dumnezeule, bineînțeles că nu. Cum să mă supăr?

– Sunt atât de recunoscătoare că am putut sta de vorbă cu mama atât de mult înainte să moară, dar este ceva în scrisorile astea ce nu poate fi recreat ori repovestit. Sunt atât de autentice, atât de reprezentative pentru relația dintre mama și Marianne de la momentul acela. Dar mai mult decât atât, ele dezvăluie toate întrebările puse de mama, toate răspunsurile pe care le-a căutat. Nu doar lucruri majore, dar fiecare mărunțiș. A vrut să știe totul despre tine. Nu s-a oprit niciodată din întrebat.

– Îți mulțumesc, Genevieve. Abia aștept să le citesc pe toate. Poate reușim să ne așezăm toate trei într-o zi și să le citim?

– Ar fi grozav.

– Știi, mai am încă scrisorile pe care le-a scris și mama ta când te-ai născut. Ești binevenită să arunci o privire. Este evident cât de mult te-a iubit și pe tine.

Mama își mușcă acum tare buza de jos și dă din cap. Atât reușește să facă deocamdată.

Oprim în fața casei mamei și încă nu-mi vine să cred că s-a relaxat în ultimele câteva luni atât de mult încât să organizeze o petrecere, exact așa cum a cerut în mod special bunica. Vor fi firimituri pe sofaua ei scumpă, urme de pantofi pe podeaua de marmură, poate cineva chiar va răsturna o băutură sau, pe șoptite, va uita să folosească un suport de pahar. Dar nu-i pasă.

În mod bizar, nu am mai văzut-o așa fericită de secole. I-a revenit sentimentul că are un scop și îl acceptă. Se mișcă natural, fără urmă de stresul și iritarea de odinioară, asigurându-se că paharele de șampanie sunt pline, că gustările sunt suficiente și să prezentările sunt făcute, pe urmă se cuibărește lângă Véronique pe una dintre sofalele ei uriașe, fără să-și scoată măcar pantofii, observ – iar cele două sunt inseparabile tot restul după-amiezii. Mi-ar plăcea să mai rămân, dar mama vine în vizită săptămâna viitoare. Putem povesti mai multe atunci.

– Nu-mi place s-o spun, dar ar trebui să plecăm. Léon a venit lângă mine cu lucrurile noastre. Dacă pierdem Eurostarul, va trebui să rămânem peste noapte în Londra și ai să întârzii mâine la lucru. Văd câtă plăcere îi face să-mi repete realizările. Este în regulă dacă astăzi, dintre toate zilele, ești de-a dreptul încântată că vii cu mine acasă *la noi*?

– Cred că da. Ea te-ar fi apreciat pentru că mă apreciezi, nu crezi? Trebuie doar să-mi iau la revedere.

Mă duc la sofaua unde mama îi spune un banc lui Véronique. Mama îmi vede paltonul de pe braț și știe că nu am timp să mai stau.

Se ridică și îmi cuprinde fața între palme, un mic gest de intimitate care nu a existat niciodată între noi până acum, pe urmă își apropie fața mai mult de a mea.

– A fost incredibil de mândră de tine, să știi, și așa sunt și eu. Îmi pare doar rău că mi-a luat atâta timp să ți-o spun.

– Și eu sunt mândră de tine, mamă. I-o spun și sunt foarte sinceră. Ne vedem săptămâna viitoare în Paris!

Sfârșit

Cara DC